

ONSDAG DEN 25. NOVEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

4. Kompensation til flypassagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

5. "made in" (oprindelsesmærkning) (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

6. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 10. og 11. december 2009 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er erklæringerne fra Rådet og Kommissionen om forberedelse af Det Europæiske Råd den 10. og 11. december 2009.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, hr. Barroso, mine damer og herrer! Det er dejligt at få lejlighed til at føre denne forhandling med Parlamentet inden næste møde i Det Europæiske Råd. Det er jo det andet ordinære møde, der afholdes under det svenske formandskab, og det bliver også sidste gang, det ledes af et roterende formandskab.

Lissabontraktaten træder som bekendt i kraft den 1. december, men i overensstemmelse med den erklæring, som blev vedtaget i Det Europæiske Råd i december 2008, fortsætter det roterende formandskab med at være formand for Rådet, indtil formandskabet udløber ved årets udgang. Alle medlemsstater har nu ratificeret traktaten og deponeret deres ratifikationsinstrumenter i Rom. Det er mig derfor en fornøjelse at kunne bekræfte, at Lissabontraktaten rent faktisk træder i kraft den 1. december.

Det har været en lang og besværlig vej at nå hertil – som Parlamentet så udmærket ved. Den nye traktat kommer på mange måder til at forandre den måde, EU fungerer på. Via traktaten får vi bedre muligheder for at tage fat på de vigtige spørgsmål, som EU står over for, og vi kan gøre det på en mere demokratisk, gennemsigtig og effektiv måde. Det indebærer også mange vigtige reformer, som berører Parlamentet.

Ved Det Europæiske Råds ekstraordinære møde i sidste uge blev stats- og regeringscheferne enige om at udnævne Herman van Rompuy til formand for Det Europæiske Råd. Han kommer til at lede Rådets arbejde og drive det fremad fra og med den 1. januar.

Der blev også efter godkendelse fra kommissionsformandens side opnået enighed om at udnævne Catherine Ashton til ny højtstående repræsentant for udenrigspolitiske anliggender og sikkerhedspolitik. I overensstemmelse med traktaten vil fru Ashton tiltræde sine funktioner den 1. december, herunder som næstformand i Kommissionen. Præcis som Parlamentet tager stilling til alle medlemmer, kommer Parlamentet naturligvis også til at afholde en høring med fru Ashton. Jeg forstår, at hun inden længe vil præsentere sig selv for Udenrigsudvalget og svare på spørgsmål.

Det Europæiske Råd nåede også til enighed om at udnævne Pierre de Boissieu til Rådets generalsekretær.

Arbejdet med at forberede Lissabontraktatens ikrafttræden kører videre ud fra de udgangspunkter, som formandskabet i oktober fremlagde i sin statusrapport til Det Europæiske Råd. Den 1. december skal der træffes en række beslutninger med henblik på at få Lissabontraktaten helt på plads, f.eks. om en revideret forretningsorden for Rådet og en forretningsorden for Det Europæiske Råd. På Det Europæiske Råds møde i december vil vi fremlægge en ny rapport, som sammenfatter status for de spørgsmål, vi har behandlet i forbindelse med Lissabontraktatens gennemførelse og praktiske anvendelse. Tjenesten for EU's Optræden

Udadtil vil være et af punkterne. Rapporten vil også indeholde en køreplan, som viser vejen fremad for arbejdet på dette område.

På Det Europæiske Råds møde i december vil der først og fremmest være fokus på de økonomiske og finansielle spørgsmål. Virkningerne af krisen vil kunne mærkes i lang tid fremover – ikke mindst på arbejdsmarkedet. Men det er også vigtigt, at vi tænker langsigtet og tager fat på de store udfordringer på såvel mellemlang som lang sigt.

EU, medlemsstaterne og de europæiske centralbanker har truffet en lang række foranstaltninger, f.eks. garantiprogrammer for bankerne samt den europæiske økonomiske genopretningsplan. Disse foranstaltninger har bidraget kraftigt til at øge den finansielle stabilitet og mindske krisens indvirkning på vækst og beskæftigelse.

De økonomiske udsigter ser lysere ud, men der er fortsat store risici. Tiden er derfor endnu ikke inde til at trække de støtteforanstaltninger, der er iværksat, tilbage. Vi har internt i Rådet imidlertid indledt en drøftelse af, hvordan afviklingen af disse særlige kriseforanstaltninger skal se ud, og hvornår den kan indledes. Det Europæiske Råd vil gennemgå det arbejde, som Rådet har udført vedrørende exitstrategier. Vi vil også følge op på EU's økonomiske genopretningsplan.

For så vidt angår finansmarkederne, er det glædeligt, at situationen på det finansielle marked er blevet væsentlig forbedret. Finanssektorens behov for støtteforanstaltninger er mindsket. Vi skal derfor udarbejde strategier for, hvordan foranstaltningerne kan afvikles på en samordnet måde. Det er imidlertid vigtigt at understrege, at det stadig er for tidligt at indlede en generel afvikling af støtteforanstaltningerne på det finansielle område.

Det svenske formandskab sigter på at opnå enighed om en række vejledende principper om tidspunkt, samordning og rækkefølge for, hvordan støtteforanstaltningerne skal afvikles.

Jeg vil nu gå videre til spørgsmålet om finansielt tilsyn. Der hersker enighed om, at øget og forbedret samarbejde vedrørende finansielt tilsyn i EU er en nødvendighed, ikke mindst med de erfaringer, vi har høstet under finanskrisen.

Forslaget til udformning og indretning af arbejdet i Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici blev vedtaget af EU's finansministre på Økofin-mødet den 20. oktober. Formandskabet fik derefter mandat til at indlede forhandlinger med Parlamentet, hvilket vi også har gjort.

Hvad angår de tre "mikromyndigheder", er det formandskabets målsætning, at man ved det næste Økofin-møde den 2. december bliver enig om en generel indretning for disse myndigheder og dermed for hele tilsynspakken, således at vi kan aflægge beretning til Rådet i december.

Det at få en struktur på plads har stor betydning for finansbranchen, for EU's omverden og for vores medborgere. I pakken indgår det, at planen skal gennemgås om tre år. Vi vil så kunne rette op på eventuelle mangler, hvor tingene viser sig at være mindre velfungerende eller mindre effektive.

EU's nuværende strategi for jobskabelse og vækst, Lissabonstrategien, udløber næste år. Det er derfor bydende nødvendigt, at man i EU bliver enig om en ny strategi, som kan fremme en vision for langsigtet vækst og velfærd. Dette bliver et af de vigtigste spørgsmål i de nærmeste par måneder og et af de højt prioriterede spørgsmål for det kommende spanske formandskab.

Økonomi- og finanskrisen har skabt et pres for øjeblikkelige indgreb med henblik på at begrænse indvirkningen på væksten og arbejdsmarkedet. Samtidig er de strukturelle svagheder og de langsigtede udfordringer for vores økonomier blevet mere iøjnefaldende.

At bibeholde og styrke Europas konkurrenceevne på det globale marked, at bekæmpe klimaændringer og håndtere udfordringerne som følge af en aldrende befolkning er krævende opgaver for EU og dets medlemsstater på mellemlang og lang sigt. Her kræves fælles og samordnede løsninger, en fælles vision og en styrket europæisk reformdagsorden for de næste ti år.

Visionen handler om at vende udfordringerne til muligheder. Det handler om fuldt ud at indse det indre markedes potentiale og udnytte fordelene ved udenrigshandel og åbenhed. Det handler om at bekræfte de muligheder, som ligger i at forvandle Europa til en øko-effektiv eller klimasmart økonomi og skabe et arbejdsmarked med et højt beskæftigelsesniveau, holdbare offentlige finanser og en social sammenhængskraft.

Under det svenske formandskab foretages der en anden opfølgningsevaluering af EU's bæredygtighedsstrategi. Der er sket fremskridt på mange områder. Samtidig findes der flere områder med uholdbare tendenser. Det

handler om, at efterspørgslen efter naturressourcer hastigt øges, at den biologiske mangfoldighed mindskes, at transportsektorens energiforbrug øges, og at den globale fattigdom fortsat består.

Vi har taget det op, hvordan vi kan overvåge og følge op på strategien på en bedre og mere effektiv måde, bl.a. om hvordan vi kan anvende de samordningsgevinster, der opstår i samspillet med andre EU-strategier, f.eks. Lissabonstrategien.

Den integrerede havpolitik skal også drøftes på Det Europæiske Råds møde. Kommissionen har for nylig forelagt sin situationsrapport. Det Europæiske Råd vil gennemgå rapporten og tilkendegive sin holdning til den fremtidige retning for dette vigtige tværsektorielle arbejde. I den sammenhæng vil jeg gerne understrege vores syn på holdbar økonomisk vækst og øko-effektivt arbejde og innovation.

Jeg vil nu gå videre til et andet særdeles vigtigt punkt på Det Europæiske Råds møde, nemlig vedtagelsen af et nyt femårigt arbejdsprogram på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Stockholmprogrammet skal være en efterfølger til Haagprogrammet, som gælder på nuværende tidspunkt og blev vedtaget i 2004.

Visionen i Stockholmprogrammet er et mere trygt og åbent Europa, hvor den enkeltes rettigheder beskyttes. Programmet er et resultat af intensive kontakter og drøftelser i Rådet og med Parlamentet. Samtidig er der kommet værdifulde bidrag fra de nationale parlamenter, det civile samfund, EU's organer og en række agenturer og myndigheder.

Mine svenske kolleger justitsminister Beatrice Ask og migrationsminister Tobias Billström var her i går og præsenterede Stockholmprogrammet under en meget lang forhandling. Jeg vil derfor ikke gentage det, de sagde, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at Stockholmprogrammet fokuserer på konkrete foranstaltninger, som bidrager til at give en merværdi i medborgernes dagligdag. Det indbefatter samarbejde uden for EU. Et mere trygt og åbent Europa forudsætter ægte partnerskab med vores partnerlande.

Det fremtidige arbejde på dette område bør bygge på en balance mellem foranstaltninger, der er rettet mod at skabe et sikkert og trygt Europa, og foranstaltninger, der er rettet mod at beskytte den enkeltes rettigheder.

Det ambitiøse arbejde, der er blevet udført, og vores fremtidige arbejdsmåde med øget brug af den fælles beslutningsprocedure for Parlamentet bør være med til at give os en handlingsplan, hvormed man bedre kan håndtere disse store udfordringer.

For så vidt angår klimaændringer, vil klimaforhandlingerne jo finde sted i København samtidig med Det Europæiske Råds møde. Disse spørgsmål er vigtige for Europa og for hele vores planets fremtid. For to uger siden stod statsminister Fredrik Reinfeldt i Parlamentet i Bruxelles og præsenterede resultatet af Det Europæiske Råds møde i oktober, deriblandt de vigtigste elementer i EU's standpunkter inden konferencen i København. Det er nu bydende nødvendigt, at vi fortsat gør det klart for vores partnere rundt om i verden, hvor højt vi værdsætter dette, og at vi sørger for fremdrift i forhandlingerne. Det svenske formandskab vil lægge alle kræfter i dette arbejde.

Det Europæiske Råd vil i næste måned vurdere situationen i de forhandlinger, der pågår samtidig, med henblik på at træffe de beslutninger, der er nødvendige, for at vi kan opnå et godt resultat i København.

Der kan som sædvanlig også opstå en række udenrigspolitiske spørgsmål på Det Europæiske Råds møde, men det er lidt for tidligt at sige, hvad det kunne være.

Det svenske formandskabs vigtigste prioriteringsområder har været at reagere på de krav, klimaændringerne stiller, og sikre, at EU beholder førertrøjen på under forhandlingerne i København, samtidig med at vi har ansvaret for fortsat at afhjælpe økonomi- og finanskrisen. Disse spørgsmål vil få allerhøjeste prioritet på dette sidste topmøde.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Vi har ved mange lejligheder drøftet de store muligheder, Lissabontraktaten frembyder for EU, så lad mig atter udtrykke min tilfredshed med, at vi, når vi mødes næste gang, vil gøre dette på et tidspunkt, hvor Lissabontraktaten allerede er trådt i kraft. Og når traktaten er trådt i kraft, er tiden inde til endnu mere beslutsomt at bevæge sig ud over de institutionelle drøftelser og tale om politikker og resultater for borgerne.

Udnævnelserne i sidste uge, dvs. af Herman Van Rompuy til formand for Rådet og Catherine Ashton til højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen, er de første skridt i retning af fuld gennemførelse af Lissabontraktaten. Jeg ved, at både den nye formand, hr. Van Rompuy, og den nye højtstående repræsentant og næstformand, Baroness Ashton, er ivrige efter at få sat Lissabontraktaten i værk.

Valget af Herman Van Rompuy skete ved konsensus og blev truffet af stats- og regeringscheferne. Det er en beslutning, jeg glæder mig over og personligt støtter meget. Herman Van Rompuy har vundet enorm respekt som premierminister i Belgien. Han medbringer en kombination af den instinktive europæiske ånd i Belgien – der er en af grundlæggerne af vores Union, og et land, som altid har stået i spidsen for det europæiske projekt – og sine egne færdigheder som konsensususkaber, dvs. præcis de to mest værdifulde egenskaber for en formand for Det Europæiske Råd.

Jeg ser frem til at arbejde sammen med ham og møde op sammen med ham her i plenarsalen under forhandlingerne om Det Europæiske Råd. Det er helt afgørende, at vi alle, selv om hver institution skal arbejde med respekt for sine egne og andre institutioners kompetenceområder, samarbejder til det fælles gode for EU.

Jeg er særdeles stolt over og glad for, at Catherine Ashton er blevet udnævnt til den første næstformand/højststående repræsentant. Det er en udnævnelse, jeg støttede og godkendte i Det Europæiske Råd, da den er nødvendig i henhold til traktaterne. Vi kender hende alle udmærket som en person, der har både de politiske evner og den retningsførmelse, der skal til for at påtage sig det krævende job som den første højststående repræsentant og næstformand for Kommissionen. Jeg kan ud fra mine egne erfaringer med hende som medlem af Kommissionen forsikre om, at hun er dybt engageret i det europæiske projekt.

Som jeg sagde i går, er alle kandidaterne til Kommissionen nu blevet indstillet. Jeg er især glad for, at det i løbet af en uge lykkedes at tredoble indstillingen af kvindelige kandidater fra tre til ni. Så Kommissionen vil fremover have ni kvindelige medlemmer, dvs. én kvinde mere end Kommissionen i dag, og jeg vil endnu en gang gerne takke alle, der har støttet mig i forbindelse med den vanskelige opgave med at få i det mindste et rimeligt – ikke et ideelt, men et rimeligt – antal kvinder i Kommissionen fremover.

Jeg vil nu gå videre til tildelingen af porteføljer. Det er mit privilegium at forsikre Parlamentet om, at jeg vil gøre det med fuld respekt for de prioritetsområder, der er fastlagt i de politiske retningslinjer, jeg har fremlagt, og som blev godkendt i Parlamentet ved afstemningen, og jeg vil i den forbindelse også respektere alle mine forpligtelser over for Parlamentet. Derefter kan Parlamentet til januar afholde grundige høringer og stemme om det næste kollegium.

I næste måned giver Det Europæiske Råd os den første markante mulighed for at vise, at vi nu fokuserer på politik substans – at vise, at det vil gøre en forskel. Jeg vil gerne meget kort fokusere på tre centrale sagsområder, der vil være i søgelyset.

For det første er der klimaændringerne. Mødet i Det Europæiske Råd en uge inden afslutningen af topmødet i København ligger så afgjort på et godt tidspunkt. EU har vist sig at være foregangsmand med hensyn til initiativer vedrørende klimaændringer. Vi har været de første til at vise, at den fælles landbrugspolitik og handelen kan fungere. Vi har været de første til at bringe bindende, barske mål med henblik på at reducere emissionerne på forhandlingsbordet. Vi har været førende med hensyn til at præcisere, hvordan udviklingslandene kan yde et reelt bidrag til finansiering af omkostningerne i forbindelse med klimaændringerne i udviklingslandene.

Men efterhånden som forberedelsesarbejdet inden konferencen i København lakker mod enden, stiger presset. Vi er nødt til fortsat at stå sammen og holde fokus på vores mål om at nedbringe de globale emissioner og få den nødvendige finansiering på bordet; det er vores opgave. Vi er nødt til at sige det klart, at det ikke blot kan være EU's opgave. Det er nødvendigt, at andre, dvs. de store økonomier, også bidrager til de ambitiøse mål.

Hvad skal de centrale budskaber fra Det Europæiske Råd så være? For det første at vi gerne ser en ambitiøs og betydningsfuld aftale i København, hvor man først og fremmest får fastslået målsætningen om de 2° C. Det er uhyre vigtigt. Vi ser nogle gange politikere og diplomater forhandle med hinanden. De kan forhandle – vi kan forhandle – med hinanden, men vi kan ikke forhandle med videnskaben. Vi kan ikke forhandle mod naturvidenskaben. Vi kan ikke forhandle mod den videnskabelige rådgivning, og vi skal som minimum nå frem til en aftale, der er forenelig med målsætningen om de 2° C. Så vi skal fastsætte nogle reelle og effektive mål for nedbringelse af emissionerne i de udviklede lande såvel som væsentlige tiltag fra udviklingslandenes side, navnlig de hastigt voksende nye økonomier. Aftalen skal også være omfattende og dække hele viften af spørgsmål i Balikøreplanen.

For det andet skal der, også selv om det i København desværre ikke vil være muligt at indgå en ny endelig traktat, sikres en operationel aftale, der bygger på reelle forpligtelser for alle parter, og som alle væsentlige aktører bidrager til, og som også støttes på højeste politiske plan. Vi skal have en klar, enkel politisk tekst,

der viser, at vi bevæger os væk fra kun at tale om at gøre noget ved klimaændringerne og rent faktisk gør noget ved dem. Og det skal formuleres udtrykkeligt, at denne aftale hurtigst muligt skal udmunde i en fuld færdig traktat.

Aftalen skal være præcis. Det indebærer konkrete individuelle tal for nedbringelse af emissionerne og en detaljeret finansieringspakke som hjælp til udviklingslandene både til udarbejdelse af programmer, der afdæmper klimaændringerne, og til tilpasning til klimaændringerne. Det vil navnlig være særdeles vigtigt med hurtig opstartsfinansiering.

Endelig mener jeg, at inddragelse af lederne vil blive afgørende, idet der skal træffes vanskelige beslutninger på allerhøjeste regeringsniveau. Det glæder mig at høre, at der efter statsminister Rasmussens indbydelse allerede er mindst ca. 65 stats- og regeringschefer, der planlægger at møde op i København. Jeg kommer også selv.

Et andet vigtigt område er Stockholmprogrammet for området med retfærdighed, frihed og sikkerhed. Folk vil gerne bo i et EU, hvor der er fred og velstand, hvor deres rettigheder respekteres, og hvor deres sikkerhed beskyttes. De vil gerne kunne rejse frit og slå sig midlertidigt eller fast ned i et andet europæisk land for at uddanne sig, arbejde, stifte familie, starte virksomhed eller tilbringe pensionisttilværelsen der.

Vi er kommet et langt stykke vej i de sidste 10 år. Da kontrollen ved de indre grænser i Schengenområdet forsvandt, gav det mulighed for, at mere end 400 mio. indbyggere i 25 lande kan rejse uden grænsekontrol fra den Iberiske Halvø til de baltiske lande og fra Grækenland til Finland.

Nu giver Lissabontraktaten os en ny mulighed for at komme et stykke videre. Vi ved alle, at frihed, sikkerhed og retfærdighed vil være de områder, hvor der kommer flest væsentlige ændringer som følge af traktaten. Den bringer dette politikområde fuldt ud på linje med omfanget af vores normale procedurer. Det præciseres, hvilke tiltag der kan iværksættes, og især udvides de demokratiske rammer for disse politikker i og med, at Parlamentet bliver inddraget fuldt ud.

Stockholmprogrammet, der i vid udstrækning bygger på Kommissionens input og forslag, vil være et afgørende instrument med hensyn til, at dette kommer til at ske. Det skal danne ramme om et omfattende, effektivt handlingsprogram, der medfører reelle forandringer og reelle fordele for borgerne.

Programmet skal, som det ser ud fra Det Europæiske Råds side, fastlægge de ledende prioritetsområder for retslige og indre anliggender i de kommende år og vise, hvordan de skal omsættes i praksis. Mere reel respekt for de grundlæggende rettigheder, bedre adgang til retsvæsenet, mere beslutsom indsats mod organiseret kriminalitet, menneskehandel og terrorisme samt effektiv håndtering af migration – dette er alle områder, hvor der i Stockholmprogrammet skal opstilles en række konkrete fremadrettede foranstaltninger. Der kræves også en stærk tilgang over for vores tredjelandspartnere, hvilket jeg er fast besluttet på at forfølge, når vi samarbejder om at maksimere vores globale interesser.

Endelig skal vi fortsat fokusere på at håndtere den økonomiske krise. EU's tiltag har i det sidste år spillet en væsentlig rolle. Vi skal nu bevare karakterstyrken og vores sans for fokusområderne. Vi skal holde et vågent øje med vores foranstaltninger vedrørende økonomisk genopretning, navnlig fordi arbejdsløsheden fortsat stiger. Det skal fortsat være vores højeste prioritet at holde folk i arbejde og hjælpe de arbejdsløse med at få et arbejde igen.

Vi skal desuden begynde at udarbejde en dagsorden for tiden efter krisen med henblik på at udnytte nye vækstkilder og finde nye jobmuligheder. Denne dagsorden har vi skitseret i 2020-strategien, dvs. det høringspapir, som Kommissionen rundsendte i går. Jeg ser meget frem til at høre om Parlamentets tanker, herunder synspunkter til det endelige dokument.

Det Europæiske Råd skal også bestå en prøve med hensyn til, hvor ambitiøs pakkelsen vedrørende finansielt tilsyn bliver. Jeg ved, at Parlamentet også har dette mål, og jeg opfordrer kraftigt til, at Parlamentet samarbejder med Rådet for at kunne få pakken endelig vedtaget inden midten af 2010, således at der inden udgangen af 2010 findes nogle effektive nye myndigheder.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at klimaændringer, frihed, sikkerhed og retfærdighed samt reaktionen på økonomi- og finanskrisen er de tre områder, der har indvirkning på borgernes dagligdag, og de tre områder, hvor Det Europæiske Råd kan vise, at Lissabontraktaten faktisk har betydet, at der startes et nyt kapitel i historiebogen om det europæiske projekt.

For at opnå betydningsfulde resultater skal vi have samarbejde – samarbejde mellem Kommissionen og Parlamentet, som jeg takker for konsekvent støtte til de politiske ambitioner, Kommissionen har fremlagt på disse områder, samarbejde med det svenske formandskab, som jeg gerne vil rose meget for det intense stykke arbejde, og samarbejde med vores danske venner, der forbereder konferencen i København.

Lad os få mest muligt ud af det, der ligger foran os. Lad os samarbejde for det fælles gode i EU. Kommissionen og jeg selv er klar til at tage udfordringen op. Jeg er sikker på, at Parlamentet med de styrkede beføjelser som følge af den nye traktat også vil vise sin ansvarsfølelse og sin forpligtelse over for borgerne i EU.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Endelig er vi her.

Stats- og regeringscheferne har valgt Herman Van Rompuy som den første formand for Det Europæiske Råd og Catherine Ashton som højtstående repræsentant. Tak til Fredrik Reinfeldt, der blev den sidste regeringschef, som bestred det roterende formandskab i Det Europæiske Råd. Tak for at have sørget for konsensus om de to personer, der kommer til at bære den tunge byrde med at udfylde de nye funktioner som følge af Lissabontraktaten.

Jeg vil her i Parlamentet i dag gerne udtrykke glæde over de indledende erklæringer fra den nye formand, hr. Van Rompuy, for hvem, jeg citerer, "Rådets image vil blive skabt ud fra de opnåede resultater", og som går ind for en trinvis tilgang. Det er via denne metode – som jeg vil beskrive som "Jean Monnet"-metoden, dvs. en måde, hvorpå man kan handle effektivt, men uden politiske spilleregler – at Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater) orienterer sig. Det er denne metode, der har ført os fra konflikterne i går og til meningsudvekslingerne i dag. Det er denne metode, der har bragt os væk fra lange ventetider ved grænserne i Schengenområdet, fra svingende valutakurser til en stabil euro. Takket være denne trinvis integration i EU er der faktisk sket betydelige fremskridt – og det kan ingen benægte.

Jeg vil gerne advare mod den letkøbte kritik, vi har lagt øre til i de seneste dage. Jeg tænker navnlig på dem, der blot for at kunne fyre en vittig bemærkning af har bragt sig selv i miskredit ved at komme med uansvarlige udtalelser.

Ligesom alle andre nærer medlemmerne i PPE-Gruppen også drømme, men forskellen mellem os og de andre er, at vi bestræber os på at gøre disse drømme til virkelighed. Vi gjorde det med integrationen i EU, vi gjorde det med genforeningen og vi gjorde det også med Lissabontraktaten, der til trods for skavanker vil bringe os endnu et lille stykke i den rigtige retning. Det er disse ting og ikke blot sensationsprægede og flygtige udtalelser, som borgerne i EU forventer af os.

Vi er overbevist om, at den nye formand, hr. Van Rompuy, vil tage fat på sin opgave med den samme beslutsomhed og viljestyrke, han har udvist i sit eget land – egenskaber, der blev kronet med succes og høstede anerkendelse overalt. Hr. Van Rompuy har PPE-Gruppens fulde opbakning, og jeg tilbyder ham vores støtte i forbindelse med den opgave, som utvivlsomt vil blive særdeles vanskelig.

Jeg forventer faktisk, at Rådet vil udvikle sig. Jeg forventer, at det vil udvikle sig til en mere gennemsigtig institution og arbejde endnu tættere sammen med Parlamentet og Kommissionen. Jeg forventer, at ministre vil holde op med, når de lige hjemkommet fra Bruxelles, at erklære, at de har vundet en national sejr over deres partnere, og holde op med at beskyldte EU for alt det, der går galt. Endelig forventer jeg, at Rådet vil holde op med skifte standpunkt, alt afhængigt af hvem der er formand. Jeg forventer sammen med PPE-Gruppen alt dette af Rådets første permanente formand. Dette gælder ikke fru Malmström, da man i hendes hjemland allerede har udnævnt hende til kommissær. Hun har således ikke længere noget valg. Hun bliver nødt til at tale om Europa.

På vegne af PPE-Gruppen ønsker jeg også Catherine Ashton, den nye højtstående repræsentant og næstformand for "Barroso I"-Kommissionen tillykke. Vi ser positivt på udnævnelsen af hende og vil opmærksomt lytte til hendes svar på vores spørgsmål ved høringen i januar af medlemmerne i Kommissionen. Når denne proces er afsluttet, vil hun fuldt ud få tildelt sine opgaver som næstformand for "Barroso II"-Kommissionen.

Det glæder mig, at vi ikke længere skal beskæftige os med personspørgsmål, og at vi med ro i sindet endelig kan komme i gang med de grundlæggende spørgsmål. Vi ved, at to væsentlige emner vil dominere Det Europæiske Råd i december. Det første er opsvinget i væksten, der ikke må ske uden et opsving i beskæftigelsen. På dette område forventer vi konkrete initiativer fra Det Europæiske Råd.

Det andet emne er klimaændringer. Rådet afholder jo møde under topmødet i København, hvilket ikke alene bør resultere i politiske målsætninger, men også i målelige forpligtelser. Det er uhyre vigtigt. Dette første møde i Det Europæiske Råd i henhold til Lissabontraktaten skal sætte EU i stand til at spille sin rolle fuldt

ud. Jeg håber derfor, at EU vil kunne bruge sin indflydelse og gøre sine holdninger gældende med større beslutsomhed end hidtil.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer – både de tilstedeværende og de fraværende! I de sidste par dage efter mødet i Det Europæiske Råd har vi talt en del om personer og stillinger. Jeg vil i dag gerne endnu en gang komme med et par bemærkninger til hr. Barroso. Det er vigtigt for os at drøfte personspørgsmål og poster. For så vidt stillingerne angår, havde vores gruppe en klar prioritet. Vi sagde, at vi som den næststørste gruppe her i Parlamentet gerne ville have, at personen på den næsthøjeste post i Kommissionen, dvs. den højtstående repræsentant, der fungerer som næstformand i Kommissionen, kom fra vores parti. Dette skyldes, at vi mener, at Kommissionen, der ikke er en neutral organisation, men et politisk organ, skal afspejle virkeligheden her i Parlamentet. Vi har opnået det, vi har kæmpet for. Jeg ved, at hr. Barroso også har kæmpet for dette, og derfor vil jeg gerne sige ham hjertelig tak – til trods for den kritik, han normalt møder her i Parlamentet fra min side.

Dette sender et positivt signal, fordi det viser, at de krav, vi som Socialdemokrater stiller her i Parlamentet, tages alvorligt, for vi har stadig et stykke vej at gå inden den endelige afstemning om Kommissionen. Vi forventer også, at rammerne for de porteføljer, som hr. Barroso vil oprette for de enkelte medlemmer af Kommissionen, vil afspejle det indhold og de udfordringer, disse personer står over for. Dette er efter min mening langt vigtigere end forhandlingen om stillinger og personer.

Det glæder os naturligvis, at Cathy Ashton nu besidder posten som højtstående repræsentant. Der er sagt tilstrækkeligt om hr. Van Rompuy, og jeg er enig med de foregående talere. Langt vigtigere end dette er det dog, hvilke opgaver disse personer vil være ansvarlige for at udføre. Jeg tror ikke, borgerne i EU er seriøst interesseret i, hvordan hr. Van Rompuy og Baroness Ashton er blevet valgt. Men spørgsmålet om, hvordan vi kan nedbringe arbejdsløsheden i EU, der på nuværende tidspunkt stiger i stedet for at falde, er et vigtigt spørgsmål. Folk er interesseret i spørgsmålet om, hvorvidt vi i realiteten stadig kan afværge klimaændringerne, og hvorvidt topmødet i København bliver en fiasko eller en succes. Dette er imidlertid ikke nok. Vi taler efter min mening ikke nok om klimaændringerne. Vi fører ikke tilstrækkelig mange drøftelser om, at der f.eks. ved at overvinde klimaændringerne og investere i miljøvenlig teknologi i industrien er enormt potentiale med hensyn til jobskabelse, at grøn teknologi er et projekt for fremtiden, og at industripolitik og beskyttelse af miljøet ikke er indbyrdes uforenelige størrelser, men kan kombineres med hinanden.

De forestillinger, der her er fremlagt omkring Kommissionens struktur, peger i den rigtige retning. Dette er et spørgsmål, som nødvendigvis skal løses i København på samme måde som den globale sundhedspolitik, spørgsmålet om, hvorvidt Europa skal udvise solidaritet med et hændende kontinent som f.eks. Afrika, bekæmpelse af aids og åbning af adgang til ressourcer for fremtiden. Kan Europas problemer med hensyn til energisikkerhed løses ad fredelig vej? Eller trues vi af skærpede konflikter ved Europas grænser som følge af køb af gas, olie og andre råvarer? Dette er en opgave for den højtstående repræsentant i EU. Spørgsmålet om at bringe finansmarkederne under kontrol er en primær målsætning i EU's politik, fordi den allerstørste skandale er, at "spillekasinoet" midt i den fase, hvor skatteyderne i EU fortsat skal bære omkostningerne ved krisen, er blevet åbnet igen, og spillefuglene endnu en gang er begyndt at rejse verden rundt. I det aktuelle tilfælde har vi ikke brug for en forhandling om tildeling af stillinger, men klare regler for finansmarkederne i EU. Det er langt vigtigere.

(Bifald)

Derfor siger jeg, at det er fint, at Herman Van Rompuy og Cathy Ashton er blevet valgt, men nu må de se at komme i gang med deres arbejde, og Kommissionen skal nedsættes nu. Jeg vil derfor gerne til slut gentage mine bemærkninger til hr. Barroso. Vi Socialdemokrater har drøftet vores forestillinger med ham. Et af vores krav er blevet opfyldt til vores tilfredshed, nemlig posten som den højtstående repræsentant. Vi går ud fra, at den miljømæssige, sociale og finanspolitiske struktur for Kommissionen vil være således, som Socialdemokraterne beder ham om, fortrinsvis under ledelse af socialdemokratiske kommissærer – og så vil alt være godt.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg skal ikke vende tilbage til indstillingen af kandidater i sidste uge. Lad mig blot sige, at der var en god nyhed, og der var en dårlig nyhed. Den dårlige nyhed var, at det ikke var en liberal, der blev valgt som formand, men den gode nyhed var, at det var en belgier. Som kommissionsformanden nævnte, er Belgien faktisk et land præget af konsensus – og helt bestemt vedrørende EU-spørgsmål og EU's fremtid.

Så vi håber nu, at vi hurtigst muligt får Kommissionen på plads. Der vil forhåbentlig være en lang række liberale kommissærer i den – nogle siger, der er for mange, men efter min opfattelse vil en andel på 50 %

være godt! Jeg mener, at næsten en tredjedel liberale kommissærer er et godt antal. Det glæder mig i hvert fald meget, at der ud af de otte liberale kommissærer, der er blevet præsenteret som kandidater til Kommissionen, er fire kvinder, så der er kønsbalance blandt de liberale medlemmer af i Kommissionen.

Med hensyn til prioritetsområder er der efter min mening tre vigtige prioriteringer for den nærmeste fremtid. Først og fremmest topmødet i København. Vi er nødt til at gøre det til en succes. Jeg mener, at der er to udestående spørgsmål, nemlig hvordan vi får taget fat på bekymringerne i udviklingslandene, og hvordan vi får indgået en traktat, der er juridisk bindende, fordi det jo er det afgørende spørgsmål. Hvad substansen er i traktaten vil være af stor betydning, men efter min opfattelse er det vigtigere, at aftalen får juridisk bindende karakter.

Det andet punkt er Stockholmprogrammet. For vores gruppe er det grundlæggende punkt her balancen mellem sikkerhed og frihed. Det er tydeligt, at vi er nødt til at beskytte borgerne mod terror og organiseret kriminalitet, men måske har vi efter den 9. september haft for stor fokus på sikkerhed og beskyttelse. Jeg mener, at man i Stockholmprogrammet – og også i filosofien bag hr. Barossos formandskab – skal genskabe en balance, der hælder imod respekt for de grundlæggende rettigheder og også større åbenhed i samfundet. Jeg mener, dette er den store ambition og det, Stockholmprogrammet skal gøre. Holdningen i vores gruppe, ALDE-Gruppen, er, at det er mere ambitiøst end Tampereprogrammet og Haagprogrammet – og har stor fokus på den enkeltes grundlæggende rettigheder. Det er godt at beskytte og sørge for sikkerhed, men man skal gøre det på en afbalanceret måde med respekt for de grundlæggende rettigheder.

Den tredje store opgave for den nærmeste fremtid er, som kommissionsformanden nævnte, finansielt tilsyn. Jeg mener, det muligvis bliver mere og mere åbenlyst, at det, vi i sidste ende har brug for, er en fælles europæisk finanstillsynsmyndighed. Vi er nødt til at have et godt tilsynsorgan for grænseoverskridende finansinstitutioner, der vil kunne forbinde tilsyn på mikro- og makroniveau, og eventuelt sammenkæde tilsynsmyndigheden mest muligt med Den Europæiske Centralbank – hvorfor ikke? – og naturligvis også med det, der sker i Kommissionen.

Det vigtige lige nu er, at Rådet ikke udvander de forslag, som er på bordet. Det er min frygt i øjeblikket. Her i Parlamentet presser vi på for at få et mere ambitiøst forslag, men jeg tror, at Rådet i øjeblikket føler sig fristet til at gå i den modsatte retning. Det er derfor strengt nødvendigt, at der er en god forståelse omkring dette mellem Kommissionen og Parlamentet, hvilket indebærer, at Rådet får at vide, at der er en fælles beslutningsprocedure, så hvis der kommer nogle forslag, og Rådet kommer med forslag, der er ringere end Kommissionens forslag, vil det ikke komme til at fungere i Parlamentet. Vi vil gå i den modsatte retning.

Jeg tror, der her i Parlamentet er flertal for at gå i retning af en enkelt tilsynsmyndighed. Det er det, vi har brug for fremover, og jeg tror, det er et vigtigt budskab at sende til formandskabet, fordi der med sikkerhed bliver enorme diskussioner den 10. og 11. december på det næste møde i Det Europæiske Råd.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. Barroso vil forstå, at jeg som leder af en gruppe her i Parlamentet naturligvis er glad for, at det er lykkedes for os kvinder at gøre kvinderne i EU's top mere synlige. Vi lægger imidlertid vægt på, at der ikke alene tages hensyn til kvinder, for så vidt angår antalsmæssig repræsentation. Man kan regne med, at vi vil bidrage til at sørge for, at disse kvinder får indflydelsesrige poster i Kommissionen. Vi ønsker ikke, at der blot på skrømt tages hensyn til os.

Der har været en række skrivelser i pressen om personer i EU's top, Herman Van Rompuy og Baroness Ashton. Medlemmerne af Parlamentet kender bedre Baroness Ashton, end de kender Herman Van Rompuy. Vi vil få lejlighed til at lære dem endnu bedre at kende ved høringerne. Jeg anbefaler hr. Barosso at foreslå Herman Van Rompuy, at han mødes med grupperne her i Parlamentet, således at vi kan finde ud af noget mere om ham. Alle siger, at belgierne er meget stolte over ham. Hvorfor går han ikke ind i en frivillig dialog med grupperne her i Parlamentet, således at vi kan lære hinanden at kende noget bedre, nu hvor han begynder sin embedsperiode?

Det var mit tilbageblik på sidste uge. Det næste topmøde står lige for døren. Til hr. Schulz vil jeg sige, at jeg ikke mener, vi taler for lidt om København. Vi drager for få logiske konklusioner ud fra vores drøftelser. Parlamentet vil i denne uge stemme om en beslutning, der omfatter alt det, der ville være det rigtige ved mødet i København, hvis man tror på FN og forskerne. Europæerne har i tidens løb i stadig større grad givet køb på disse henstillinger. Min analyse af det centrale problem bag dette er, at man betragter klimabeskyttelse som en belastning og ikke erkender mulighederne ved en konsekvent klimapolitik.

Et andet punkt på dagsordenen ved det næste topmøde er Lissabonstrategien. En af de langsigtede opgaver i forbindelse med denne strategi har været at fremme bæredygtig udvikling, men vi har ikke kunnet opnå

dette. De forskellige søjler i Lissabonstrategien er altid blevet vægtet forskelligt. Miljøet, social retfærdighed og bæredygtighed bliver altid trængt i baggrunden på bekostning af gamle og efter min mening utidssvarende industri-, erhvervs- og endog forskningspolitiske prioriteter. Hvis man på det næste topmøde har til hensigt at beslutte, at vi til forår skal indføre Lissabonstrategien i en revideret udgave, har vi ikke tid til at analysere svaghederne ved Lissabonstrategien, der – som jeg ser det – har slået fejl. Hvorfor havnede vi i sådan en forfærdelig økonomisk krise? Hvorfor har vi så mange sociale og arbejdsmarkedsmæssige problemer i EU? Vi mener ikke, det er nogen god idé at forberede Lissabonstrategien og at revidere den uden omhyggelig eftertanke, uden selvkritik og uden en ægte høringsproces, som f.eks. fagforeningerne og den sociale platform anmodede om, idet Lissabonstrategien er særdeles vigtig for os alle og for perspektiverne for EU.

Til sidst vil jeg gerne sige lidt om Stockholmprogrammet. Ligesom mange af disse store programmer lyder det jo meget godt, og det er også det, man konstant hører, og det folk i det store og hele tilsyneladende synes. I min gruppe har vi dog det indtryk, at der er en ubalance mellem frihed og sikkerhed. Vi er ikke enige i denne udvikling, og vi vil illustrere dette ved at bruge SWIFT som eksempel. Det var en alvorlig fejl ikke at sætte SWIFT på dagsordenen. Hr. Barroso forsøger at gå uden om Parlamentet med denne midlertidige SWIFT-aftale, samtidig med at man lader hånt om bekymringerne vedrørende databeskyttelse. Det er et tegn på, at der på nuværende tidspunkt ikke er balance mellem frihed og sikkerhed.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne ønske Van Rompuy og Baroness Ashton held og lykke i deres nye stillinger, og jeg håber, de formår at udarbejde en varig model for deres poster.

Hvis Det Europæiske Råd skal have en halvvejs permanent formand, bør det være en person, der har en afdæmpet, men praktisk tilgang til at skabe konsensus blandt medlemsstaterne, hvor dette er muligt og ønskværdigt. Hvis vi skal have en højtstående repræsentant for udenrigspolitik med et styrket mandat, bør det vigtigste være at arbejde tæt sammen med medlemsstaterne om at samordne fælles politikker, hvis der er fælles målsætninger.

Disse udnævnelser bør være en mulighed for en gang for alle at sætte en stopper for den mareridtsagtige vision om en mere og mere centraliseret og bureaukratisk europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik og i stedet få en politik, der bygger på velvilligt samarbejde blandt medlemsstaterne.

Udnævnelsen af Baroness Ashton må især, idet hun i øjeblikket er medlem af Kommissionen, have været en kilde til særlig tilfredshed hos hr. Barroso, men dette ikke skal give Kommissionen lejlighed til at tiltage sig større magt på bekostning af de demokratiske institutioner i EU.

Efter i ti år at have været totalt opslugt af sine egne institutioner må EU nu imidlertid se at komme tilbage til kernen. Det siges ofte, at borgerne i medlemsstaterne ikke forstår EU, og hvis de gjorde det, ville EU være mere populært. Men med den holdning er der en ting, man ikke har gjort sig klar. Borgerne forstår kun alt for godt EU's selvoptagethed. Det, de ikke forstår, er, hvorfor der ofres så megen tid samt så mange anstrengelser og ressourcer på de institutionelle processer og så lidt på de politiske resultater, der faktisk kunne gøre en forskel for deres liv.

Borgerne kan se, at vores økonomier er i krise, at arbejdsløsheden er stigende, at virksomhederne finder det vanskeligere at skabe vækst, at klimaændringerne bliver værre, og at andre dele af verden bliver stadig mere og markant mere konkurrencedygtige.

Men når de så kigger på EU, finder de en Union, som har brugt år på dette tovrækkeri mellem institutionerne. Hvorfor skulle folk bekymre sig om detaljerne vedrørende afstemninger med kvalificeret flertal, hvis de har mistet deres job? Hvorfor skulle de være interesseret i finesserne omkring den fælles beslutningsprocedure, hvis deres børn står over for en usikker fremtid?

Jeg håber, at vi med udnævnelserne i sidste uge kan få sat et endegyldigt punktum for de seneste års indadvendthed. EU skal nu se at komme videre og fokusere på det reelle stykke arbejde, der forestår med hensyn til at opbygge dynamiske og konkurrencedygtige økonomier og skabe et stærkt globalt handelssystem og navnlig i løbet af de kommende uger sikre en virkelig effektiv aftale om klimaændringer.

Jeg indrømmer, at ordene fra det svenske formandskab og Kommissionens formand, hr. Barroso, er opmuntrende desangående. Lad os håbe, at der nu følger nogle praktiske resultater på andre områder, der er af afgørende betydning for alle borgere.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Efter hr. Kirkhopes fine ord om den situation, vi befinder os i, er mit spørgsmål til ham: Føler De ikke, at De skylder det britiske folk den folkeafstemning, som David Cameron lovede i Det Forenede Kongerige? De står nu her uden noget mandat, og slutresultatet er, at folk i Det Forenede Kongerige og de fleste dele af Europa ikke har haft noget at skulle have sagt om Lissabontraktaten.

David Cameron bør skamme sig. Hvad angår de Konservatives stemmeafgivning her i Parlamentet, trykker de grønt, grønt og grønt. Det er o.k., o.k. og o.k. hele tiden. De er jo EU-tilhængere. Jeg mener, det er på tide at tone rent flag og sige folk derhjemme, hvor man rent faktisk står.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg beklager meget, at den britiske indenrigspolitik tilsyneladende er på programmet her til formiddag. Jeg vil gerne gøre det klart, at jeg overhovedet ikke skammer mig over noget, som lederen af det Konservative Parti siger eller gør, og nærmere bestemt er det for os alle klart, at vi altid har givet udtryk for, at hvis Lissabontraktaten ikke var blevet ratificeret, ville vi have foretrukket at lade afgørelsen være op til det britiske folk. Jeg synes, at det er et redeligt standpunkt at indtage.

Jeg mener, at de personer, der taler om uvirkelige målsætninger i forhold til EU, de personer, der som en refleks udtrykker sig i ekstreme vendinger, ikke udretter noget godt for de mennesker, jeg har talt om i mit indlæg – borgerne, ikke alene i Europa, men borgerne i mit hjemland, der ønsker sig velstand, og som ønsker sig sikkerhed i deres liv og fremtid. Denne institutionelle navlebeskuende holdning findes hos disse personer, lige så meget som den gør i alle institutionerne i Europa.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne på vegne af GUE/NGL-Gruppen byde de to kandidater velkommen. Vi glæder os frem for alt over, at der er blevet valgt en kvinde. Vi går ud fra, at de to kandidater til de høje embeder ikke alene vil fokusere på indholdet i deres ansvarsområder, men også vil pleje en samarbejdspræget stil over for Parlamentet.

Vi forventer, at Rådet beskæftiger sig nærmere med de sociale spørgsmål som følge af krisen og drager de rigtige konklusioner. Der er indtil nu udbetalt milliarder til bankerne, men der har praktisk talt ikke været nogen hjælp at hente for almindelige mennesker. Hr. Schulz har ret, når han siger, at spillekasinoet er åbent igen, men samtidig er fattigdommen og navnlig fattigdommen blandt børn stigende.

Der blev mistet fire mio. arbejdspladser i hele Europa som følge af krisen. I henhold til rapporter fra Kommissionen kan dette tal i løbet af det næste år stige til syv mio. Vi ved, at skøn af denne type ofte er sat lavere end tallene i virkeligheden. Der er f.eks. 1,5 mio. mennesker på arbejdsfordeling i Tyskland, og det er vigtigt at understrege dette.

Stigende arbejdsløshed og fattigdom er imidlertid de første tegn på endnu større chanceulighed, der vil få en alvorlig indvirkning på uddannelsesmulighederne. Vi er også nødt til at drøfte dette spørgsmål. Det spørgsmål, der opstår, er, om stats- og regeringscheferne vil finde nogle måder, hvorpå vi kan komme ud af krisen, der kombinerer det europæiske integrationsbegreb med sociale fremskridt, og som har en reel virkning for borgerne i Europa. I stedet for exitstrategier for programmerne til økonomisk genopretning og obligatorisk budgetkonsolidering har vi behov for en ændret politik. Jeg har lige tre bemærkninger omkring dette. For det første forventer vi, at Rådet fremlægger en redegørelse om sin holdning til planerne om 2020-strategien, der skal træde i stedet for Lissabonstrategien, som slog fejl. Innovation og viden, bekæmpelse af udstødelse, grønne økonomiske strategier, et digitalt Europa – som en liste over slagord lyder dette ikke så dårligt. Men vi har snarest muligt brug for konkrete forslag til, hvordan alt dette kan føres ud i livet.

For det andet skal Rådet omsider forpligte sig til at indføre et strengt kontrolsystem for finansmarkederne. Jeg har en række berettigede spørgsmål om, hvordan Rådet kan bringe dette i overensstemmelse med de eksisterende traktater, fordi det i nogle tilfælde ikke er tilladt eller ønskværdigt at sætte begrænsninger på den frie bevægelighed for kapital og betalinger. Vi er interesseret i at se, hvordan man vil opnå dette.

For det tredje vil jeg gerne endnu en gang betone, at Rådet efter mødet i København skal sende et klart signal om, at der er brug for en bindende aftale om klimaændringer. Med frivillige forpligtelser har man endnu aldrig kunnet nå det ønskede mål.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes alle hænger noget med næbet her til formiddag. Jeg troede, at dette skulle være et stort, stolt øjeblik! I otte og et halvt år har man været frembrusende, løjet og ladet hånt om demokratiske folkeafstemninger. Otte og et halvt år har det taget at få denne traktat igennem, og den 1. december lykkes det så.

Arkitekten bag alt dette, Giscard, ønskede naturligvis på baggrund af denne forfatningstraktat, at EU globalt skulle tale med én stor stemme, men jeg er bange for, at lederne kollektivt har fået kolde fødder. De har besluttet, at de selv gerne skal spille en rolle på den globale scene, ikke nogen fra EU, og vi har derfor fået udnævnt et par politiske pygmæer.

Kissingers spørgsmål om, hvem man skal ringe til i Europa, er i realiteten ikke blevet besvaret, vel? Jeg gætter på, at svaret kun kan være hr. Barroso, fordi han er den eneste, som man rundt omkring i verden nogensinde har hørt om, og han er formentlig den store vinder som følge af disse udnævnelser. Det er ikke så mærkeligt, at han ser så glad ud her til formiddag.

Og vi har en ny permanent formand for EU, Herman Van Rompuy. Det er ikke ligefrem et navn, der falder let på tungen, vel? Jeg kan ikke se ham sætte trafikken i stå Beijing eller Washington. Jeg tvivler på, at nogen i Bruxelles overhovedet ville ane, hvem han er. Og alligevel vil han få udbetalt en løn, der er større end Obamas, hvilket siger alt, hvad man behøver at vide om denne europæiske politiske elite, og hvordan man meler sin egen kage.

Men han er i det mindste en folkevalgt politiker i modsætning til Baroness Cathy Ashton, som i realiteten er det sande indbegreb af nutidens politiske elite. På en måde er hun ideel, ikke sandt? Hun har aldrig haft et ordentligt arbejde, og hun er aldrig i sit liv blevet valgt til noget. Så hun passer vel perfekt til dette EU.

(Formanden bad taleren om at afslutte sit indlæg)

Hun er aldrig blevet valgt til noget, og der er ingen, som ved, hvem hun er! Selv premierministeren talte om Baroness "Ashdown" i stedet for Ashton. Jeg mener bare, at ingen nogensinde har hørt om hende. Hun er endda mindre kendt end Herman Van Rompuy! Jeg mener bare, at det jo er noget af en bedrift, ikke sandt?

Hun er steget op til tinderne uden at efterlade sig spor. Hun er en del af denne postdemokratiske tidsalder. Hun giftede sig godt. Hun giftede sig med en mand, der var Tony Blairs rådgiver, ven og støtte, og fik en plads i House of Lords. Mens hun sad i House of Lords, fik hun tildelt en stor opgave, og den opgave bestod i at få Lissabontraktaten igennem House of Lords og i den forbindelse foregive, at den var helt forskellig fra EU-forfatningen. Så hun er god til at gøre gode miner til slet spil, og hun nedkæmpede ihærdigt ethvert forsøg i House of Lords på at lade det britiske folk få en folkeafstemning.

Og her hun så. Hun har aldrig været opstillet til noget offentligt embede, aldrig haft et ordentligt arbejde, og her får hun så en af de øverste poster i EU. Udnævnelsen af hende er en flov historie for Storbritannien.

(Tilråb fra salen)

Undskyld, men jeg er i det mindste blevet valgt – i modsætning til hende! Hun er ikke blevet valgt, og folket har ikke magt til at få hende fjernet.

Men hør så bare den næste detalje. Der er en ting, som er noget mere alvorlig end det. Cathy Ashton var aktivt medlem af kampagnen for atomnedrustning (CND). Hun var faktisk kasserer for CND på et tidspunkt, hvor organisationen modtog meget store donationer og nægtede at afsløre kilden. Man ved, at disse donationer blev skaffet af en mand ved navn Will Howard, der var medlem af det Kommunistiske Parti i Storbritannien. Vil Baroness Ashton benægte, at hun, mens hun var kasserer, modtog midler fra organisationer, der var imod vestlig kapitalisme og demokrati? Det spørgsmål skal frem i lyset.

Og har vi det i realiteten godt med, at en person, der vil få ansvaret for vores sikkerhedspolitik udadtil, for få år siden var aktivist i en organisation som CND? Hvis vi virkelig synes det, har vi oprigtigt talt noget af et problem! Jeg mener ikke, hun er den rette person til dette job. Hun har ingen erfaring, og hun må svare på disse spørgsmål. Modtog hun penge fra Vestens fjender? Det spørgsmål skal vi have et svar på.

Men vi har altså vores to pygmæer. Vi vil have nogle karakterløse personer, der står i spidsen for de karakterløse, men det er ikke noget, jeg jubler over, fordi de vil presse på for en politisk union, og selv om vores ledere måske her og nu personligt har reddet ansigt internationalt, har de alle svigtet deres nationale demokratier. Den europæiske stat er her. Vi kommer til at se en lavine af nye love på grund af Lissabontraktaten, og der hersker ingen tvivl i mit sind om, at man bliver nødt til at holde en fuld, fri og fair folkeafstemning i Det Forenede Kongerige om, hvorvidt vi skal blive ved med at være i denne Union eller ej. Jeg håber og beder til, at vi stemmer for at forlade EU, men under alle omstændigheder skal folket ganske enkelt kunne tage stilling.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Formanden. – Jeg vil gerne sige et par ord til hr. Farage. Det ville være rigtig godt, hvis gemytterne kunne falde lidt til ro. Det er jo ikke alle ord og vendinger, der er lige nemme at goutere.

Edit Herczog (S&D). – (EN) Hr. formand! Hr. Farage sagde, at de personer, der blev valgt i sidste uge, ikke er personer, som ville sætte trafikken i stå. Det er jo derfor, vi har valgt dem – fordi vi gerne ville vælge nogle personer, der vil få trafikken til at glide for alle borgerne i EU med henblik på at få et bedre liv, og det er netop, hvad de vil gøre.

Van Rompuy og Cathy Ashton arbejder for folket, og det vil de 480 mio. indbyggere i EU snart erfare. Dette er efter min opfattelse indsatsen. Vi er nødt til at gå i brechen for dem. Vi er nødt til at redde deres personlige integritet. Og så vil jeg gerne citere et ungarsk ordsprog, hr. Farage. Det er godt, at De er her, for hvis aben kravler op i træet, er det lettere at se dens bagdel!

Nigel Farage (EFD). – (EN) Hr. formand! Med al respekt tror jeg, at pointen er gået helt hen over hovedet på min kollega, fordi hun to gange sagde ”de personer, der blev valgt i sidste uge”. De er ikke blevet valgt. Det er jo hele pointen, og for så vidt angår Baroness Ashton, er hun aldrig i hele sit liv blevet valgt til noget offentligt embede. Hun indtager en enormt magtfuld stilling, og befolkningerne i EU – i Storbritannien og i alle andre lande – har ikke magt til at stille hende til regnskab og fjerne hende, og det er dybest set det, der er galt med hele EU. Det er et spørgsmål om bureaukrati i forhold til demokrati. Tingene er gået gruelig, gruelig galt.

Men må jeg lige vende tilbage og stille formanden et spørgsmål? Han antydede vist, at jeg sagde noget, der var upassende eller forkert eller gik over strengen. Kunne jeg få en forklaring på, hvad det præcis var? Det kunne jeg godt tænke mig at vide.

Formanden. – Den måde, hvorpå De beskriver udvælgelsen af personer, der er så betydningsfulde for EU, og det, De siger om hele spørgsmålet i den forbindelse, er efter min mening helt og aldeles upassende for hele situationen.

(Protester)

Det er min mening, kolleger.

Nigel Farage (EFD). – (EN) Hr. formand! Da De blev valgt som formand, sagde De, at De ville optræde som neutral formand for at sikre, at alle forhandlingsparter fik en chance for at blive hørt. Hvis De kritiserer mig for det politiske indhold i det, jeg siger, udfører De jo ikke Deres job som neutral formand.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Efter al den opstandelse skal vi måske se at komme ned på jorden igen. Energiforslugne nye vækstøkonomier og frásende industrilande var end ikke rede til at gennemføre Kyotoprotokollen. Jeg tvivler derfor på, om der vil ske nogen ændringer efter konferencen i København. Formålet med certifikathandel er også tvivlsomt, men der bruges millioner på dette, mens de ægte alternativer såsom vedvarende energi bliver spist af med pebernødder. Dette skal bestemt ikke føre til, at kernekraftværker bliver fremhævet som et Kyotovenligt alternativ.

Det andet presserende kriserelaterede emne, nemlig tilskudskapløbet vedrørende den skrantende bilproducent Opel, er et lige så sprængfarligt spørgsmål. Forvarsler som f.eks. en faldende ordrebeholdning blev ikke taget alvorligt nok, og EU har formentlig bidraget til tilbagegangen for den en gang så blomstrende branche med sin syndflod af forskrifter. Det, man kan lære heraf, er, at vi i fremtiden for alle erhvervssektorer skal skabe grundlæggende betingelser, som man kan planlægge ud fra og forudsige, og indtil vi har færdigudviklede koncepter på plads, er det uansvarligt at smide milliarder af de europæiske skatteyderes penge efter problemet. Det er vigtigt at sørge for, at disse penge i det mindste ikke går til USA. Der skal desuden indføres tilbagebetalingsregler.

Om ikke andet bør det på det kommende møde være muligt at lægge fundamentet, så projektet vedrørende den ”gennemskuelige” europæiske borger kan blive afsluttet. Stockholmprogrammet giver folk færre rettigheder, ikke flere, fordi de ikke har nogen kontrol med, hvordan dataene anvendes. Der er ingen tegn på, at man ophører med overvågningen af passagerer, det kontroversielle spørgsmål om databeskyttelse er endnu ikke blevet løst, og hvis vi skal indføre et europæisk asylsystem, skal vi efter min mening anvende de strengeste kriterier – sådan som i Danmark.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne sige tak til gruppelederne for deres meget inspirerende indlæg. Ikke alle, men de allerfleste, ser ligesom det svenske formandskab ud til at være glade for, at vi kunne få disse to udnævnelser af Herman Van Rompuy og Catherine Ashton på plads. Begge

disse personer bidrager til sammenhæng, stabilitet og øget samordning i EU, og det er nødvendigt, hvis vi skal kunne fokusere på de store udfordringer, der varer længere tid end de seks måneder, et formandskab varer. Jeg tror, det er rigtig godt.

Nu kan de, når de er blevet udnævnt, præcis som hr. Schulz sagde, fokusere på deres opgaver, og vi kan komme ud over denne debat. Når Lissabontraktaten nu endelig træder i kraft den 1. december, kan den britiske indenrigspolitik måske også blive drøftet uden for plenarsalen. EU har brug for moderne spilleregler, og Lissabontraktaten vil give os dette. Vi er bedre rustet til at tage fat på de store spørgsmål, vi står over for.

I den kommende tid frem til det europæiske topmøde er der frem for alt tre spørgsmål, hvor det svenske formandskab håber at kunne gøre fremskridt sammen med Parlamentet og med hjælp fra Kommissionen. Vedrørende klimaspørgsmålet gør vi vores yderste for at få en ambitiøs politisk aftale med en tidsplan, således at aftalen i sidste ende bliver juridisk bindende. Vi kommer til at leve med resultatet af mødet i København og det, der sker bagefter, i lang tid, og vi skal lidt efter lidt omstille vore samfund til at blive mere klimasmarte.

Vedrørende de økonomiske spørgsmål står vi, selv om det lysner på finansmarkederne, over for en høj arbejdsløshed i mange lande, og dette vil præge vores økonomier i mange år fremover.

For så vidt angår hr. Verhofstadts spørgsmål om tilsyn, er jeg glad for, at vi ikke desto mindre gør fremskridt på dette område. Problemet med det finansielle tilsyn, vi har haft hidtil, er, at der har været for stor fokus på individuelle virksomheder og for lidt fokus på hele det finansielle system. Samarbejdet mellem de forskellige tilsynsorganer har heller ikke fungeret. Når de nye europæiske tilsynsorganer er på plads, vil vi kunne afhjælpe dette. Der bliver et overordnet overblik og et styrket samarbejde. De bliver jo også ansvarlige over for Rådet og Parlamentet. De øvrige detaljer omkring dette vil blive drøftet på Økofin-mødet den 2. december, hvor vi forhåbentlig vil gøre yderligere fremskridt.

Til slut vil jeg vedrørende Stockholmprogrammet sige, at dette er en særdeles vigtig beslutning, som vi også kommer til at leve med i lang tid fremover, og hvor Parlamentet kommer til at få meget stor indflydelse i fremtiden. Det handler, præcis som mange af medlemmerne har sagt, om at finde løsninger på de frygtelige problemer, vi står over for, for så vidt angår grænseoverskridende kriminalitet, menneskehandel og terrortruslen, samt at afbalancere dette med en politik, som også sætter medborgerne i centrum og sikrer, at der er respekt for den enkeltes integritet.

Jeg håber, at vi kan komme frem til et langsigtet program, hvor der tages fat på disse spørgsmål i Stockholmprogrammet. Disse tre spørgsmål har sammen med en række andre spørgsmål været det svenske formandskabs prioriteringer, og det glæder mig meget at se, at vi forhåbentlig vil få dette i hus i december. Jeg får jo lejlighed til at tage ordet igen, når forhandlingen afsluttes.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Der var dette konkrete spørgsmål om SWIFT, og jeg vil gerne præcisere min holdning til dette, fordi jeg tror, det er særdeles vigtigt. Det har også med Stockholmprogrammet at gøre.

SWIFT-programmet er helt klart et meget værdifuldt instrument for medlemsstaterne i forbindelse med terrorbekæmpelse. Det har sat medlemsstaternes myndigheder i stand til at forhindre terrorangreb i Europa. Vi taler her ikke om teoretiske sager. Vi taler om faktiske sager.

Det udkast til en aftale mellem EU og USA, der i øjeblikket bliver drøftet, er en midlertidig ordning med en maksimal løbetid på 12 måneder. Der er behov for den for juridisk at erstatte den eksisterende aftale, efter at datalagringen nu sker uden for USA.

Hvis den midlertidige aftale vedtages inden den 1. december, og retsgrundlaget ændres, vil man undgå et sikkerhedsmæssigt hul og et alvorligt tilbageslag for relationerne mellem EU og USA på dette område.

På det seneste møde, hvor EU og præsident Obama deltog, tog han som første punkt samarbejdet om terrorbekæmpelse mellem USA og Europa op. Han nævnte navnene på konkrete lande i Europa, der for nylig havde undgået terrorangreb på grund af samarbejdet på dette område mellem os og USA.

Jeg vil gerne komme med nogle oplysninger om dette. Mere end 5 450 sager, der er omfattet af programmet til sporing af finansiering af terrorisme, er til dato blevet videregivet til de europæiske regeringer, og de europæiske lande fik oplysninger om over 100 nye spor i perioden fra januar til september i år.

Jeg kan give konkrete eksempler. Disse oplysninger har været til væsentlig støtte for de europæiske regeringer i efterforskningen af de al-Qaeda-kontrollerede planer om at angribe transatlantiske fly mellem Storbritannien og USA.

I midten af september 2009 blev tre personer kendt skyldige, og hver især blev dømt til mindst 30 års fængsel. I starten af 2009 blev systemet anvendt til at finde frem til de finansielle aktiviteter, som en i Europa bosiddende al-Qaeda-sympatisør, der spillede en rolle i planlægningen af et angiveligt angreb på fly, stod bag. Oplysningerne blev videregivet til regeringer i Europa og Mellemøsten.

I sommeren 2007 anvendte man det samme system til at finde frem til de finansielle aktiviteter, som nogle i Tyskland bosiddende medlemmer af den islamiske Jihad Union stod bag. Disse oplysninger var til stor hjælp i forbindelse med efterforskningen og den endelige anholdelse af islamiske Jihad Union-medlemmer, som planlagde angreb forskellige steder i Tyskland. De tilstod efterfølgende disse aktiviteter.

Så dette system har allerede reddet mange liv i bl.a. Europa. Vi taler om en yderst alvorlig sag. Jeg er helt enig i, at hele terrorbekæmpelsen skal ske med fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og garantier i vores åbne, frie samfund. Vi europæere var de første i verden, der sagde til præsident Bush, at han var nødt til at lukke Guantánamo. Og det står vi fast ved. Samtidig er vi er nødt til at sikre, at vi står sammen og er engageret i kampen mod terror.

Jeg vil derfor gerne forsikre alle om, at vi vil fremlægge et nyt mandat på baggrund af den nye Lissabontraktat præcis til håndtering af dette spørgsmål, hvor Parlamentet vil have sine fulde beføjelser.

Så i starten af 2010 vil vi komme med et nyt grundlag, der med respekt for Lissabontraktaten naturligvis vil give Parlamentet al habilitet til at handle på dette område, fordi vi også ønsker, at Parlamentet står i spidsen for indsatsen mod terror og for sikkerhed ved naturligvis fuldt ud at respektere vores grundlæggende rettigheder og vores retsgarantier.

Da så mange af medlemmerne talte – og jeg takker for kommentarerne – om kønsbalancen, der er så vigtig for mig, i Kommissionen og EU's institutioner, lad mig så til sidst markere, at det i dag er 10-års-dagen for den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder. Dette er efter min opfattelse en dagsorden, hvor vi også skal gøre noget i Europa. Der er desværre stadig mange tilfælde i Europa, hvor kvinder bliver overfaldet af deres samlever eller tidligere samlever. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at vise vores engagement med hensyn til denne særdeles vigtige dagsorden, der også er i vores europæiske samfund.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med hensyn til kommentarer til udnævnelserne i forbindelse med starten på den nye periode i EU, har den internationale presse meget ofte anvendt udtryk som "kandidater, der ikke kan klare jobbet," eller "for dårlige kandidater".

Jeg vil gerne gå imod strømmen. Hr. Verhofstadt har aldrig sagt noget mere sandt, end da han sagde, at et glas kan siges at være halvt fuldt eller halvt tomt. Jeg spekulerer derfor over, hvad Rådets bevæggrunde var, da det valgte disse personer. Jeg tror, det var nogle fællesskabsbaserede bevæggrunde, og lad mig forsøge at forklare, hvad jeg mener med det. Valget af et afgående medlem af Kommissionen til posten som europæisk udenrigsminister sender et klart signal. Man signalerer, at det er hensigten at føre en fællesskabsbaseret udenrigspolitik og ikke en udenrigspolitik, der er hængt op på filosofierne i nogen bestemt nation. Efter min opfattelse er det interessante derfor ikke, at fru Ashton er britisk, men at hun kommer fra Kommissionen. Hun anlægger med andre ord en fællesskabsbaseret linje til udenrigspolitiske spørgsmål, som ikke er knyttet til noget lands bestemte synspunkt.

Hvad angår indstillingen af den belgiske premierminister som kandidat, er denne beslutning blevet anfægtet ved at sammenligne ham med højtprofilerede personer. Vi ønsker vist ikke, at formanden for Det Europæiske Råd, der vil blive i sit embede i to et halvt år, skal råbe højere end de andre eller gøre sine beføjelser mere gældende end de andre, men at han skal overtale de andre til at tale med én stemme. Jeg mener derfor, det var et godt valg at pege på hr. Van Rompuy.

Vi skal sikre fremdrift via en fællesskabsbaseret tilgang, fordi det, hvis vi virkelig gerne vil opbygge Europa, er rigtigt, at vi vælger disse personer på grundlag af dette kriterium. Vi vil kunne iagttage, hvor effektivt dette valg er, når vi ser dem i aktion, men jeg opfordrer kraftigt alle til at støtte dem i deres arbejde, fordi vi ellers i realiteten vil lade den bedste mulighed i vores liv gå tabt.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg havde ordet i går i mødesalen for at understrege betydningen af Stockholmprogrammet, der er på dagsordenen for Det Europæiske Råd den 10. december. Jeg gjorde dette for at henlede opmærksomheden på indholdet og navnlig opfordre til den bredest mulige

parlamentariske støtte til at sikre fremdrift for den betænkning, der er udarbejdet af tre udvalg i fællesskab. Jeg refererer til Retsudvalget, Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender samt Udvalget om Konstitutionelle Anliggender. I går fokuserede jeg derfor på betydningen af at skabe et Europa for borgerne samt et marked.

Jeg mener, at tiden nu er inde til – på dagsordenen for Det Europæiske Råd den 10. og 11. december – at fremhæve betydningen af denne sag ud fra et forfatningsmæssigt synspunkt. Parlamentet vil immervæk blive styrket i henhold til Lissabontraktaten.

Parlamentet vil især blive styrket på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og via udarbejdelsen af den handlingsplan, der skal vedtages under det spanske formandskab. Dette skyldes, at et sådant samarbejde er påkrævet i henhold til artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 295 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. I disse artikler opfordres vi til at involvere os i et interinstitutionelt samarbejde, og det kræves, at vi når frem til enighed om det interinstitutionelle samarbejde med henblik på i fællesskab at udvikle en strategi til gennemførelse af Lissabontraktaten. Det kræves endvidere, at vi gør dette, samtidig med at vi overholder principperne om den størst mulige gennemsigtighed, subsidiaritet og samarbejde med de nationale parlamenter. Sidstnævnte vil således blive inddraget ved udviklingen af Lissabondagsordenen.

Dette indebærer, at vi må arbejde meget hårdere. Livet bliver ikke nemmere for os. Det bliver tværtimod mere kompliceret. Vi vil også være tvunget til at gennemgå en vurderingsproces for at lære af erfaringerne. Hovedformålet med øvelsen vil være at sikre, at vi overholder den europæiske model og de grundlæggende rettigheder. Parlamentet vil også blive inddraget mere vedrørende databeskyttelse. Jeg tænker her på opfølgningen på den SWIFT-aftale, der tidligere i dag blev henvist til, og som har så stor betydning i forbindelse med vores bilaterale relationer med USA.

Af størst betydning er det dog, at Parlamentet vil blive inddraget i evalueringen af og opfølgningen på resultaterne i agenturerne i EU's institutionelle struktur. Jeg tænker på Europol, Det Europæiske Asylstøttekontor, Eurojust og Frontex.

Af alle disse årsager ser jeg gerne, at dagsordenen for Det Europæiske Råd afspejler betydningen af et stærkere engagement med hensyn til at handle og arbejde sammen med Parlamentet, først og fremmest i relation til udarbejdelse af og opfølgning på den handlingsplan, der skal vedtages under det spanske formandskab i det kommende halvår.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Vi har gjort det – Lissabontraktaten er trådt i kraft. Jeg vil gerne takke Cecilia Malmström, det svenske formandskab og hele teamet, som alle har arbejdet meget hårdt. Dette er en stor præstation.

I den forbindelse vil jeg gerne kort nævne to punkter, der udgjorde emnet for denne forhandling. Det første punkt er Rådets formand. Hr. Barroso nævnte lige, at han gerne vil arbejde sammen med Herman Van Rompuy. Jeg tror, at dette er en rigtig god idé. Det er rigtigt at samarbejde med Rådet. Der er dog en ting, jeg gerne vil sige ganske tydeligt, nemlig at Rådets formand ikke står til ansvar over for Europa-Parlamentet og heller ikke over for noget som helst andet parlament. Heraf følger, at hr. Barroso som Kommissionens formand er den legitime demokratiske institution og den legitime demokratiske formand for EU. Man skal derfor ubetinget arbejde sammen, men sørg venligst for at sidde i førersædet, hr. Barroso.

Mit andet punkt er, at repræsentanten for Rådet sagde, at Cathy Ashton den 1. december 2009 ville begynde både som højtstående repræsentant og som næstformand i Kommissionen. For det første er der kun tale om ét embede – højtstående repræsentant/næstformand i Kommissionen – og for det andet kan hun ikke begynde i sit embede uden godkendelse i Parlamentet. Fra den 1. december befinder "Barroso I"-Kommissionen sig i et juridisk tomrum mellem udløbet af Nicetraktaten og påbegyndelsen af Lissabontraktaten. Cathy Ashton vil først tiltræde sin stilling fuldt ud efter at være godkendt i Parlamentet i slutningen af januar 2010.

Et par afsluttende bemærkninger om forhandlingskulturen her i Parlamentet. Vi behøver blot at lytte til hr. Farage. Hvis han og hans parti nogensinde kom til magten i Det Forenede Kongerige, ville briterne virkelig komme til at sætte pris på etableringsfriheden i EU, fordi de i hobotal ville flytte til Frankrig, Tyskland, Spanien og Italien – og til Portugal, hr. Barroso.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Mødet i Rådet vil finde sted mindre end to uger efter, at Lissabontraktaten træder i kraft, og vi har, som ministeren nævnte, været igennem en lang og vanskelig proces for at nå frem til dette punkt. Men mange af os føler, at vi har forpasset en afgørende chance. Der er

stadig et "missing link", et absolut nødvendigt demokratisk element i forholdet mellem EU og befolkningen i Europa, og det er et understatsligt eller regionalt regeringsniveau.

Mange vælgere føler, at Europa er lige så fjern som altid, og vi er nødt til snarest muligt at tage fat på det problem. Vi har ikke alle haft en folkeafstemning og lejlighed til at give vores mening til kende om den fremtidige udvikling i Europa, men alligevel sker der noget på EU-plan, der har direkte indvirkning på vores arbejde som følge af de udfordringer, vi står over for, og alle de politiske spørgsmål, der allerede er blevet nævnt – beskæftigelse, sociale rettigheder, økonomisk regulering, terrorbekæmpelse, fred og retfærdighed – og jeg er stolt over at tage ordet, mens jeg tilfældigvis er formand for kampagnen til atomnedrustning i Wales.

Der er kun få uger til topmødet i København, som er en af de allerstørste udfordringer. Op til 80 % af politikkerne vedrørende begrænsning af og tilpasning til klimaændringerne vil blive gennemført på lokalt og regionalt niveau. Og mange regionale regeringer har ligesom regeringen i Wales banet vejen med hensyn til at vedtage radikale politikker til bekæmpelse af klimaændringerne. Det er her, at enhver indgået international aftale vil blive omsat i praksis. Så vi skal se ud over medlemsstatsniveauet og se på befolkningerne i Europa.

På søndag den 13. december afholder over 150 kommuner i Catalonien folkeafstemning om uafhængighed af Spanien. Hvordan reagerer EU så på det? Vil det være med på Rådets dagsorden? Jeg tvivler meget, men det burde det være. Europa gennemgår en forandring, og den nye formand vil forhåbentlig erkende dette og reagere på det.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne rose det svenske formandskab for indsatsen i løbet af sidste par måneder. Formandskabet har gjort sig fortjent til særlig anerkendelse for den måde, hvorpå man har løst den gordiske knude med udnævnelsen af hr. Van Rompuy og Lady Ashton.

Jeg er meget glad for disse udnævnelser, fordi hr. Van Rompuy allerede har sagt, at hans personlige synspunkter er fuldstændig uvedkommende. Hans ord vidner om klogskab og god indsigt. Jeg vil rose hr. Van Rompuy for denne EU-realistiske tilgang og vil foreholde ham det fremover, uanset om det er forventeligt eller nødvendigt.

Desværre har jeg også hørt mishagsyttringer fra dem, der er bange for, at den første permanente formand for Rådet ikke har tilstrækkelige kompetencer til jobbet. Nogle havde tydeligvis håbet på en form for europæisk supermand. Jeg er så afgjort ikke enig i sådanne synspunkter, og hr. Van Rompuys første erklæringer har beroliget mig. Han har aldrig givet udtryk for, at han ønsker at blive en europæisk supermand af den type.

På det kommende rådsmøde skal de europæiske regeringschefer finpudse deres strategi til mødet i København med henblik på at kunne opnå det bedst mulige resultat. Jeg ønsker den nye formand, hr. Van Rompuy, og den nuværende formand for Rådet, hr. Bildt, al mulig teknisk succes med denne særdeles vigtige opgave. Jeg håber desuden for os alle, at det bliver et positivt og frem for alt fremadrettet resultat.

Takis Hatzi Georgiou (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Rådet vil inden længe stå over for en stor problemstilling, nemlig spørgsmålet om udvidelse. Når vi taler om udvidelse, fremgår det, at Tyrkiet udgør et stort kapitel i forhandlingerne. Vi, både Cypern og mit parti – og jeg vil gerne sige dette meget tydeligt her i Parlamentet – går helt og fuldt ind for Tyrkiets tiltrædelse af Den Europæiske Union. Men vi bliver ved og ved med at gentage, at denne tiltrædelse ikke kan finde sted, hvis Tyrkiet ikke leverer varen – ligesom alle de andre lande, der har tilsluttet sig EU – med hensyn til alle de tilsagn, landet har givet Cypern og EU.

Der er nogle forhandlinger på vej i Cypern mellem de to ledere, og hvis man finder en løsning, vil det være et symbol på sejr for hele EU. Denne sejr vil tilskynde EU til at indtage sin plads i den moderne verden. Men vi må bringe sandheden tilbage på banen, og sandheden er, at Tyrkiet holder halvdelen af Cypern besat med 40 000 tropper – angiveligt til beskyttelse af 80 000 tyrkisk-cyprioter. Det svarer til, at der er to tyrkiske soldater uden for hvert tyrkisk-cypriotisk hus. Jeg kender ikke til nogen parlamentsmedlemmer her, der er omgivet af så mange sikkerhedsforanstaltninger. Så vi taler om isolering af tyrkisk-cyprioter, og vi går offentligt ind for at afskaffe besættelseshærens isolering af tyrkisk-cyprioter.

Afslutningsvis vil jeg gerne påpege, at Cypern, selv om vi går ind for Tyrkiets tiltrædelse, ikke kan gå med til at åbne energikapitlet, inden Tyrkiet har opfyldt sine forpligtelser over for EU og Cypern, og inden landet har afskaffet de hindringer, man lægger i vejen for Republikken Cypern i forbindelse med bestræbelserne på at udvide sidstnævntes økonomiske område.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Der er i overensstemmelse med Lissabontraktaten for ganske nylig truffet to vigtige personalemæssige beslutninger. EU har nu en permanent formand og en højtstående

repræsentant for udenrigsanliggender. Har disse personalemæssige beslutninger så egentlig noget med os at gøre? Ja, det har de så sandelig. Vi taler her i Parlamentet en hel del om balancen mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet. Der er efter min opfattelse en ubalance, idet EU's regering, Kommissionen, har monopol på lovgivningsinitiativet. I nogle tilfælde fungerer den næsten som dommer. Den kontrollerer hovedledningen, mens vi her i Parlamentet blindt giver den det demokratiske stempel. I Lissabontraktaten står der ikke noget nærmere om den permanente formands opgaver. Disse vil selvsagt afhænge af, hvor karismatisk og beslutsom den person er, som ender med at få denne post. Man kan ud fra beslutningen tolke, at magten og kontrollen skal forblive – med kommissionsformandens ord – hos Kommissionen, der repræsenterer de overstatslige fælles interesser. Men det, vi siger, er, at magten fortsat ligger i hænderne på lederen af et imperium, der centralt kontrollerer 500 mio. menneskers liv.

På den anden side vil det også være særdeles vigtigt at sikre sig, at vi reagerer resolut med hensyn til vores umiddelbart forestående opgaver, når vi taler om klimakonferencen. Dette indebærer imidlertid et afgørende skridt over for USA. Jeg er næsten sikker på, at hr. Barroso lige er gået ud, fordi han skulle foretage et telefonopkald desangående.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Det er vigtigt, at Lissabontraktaten endelig er trådt i kraft. Borgerne i EU har jo måttet se til i ti år, hvor EU ikke har kunnet finde måder, hvorpå vi sikrer, at institutionerne fungerer effektivt efter udvidelsen med de 12 nye medlemsstater. Men i dag har tingene ændret sig. Vi har en permanent formand for Rådet – og alle forsikrer os om, at dette er en person, der vil søge konsensus og enighed – og vi har også en højtstående repræsentant for udenrigspolitiske anliggender.

Forhåndskommentarer om, hvorvidt de er egnede i sammenligning med dem, der forinden gik rygter om, eller dem, der formodentlig er specialister på området, er uden betydning. Det vigtige er, hvordan traktaten bliver anvendt. Samarbejde mellem Kommissionen og Parlamentet er enormt vigtigt. Parlamentets rolle er blevet styrket, men for at den reelt bliver styrket, og for at borgerne i EU fornemmer dette, bliver Kommissionen snarest muligt nødt til at stille nogle spørgsmål, eftersom den har initiativretten i Det Europæiske Råd.

Rådet vil formodentlig fungere hurtigere, da det ikke længere vil fungere som hidtil under systemet med de roterende formandskaber, og regeringerne vil ikke have mulighed for at manipulere på de forskellige rådsmøder og argumentere for, at alt godt kommer fra regeringernes side, og alt skidt og irriterende kommer fra Bruxelles.

Det er indlysende, at der vil komme nogle spørgsmål til Rådet i december om udvidelse, men hverken ministeren eller kommissionsformanden har givet os nogen detaljer. De har kun informeret os generelt om andre spørgsmål. Det er en kendsgerning, at udvidelsen til Vestbalkan og Tyrkiet på baggrund af forslagene fra Kommissionen bliver mødt med en lang række betænkeligheder og spørgsmål – til trods for målet om at integrere disse lande i EU.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! I torsdags udnævnte EU hr. Van Rompuy som sin første permanente formand for Rådet og fru Ashton som ansvarlig for europæisk diplomati. Jeg vil vende tilbage til de forhandlinger, som har fundet sted i vores institutioner, siden disse udnævnelser blev bekendtgjort.

Ud over spørgsmålet om navne og funktioner er der efter min mening faktisk det centrale spørgsmål om staterne. Lad mig forklare, hvad jeg mener. Vi er vidne til det, der kan vise sig at være det værste mareridt for dem, der har udtrykt, at Det Europæiske Fællesskab er idealet, og at de ønsker en union. På det pågældende tidspunkt troede man, at EU's rødder skulle findes i statslegitimitet, og at Unionens fremtid lå i at overskride national egoisme. En spænding mellem to indbyrdes uforenelige størrelser, der nogle gange er smertelig, og som ofte frembringer originale mekanismer, men der frem for alt tjener som en politisk tilgang, der er unik i verden.

Dette mareridt er et Europa, der ville være begrænset til et samfund med mellemstatslige opkøb. Resultatet, som vi kan se i dag, ville være mistanke om inkompetence, formodning om illegitimitet og spænding mellem politiske familier.

Meningen med dette indlæg er, som man nok har forstået, ikke at vende tilbage til at afsige domme blot baseret på hensigt. Jeg foretrækker at minde om de rettigheder og opgaver, vi som parlamentsmedlemmer har. Det er vores pligt at stille spørgsmålstegn ved de uigennemsigtige studehandler omkring udnævnelserne til posterne som følge af Lissabontraktaten. Det er i fremtiden vores pligt at tvinge Rådet til at ophøre med

denne udemokratiske, forældede udnævnelsesmetode, der fremmer opfattelsen af, at EU i sin opbygning er afskærmet fra befolkningerne.

Det er vores pligt at anvende alle vores nye parlamentariske beføjelser til at påvirke de politikker, der er en følge af de nye beføjelser, vi er sikret i henhold til Lissabontraktaten.

Parlamentet skal midt imellem Kommissionen, der er svækket, og et mellemstatsligt centrum, som er styrket, blive det institutionelle ligevægtspunkt. På dette område vil næstformanden i Kommissionen forhåbentlig være omfattet af den samme høringsproces i Parlamentet som de øvrige medlemmer af Kommissionen. Vi har faktisk ret til at gennemføre denne proces. Det fremgår af traktaterne. Jeg støtter også forslaget fra fru Harms, der har foreslået et møde mellem den nye formand og grupperne som helhed.

Det er vores pligt at kickstarte den europæiske integration, hvor det står rigtig slemt til. Ingen kan med rimelig grund ønske, at de mandater, hr. Van Rompuy og fru Ashton har fået, skal blive en fiasko, og helt specifikt vil jeg gerne ønske fru Ashton held og lykke, fordi jeg er stolt over, at en kvinde er blevet udnævnt til denne stilling som højstående repræsentant.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til det svenske formandskab, fordi det ved årets udgang forlader os med det bedste af sig selv. Dette er en god nyhed for Kommissionen og en god nyhed for Parlamentet.

Når det så er sagt, vil jeg gerne tage et par punkter op. For det første er der spørgsmålet om udnævnelser. Jeg anfægter ikke personspørgsmålet, men procedurerne. Desuden håber jeg virkelig, at det er sidste gang, at det sker på denne måde. EU's borgene forventede gennemsigtighed, demokrati og klarhed i forhandlingerne, og det, de i bund og grund fik, var uklarhed og forhandlinger i sidste øjeblik bag lukkede døre i Det Europæiske Råd. Dette må ikke gentage sig, og jeg tror, det vil være op til Parlamentet at foreslå nye procedurer og nye regler for fremtiden.

For så vidt angår klimaændringerne ser jeg gerne, at EU taler med én stemme og optræder samlet efter mødet i København, uanset hvad resultatet af konferencen bliver. Lad os se at komme videre! Lad os sigte mod en faktisk reduktion i udledningen af drivhusgasser på 30 %! Når jeg siger "faktisk", indebærer dette, at det i sidste ende en dag vil være nødvendigt at stille spørgsmålet om undtagelser og emissionshandel. Lad os komme videre og på ny komme med et fast økonomisk tilsagn over for udviklingslandene. Det skylder vi dem.

Endelig må vi, for så vidt angår den økonomiske og sociale situation, arbejde på at etablere en ny økonomisk model, der giver høj prioritet til beskæftigelse, social udvikling og langtidsperspektivet, dvs. bæredygtighed i alle dens former. Vi har derfor brug for tilsyn og regulering, en politik, der er mere fordelagtig for små og mellemstore virksomheder, samt en fælles tankegang vedrørende skatteforhold, hvor der er mere fokus på langtidss- end korttidsperspektiver.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvilken position befinder vi os i nu op til dette topmøde i Europa? Nogle indlæg får det til at lyde, som om alt ville være fint, forudsat vi bare havde nok socialdemokratiske eller liberale – ja, hr. Schulz – kommissærer. Jeg mener, at det er en fejl. Alt er fint, når vi er enige om de store opgaver, som EU står over for.

For 20 år siden rev vi Jerntæppet ned her i Europa, og det synes for mig at være væsentligt, at det var folket, borgerne, som formåede det – og ikke militæret, regeringerne eller efterretningsvæsenet. Jeg tror, at vi også i fremtiden kun vil kunne opbygge Europa sammen med borgerne.

For det andet er der andre vægge, som skal rives ned, bl.a. i vores hoveder. Mange tror f.eks. stadig, at vi kan spille frihed og sikkerhed ud mod hinanden, selv om vi ved, at frihed kun er en realitet, når vi beskytter den. Men denne beskyttelse må ikke ske på bekostning af vores grundlæggende rettigheder og må ikke føre til en overvågningsstat – hvor vi bl.a. har eksemplet med SWIFT.

Mange tror også, at det er muligt at spille EU og demokratiet ud mod hinanden. Men kun et demokratisk EU kan blive en succes på lang sigt. Mange tror, at miljøet og økonomien er modsatrettede begreber, mens den eneste måde, hvorpå vi kan sikre langsigtet velstand, er ved hjælp af en miljøbaseret økonomi.

Endelig vil jeg gerne lige sige, at vi nu skal i gang med Stockholmprogrammet, og hvis vi ikke gør alt, hvad vi kan der, uanset omkostningerne – og mange bruger hundredvis af millioner på at redde bankerne, men er smålige vedrørende klimaet – hvis vi ikke handler hurtigt og konsekvent, går det menneskeheden ligesom det går mig som taler nu, nemlig at tiden er forbi.

Roberts Zīle (ECR). – (LV) Hr. formand! I sidste uge var der to store begivenheder i Europa. De fodboldinteresserede så, hvordan en dommer valgte et hold, der skal deltage i World Cup-finalerne, men samfundet som helhed kunne ikke se eller forstå, hvordan og hvorfor visse dommere valgte de ledende figurer til EU's embeder. Men hvis man spørger om, hvem beboeren i Det Hvide Hus eller Kreml skal ringe til i fremtiden, er svaret stadig, at de vil ringe til de samme personer, de ringede til inden. Med hensyn til Rådets foranstaltninger i december anmoder jeg i betragtning af den økonomiske, finansielle og beskæftigelsesmæssige situation det svenske formandskab om ikke at glemme den velkendte situation i de baltiske lande på disse områder. Set i lyset af de aggressive investeringer i disse lande har man været tvunget til desperat at holde fast i sin ufravigelige og investeringsvenlige fastkurspolitik over for euroen. Det betyder i virkeligheden en devaluering af deres økonomier, således at de baltiske lande er i førerposition med hensyn til arbejdsløshed, samtidig med at de demografiske forhold får samfundene til at forbløde. Hvilken type europæisk solidaritet kan vi informere vores borgere om, hvis de socialt og økonomisk ender med at være sakket endnu længere bagud i forhold til det europæiske gennemsnit, end inden de kom med i EU?

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Hr. formand! Lissabontraktatens ikrafttræden bør indebære større gennemsigtighed, mere demokrati og større effektivitet i forbindelse med beslutningsprocessen. Men som vi udmærket ved, går effektivitet og demokrati ikke altid hånd i hånd, navnlig når der er manglende samordning mellem institutionerne og ringe relationer til borgerne. Det er utvivlsomt mere demokratisk at finde en passende måde, hvorpå EU's borgere kan blive inddraget i valget af rådsformanden, således at EU virkelig kan komme tættere på borgerne. Jeg tror, det vil være en opgave for fremtiden. På trods af alt dette ønsker jeg de personer, der er udnævnt som formand for Rådet og højtstående repræsentant held og lykke.

For så vidt angår det kommende møde i Rådet den 10. og 11. december, håber jeg i høj grad, at der bliver vedtaget et ambitiøst program med hensyn til de institutionelle spørgsmål vedrørende Lissabontraktaten. Jeg tænker her på Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vi skal have nogle klare informationer om, hvordan den er sammensat, og hvad den retslige status og beføjelserne er. I den forbindelse stemmer vi her i Parlamentet om vores holdning til hr. Broks betænkning. Jeg forventer også at få en tydelig forklaring fra Rådet vedrørende resultaterne af de samordnede exitstrategier, der anvendes og foreslås i forbindelse med krisen, herunder eventuelle pakker med økonomiske og finansielle foranstaltninger. Jeg vil især gerne vide, hvad Rådets holdning er til fremtiden for de europæiske finansielle tilsynsmyndigheder, der fremover skal reducere risikoen for finansielle lovovertrædelser, der ret beset har bidraget til den aktuelle krise.

Et andet vigtigt punkt, jeg forventer at høre Rådets stillingtagen til, er f.eks. den integrerede strategi efter Lissabon, som vi har hørt, forventes at blive vedtaget i marts 2010. Jeg håber, at Parlamentet kommer til at spille en aktiv rolle i forbindelse med denne strategi. EU's borgere skal stå i centrum i denne strategi. Skabelse af arbejdspladser via investering, forskning, innovation, grønne teknologier og øko-effektivitet skal være en faktor, der bidrager til at fastholde den økonomiske udvikling – og ikke omvendt. For så vidt angår Stockholmstrategien, ønsker jeg naturligvis Schengenområdet udvidet til hurtigst muligt at omfatte Bulgarien og Rumænien. Jeg ønsker held og lykke med mødet.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg hilser nyudnævnelsen af hr. Van Rompuy velkommen, og jeg er især stolt over, at vi har en særdeles dygtig og talentfuld britisk kvinde i Cathy Ashton som den første højtstående repræsentant.

Vedrørende rådsmødet i december har vi i denne uge oplevet virkningen af dårligt vejr i Cumbria i det nordvestlige England, som har været udsat for alvorlige oversvømmelser, og det er ikke blot i Europa, at vejret skaber uventede genvordigheder. Dårligt vejr forårsager også andre uforudsete menneskelige tragedier overalt i verden.

Benægtelse af fakta er den nemme løsning, men jeg gik ikke ind i politik for at kæmpe for de nemme løsninger. Jeg ønsker ikke, at mine børn eller mine børnebørn skal spørge om, hvorfor jeg ikke gjorde noget. I min region er det britiske Konservative Parti repræsenteret af Roger Helmer, der beskriver de menneskeskabte klimaændringer som en myte. Til trods for påstandene fra det Konservative Partis leder, David Cameron, om, at det er et miljøbevidst parti, står hr. Helmer for det farlige og upålidelige ved den konservative miljøpolitik.

Vi er nødt til at handle, men at gå enegang i denne kamp dur ikke. Vi har på alle niveauer brug for nogle initiativer, der involverer en reduktion af den mængde CO₂, vi producerer, med mindst 2 %. Jeg støtter dem, der ligesom vores premierminister har forpligtet sig til at skære CO₂-emissionerne ned med 80 % inden 2050. Labour-regeringen i Det Forenede Kongerige ønsker en aftale, der er ambitiøs, effektiv og rimelig, og at hjælpe de fattigste lande med at reducere deres emissioner og tilpasse sig til klimaændringerne.

Enhver aftale om finansiering i forbindelse med klimaet skal være en yderligere finansiering i tillæg til målene for den eksisterende udviklingsbistand, og den må ikke komme fra de eksisterende budgetter. Enhver finansiering, der bliver aftalt i København, skal specifikt vedrørende klimaændringernes indvirkning på udviklingslandene og må ikke træde i stedet for andre værdifulde kilder til bistand. For øjeblikket fokuseres der tilsyneladende på kortsigtet, hurtig startfinansiering, men vi har også brug for langsigtede forpligtelser. Kan hr. Barroso garantere, at han vil give de finansieringsmæssige forpligtelser efter 2012 høj prioritet i en eventuel aftale i København?

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi står på tærsklen til en nye æra, og vi burde måske stille os selv tre spørgsmål: hvem, hvordan og hvad? Hvem, det skulle være, blev mere eller mindre besvaret i sidste uge, og ingen kunne være mere tilfreds med resultatet end mig. I en uge, hvor vi begyndte med at have blot tre kvinder i Kommissionen, ender vi nu med ni.

Jeg kan oplyse, at nogle af de magtfulde kvindelige parlamentsmedlemmer er fratrådt nu, men de vil være tilbage om fem års tid, hvis processen ikke bliver bedre. Kan vi ikke godt næste gang få en proces, hvor alle medlemsstaterne nominerer en kvinde og en mand som kandidat, således at vi ikke får den her panik før lukketid.

Og så vil jeg også gerne tale om, hvordan processen forløb. Denne proces var uigennemsigtig. Det har været nævnt, at vi nu skal tænke over de praktiske konsekvenser af Lissabontraktaten. Lad os gøre gennemsigtighed til nøgleordet for vores tre institutioner og for, hvordan vi behandler hinanden, samt hvordan vi er åbne over for offentligheden. Gennemsigtighed skal fremover være reglen.

Med hensyn til, hvad vi skal fokusere på, er det borgerne, der skal være i centrum. Stockholmprogrammet er en god begyndelse, meget mere borgercentreret end alle forgængerne, men vi skal fortsat beskytte borgernes rettigheder ved at give dem beskyttelse – men også sikre, at deres dagligdag bliver lettere i hele Europa.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Det kommende topmøde i Det Europæiske Råd vil stadig blive domineret af det nylige valg af formanden for Rådet og lederen af EU's diplomati. For mange var ikke alene valget af disse specifikke personer en overraskelse, men også fraværet af en tydelig tilkendegivelse af deres ansvarsområder. Vi har i lang tid fået at vide, at Lissabontraktaten vil forbedre EU's funktionsmåde, men nu viser det sig her fra begyndelsen, at der opstår konflikter over personalemæssige spørgsmål. Ingen af kandidaterne har fremlagt et program – i modsætning til f.eks. hr. Barroso, der præsenterede et program forud for valget af ham.

Vi er på vej ind i en eksperimentel fase, hvor en hel del kommer til at afhænge af de nye lederes personlighed og forestillinger. Vi kan kun håbe, at de, når de behandler spørgsmål som f.eks. omrokeringer i Kommissionen og cykliske forandringer i naturen, som i vid udstrækning er uafhængige af menneskelig aktivitet, også vil beskæftige sig med at løse EU-borgernes specifikke problemer, som f.eks. den økonomiske krise, bistand til de fattigste regioner i EU og terrorbekæmpelse.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at det efter Lissabontraktatens ikrafttræden, mødet i Det Europæiske Råd i sidste uge og udnævnelsen af medlemmerne af Kommissionen er på tide at opstille nye fremtidsperspektiver og tage fat på de nye udfordringer, vi står over for.

En af udfordringerne er helt åbenlys, og den består i, at arbejdet efter mødet i København vil være lige så udfordrende som arbejdet inden. Det vil fortsat være en af de vigtigste opgaver for EU og Kommissionen. Men vi skal tænke over, at det nu også er på tide at gå væk fra de gamle begreber med øst og vest i Europa eller nye og gamle medlemmer og tænke på kontinentet som ét Europa.

Og så er det også på tide at se, at tiden nu efter alle drøftelserne om Lissabontraktaten er moden til at sikre ny fremdrift med hensyn til udvidelsesprocessen.

Kroatien og Island – jeg vil gerne have dem til at konkurrere om at blive medlem nummer 28. Men vi skal også tage Vestbalkan og naturligvis forhandlingerne med Tyrkiet med i vores overvejelser. Dette er forestående problemstillinger og er en måde, hvorpå vi kan øge EU's styrke i en ny verden, hvor vi er nødt til at være stærke og føre an, for så vidt angår idéer og værdier.

Men det er også et spørgsmål om nu at sikre, at vi får en ny dagsorden for et socialt Europa – dvs. arbejdspladser, innovation og velstand – og den eneste måde, hvorpå vi kan opnå det, er ved at sikre, at vi efter krisen kan blive en konkurrencedygtig og toneangivende økonomi.

Og jeg vil gerne understrege, at Kommissionen har et ansvar for at sikre, at vi undgår protektionisme, at det er let for små og mellemstore virksomheder at vokse, udvikle sig og drive forretning i hele Europa, samt at vi kan sikre, at Europa er en dynamisk økonomi. Dette er vigtigt, og jeg vil gerne sige til kommissionsformanden og alle kommissærerne, at vi skal sikre, at vi har en konkurrencedygtig europæisk økonomi, for at vi kan have et socialt Europa.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand, fru Wallström! Lissabontraktatens ratifikationsproces er nu overstået, og stats- og regeringscheferne har valgt kommissær Catherine Ashton som EU's første udenrigsminister, skønt dette ikke er hendes officielle titel.

Den næste opgave vil nu være at få etableret EU's udenrigstjeneste. Der er en overvejelse, som jeg synes, det er vigtigt at holde sig for øje ved etableringen af denne tjeneste – og jeg anmoder det svenske formandskab og især Cecilia Malmström om at sikre, at der ofres opmærksomhed på dette i udenrigstjenesten – nemlig at der er en særdeles ringe antalsmæssig repræsentation af nye medlemsstater i generaldirektoraterne for eksterne forbindelser og for udvidelse. Når der anvendes nationale kvoter for medlemsstaterne, skal det tages i betragtning, at de nye medlemsstater faktisk knap nok er repræsenteret i disse to generaldirektorater. Man skal derfor – idet der ikke må være forskelsbehandling, hvis udenrigstjenesten skal opnå troværdighed i befolkningen – være opmærksom på dette spørgsmål om proportionalitet. Det er særdeles vigtigt at sørge for proportionalitet og ligebehandling i udenrigstjenesten. Dette er i vores fælles interesse.

Jeg opfordrer kraftigt Kommissionen og Rådet til også at se nærmere på dette aspekt. Ud af EU's 143 udenrigsrepræsentationer er der kun en enkelt ambassadør fra en ny medlemsstat. Dette faktum taler for sig selv.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Det, jeg gerne vil sige, vedrører ikke det svenske formandskab, som har været fremragende, og jeg vil gerne rose det udførte arbejde, men mine bemærkninger vedrører nærmere bestemt hele kollegiet i form af Det Europæiske Råd.

Hvad er der ikke blevet gjort for at redde Lissabontraktaten? Vi har i årevis kæmpet for at gøre EU mere gennemsigtigt, mere effektivt og mere synligt samt bringe EU tættere på borgerne.

Ud fra vores logik ville man på det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 19. november 2009 ikke have forrådt ånden i Lissabontraktaten ved først at udnævne formanden for Rådet og den højtstående repræsentant, når den nye traktat er trådt i kraft. Vi har kæmpet i 10 år for at få denne traktat, og Rådet ville ikke vente i 10 dage med at udøve de nye bestemmelser angående udnævnelsen til de to poster.

Ånden i Lissabontraktaten, som vi har kæmpet så hårdt for, ville ikke være blevet forrådt, hvis Jean-Claude Juncker, en ærkeeuropæisk, udmærket lærer og EU-entusiast med fremragende erfaringer og ekspertise, var blevet betroet posten som formand. Det er sjældent at støde på nogen, der rummer så mange kvaliteter. Vi har endnu ikke fået nogen forklaring på, hvorfor hans ubestridelige kvaliteter udgjorde en hindring for hans udnævnelse – hvilket faktisk synes at være tilfældet. Jeg er ikke den eneste, der gerne vil have det opklaret.

Fra det ordinære møde i Det Europæiske Råd til det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd var man på mødet i torsdags ikke i stand til at tilsløre de bagvedliggende skel mellem den mellemstatslige ånd og fællesskabsmetoden. Jeg er ikke den eneste, der beklager denne tingenes tilstand. Selv om mange efter folkeafstemningen i Irland troede, at der var pustet nyt liv i EU, har præcis lige så mange beklaget den lidet overbevisende begyndelse på denne valgperiode.

For lige at runde af kan jeg ikke andet end at håbe, at den udnævnte formand, hvis menneskelige kvaliteter og politiske kunnen er velkendt, hurtigst muligt formår at sikre den nye fremdrift for EU, der så hårdt er brug for.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Vi bliver undertiden så opslugt af vores daglige arbejdsrutiner, at vi ikke helt forstår at værdsætte de historiske øjeblikke, vi gennemlever. Lissabontraktatens ikrafttræden er en sådan lejlighed, der vil gå over i historien, og som vores børn og kommende generationer i sidste ende vil lære om i skolen. Ved lejligheder som disse skal vi dog også reflektere over betydningen af et sådant historisk øjeblik. Jeg vil gerne gøre mig et par overvejelser.

For det første vil vi takket være traktaten endelig få sat en stopper for det, der efter min mening er frugtesløse debatter om EU's institutioner og om EU's forfatning. Vi vil i stedet nu bedre kunne tage fat på de reelle problemer, EU skal tage sig af, som f.eks. den økonomiske situation, beskæftigelse, klimaændringer og indvandring. Dette er de udfordringer, vores vælgere vil have os til at gøre noget ved.

Den anden overvejelse drejer sig om Parlamentets rolle. Det er sidste gang, Parlamentet mødes i denne mødeperiode med de hidtidige beføjelser. Parlamentet blev født for 50 år siden, og medlemmerne blev udnævnt af de nationale parlamenter. I dag er det Parlamentet, der sammen med Ministerrådet deler magten til at træffe afgørelser, lovgive og udarbejde love. Jeg mener, at dette vil resultere i, at der bliver udarbejdet EU-love, som bedre afspejler borgernes interesser. Parlamentet skal være engageret i at varetage borgernes interesser i de love, vi vedtager.

Jeg spår, at Rådet, som mødes i næste uge, vil dvæle ved den historiske betydning af dette øjeblik, og at vi sammen vil arbejde i retning af at løse de udfordringer, vi kæmper med.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er en klar førsteprioritet for mig, for os alle og for hele EU i fremtiden, nemlig arbejdsmarkedet. Vi skal være meget, meget opmærksomme på at skabe nye arbejdspladser og sikre de allerede eksisterende jobs. Dette yderst vigtige område kan være nøglen til et succesfuldt og bæredygtigt Europa, og det har efter min mening været særdeles forsømt i de sidste par måneder. Vi skal være klar over, at en lav arbejdsløshed har en positiv indflydelse på mange andre områder. Lad os sikre, at vi tager fat i håndtaget på rette sted.

Desuden forstår jeg ikke mange af de talere her i Parlamentet, der beklager, at en række europæiske politikere ikke allerede inden, de blev valgt, er verdenskendte. Hvorfor skulle de være det? Vi skal som europæere være selvsikre nok til at sige, hvem vi kan lide, og hvem vi mener, er egnet, og derefter vælge disse personer og ikke træffe afgørelsen på baggrund af, om andre mennesker har hørt om dem eller ej, eller om de nu passer til vores partnere i hele verden. Alt andet ville være latterligt, præcis ligeså latterlige som mange af indlæggene fra mange af dem, der – hvis de overhovedet er her – gemmer sig bag deres spraglede flag.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Dette er en god start på adventstiden – nu hvor vi kan se frem imod Lissabontraktatens ikrafttræden.

Alt kommer dog ikke som gode gaver fra oven. Vi skal beslutsomt gøre en indsats for at opnå en merværdi for vores europæiske projekt. Først og fremmest ligger vejen nu åben for fælles europæiske politikker. Der er ikke længere nogen formelle undskyldninger for ikke at have dem. Det er nu op til Rådet at iværksætte nogle robuste fælles politikker vedrørende udenrigssikkerhed og energi, som kunne blive virkelig troværdige for vores partnere. En af de mest presserende opgaver vil være fuldførelse af det indre energimarked, udvikling af fælleseuropæiske energiforsyningsnetværk og oplagringsanlæg samt gennemførelse af en energisolidaritetsbestemmelse.

Det andet problem udspringer af den økonomiske krise. Faktisk har landene uden for euroområdet lidt mest som følge af den dramatiske nedgang i investeringerne og den stigende arbejdsløshed. De har også været mere sårbare på grund af konkurrencemæssige ulemper i forhold til euroområdets medlemmer. Der er således helt klart brug for EU-overgangsforanstaltninger såsom yderligere lånefaciliteter til støtte for SMV'er og energi- og infrastrukturprojekter. Desuden kunne adgangen til EU's midler gøres lettere ved midlertidigt at slække på kravene om national samfinansiering.

Mit hjemland, Estland, gør sig jo store anstrengelser for at kunne tilslutte sig euroen inden 2011. Estland er et af de lande, der har den laveste udenrigsgæld og har formået at få budgetunderskuddet under kontrol. Den seneste anerkendelse af Estlands indsats fra OECD's og kommissær Almunias side er opmuntrende tegn på, at vi er på rette spor.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Hr. formand! I december tager Det Europæiske Råd fat på nogle særdeles vigtige spørgsmål. Det bliver det første rådsmøde efter ratifikationen af Lissabontraktaten, og mine kolleger her i Parlamentet har allerede talt om, hvad disse spørgsmål bliver.

Personligt vil jeg gerne gøre opmærksom på et særdeles vigtigt spørgsmål, der nogle gange har en tendens til at blive overset, men som drejer sig om stabiliteten i Europa og EU som helhed, nemlig spørgsmålet om Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM).

FYROM har været ansøgerland i de sidste fire år, og i de sidste 18 år har landet befundet sig i en så at sige fastfrosset konflikt med Grækenland, naboen mod syd og mangeårigt medlem af EU. Man kan sådan set sige, at der er en fastfrosset konflikt i hjertet af Europa.

Dette år har været et meget fremgangsrigt år for FYROM. I 2009 gjorde FYROM betydelige fremskridt. Der kom en positiv rapport fra Kommissionen, som henstillede, at Rådet gav landet startsignalet til at indlede forhandlinger om et fuldgældigt medlemskab. Den 20. december ophæver landet sit visumkrav, og for kort tid siden havde vi valg i Grækenland.

Jeg opfordrer repræsentanterne i Rådet og Kommissionen på den ene side og medlemsstaterne på den anden side til at yde opbakning til de to premierministre Papandreou og Gruevski, disse modige mænd, således at de langt om længe kan finde en løsning, og således at FYROM kan komme med i den store familie, som EU udgør.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Hr. formand! Det Europæiske Råd den 11. og 12. december vil sammenfatte de gode resultater af det svenske formandskab. Jeg vil gerne ønske ministeren og hele regeringen tillykke med, at de fik afsluttet den meget vanskelige ratifikationsproces. For det andet er gennemførelsen af Lissabontraktaten ved at tage sin begyndelse. Der indføres også nye institutioner som f.eks. den permanente formand for Det Europæiske Råd og den højtstående repræsentant for udenrigspolitiske anliggender. Vi ved, at disse udnævnelser har givet anledning til diskussioner og kontroverser, bl.a. her i Parlamentet.

Vi ønsker de indstillede kandidater held og lykke, men vi vil gerne sige, at den virkelige prøve bl.a. vil bestå i kvaliteten af politikken mod øst og forløbet med oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vi beklager imidlertid, at der ikke er nogen på holdet, som repræsenterer Central- og Østeuropa. Jeg mener, at en yderligere omrokering givetvis kunne opfylde dette behov fremover.

På klimatopmødet i København skal vi bl.a. have vedtaget de ambitiøse mål, som EU har fastsat. Dette skal også på dagsordenen på det kommende rådsmøde. Det samme skal Stockholmprogrammet, der er af stor betydning for sikkerheden og borgerne, og de nye bestemmelser i Lissabontraktaten. Desuden er der alle problemerne i forbindelse med den økonomiske krise.

Vores forventninger i forbindelse med indførelsen af Lissabontraktaten er frem for alt et mere effektivt EU, der er i stand til at gennemføre yderligere udvidelser og være til nytte for både borgerne og medlemsstaterne. Vi forventer, at Lissabontraktaten vil betyde en ny start for det indre marked, når man får fjernet kløften mellem politisk og økonomisk integration. Vi så også gerne, at udnævnelsen af Kommissionen skete under hensyntagen til Parlamentet og dets rettigheder, samt at de nationale parlamenters nye rolle bliver gennemført, samtidig med at nærhedsprincippet bevares, og det drøftes, hvordan EU skal opbygges efter Lissabon. Praktisk gennemførelse af Lissabontraktaten indebærer dog en anerkendelse af, at solidaritet og energipolitik også er anliggender, der fastlægges i den aktuelle lovgivning, som f.eks. bestemmelser om gasforsyningsikkerhed.

Ivori Padar (S&D). – (ET) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at tale om den højtstående repræsentant, der blev udnævnt i sidste uge. Nogle af de foregående talere har kritiseret både formanden og den højtstående repræsentant, hvilket jeg mener, er ganske upassende. Ingen er nogensinde helt tilfreds, men personligt ser jeg positivt på udnævnelsen af begge repræsentanter, eftersom der er fundet en balance mellem alles interesser, dvs. mellem små og store lande, mellem mænd og kvinder samt mellem de forskellige politiske lejre.

Det eneste, der måske kan irritere mig personligt, er, at ingen repræsentanter fra de nye medlemsstater fik nogen af disse poster – men dette vil muligvis kunne lade sig gøre næste gang. Jeg vil under alle omstændigheder gerne takke alle kandidaterne fra min del af Europa, navnlig den estiske præsident, Toomas Hendrik Ilves, og den lettiske præsident, Vaira Vīķe-Freiberga. Jeg synes dog, at vi nu skal komme videre med det yderst vigtige arbejde og holde op med at bruge tiden på personspørgsmål.

Det andet punkt, jeg gerne vil tale om, vedrører finanskrisen, som Rådet formodentlig har givet høj prioritet. Borgerne i EU forventer, at vi gør noget ved problemerne med arbejdsløshed og lovpakken vedrørende finansielt tilsyn. I den forbindelse er det særdeles vigtigt, hvordan Kommissionen viser sig at være, og hvor effektiv den er. Dette gør sig også gældende for mit hjemland, Estland, fordi det mest indlysende mål for os er at sikre ny økonomisk vækst med henblik på at blive et stemmeberettiget medlem af euroområdet – og dette mål er inden for nær rækkevidde, idet der er stor sandsynlighed for, at vi kan opfylde Maastrichtkriterierne.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Hr. formand! Det glæder mig, at det første rådsmøde i henhold til bestemmelserne i Lissabontraktaten er nært forestående. Jeg ønsker Herman Van Rompuy, den første permanente formand for Rådet, held og lykke. Vi deler i stor grad synspunkter med hensyn til, hvordan vi skal handle i fællesskab, samtidig med at der tages hensyn til vores mangfoldighed.

De nye institutionelle ordninger er blevet indført for at bringe beslutningsprocessen tættere på borgerne og gøre den mere enkel, mere demokratisk, mere gennemsigtig og mere effektiv. Der har i den forbindelse været megen snak om et magtfuldt Europa. Men det helt afgørende spørgsmål, man må stille her, er, hvilket magtbegreb vi skal udvikle, eller på hvilke grundlæggende elementer vi kan opbygge et magtfuldt Europa. EU's magt og succes hidtil udspringer af to centrale idéer hos EU's grundlæggere, nemlig respekt for den

menneskelige værdighed og samarbejde. Det indebærer, at vi, mens vi arbejder på at sikre vores interesser, også skal tage hensyn til andre, det være sig privatpersoner, folkeslag, minoriteter eller lande.

I dag skal vi endnu en gang i al oprigtighed spørge os selv om, hvad det betyder at respektere den menneskelige værdighed, og hvad det betyder at placere mennesket i centrum af vores anliggender. Dette spørgsmål er meget tæt knyttet til Stockholmprogrammet. Mange af mine kolleger har gjort opmærksom på de grundlæggende frihedsrettigheder og behovet for at beskytte dem, men vi har tilsyneladende ganske divergerende opfattelser af, hvor menneskerettighederne egentlig begynder. Jeg håber, vi i det mindste kan blive enige om, at menneskerettighederne begynder, inden en person får tildelt statsborgerskab i et givet land.

Jeg er enig med dem, der er fast overbevist om, at artikel 1 i det europæiske charter om grundlæggende rettigheder bør finde anvendelse på mennesker i hele livsforløbet, dvs. fra vugge til grav. Vi skal især beskytte dem, der ikke kan beskytte sig selv. Inden vi kan beskytte menneskets frihedsrettigheder, må vi beskytte menneskets liv.

Jeg var glad for at høre, at der var så mange, som benyttede ord som "handle sammen" og "handle i fællesskab". EU's magt ligger i den fælles indsats, uanset om vi taler om den humanitære eller den mellemstatslige metode. Vi står måske over for stadig større udfordringer, der kræver, at vi udviser fælles politisk vilje, men mere samarbejde betyder ikke, at vi mister vores identiteter.

Göran Färm (S&D). – (SV) Hr. formand! Vi hører kritik af, at to ganske ukendte politikere er blevet udnævnt til topstillinger i EU. Jeg mener, at denne kritik er urimelig. Vi her i Parlamentet har i hvert fald lært fru Ashton at kende som en fremragende leder. Men man er dog nødt til at tage kritikken alvorligt, for mange konkluderer nu, at medlemsstaterne gerne ser, at EU blot fungerer som et mellemstatsligt samordningsorgan, snarere end som et separat politisk niveau med den opgave at finde fælles løsninger på store udfordringer som f.eks. vækst, arbejdspladser, fred og miljøet. Hvis det var sandt, ville det være helt absurd.

Det er derfor foruroligende, at Kommissionen og Rådet har haft så svært ved at vise handlekraft med hensyn til en af de største interne udfordringer, som EU står over for, nemlig at reformere EU's langtidsbudget. Vi må nu få tilvejebragt de nødvendige ressourcer for at kunne investere i det indre marked. Det handler om transport og energiinfrastruktur. Vi må få tilvejebragt de ressourcer, der er nødvendige for at sætte handling bag ordene i Lissabonstrategien med sigte på 2020. Vi skal løse spørgsmålet om klimafinansiering – i hvert fald til dels via EU's budget – og vi skal forberede kommende udvidelser.

Så mit spørgsmål til formandskabet og Kommissionen er derfor: Hvornår kommer vi til at se konkrete forslag om en midtvejsevaluering, der har en indvirkning på de ikkeeksisterende budgetmargener for de resterende tre år af dette finansielle overslag, hvor de nuværende maksimumsgrænser forhindrer alle rimelige initiativer med hensyn til at gøre noget ved de udfordringer, der ikke kan vente indtil efter 2013, og også et forslag, som skitserer retningslinjerne for en langsigtet budgetreform?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Jeg vil på vegne af Irland gerne sige et par ord ved denne for EU så historiske lejlighed.

(EN) Lissabontraktaten, der nu træder i kraft, er – navnlig med afsæt i de 67 % af den irske befolkning, der stemte for traktaten – et stort skridt fremad for alle i EU. Dette afspejler efter min opfattelse den opbakning, der er blandt borgerne til det gode arbejde, som det europæiske projekt har resulteret i så mange år.

Desværre har udnævnelsen af formanden og den højtstående repræsentant medført en hel del kritik, hvilket jeg mener, er temmelig urimeligt.

For det første skal de nyudnævnte have lidt tid til at finde sig til rette og skal dømmes ud fra resultaterne og ikke på baggrund af forudfattede meninger om deres evne til at udføre arbejdet.

For så vidt angår hr. Van Rompuy, har det været nævnt, at han er konsensusskaber og en effektiv forhandler – som om dette skulle være negative egenskaber. Dette er særdeles vigtige egenskaber i den tid, vi lever i. Hvad er det, vi vil have? En præsidentagtig guru, der fører sig frem i verden og skaber ballade? En person, der skaber ødelæggelse og forstyrrelse? Nej, det, vi har brug for nu, er en god, effektiv, fornuftig formand, og det synes jeg, vi har fået. Jeg ønsker ham held og lykke.

Hvad angår Baroness Ashton, har det været nævnt, at hun aldrig er blevet valgt til noget embede, og det er sandt, men det i sig selv siger ikke på nogen måde noget om hendes kvaliteter som person eller som effektiv

politikere. Jeg har kun set hende i aktion her, siden jeg kom ind i Parlamentet, og helt specifikt spurgte jeg hende om handelsaftalen med Sydkorea, og hun klarede sig efter min mening ganske godt.

Jeg synes, at nogle af de kommentarer, hr. Farage desværre kom med i dag, gik over strengen, men det er nu ved at gå op for mig, at hr. Farage er ligesom en lp-plade. Han bliver ved med at gentage den samme politiske dagsorden og vender tilbage til tiden med "Rule, Britannia!" og magtkampe mellem landene. Den tid er forbi. EU er det største fredsprojekt, man nogensinde har set. Det skal det blive ved med at være, og vi må som parlamentsmedlemmer arbejde hårdt på at sikre, at det er sådan, det bliver fra nu af.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Dette er en vigtig forhandling, da det formodentlig er den sidste, hvor vi drøfter navne. Det er faktisk på tide at vende et nyt blad, drøfte politikker og drøfte de udfordringer, EU står over for. Jeg vil gerne fremhæve en af disse udfordringer, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi håndterer krisen. Det er et af de spørgsmål, som de europæiske politiske institutioner har stået mest samlet om.

Tiden er inde til at rose Rådet – og navnlig det svenske formandskab – for dets engagement. Tiden er inde til at rose Kommissionen og dens formand, der altid har været meget optaget af at håndtere krisen, og understrege, at Parlamentet selv har udvist stor villighed til at drøfte dette spørgsmål ved at nedsætte et særligt udvalg.

Det er imidlertid også en tid, hvor der har været uoverensstemmelser mellem det, de politiske ledere siger, og det, centralbankcheferne siger – på både nationalt og europæisk niveau.

For det første skal vi være varsomme med hensyn til, hvornår krisen er slut. Tiden er ikke inde til at trække støtteforanstaltningerne til nationaløkonomierne og virksomhederne tilbage. Det er også på tide at få fastlagt vejen fremad. Centralbankcheferne har varslet regeringerne om, at der skal iværksættes en ambitiøs plan for at rette op på budgetunderskuddene.

Tiderne ændrer sig. De har desuden i en meddelelse til adskillige regeringer vist deres modstand mod en række politikker, som f.eks. de politikker, der sigter mod at sænke skatterne. Jeg beklager, at den portugisiske regering ikke er med på at sænke skatterne. Vi skal sikre konkurrenceevnen, og budskabet er klart: større konkurrenceevne, større incitament, større vækst, større støtte til virksomhederne, større inddragelse af EU, som skal støtte vækst og jobskabelse.

János Áder (PPE). – (HU) Hr. formand! Konferencen i København står som fjerde punkt på Det Europæiske Råds dagsorden. Der er to vigtige kontroversielle punkter, som hindrer EU i at nå frem til en fælles holdning til dette. Det ene punkt drejer sig om salg af CO₂-kvoter efter 2012. Kommissionen og nogle af de gamle EU-medlemsstater vil gerne forbyde salg af kvoter efter 2012. Men ni lande – Den Tjekkiske Republik, Polen, Ungarn, Rumænien, de tre baltiske lande, Slovakiet og Bulgarien – insisterer på at måtte sælge deres kvoter også efter 2012.

De nævnte lande, herunder Ungarn, har opfyldt, undladt at opfylde og mere end opfyldt deres forpligtelser i henhold til Kyotoprotokollen. Ungarn, der forpligtede sig til en reduktion på 8 %, har f.eks. opnået en reduktion på 23 %. Ungarn finder derfor Kommissionens holdning fuldstændig uacceptabel og insisterer mest muligt på at måtte sælge sine CO₂-kvoter også efter 2012. Jeg vil også gerne opfordre mine kolleger fra Bulgarien, Polen, Den Tjekkiske Republik, Slovakiet og de baltiske lande til selv, uanset partitilhørsforhold, lige så resolut at holde fast i dette synspunkt.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først gerne lykønske fru Malmström med hendes, om man så må sige, skift fra parlament til regering og fra regering til Europa-Kommissionen. Jeg ønsker Dem alt det bedste.

Dette er vores sidste møde, som afholdes efter Nicetraktaten, og vi er i gang med at drøfte det første møde, der vil blive afholdt efter Lissabontraktaten. Dette kvantespring, denne overgang, dette nye kapitel skal være mærkbart på det første topmøde. Europa har forandret sig. Forhandlingerne om institutionerne er slut, og det gælder også udnævnelsesforhandlingerne, håber jeg. Vi skal til at tage politiske beslutninger på et nyt grundlag. Borgernes rettigheder og parlamenterne vil blive styrket, EU og institutionerne vil få større handlekraft, og vi, de tre institutioner, vil få rettigheder, der gør det lettere for os at repræsentere Europa ude i verden.

Man kan skrive, hvad man vil, på papir. Hvorvidt vi er i stand til at overbevise borgerne om, at vi har den politiske vilje til at handle, fastlægge nye målsætninger og inddrage borgerne i projekter, vil imidlertid afhænge af de kommende ugers mange møder. Jeg forventer, at dette topmøde vil skabe en ny dynamik, en ny ansvarsfølelse og en mere seriøs tilgang til håndteringen af forskellige emner. Det, som vi har oplevet i de

seneste dage, var en søgen efter laveste fællesnævner, nemlig en nationalisering og politisering. Lissabontraktaten er derimod en opfordring til europæisering og politisk handling.

Jeg har derfor en forventning om, at vi ved, hvad vi vil gøre med den sociale markedsøkonomimodel. Hvordan griber vi den finansielle og økonomiske krise an? Vi kan ikke gøre det ved at forsvare eksisterende rettigheder, men ved at forsøge at finde globale løsninger. Jeg forventer også, at vi foretager en finansiell revision. Det er afgørende for os at vide, hvor mange penge vi skal bruge på vores politikker. På topmødet bør ansvaret for denne finansielle revision overdrages til Kommissionen. Vi skal tage en alvorlig, ærlig og åben debat om de forskellige emner og sætte nye mål for os selv. Jeg ønsker Dem alt det bedste.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Vi burde glæde os i dag, for vi er på vej ud af en institutionel krise. Vi har fået Lissabontraktaten, vi har fået ligestilling, og vi har fået sat ansigt på folk, men hvordan kan det så alligevel være, at jeg føler mig utryg?

Jeg fornemmer intet liv i dag i dette næsten tomme Parlament. Vi deltager i en skuffende forhandling om forberedelsen af Det Europæiske Råd. Jeg kan ikke sætte ord på denne følelse af utryghed i forbindelse med forberedelsen af dette sidste Europæiske Råd under et roterende formandskab.

Sikken en forskel i forhold til befolkningernes glæde i 2004, da de tidligere kommunistiske lande tiltrådte EU! Sikken en forskel i forhold til fejringen af markeringen af 20-året for Berlinmurens fald! Ja, vi ved nu, at løsningen ikke vil komme fra medlemsstaterne. Løsningen vil komme fra befolkningerne, den vil komme fra Europa-Parlamentet.

Jeg regner derfor med Kommissionen, som ikke bør vælge side, men etablere en politisk alliance med Parlamentet, så alliancen med befolkningerne gør det muligt for os at drømme om det, som vi ønsker for denne europæiske union, befolkningernes union.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg er enig med flertallet af de foregående talere i, at Lissabontraktatens ikrafttræden udgør en ny historisk fase i den europæiske integration. Befolkningen, borgerne i hele Europa, er imidlertid ikke altid i humør til at fejre, når de tænker på det. Mange er bange for, at Lissabontraktaten kan føre til øget centralisering i Europa.

Mange frygter, at de små EU-medlemsstater, f.eks. mit hjemland, Østrig, vil få mindre indflydelse, fordi de store medlemsstater vil kunne beslutte alt som følge af de nye afstemningsprocedurer. Folk har også en følelse af, at valget af personer til EU's topposter var baseret på den svageste og laveste fællesnævner. Dette er ikke en kritik af hr. Van Rompuy og baronesse Ashtons personlige kvaliteter. Befolkningen indså imidlertid, at der ikke var tale om et demokratisk valg.

Hvis vi ønsker at føre EU ind i en frugtbar fremtid, skal vi i Parlamentet presse på for mere demokrati, også i forbindelse med udnævnelsen af personer til topposterne.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Malmström, fru kommissær, mine damer og herrer! EU oplevede vækst på ny i tredje kvartal 2009, hvilket kunne få os til at tro, at det værste er ovre.

Ekspllosionen i arbejdsløsheden er imidlertid stadig bekymrende, og vi skal derfor fortsat være yderst forbeholdne. Desuden anfører Kommissionen i en rapport af 23. november, at finanskrisen fra andet kvartal 2008 og frem til midten af 2009 kostede 4 mio. arbejdspladser.

Det er yderst vigtigt, at beskæftigelsesspørgsmålet bliver drøftet på det næste Europæiske Råd i forbindelse med debatten om Lissabonstrategien efter 2010. Sidstnævnte bør så absolut omfatte ambitiøse mål og nyskabende foranstaltninger.

Jeg mener, at debatten fra nu af skal fokusere på en tilpasning af Lissabonstrategien til denne urolige periode. Vores medborgere forventer – vi oplever det hver dag – at EU finder løsninger på beskæftigelseskrisen. Lad os ikke skuffe dem!

Min opfattelse og min skuffelse ligner imidlertid min kollega hr. Audys i lyset af et næsten tomt parlament og i lyset af en yderst bekymrende situation for vores europæiske medborgere.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke det svenske formandskab for dets store indsats i de seneste måneder, som bl.a. har ført til Lissabontraktatens vedtagelse.

EU kan med styrkelsen af den fælles beslutningsprocedure efter 10 års institutionelt dødvande omsider fortsætte sin kurs mod vækst, som for nogen tid siden uventet blev afbrudt.

Til stor forskel fra alle forhandlingerne om de udnævnte personers kvaliteter har de seneste dages udnævnelser klart vist, at udnævnelsesprocedurerne langt fra overholder de principper om gennemsigtighed og ansvarlighed over for borgerne, som EU værner om. Parlamentet må forsvare sin kommende større inddragelse i disse forhandlinger, som landene i Rådet hverken kan eller må føre i hemmelighed.

Endelig håber jeg, at vi kan slutte 2009 af med en ambitiøs aftale på klimakonferencen i København, hvor vi som EU skal tale med én stemme, når vi udtrykker vores holdning til klimaændringer.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Det svenske formandskabs allervigtigste opgave var Lissabontraktaten, som åbner nye muligheder for Europa. Vi er nødt til at udarbejde en køreplan for dens indførelse. Udnævnelsen af personer er kun det første skridt. Vi skal for det andet vedtage en plan for økonomisk reform. Vi må huske på, at vi ikke kun skal hjælpe bankerne, men også hjælpe almindelige mennesker, især ved at begrænse arbejdsløsheden. For det tredje arbejder vi i øjeblikket på en strategi for bekæmpelse af klimaændringer – og det er godt. Vi er i gang med at beslutte, hvad der skal gøres på dette område, men lad os med hensyn til finansiel støtte huske på, at bekæmpelsen af krisen kommer i første række. For det fjerde er Stockholmprogrammet ensbetydende med et sikkert og åbent Europa, et Europa med frihedsrettigheder – først da kan vi tale om et forenet Europa. Det er i den forbindelse vigtigt at sikre en vis form for balance mellem disse vigtige værdier. Endelig kræver udviklingen i Østersøområdet et større samarbejde mellem medlemsstaterne i regionen, og Sverige har gjort en stor indsats i den forbindelse.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke det svenske formandskab for dets håndtering af forberedelserne til overgangen til Lissabontraktaten. Denne prioriterede opgave på det svenske formandskabs dagsorden er blevet løst med succes. Jeg mener, at Det Europæiske Råd i december skal arbejde på at finde løsninger, der kan imødegå den dobbelte udfordring, som Europa står over for, nemlig den økonomiske krise og klimaændringer.

Lige nu skal tilliden til finansmarkederne genskabes gennem indførelsen af en tilsynsordning, så vi kan få hånd i hanke med markederne og forhindre, at en lignende krise opstår i fremtiden. Med hensyn til klimaændringer mener jeg ikke, at udformningen af miljøbeskyttelsespolitikken må påvirke andre politikker eller bevillingen af EU-midler til f.eks. regionaludviklingspolitikker.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg vil besvare nogle få korte spørgsmål. Der var et spørgsmål om Tyrkiet. Det glæder os naturligvis, at europæisk integration fortsat er et overordnet mål for Tyrkiet. Der sker fremskridt i forhandlingerne med Tyrkiet – det går måske ikke så hurtigt, som vi havde ønsket, men der sker fremskridt, og vi håber at kunne indlede forhandlinger om energikapitlet ved udgangen af året.

Vi støtter naturligvis også forhandlingerne mellem Tyrkiet og Cypern, og de forhandlinger, der føres på øen for at finde en løsning på dens deling. Det er de berørte parter, der er ansvarlige for denne proces, og FN yder assistance, men EU støtter naturligvis processen, og jeg var i Cypern for ganske nylig for at tale med de forskellige parter i sagen, og det ville være fantastisk, hvis der kunne findes en løsning snart. Her i eftermiddag afholdes desuden en udvidelsesforhandling vedrørende Tyrkiet og andre kandidatlande med deltagelse af den svenske udenrigsminister, Carl Bildt, hvor medlemmerne vil få mulighed for at stille spørgsmål om denne og andre sager.

Jeg vil sige nogle få ord om Østersøstrategien. Jeg vil endnu engang gerne takke Parlamentet for dets opbakning til det svenske formandskab i forbindelse med dette spørgsmål. Det var naturligvis her i Parlamentet, at idéen til Østersøstrategien blev født, så det glæder os meget, at den nu er på plads og er trådt i kraft. Den bliver en særdeles vigtig faktor i forbindelse med håndteringen af regionens miljøproblemer, men også i forhold til at øge samarbejdet om at skabe bl.a. velstand, innovation og sikkerhed.

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er en af de største og vigtigste ændringer, der følger af Lissabontraktaten. På topmødet i oktober godkendte Det Europæiske Råd en overordnet ramme for denne tjeneste. Fru Ashton vil nu fortsætte arbejdet med denne ramme sammen med Parlamentet og fremsætte et endeligt forslag inden april næste år. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil naturligvis blive indfaset gradvist, og det er vigtigt, at det sker på en fornuftig og konstruktiv måde. Parlamentet vil få lejlighed til at drøfte, hvordan det skal ske.

Med hensyn til budgetrevisionen, hr. Färm, er jeg fuldstændig enig med Dem i, at nu hvor vi om en uges tid omsider får Lissabontraktaten på plads med dens nye moderne spilleregler for EU, vil vi naturligvis også få

behov for et moderne budget, som kan leve op til de udfordringer, der er forbundet hermed. Jeg håber, at den nye Kommission vil være i stand til at fremsætte et sådant forslag snarest muligt. Jeg mener også, at hr. Barroso nævnte dette i går under spørgetiden.

Otte år efter Laeken står vi nu på tærsklen til en ny traktat. Det er et historisk øjeblik, starten på en ny æra for EU. Det glæder mig meget, at det svenske formandskab har været i stand til at spille en rolle i den forbindelse. Vi kan nu til en vis grad lægge de institutionelle spørgsmål bag os og koncentrere os om de store politiske udfordringer, som, vi ved, bekymrer de europæiske borgere – for det er naturligvis de europæiske borgere, som vi alle kæmper for.

Mange af disse spørgsmål vil blive drøftet på Det Europæiske Råds møde i december. Med hensyn til klimaet – det vigtigste spørgsmål for vores generation – afholdes Det Europæiske Råds møde samtidig med klimakonferencen i København, og topmødet vil give os mulighed for at finindstille vores forhandlingsposition i København, de steder, hvor det er nødvendigt.

Med hensyn til de finansielle anliggender og den økonomiske krise kan vi indføre en række instrumenter og også udarbejde langsigtede retningslinjer for, hvordan vi atter kan gøre Europa konkurrencedygtigt og skabe velstand og social samhørighed og navnlig se frem mod den nye Lissabonstrategi, som på lang og mellemlang sigt kunne blive meget nyttig for Europa i den forbindelse.

Endelig vil Stockholmprogrammet give de europæiske borgere sikkerhed og tryghed, og det er yderst vigtigt, at vi får dette program på plads. Alle disse spørgsmål vil også være der efter topmødet, og vi får behov for et meget tæt samarbejde med Parlamentet om alle disse spørgsmål. Den svenske statsminister, Fredrik Reinfeldt, vil være til stede på mødet i december og forelægge resultaterne af topmødet og i overordnede træk se tilbage på det svenske formandskab. Jeg vil gerne takke Dem for en særdeles god og konstruktiv forhandling.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Samme dag, som vi fejrer, at der tilsyneladende bliver mindst ni kvinder i den nye Kommission – hvilket jeg i øvrigt betragter som en sejr for alle os, der aktivt har kæmpet for dette – hører vi her til morgen forlydender om, at alene i Frankrig blev 156 kvinder sidste år dræbt som følge af vold i hjemmet. Da det i dag er den internationale dag for bekæmpelse af vold mod kvinder, er dette noget, som bør få os til at standse op og tænke og forhåbentlig fremover også handle på både europæisk og internationalt plan. Vi skulle måske også tage dette op på forskellige møder i løbet af resten af dagen.

Det er et vigtigt skridt fremad. Det siger også meget om proceduren fremadrettet, som bør blive mere åben i forbindelse med udnævnelsen af kommissærer. Jeg håber, at medlemsstaterne og regeringerne i fremtiden vil indstille både en mand og en kvinde. Det, synes jeg, er en fremragende idé.

Lad mig også kommentere udnævnelsen af en ny højststående repræsentant og en ny formand for Rådet. Fru Ashton blev indstillet til Kommissionen med fuld opbakning fra den britiske regering. Her i Parlamentet godkendte De hende faktisk for et år siden med et meget stort flertal – 538 stemmer for, hvis jeg husker rigtigt. Som flere af Dem har påpeget, har hun haft et meget tæt samarbejde med Parlamentet og har altid søgt at inddrage Parlamentet i forskellige spørgsmål. Hun blev udnævnt enstemmigt af de 27 stats- og regeringschefer, så jeg tror, at hun har den fornødne legitimitet til at udfylde posten og vinde respekt hos EU's udenlandske partnere. Jeg kunne godt lide den metafor, der blev brugt tidligere, nemlig at i stedet for at have en person, som vil standse trafikken eller signalerer rødt lys, skulle man have en såkaldt "smooth operator", en, som rent faktisk kunne være med til at få trafikken til at glide eller sikre, at beslutninger vedtages på en demokratisk og hensigtsmæssig måde i EU. Hun er for mig blevet en rigtig god kollega, og jeg vil beskrive hende som en overbevist europæer. Det er bestemt et vigtigt udgangspunkt.

Vi har allerede hørt nogle gode kommentarer i denne forhandling. Jeg synes, at det har været en givtig og konstruktiv debat, og takker for alle Deres bidrag. Jeg vil også gerne kommentere det direkte spørgsmål fra hr. Färm vedrørende budgetrevisionen. Jeg kan kun gentage, hvad kommissionsformanden allerede har sagt, nemlig at dette spørgsmål vil blive overdraget til den nye Kommission. Det skyldes for det første, at den nye Lissabontraktat indeholder bestemmelser, der kræver en ny institutionel struktur, og traktaten danner på den måde også et godt grundlag for budgetbeslutninger. Den nye Kommission vil for det andet skulle fastsætte de politiske prioriteter og efterfølgende bevilge penge i overensstemmelse hermed, således at budgettet reelt følger de politiske prioriteter. Jeg vil gerne sige, at det er en vigtig fornyelse og en mulighed for den nye Kommission, som vi også alle med glæde giver fru Malmström. Det, som Kommissionen kan sige, er, at budgetrevisionen vil finde sted i starten af næste år og bliver den nye Kommissions umiddelbare opgave.

Jeg vil gerne kommentere en enkelt ting vedrørende Stockholmprogrammet. Vedtagelsen af Stockholmprogrammet falder sammen med Lissabontraktatens ikrafttræden, så Parlamentet vil få en afgørende rolle i udviklingen af disse politikker. Det vil også styrke den demokratiske legitimitet af de vigtige beslutninger, der skal træffes på området for retlige og indre anliggender. Det er godt nyt for de europæiske borgere og for alle EU-institutionerne ligeså.

Med hensyn til klimaændringer kan jeg høre, at der er enighed om den aktive rolle, som EU bør spille i København og fremover.

Så endnu engang mange tak for denne forhandling! Med den nye Lissabontraktat får vi nu en tekst, som vil hjælpe os med at løse alle de vigtige spørgsmål, der er blevet rejst her – klimaændringer og kampen mod finanskrisen, herunder de sociale konsekvenser heraf – og så skal vi naturligvis sikre, at vi har et demokratisk EU i fremtiden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det er hensigten, at grundlaget for den nye Lissabonstrategi om vækst og beskæftigelse skal fastlægges på det kommende Europæiske Råd. Det vil ske på et tidspunkt, hvor arbejdsløsheden i Europa er ved at nå historiske højder, og økonomien er i knæ og i dyb krise. Her otte år efter må vi bøje os og indse, at de erklærede mål er slået fuldstændig fejl. Årsagerne til denne fiasko er, hvad der hurtigt viste sig at være den sande dagsorden for denne strategi, nemlig deregulering af arbejdsmarkedsforholdene og den dermed forbundne nedprioritering af arbejde, et angreb på sociale rettigheder, afvikling af vigtige offentlige tjenesteydelser, privatisering og liberalisering af økonomiens nøglesektorer samt frit spil for markeds kræfterne på flere og flere offentlige områder. Arbejdstagerne og befolkningen har al mulig grund til at håbe på en radikal ændring af denne dagsorden, et retningsskifte, som det er afgørende at få gennemført. En sådan ændring kræver bl.a. en anerkendelse af uddannelse som en rettighed, ikke en tjenesteydelse eller blot endnu en markedssektor, en demokratisering af adgangen til viden og kultur, en værdsættelse af arbejde og arbejdstagerrettigheder, beskyttelse af produktionssektorerne samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, sikring af offentlige tjenesteydelser af høj kvalitet til alle og en mere retfærdig fordeling af velstanden.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) På det kommende møde i Det Europæiske Råd ventes medlemsstaterne at blive enige om de grundlæggende principper, der skal forelægges på klimakonferencen i København. Jeg mener, at det er vigtigt, at spørgsmålet om energieffektivitet ikke køres ud på et sidespor af emissionskvoter og finansiel støtte til udviklingslandene. EU synes med andre ord at glemme at undersøge den billigste pris. Grunden til, at det vil være særdeles skadeligt, er, at den billigste måde at nedbringe emissionsniveauet på i visse europæiske regioner er ved at forbedre energieffektiviteten. Der kan drages to konklusioner af ovennævnte. EU skal for det første bestræbe sig på at sikre konvergerende standarder for energieffektivitet på globalt plan gennem vedtagelsen af den nye klimabeskyttelsesordning. For det andet skal støtte til energieffektiviserende foranstaltninger tillægges større betydning i EU's nye langsigtede budget under særlig hensyntagen til de tidligere socialistiske landes programmer for bygningsrenovering, fordi det på dette område er muligt at opnå meget store besparelser med relativt beskedne finansielle midler.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det vigtigste emne i Stockholmprogrammet er opbygningen af borgernes Europa. Det, mener jeg, betyder, at de europæiske institutioner sammen med medlemsstaterne fra nu af skal skabe fremskridt i forhold til at afskaffe EU's indre grænser, eftersom borgerne stadig står over for administrative og juridiske barrierer, som synes at forhindre dem i at udøve deres ret til at bo og arbejde i den medlemsstat, de ønsker. Stockholmprogrammet skal således sikre, at denne vigtige opgave føres ud i livet, og at der udvikles klart definerede instrumenter til fremme af adgangen til Fællesskabets arbejdsmarked for alle arbejdstagere i EU, hvilket er et vigtigt symbol på unionsborgerskabet.

Den aktuelle økonomiske krise fremhæver desuden i endnu højere grad behovet for at fremme den fulde udøvelse af retten til fri bevægelighed. Ved at forbedre mobiliteten i EU inden for et fælles område med frihed, rettigheder og forpligtelser sker der en konsolidering af Schengenområdet, og dermed opstår der et behov for hurtigst muligt at integrere de resterende medlemsstater. Det kræver også en god kontrol med EU's ydre grænser, som skal udføres på en måde, der er så ensartet som mulig.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Jeg vil gerne takke det svenske formandskab for dets indsats i forbindelse med udarbejdelsen af det nye arbejdsprogram på området for retlige og indre anliggender.

Takket være Stockholmprogrammet vil EU kunne forbedre alle EU-borgeres dagligdag. Tryghed, trivsel og ligestilling er resultatet af en konsekvent håndhævelse af retsstaten, solidaritet og ikkeforskelsbehandling på forskellige politikområder og i forbindelse med udarbejdelsen af lovgivning.

Jeg så gerne, at der blev lagt langt større vægt på at forbedre dagligdagen for indvandrere, mindretal og dem, som af den ene eller anden grund forskelsbehandles. Der er ikke kun tale om et marginalt fænomen, for ifølge en ny Eurobarometerundersøgelse gav en ud af seks europæere udtryk for at have været udsat for forskelsbehandling inden for de seneste fem år.

Jeg vil i den sammenhæng gerne understrege betydningen af direktivet om forbud mod forskelsbehandling i forbindelse med levering af varer og tjenesteydelser, som i øjeblikket drøftes i Rådet. Det går desværre meget trægt med at skabe fremskridt med dette direktiv i Rådet, og det er blevet mødt af modstand fra visse medlemsstater. EU's grundlæggende værdier er bygget op omkring respekten for menneskerettigheds- og ligestillingsprincipperne. Disse principper skal også gennemføres fuldt ud i EU-lovgivningen.

(Mødet udsat kl. 11.40)

(Fra kl. 11.45 til 12.05 samledes medlemmerne til uddelingen af LUX-prisen)

(Mødet genoptaget kl. 12.05)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

7. Afstemning

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemning.

(Afstemningsresultater og andre oplysninger om afstemningen: se protokollen)

7.1. Decharge 2007: Sektion II, Rådet (A7-0047/2009, Søren Bo Søndergaard) (afstemning)

- Før afstemningen:

Nicole Sinclair (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg har bedt om ordet i henhold til forretningsordenens artikel 173 og har en bemærkning til forretningsordenens artikel 2, hvoraf det fremgår, og jeg citerer, at "medlemmerne af Europa-Parlamentet udøver deres mandat frit". I forbindelse med forhandlingen her til formiddag om Rådets og Kommissionens redegørelser sagde De, hr. formand, at hr. Farages bemærkninger var uacceptable. Som nyt medlem af Parlamentet vil jeg med hensyn til artikel 2 gerne bede Dem præcisere, hvorvidt et medlem af Parlamentet frit kan udtrykke sin holdning uden censur.

Formanden. – Jeg vil holde et møde med hr. Farage, og så vil vi få os en venskabelig snak om det. Det er mit forslag.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg deltog også i formiddagens forhandling, og jeg havde ikke det indtryk, at De var uretfærdig eller på nogen måde misbrugte Deres embede. Tværtimod ...

(Tumult)

Jeg ville sige, at De tværtimod lyttede med stor tålmodighed og respekt, mens formanden for denne såkaldte gruppe demonstrerede for os, at han er en professionel bagvasker. Det var sandheden om hr. Farages tale.

(Bifald)

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne anmode om en afstemning ved navneopråb om Rådets budget for 2007. Jeg mener, at det er vigtigt, at Rådet kan se Parlamentets brede opbakning til vores krav til Rådet om i højere grad at samarbejde med Parlamentet og dets kompetente udvalg i forbindelse med den næste dechargeprocedure.

7.2. Mærkning af dæk for så vidt angår brændstofeffektivitet (A7-0076/2009, Ivo Belet) (afstemning)

- Før afstemningen:

Ivo Belet, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot kort takke det svenske formandskab for det fremragende samarbejde. Jeg synes, at denne aftale er ambitiøs og samtidig realistisk. Den vil overbevise os om at vælge brændstofeffektivitet, lavt støjniveau og naturligvis også sikkerhed. Jeg vil også gerne takke Kommissionen og skyggeordførerne, hr. Groote og hr. Chatzimarkakis, for deres fantastiske stykke arbejde.

7.3. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (A7-0044/2009, Reimer Böge) (afstemning)

7.4. Tilpasning af Europa-Parlamentets forretningsorden til Lissabontraktaten (A7-0043/2009, David Martin) (afstemning)

- Før afstemningen:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Min knap virker ikke, men det var ikke det primære, jeg ville sige.

Denne betænkning indeholdt et ændringsforslag, som er blevet trukket tilbage. Jeg tænker på ændringsforslag 86. Jeg har bedt om ordet i forbindelse med forretningsordenens artikel 24, stk. 2. Som jeg på vegne af en række af mine kolleger har haft den ære at forklare Dem, giver denne artikel løsgængere ret til at udpege en repræsentant, som kan deltage i Formandskonferencens møder. Denne ret har som følge af administrationens blokering ikke været håndhævet siden juli.

Hensigten med ændringsforslag 86 var imidlertid, at denne bestemmelse skulle ændres, således at De kunne bestemme, hvilken af løsgængerne der skulle deltage i Formandskonferencens møder. Det er en skændsel uden lige, og jeg overvejer mine ord nøje. Sådan opfatter alle vores kolleger det. Det lader til, at vi er de eneste, der ikke får lov til frit at udpege vores repræsentant til Formandskonferencen.

Jeg håber, at De, hr. formand, vil være indstillet på ikke at benytte denne mulighed, som Den Socialdemokratiske Gruppe og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), som De tilhører, vil give Dem.

Formanden. – Jeg forstår, hvad De mener. Har ordføreren noget at tilføje? Må jeg bede ordføreren om at kommentere indlægget?

David Martin, ordfører. – (EN) Hr. formand! Vi skal ikke bruge så meget tid på dette, for løsgængerne er ikke værd at bruge meget tid på. Vi stemmer ikke om dette forslag. Hvis de gad dukke op til de udvalgsmøder, som de har ret til at deltage i, ville de vide, at vi ikke stemmer om dette i dag, men først i januar. Jeg vil fastholde min henstilling til, at De, hr. formand, udpeger en løsgænger, som kan deltage i Formandskonferencens møder.

7.5. Forberedelse af FN's klimakonference i København (afstemning)

- Før afstemningen:

Satu Hassi (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! I forbindelse med afstemningen om ændringsforslag 43 og 54 mener min gruppe, at afstemningsrækkefølgen er forkert.

Vedtagelsen af ændringsforslag 43 bør ikke betyde, at ændringsforslag 54 falder, for 54 indeholder ting, som ikke er omhandlet i 43.

Hvis noget af dette får et andet ændringsforslag til at falde, så bør der stemmes om 54 først og derefter om 43.

Det er ikke den første afstemning, men en afstemning på side to. Jeg ville blot gerne sige det, så De ved det, når vi kommer til det punkt i afstemningen.

Formanden. – Vil en repræsentant fra udvalget kommentere dette? Måske hr. Leinen? Foreslår De at ændre afstemningsrækkefølgen? Jeg skal sige, at vi ikke forventede denne ændring. Der er ikke blevet fremsat et sådant forslag.

Jo Leinen, *formand for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed.* – (DE) Hr. formand! Ja, fru Hassi har ret. Vi kan anvende den rækkefølge, som hun har foreslået.

(Forslaget vedtoges)

Markus Ferber (PPE). – (DE) Hr. formand! Tolken henviste netop nu til artikel 20 og ikke artikel 22, hvilket gør det vanskeligt at vide, hvad De mener. Jeg håber derfor, at tolkene nu vil oversætte de polske tal korrekt.

Formanden. – Det var muligvis min fejl. Jeg beklager.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand! Det bliver en officiel delegation, som repræsenterer Parlamentet i København. De deltager også, og vi er for første gang ikke nødt til at leje et kontor i byen, men vil være officielt repræsenteret på EU-standen. Det er positivt, og vi er taknemmelige. Artikel 61 er således unødvendig.

Lissabontraktaten sikrer ikke blot, at Parlamentet vil blive hørt i forbindelse med indgåelsen af internationale traktater; det skal også godkende dem. Det er starten på en ny æra for os, og vi anmoder derfor i overensstemmelse med artikel 60 om at få lov til at deltage i EU-koordinationsmøder frem for at stå uden for døren. Kommissionen skal behandle os på samme måde, som den behandler Rådet, når den informerer os om traktatforhandlinger, og vi anmoder om, at den begynder på det i forbindelse med Kyotoaftalen. Det er vores henstilling til Kommissionen. Måske fru Reding vil sige noget i den forbindelse?

(Bifald)

Viviane Reding, *medlem af Kommissionen.* – (DE) Hr. formand! Jeg har forstået budskabet, og jeg vil viderebringe det til kommissionsformanden og de øvrige kommissærer.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne bede Dem om at lade det gå lidt hurtigere, for hvis vi fortsætter med denne hastighed, ender vi med at stemme til midnat.

7.6. Det flerårige program 2010-2014 for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet) (afstemning)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Det, som hr. Ferber med rette klagede over før, er sket igen. Vi har hørt tre forskellige tal vedrørende det punkt, som vi netop skal til at stemme om. Jeg ved ikke, om det skyldes, at tallene ikke blev læst korrekt op eller ikke blev oversat korrekt. Jeg hørte 33, så 30 og senere 43, hvilket gør det hele meget uklart.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg kan forsikre Dem om, at den hastighed, hvormed afstemningen foregår, er perfekt. De er en meget høflig mand, og det sætter vi stor pris på, men vi kunne gå endnu hurtigere frem, hvis De ikke sagde "tak" efter hver afstemning, men kun efter afslutningen af den samlede afstemning!

Formanden. – Tak for den bemærkning!

- Før afstemningen om et ændringsforslag til punkt 131:

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand! Det drejer sig om et mundtligt ændringsforslag til punkt 131, som jeg støtter sammen med de to andre ordførere, hr. López Aguilar og hr. Berlinguer.

I den nuværende tekst står der: "opfordrer Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til at evaluere og revidere nuværende internationale, europæiske og nationale love og politikker vedrørende narkotika og til at fremme politikker til begrænsning af skader, navnlig med henblik på konferencerne om disse spørgsmål, der afholdes i FN-regi".

I det mundtlige ændringsforslag foreslås det at indføje ordene "forebyggelse" og "afhjælpning", hvilket betyder, at opfordringen til at evaluere og revidere love ville berøre "politikker til begrænsning, forebyggelse og afhjælpning af skader".

(Det mundtlige ændringsforslag vedtoges)

7.7. Status for frihandelsområdet Euromed (afstemning)

7.8. Kompensation til flypassagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs (afstemning)

7.9. "made in" (oprindelsesmærkning) (afstemning)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

8. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Ethvert parlaments vigtigste opgave er at holde den udøvende magt til regnskab. Vi er her i egenskab af befolkningens repræsentanter. Der bør være en kreativ spænding mellem os og den udøvende magt, dvs. Kommissionen.

Når det imidlertid kommer til disse budgetspørgsmål, tager Europa-Parlamentet, som det eneste af verdens folkevalgte parlamenter, imidlertid den udøvende magts parti og går imod sine egne vælgere for at sikre en større integration.

EU's budget vokser år for år. Hvert år får vi en rapport fra Revisionsretten, som viser, at milliarder af euro går tabt eller stjæles. Og alligevel gør vi ikke den ene ting, som vi har beføjelse til at gøre, nemlig at tilbageholde forsyningen, med andre ord undlade at overføre flere penge, før der er kommet styr på regnskabsprocedurerne.

Vi giver endnu engang grønt lys for budgettet på trods af alle fejlene i det og bedrager dermed dem, som satte os her, og som er vores vælgere og også vores skatteydere, fordi flertallet i Parlamentet indtager en proeuropæisk holdning og hellere ser, at tingene bliver gjort på en dårlig måde i Bruxelles end på en kompetent måde i medlemsstaterne.

- Betænkning: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre stemte for bevillingen af 24 mio. EUR til støtte for de arbejdstagere, der blev afskediget i Belgien.

Vi stemte for, fordi vi tager parti med dem, som er i nød, dem, som ofrer deres sved og hjerner for virksomheder, og som i sidste ende bliver ofre for et urimeligt økonomisk system og et ukontrolleret profitræs, der har ødelæggende sociale konsekvenser.

Når det er sagt, skal denne tilpasningsfonds rolle tages op til vurdering.

Der blev i 2009 kun bevilget 37 mio. EUR ud af en pulje på 500 mio. EUR. Fonden afspejler ikke årsagen til, at den blev oprettet.

For det andet støtter denne fond nationale ordninger til fastholdelse af beskæftigelsen, ikke de arbejdsløse direkte. Da der er meget stor forskel på disse to målgrupper, ender fonden med at genskabe de åbenlyse uligheder blandt vores egne fordelingssystemer.

I Portugal yder fonden 500 EUR i støtte til en arbejdsløs, men en arbejdsløs i Irland modtager 6 000 EUR i støtte fra fonden.

For det tredje viser sagen om Dell, at det på én og samme tid er muligt at støtte arbejdstagere, som er blevet afskediget i Irland, og støtte selve det multinationale selskab, der afskedigede dem, idet dette selskab i øjeblikket modtager en anden type offentlig støtte i Polen.

Dell har modtaget penge til opførelse af en ny fabrik i Polen, samtidig med at selskabet har vundet markedsandele i USA og i tredje kvartal i år kunne offentliggøre et overskud på 337 mio. USD i USA.

Det er derfor nødvendigt nøje at vurdere alle aspekter af Globaliseringsfonden.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg har sagt det mange gange før, og jeg vil uden tvivl sige det igen: Uanset hvilke motiver EU's grundlæggere havde, er EU for længst ophørt med at være et ideologisk projekt og er blevet et svindelforetagende, en metode til omfordeling af penge fra personer uden for systemet til personer inden for det. Derfor taler vi i dag om dette emne – om disse penge under bordet til udvalgte, begunstigede virksomheder.

Lad os se bort fra det mistænkeligt valgte tidspunkt for bevillingen til Dell i Irland, som blev meddelt lige op til den irske folkeafstemning om EU-forfatningen eller Lissabontraktaten. Lad os se sagen i en bredere sammenhæng, for vi har nemlig som kontinent prøvet det før. I 1970'erne valgte vi at understøtte ukonkurrencedygtige industrier med katastrofale konsekvenser til følge. Vi ved, hvor den vej fører hen. Den fører til stagnation, inflation og i sidste ende fælles fallit. Lad os ikke gøre det igen.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg syntes, at det var interessant at læse den første sætning, hvor der står, at fonden er blevet oprettet med henblik på at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene.

Har vi imidlertid ikke altid oplevet gennemgribende ændringer i verdenshandelsmønstrene? I min valgkreds i London havde vi tekstilvirksomheder, som reagerede og forberedte sig på globaliseringen ved at udflytte nogle af deres funktioner til fattigere lande og dermed skabte beskæftigelse i udviklingslandene, men samtidig fastholdt værdifulde forsknings- og udviklings- og markedsføringsstillinger i London, i valgkredsen, i EU.

Hvis disse virksomheder kan reagere på ændringerne, hvorfor belønner vi så ineffektive tekstil- og it-virksomheder, som stikker hovedet i busken og håber, at globaliseringen vil gå væk?

Disse penge bør helt klart betales tilbage til skatteyderne, så de kan bruge dem, som de ønsker. Tiden er helt klart inde til, at regeringerne fokuserer på at skabe de rette betingelser, således at når arbejdspladser går tabt, kan iværksættere komme til og skabe ny arbejdspladser.

- Betænkning: David Martin (A7-0043/2009)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg vender tilbage til dette sande embedsmisbrug, som nær havde fundet sted, netop under påskud af fremsættelsen af et forslag til ændring af forretningsordenen i forbindelse med dennes tilpasning til bestemmelserne i Lissabontraktaten, nemlig ændringsforslag 86, hvormed administrationen gav sig selv beføjelse til at udpege løsgængernes repræsentant til Formandskonferencen.

Det er aldeles skandaløst, at denne udpegelse, der ligesom i Parlamentets øvrige organer skulle have fundet sted ved valg eller ved konsensus – ved valg, såfremt der ikke kan opnås konsensus – endnu ikke har fundet sted på grund af bevidste kunstgreb fra embedsfolk, som er imod det.

Det er desuden alarmerende, at disse embedsfolk tilsyneladende har fået politiske grupper, som er fjendtlige over for os, og som helt klart ikke burde afgive en reel eller formel udtalelse om udpegelsen af vores repræsentant, over på deres side. Hvis dette forslag kommer på bordet igen, indbringer vi sagen for Domstolen.

- Forslag til beslutning (B7-0141/2009) om EU's strategi for klimakonferencen i København

Marisa Matias, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! For at sikre at vi opnår konkrete og bindende resultater i kampen mod klimaændringer, er der fire principper, som skal overholdes, og som jeg gerne vil fremhæve. Der er desuden blevet stemt om dem her i dag.

Det første er, at vi er nødt til at nå frem til en juridisk bindende aftale.

Det andet er, at vi skal garantere strenge politiske mål, herunder mål for nedbringelse af emissioner. Vi er nødt til at have ambitiøse mål i den henseende. Jeg mener, at vi kunne have gået længere, end vi gjorde i dag.

Det tredje punkt er, at vi skal garantere de nødvendige offentlige midler, så vi bliver i stand til at løse problemet med klimaændringer.

Det fjerde og sidste punkt – som, jeg mener, er meget vigtigt at overveje – er, at der bør indgås en global aftale og ikke blot en aftale mellem visse regioner, og at det skal ske via en proces med forankring i demokratisk deltagelse og med inddragelse af alle lande.

Jeg synes ikke, at den beslutning, som vi vedtog i dag, er så – skal vi sige – god som den, der tidligere blev vedtaget i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed.

Jeg mener imidlertid, at det, der bør værnes om her, i virkeligheden er det opnåede resultat og indsatsen i løbet af denne proces, og vi i Parlamentet tager således af sted til København med et ret godt forarbejde i bagagen. Jeg håber oprigtigt, at vi vil kæmpe hårdt, og at vi kan opnå det, som vi har vedtaget her i dag.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg støttede denne beslutning. Klimaændringer er en global politisk prioritet på topmødet i København. Mødet bør ikke kun munde ud i politiske forpligtelser, men i bindende aftaler og sanktioner for overtrædelse af dem.

Kampen mod klimaændringer er en global indsats, og det er nødvendigt aktivt at inddrage såvel udviklede lande som udviklingslande i den. De rige lande skal imidlertid gå forrest. De skal blive enige om obligatoriske mål for nedbringelse af deres emissioner og samtidig finde penge til at hjælpe udviklingslandene med at håndtere klimaændringer.

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand! Med dagens vedtagelse af beslutningen om klimakonferencen i København har Parlamentet givet et klart signal om, at det lægger særdeles stor vægt på dette emne. Det afspejles i en oprigtig tilgang, hvor Parlamentet fremhæver princippet om fælles, men differentieret ansvar. De industrialiserede lande bør i overensstemmelse hermed gå forrest, mens udviklingslandene og økonomier som Kina, Indien og Brasilien vil få passende støtte via teknologi og opbygning af kapacitet. Jeg må på den anden side sige, at forestillingen om, at en aftale i København vil kunne give incitament til en ny grøn aftale, efter min opfattelse er for optimistisk og ensidigt ideologisk. Vi må ikke tage skyklapper på og trampe på de sølle rester af de industrielle virksomheder i en idealistisk indsats for at nedbringe CO₂-udledningen. Jeg ville ikke betragte en så urealistisk tilgang som et bæredygtigt alternativ for hele Europa.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Den betænkning, som netop er blevet vedtaget i Parlamentet, retter helt tydeligt ind efter den "politisk korrekte" linje, som hersker enerådigt her uden at blive anfægtet af etablerede dogmer.

Noget bliver imidlertid ikke rigtigt, blot fordi man siger det tusind gange. Der har altid været global opvarmning. Der har f.eks. været global opvarmning siden de sidste istider, og det var trods alt ikke neandertalernes biler, der var årsag til de tidligere tilfælde af global opvarmning.

Det anfægtes ikke, og der sættes ikke spørgsmålstejn ved det, som vi får at vide igen og igen, hundredvis af gange, tusindvis af gange, og med hvilket formål? Vi kan tydeligt se, at der i det mindste er ét meget vigtigt formål, nemlig at forberede os på verdensregeringens komme. Det andet formål er nok engang at indgyde frygt hos europæerne og vesterlændingene, som uretmæssigt anses for at være ansvarlige for alle verdens onder.

Jeg vil stoppe her, for jeg har ikke ret til 61 sekunder. Tak, fordi De lyttede til det, jeg havde at sige.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Hr. Van Rompuy erklærede på sin første pressekonference som ny formand eller som udnævnt formand, at Københavnsprocessen ville blive et skridt i retning af en global forvaltning af vores planet. Jeg kan ikke være den eneste, der foruroliges af den måde, hvorpå miljødagsordenen tages til indtægt af dem, som har en anden dagsorden om at fjerne magt fra de nationale demokratier.

Miljøspørgsmålet er alt for vigtigt til, at man overlader det til den ene side af det politiske spektrum at finde løsninger. Som konservativ betragter jeg mig selv som en naturlig miljøforkæmper. Det var Marx, som fortalte os, at naturen var en ressource, der skulle udnyttes, en doktrin, som på brutal vis blev en realitet i de forurenende industrier i COMECON-landene. Vi har til gengæld aldrig forsøgt at anvende løsninger med frie markeder og udvidede ejendomsrettigheder og sikre ren luft og rent vand ved at tillade ejerskab i stedet for den tragiske løsning med at overlade opgaven til fællesskabet og forvente, at statslige tiltag og globale teknokratier kan opnå disse mål.

Miljøspørgsmålet er ganske enkelt for vigtigt til det.

- Forslag til beslutning (B7-0155/2009) om det flerårige program 2010-2014 for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Hr. formand! Beslutningen om Stockholmprogrammet, som Parlamentet vedtog i dag, er resultatet af en stor fælles indsats og en helt ny proceduremæssig ramme, som vi endnu ikke har så stor erfaring med.

Denne ramme indeholder meget ambitiøse mål, men hvis vi skal have et Europa, der er åbent og samtidig sikkert, skal vi også være i stand til at finde den rette balance mellem på den ene side et stadig mere effektivt

samarbejde i bekæmpelsen af kriminalitet og terrorisme og på den anden side en stærk vilje til at beskytte borgernes ret til privatlivets fred.

Vi er forpligtet til at gennemføre en fælles asylpolitik af hensyn til beskyttelsen af de grundlæggende menneskerettigheder og en fælles indvandringspolitik gennem en bedre kontrol af vores grænser.

Den næste opgave er at oprette et europæisk retsområde. For at nå det mål skal vi fremme alle former for samarbejde, der tager sigte på at udbrede en fælles europæisk retskultur. Eksempler på det er bl.a. den gensidige anerkendelse af domme og bestemmelser, afskaffelsen af fuldbyrdelsesproceduren, gennemførelsen af foranstaltninger til fremme af adgangen til retshjælp og udvekslinger mellem dommere.

Så er der det flerårige program, som understreger idéen om unionsborgerskabet, der bør overvejes som et supplement til, ikke en begrænsning af, det nationale statsborgerskab.

Jeg mener, at disse mål kræver en større indsats fra alle ...

(Formanden afbrød taleren)

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Jeg stemte i dag for EU's strategi for frihed, sikkerhed og retfærdighed, med andre ord Stockholmprogrammet, men når Rådets konkrete forslag til retsakt kommer tilbage til Parlamentet via Kommissionen, agter jeg at være meget stringent og hård med hensyn til spørgsmålet om åbenhed og gennemsigtighed i lovgivningsarbejdet.

Det er særlig vigtigt i forhold til asylproceduren. Muligheden for at søge asyl er en grundlæggende ret, og europæisk samarbejde handler om at bryde mure ned, ikke rejse dem. Medlemsstaterne skal således respektere definitionen af flygtning og asylansøger i henhold til konventionen om flygtninges retsstilling, og jeg har nu fremsat et ændringsforslag i den henseende. Stockholmprogrammet skal i sin endelige form stå for europæiske værdier som frihed og respekt for menneskerettigheder. De er værd at kæmpe for, og det er præcis, hvad jeg vil gøre.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Hr. formand! Jeg vil først gerne takke Dem og Deres ansatte for Deres tålmodighed i forbindelse med disse stemmeforklaringer.

(EN) Hr. formand! En tidligere britisk indenrigsminister, Willie Whitelaw, sagde engang til en efterfølger på posten, at det var det bedste job i regeringen, fordi man ikke skulle have noget med udlændinge at gøre.

Det kunne ingen indenrigsminister i nogen medlemsstat sige i dag. Der er sket den mest usædvanlige harmonisering på området for retlige og indre anliggender. Vi har inden for alt fra indvandring, asyl og visumregler til civilret, strafferet og ordenshåndhævelse reelt givet EU den ultimative status som stat, et monopol med tvingende retsmyndighed over borgerne, dvs. et strafferetligt system.

Hvornår har vi nogensinde besluttet at gøre det? Hvornår blev vores vælgere nogensinde hørt? Jeg godtager, at det ikke er sket i hemmelighed. Der var ikke nogen sammensværgelse omkring det, eller også så var det måske, hvad H. G. Wells kaldte en åben sammensværgelse, men vi ulejligede os på intet tidspunkt med at spørge folk, om de ønskede at være borgere i en stat med sit eget retssystem.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Ligesom mange af de europæiske borgere, som ikke fik mulighed for at stemme om Lissabontraktaten, er også jeg blevet ret bekymret over udviklingen på området frihed, sikkerhed og retfærdighed. Flere og flere beføjelser på asyl- og indvandringsområdet overdrages til EU, og disse spørgsmål fjernes i stigende grad fra borgernes demokratiske kontrol. Resultatet bliver endnu større indvandring og alle de problemer, som det medfører.

Tildeling af rettigheder uden at pålægge forpligtelser, hvilket er en anden ting, som udspringer af denne beslutning, giver indvandrere en undskyldning for ikke at tilpasse sig normerne i deres værtsland. Et eksempel på noget, der irriterer mig, er afsnittet om de såkaldte "forskellige former for diskrimination af [...] romakvinder", for det fremgår ikke, at denne type diskrimination i mange tilfælde er selvforskyldt. Tænk blot på, at mange romakvinder og mindreårige romaer må gå ...

(Formanden afbrød taleren)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg har bedt om at tale om Stockholmprogrammet.

Der er som sagt to bekymrende ting ved denne betænkning.

Den første er dens meget udtalte positive tilgang til indvandring. Den anden røbes ikke af indholdet i betænkningen eller konklusionerne. Vi fik ganske enkelt kendskab til den, da vi hørte om kommissær Barrots hensigter, nemlig kriminaliseringen af ytringsfriheden, forskningsfriheden og tankefriheden.

I mange europæiske lande er der i dag personer, som forfølges, arresteres, straffes hårdt og tilbageholdes, alene fordi de ønsker at give udtryk for et kritisk syn på f.eks. Anden Verdenskrigs historie, samtidshistorien eller indvandringsspørgsmålet. De nægtes denne ret, og de rammes af meget hårde straffe. Det er yderst foruroligende, for det er helt i strid med den europæiske ånd.

- Forslag til beslutning (B7-0153/2009) om kompensation til passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi var for nogle måneder siden vidne til, at flere lavprisflyselskaber, bl.a. Myair og Sky Europe, pludselig og uventet gik konkurs med øjeblikkelig aflysning af alle deres planlagte flyvninger til følge. Det medførte talrige gener for tusindvis af passagerer, som blev nægtet adgang til de afgang, som de havde købt billet til. Hvad, der er mere alvorligt, er, at de samme forbrugere samtidig blev nægtet mulighed for at få refunderet deres billet til de aflyste afgang på grund af konkursforanstaltningerne over for disse flyselskaber.

Det synes derfor at være vigtigere end nogensinde, at Kommissionen, der bl.a. værner om principper og værdier som forbrugernes velstand og trivsel, snarest vedtager passende tiltag, der kan forhindre lignende situationer i at opstå på bekostning af de europæiske borgere.

Vi er navnlig nødt til at fremskynde revisionen af direktiv 90/314/EØF om pakkerejser, ligesom vi på den ene side skal udstyre os selv ...

(Formanden afbrød taleren)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! 77 flyselskaber har i løbet af de seneste ni år indgivet konkursbegæring. Der er ikke blot tale om et, to eller tre selskaber eller om noget, der skete så sent som i går. Jeg gentager: i løbet af de seneste ni år. Tusindvis af passagerer har som følge heraf måttet blive i udenlandske lufthavne uden nogen form for beskyttelse. De har ikke fået nogen kompensation, eller i det mindste ikke fået den fornødne kompensation i tide. Jeg stemte derfor for denne beslutning, og jeg er også enig i, at vi skal have fjernet dette hul i reglerne inden for luftfartssektoren, hvilket der blev talt meget om i dag.

Jeg bakker også op om den konkrete frist i beslutningen, som er den 1. juli 2010 – altså temmelig snart – for, hvornår Kommissionen skal fremsætte konkrete forslag til løsning af dette problem, og flypassagerernes rettigheder bør i fremtiden også beskyttes ...

(Formanden afbrød taleren)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Hr. formand! Dette er et meget vigtigt spørgsmål, og jeg stemte for beslutningen, fordi jeg mener, at vi har behov for lovgivning, som beskytter vores borgere i tilfælde af flyselskabers konkurs. Millioner af EU-borgere flyver hver dag med lavprisflyselskaber. Det høje antal af konkurser blandt lavprisflyselskaber i EU siden 2000 og det seneste tilfælde med Sky Europe har tydeligt vist, hvor sårbare lavprisselskaberne er over for udsving i oliepriserne og den aktuelle dårlige økonomiske situation.

Vi skal rette op på denne situation, og vi anmoder Kommissionen om at overveje de mest passende kompensationsforanstaltninger for passagererne.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand! I kølvandet på de seneste mange sager om suspension og tilbagekaldelse af flyselskabers licenser har et betragteligt antal passagerer og personer med billetter, som hverken er blevet indløst eller refunderet, lidt betydelige tab.

Jeg mener derfor, at det er nødvendigt at fremsætte et forslag til en specifik retsakt, der fastlægger de bedste løsninger på de problemer, der kan opstå som følge af konkurser, både med hensyn til økonomiske tab og hjemrejse.

Det er derfor vigtigt at yde kompensation til passagerer i tilfælde af konkurs og samtidig fastsætte finansielle og administrative procedurer i den henseende. Jeg henviser til princippet om den gensidige forpligtelse til at beskytte passagererne, som påhviler alle flyselskaber, der flyver på den samme rute og har ledige pladser. Det ville gøre det muligt at få passagerer hjem, som er strandet i udenlandske lufthavne. Forslagene om en

garantifond eller en obligatorisk forsikring for flyselskaber kunne i den forbindelse være mulige løsninger, som vil skulle vejes op imod en mulig overvæltning af omkostningerne på forbrugerne, dvs. en prisstigning.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Det er meget vigtigt at tale om flypassagerers tryghed og frem for alt kompensation i situationer, hvor selskaber går konkurs, sådan som fru. Oviir netop sagde. Der har været 77 konkurser i de seneste ni år, og det hævdes, at luftfartsindustrien styrer mod større turbulens end nogensinde før.

Skarp konkurrence er en form for forlænget spilletid. Et nyt fænomen er de billige flyselskaber, som i øjeblikket synes at klare sig godt og skaber kæmpe overskud. Det har ført mange andre flyselskaber ud i en usund konkurrencesituation. Det er som sagt meget vigtigt at sørge for, at der ikke sker en gentagelse af de tidligere uheldige sager, og at flyselskaberne påtager sig en form for ansvar over for deres passagerer og bør have pligt til at betale kompensation, hvis et fly aflyses på grund af konkurs. I den henseende ...

(Formanden afbrød taleren)

- Forslag til beslutning om oprindelsesmærkning

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! EU's formål med Lissabondagsordenen var at styrke det økonomiske fællesskab. Det er derfor også vigtigt at forbedre økonomiens konkurrenceevne. Det er imidlertid afgørende, at der i den forbindelse er fair konkurrence på markedet. Det betyder, at der bør gælde klare regler for enhver producent, eksportør og importør. Jeg støttede dette forslag i beslutningen, fordi indførelsen af et krav om obligatorisk oprindelsesmærkning af varer, der importeres fra tredjelande til EU, er den sikre vej til at opnå gennemsigtighed, forsyne forbrugeren med passende information og samtidig garantere overholdelsen af internationale handelsregler.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand! Forhandlingen om oprindelsesmærkning favoriserer absolut ikke en eller nogle få medlemsstaters interesser, sådan som nogle indimellem fejlagtigt tror. Den er derimod udtryk for det grundlæggende økonomiske princip om lige konkurrencevilkår.

Dette princip tager i overensstemmelse med Lissabontraktaten sigte på at sikre europæisk konkurrenceevne på internationalt plan ved at fremme klare og afbalancerede regler for vores produktionsvirksomheder og virksomheder, der importerer varer fra tredjelande.

Vi drøfter således spørgsmål, der berører Europa som helhed. Jeg mener af den grund, at det er afgørende at nå frem til en aftale om oprindelsesmærkning, der rækker ud over individuelle nationale interesser eller politiske gruppers interesser og giver plads til ønsket om at gennemføre et indre marked ved at fremme konkurrenceevne og gennemsigtighed.

Fremsættelsen af forslaget til forordning om oprindelsesmærkning – som udarbejdet af Kommissionen i 2005 – for Parlamentet er i den forbindelse et skridt fremad.

Parlamentets og Rådets fælles beslutningsprocedure vil derfor i overensstemmelse med Lissabontraktaten så absolut gøre det muligt at fremskynde godkendelsen af en forordning, der er så vigtig for økonomien og de europæiske forbrugere.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Robert Atkins (ECR), skriftlig. – (EN) De britiske Konservative kunne ikke meddele decharge for EU's budget for 2007, sektionen om Det Europæiske Råd. For 14. år i træk har Revisionsretten kun været i stand til at godkende EU's regnskaber med forbehold.

Vi noterer os revisorernes bemærkninger om, at ca. 80 % af EU's transaktioner gennemføres af agenturer, der arbejder i medlemsstaterne i henhold til fælles forvaltningsaftaler. Revisorerne beretter fortsat, at kontrollen og tilsynet med anvendelsen af EU-midler i medlemsstaterne er utilstrækkelig.

For at tage hånd om dette vedvarende problem indgik Rådet i 2006 en interinstitutionel aftale, som forpligtede medlemsstaterne til at dokumentere de transaktioner, som de er ansvarlige for. Vi er rystede over at se, at flertallet af medlemsstaterne indtil videre ikke har levet op til dette på tilfredsstillende vis, og vi vil derfor, trods den traditionelle "gentlemanaftale" mellem Parlamentet og Rådet, ikke være i stand til at meddele decharge, før medlemsstaterne lever op til deres forpligtelser i henhold til den interinstitutionelle aftale.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for at meddele decharge for Rådets budget for 2007, men understreger samtidig, at jeg er uenig i den måde, som Budgetkontroludvalget har håndteret situationen på, idet ordføreren, hr. Søndergaard, har udarbejdet to modstridende betænkninger. Jeg henviser til holdningsændringen fra at foreslå at udsætte dechargen i april 2009 til nu at meddele decharge på grundlag af konklusioner fra møder uden revisionsarbejde, trods Revisionsrettens forbehold for Rådets forvaltning. Jeg finder det beklageligt, at der ikke har været en juridisk undersøgelse for at fastslå Parlamentets og dermed Budgetkontroludvalgets beføjelser, især hvad Rådets eksterne og militære aktiviteter angår. På et tidspunkt, hvor vi skal forhandle politiske forbindelser med Rådet som led i anvendelsen af Lissabontraktaten, er det vigtigt, at institutionernes arbejde er baseret på lovgivning.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I slutningen af sidste valgperiode, i april, besluttede Parlamentet at udsætte dechargen for sektionen om Rådet i forbindelse med gennemførelsen af budgettet for 2007, primært på grund af manglende regnskabsmæssig gennemsigtighed i forbindelse med anvendelsen af fællesskabsmidler. Parlamentet følte navnlig, at det var vigtigt at sikre større gennemsigtighed og en strammere parlamentarisk kontrol med Rådets udgifter til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (FUSP og ESFP).

Med den betænkning, som blev vedtaget i dag, meddeles Rådet endelig decharge, eftersom Parlamentet mener, at det har fået et tilfredsstillende svar fra Rådet på de forespørgsler, som det fremsatte i beslutningen fra april. Betænkningen indeholder dog visse opfordringer med hensyn til den næste dechargeprocedure. Der skal navnlig holdes øje med Rådets fremskridt for så vidt angår lukning af alle konti, der ikke er opført i budgettet, offentliggørelsen af alle administrative beslutninger (når de anvendes som retsgrundlag for budgetkonti) og fremsendelsen af den årlige aktivitetsrapport til Parlamentet. Selv om Rådet har taget et lille skridt fremad i forbindelse med dets fremlæggelse af regnskabet for anvendelse af fællesskabsmidlerne, mener vi stadig, at de tilgængelige oplysninger vedrørende udgifterne til FUSP og ESFP langt fra er fyldestgørende, og vi har derfor fortsat forbehold.

- Indstilling ved andenbehandling: Ivo Belet (A7-0076/2009)

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Jeg stemte for denne forordning om mærkning af dæk for så vidt angår brændstofeffektivitet. Energieffektivitet er afgørende vigtigt i forhold til at sikre et bæredygtigt miljø og bevare udtømmelige ressourcer. En klar og informativ mærkning vil være med til at gøre de europæiske forbrugere i stand til fremover at træffe bedre valg. Disse valg vil ikke kun være baseret på pris, men også på brændstofeffektivitet. En anden fordel ved denne type mærkning er, at mærkningen af regnvejrslæk vil øge trafiksikkerheden.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Jeg stemte for hr. Belets betænkning om mærkning af dæk for så vidt angår brændstofeffektivitet. Betænkningen støtter Rådets fælles holdning. I lyset af at 25 % af den samlede CO₂-udledning kommer fra vejtransport, og at dæk er ansvarlige for 30 % af køretøjers samlede brændstofforbrug, er indførelsen af et krav om mærkning af dæk et vigtigt instrument i kampen for et bedre miljø.

Den beslutning, som Parlamentet vedtog i dag, vil føre til en nedbringelse af CO₂-udledningen med op til 4 mio. t om året. For at illustrere det svarer det til at fjerne 1 mio. biler fra de europæiske veje. Den helt klare fordel ved den godkendte lovgivning kommer via en forbedring af dækkenes kvalitet og dermed sikkerhed. Det bør ikke føre til en prisstigning, hvilket forbrugerne uden tvivl vil påskønne, især dem, som ønsker at købe dæk på grundlag af pris. Dette bekræfter efter min opfattelse resultaterne af markedsanalysen, som viser, at forbrugerne er interesserede i at købe mere miljøvenlige produkter. Jeg mener, at producenterne vil drage fordel af den godkendte forordning, idet der takket være fælles standarder for oplysning om dæks effektivitet vil blive bedre mulighed for at konkurrere på andre faktorer end produktets pris alene.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den nye forordning om mærkning af dæk indgår i EU's CO₂-strategi, som fastsætter mål, der skal opnås gennem en nedbringelse af udledningen fra køretøjer. Fra november 2012 vil dæk i EU være mærket i henhold til deres brændstofeffektivitet, vejgreb i vådt føre og støjemission. Dæk er ansvarlige for 20-30 % af køretøjers energiforbrug på grund af deres rullemodstand. Ved at regulere brugen af energieffektive dæk, som er sikre og støjsvage, er vi både med til at mindske miljøskader ved at nedbringe brændstofforbruget og til at øge forbrugerbeskyttelsen gennem markeds konkurrence. Jeg glæder mig derfor over indførelsen af et nyt instrument, som er endnu et skridt mod et bæredygtigt Europa for så vidt angår energi.

Lara Comi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg støtter Parlamentets beslutning om omsider at vedtage en forordning, som øger sikkerheden og forbedrer miljøet og den økonomiske effektivitet inden for vejtransport. Formålet er at fremme anvendelsen af sikre og mere støjsvage dæk. Det er ifølge visse undersøgelser muligt betragteligt at reducere den del af et køretøjs brændstofforbrug, der afhænger af dækkenes egenskaber (med op til 10 %).

Denne forordning opstiller i tråd med mine bestræbelser på forbrugerbeskyttelsesområdet en effektiv lovgivningsramme ved hjælp af regler om klar og præcis mærkning og oplysning. Gennem brochurer, foldere og webmarketing bliver det muligt at sikre gennemsigtighed og gøre forbrugerne mere bevidste om deres muligheder, når de køber dæk.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jeg glæder mig over, at vi i stedet for et direktiv får en forordning om mærkning af dæk, hvilket er resultatet af et forslag fra Parlamentet.

Fra november 2012 vil dæk være mærket i henhold til deres brændstofeffektivitet, vejgreb i vådt føre og støjemission. De europæiske borgere vil få flere oplysninger at vælge de rigtige dæk ud fra og kan dermed reducere brændstofomkostningerne og være med til at begrænse energiforbruget. De kan således foretage et mere miljøvenligt valg og sætte et mindre CO₂-aftryk.

Mærkningen vil desuden skabe øget konkurrence blandt producenterne. Denne mærkning er gavnlig ud fra et miljømæssigt synspunkt. Det bør bemærkes, at vejtransport er ansvarlig for 25 % af CO₂-udledningen i Europa.

Dæk kan spille en vigtig rolle for nedbringelsen af CO₂-udledningen, fordi de er ansvarlige for 20-30 % af køretøjers samlede energiforbrug.

Mere energieffektive dæk kan for personbilers vedkommende reducere brændstofomkostningerne med op til 10 %.

Jeg stemte derfor for.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jeg stemte for kompromispakken om mærkning af dæk. Parlamentet beskæftiger sig med mange emner, som virker utrolig tekniske og ved første øjekast ikke står højt på særlig manges politiske dagsorden. Dette er muligvis sådan et emne. Ved nærmere eftersyn viser det sig imidlertid, at knap en fjerdedel af CO₂-udledningen stammer fra vejtransport, og at dæk spiller en afgørende rolle i forhold til brændstofforbruget. Den foreslåede lovgivning spiller derfor en vigtig rolle i EU's overordnede indsats for at bekæmpe global opvarmning.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jeg stemte for denne betænkning, især fordi den bidrager til to vigtige ting, nemlig at forbedre den tilgængelige information, hvilket gør det lettere at foretage et mere miljøvenligt valg af dæk, og sikre en større energieffektivitet takket være et sådant valg, eftersom dæk er ansvarlige for 20-30 % af køretøjers samlede energiforbrug.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Det forslag til forordning om mærkning af dæk, som Parlamentet godkendte i dag, er et vigtigt skridt mod markedsføring af sikre og støjsvage produkter, som samtidig gør det muligt at minimere brændstofforbruget. At forslaget blev ændret fra et direktiv til en forordning er særlig kærkomment.

Det vil gøre det muligt at sikre en ens og umiddelbar anvendelse af alle bestemmelserne i alle medlemsstater og dermed sikre en mere effektiv harmonisering af det europæiske dækmarked. Indsatsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi i forhandlingerne om fleksibilitet i forhold til mærkning vil garantere forbrugerne en tilstrækkelig beskyttelse og samtidig sikre, at producenterne ikke bebyrdes med for meget bureaukrati.

Overgangsbestemmelsen, som undtager dæk, der er fremstillet før 2012, fra kravene i forordningen, er også en nødvendig foranstaltning af hensyn til at sikre en gradvis indførelse af de nye EU-regler på markedet. Vi kan på det grundlag sige, at vi er tilfredse med Rådets fælles holdning, eftersom vi er overbeviste om, at den stemmer overens med hensigterne i Kommissionens oprindelige forslag.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig. – (RO)* Jeg stemte for forordningen om mærkning af dæk for så vidt angår brændstofeffektivitet. Denne forordning er en del af lovgivningspakken om energieffektivitet og vil være med til at reducere forurenende emissioner fra transportsektoren. Dækleverandørerne skal ifølge forordningen anvende mærker og mærkater, der forsyner forbrugerne med oplysninger om brændstofforbrug samt rullemodstand, vejgreb i vådt føre og rullestøj. Helt konkret vil mærket klassificere dækket på en skala fra A til G på baggrund af disse parametre. Dækleverandørerne har også pligt til at beskrive disse parametre

på deres websted, hvor de også skal vejlede om køremåde. Denne vejledning skal omfatte oplysninger om økonomisk kørsel, regelmæssig kontrol af dæktryk og overholdelse af bremseafstand. Medlemsstaterne offentliggør den 1. november 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre reglerne i national lovgivning. Forordningen træder i kraft den 1. november 2012. Transportsektoren er ansvarlig for ca. 25 % af de forurenende emissioner. Denne forordning vil således være med til at reducere disse emissioner.

- Betænkning: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Formålet med Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) er at støtte arbejdstagere, der personligt er ramt af afskedigelser som følge af gennemgribende ændringer i verdenshandelen. Mere specifikt ydes der gennem EGF støtte til jobsøgningshjælp, skræddersyet omskoling, iværksætterfremme, hjælp til start af selvstændig virksomhed og særlige midlertidige løntilskud.

Foranstaltningerne skal på længere sigt hjælpe disse arbejdstagere med at finde og fastholde et nyt arbejde.

Mit land, Portugal, har to gange modtaget midler fra EGF, nemlig i 2008 efter nedlæggelsen af 1 549 arbejdspladser i bilindustrien i Lissabonregionen og i Alentejo og i 2009 efter afskedigelsen af 1 504 ansatte i 49 tekstilvirksomheder i landets nordlige og centrale regioner.

Fondens afgørende rolle er derfor tydelig. Det spørgsmål, som Fru Berès stillede i dag, understreger imidlertid, at der er nogle forhold, som Kommissionen bør få afklaret. Vi skal forhindre, at bevillingen af midler eller statsstøtte i én medlemsstat fører til tab af arbejdspladser i andre dele af EU.

Jeg mener derfor også, at der er behov for at sikre en effektiv koordinering af europæisk økonomisk støtte for derigennem at forhindre virksomheder i at forsøge at drage fordel af at oprette og nedlægge arbejdspladser.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter bevillingen af 14,8 mio. EUR fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) til støtte for de 2 840 ansatte hos Dell i Limerick, som mistede deres arbejde efter lukningen af fabrikken, fordi det er dem direkte og ikke Dell, der tilgodeses. Det lader dog til, at samtidig med at Dell lukkede sin fabrik i Irland, modtog virksomheden 54,5 mio. EUR i statsstøtte fra den polske regering til at åbne en ny fabrik i Lodz. Denne statsstøtte blev godkendt af Kommissionen. Hvordan hænger denne politik, som Kommissionen fører, sammen? Den fritager reelt Dell fra at stå ansigt til ansigt med de sociale konsekvenser af dens strategi og giver virksomheder lov til at deltage i kapløbet mod bunden med hjælp fra både medlemsstatslige midler og EU-midler. Der er akut behov for klarhed i koordineringen af Kommissionens statsstøttepolitik og socialpolitik.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Som jeg havde lejlighed til at sige tidligere, også inden den aktuelle finanskrisen brød ud og forstærkede og forværrede nogle af de første tegn, var de alvorlige konsekvenser, som globaliseringen og den deraf følgende udflytning af virksomheder havde for mange menneskers liv, allerede tydelige at se. Den helt særlige udfordring i den tid, som vi lever i, og det usædvanlige behov for at bruge mekanismer, der i sig selv er usædvanlige, for at hjælpe arbejdsløse og gøre det lettere for dem at vende tilbage til arbejdsmarkedet bliver klart, når vi oven i disse problemer lægger den aktuelle mangel på tillid til markederne og de vigende investeringer.

Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen har i den forbindelse allerede været anvendt flere gange og hver gang med det formål at begrænse verdensmarkedets konsekvenser for de europæiske arbejdstagere. De sager, der er beskrevet i hr. Böges betænkning, er værd at fremhæve, selv om der stadig er nogen tvivl med hensyn til, hvorvidt de alle reelt vil være støtteberettigede. Det ville derfor også være bedre, hvis ansøgninger fremover blev indgivet separat.

Jeg vil gerne gentage, at det er min overbevisning, at EU skal tage skridt til at fremme et mere robust, frit og kreativt europæisk marked, der fremmer investeringer og beskæftigelse.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for denne betænkning, eftersom Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) er et instrument, der skal imødegå en specifik form for økonomisk krise, som er forårsaget af globaliseringen, hvilket er tilfældet i den aktuelle situation. Denne fond yder tidsbegrænset, individuel engangsstøtte direkte til arbejdstagere, der er blevet afskediget. Det hævdes, at ved at bevilge disse midler til arbejdstagerne skulle proportionalitetsprincippet være overholdt, hvilket ikke altid har været tilfældet.

Den Europæiske Socialfond (ESF) støtter desuden den europæiske beskæftigelsesstrategi og medlemsstaternes politikker for fuld beskæftigelse samt kvalitet og produktivitet på arbejdspladsen, fremmer social integration,

især adgang til beskæftigelse for dårligt stillede, og mindsker uligheder på beskæftigelsesområdet på nationalt, regionalt og lokalt plan. Fonden er vigtig for styrkelsen af den økonomiske og sociale samhørighed. Den aktuelle situation kræver en solid, hensigtsmæssig og hurtig gennemførelse af ESF.

Det er tydeligt, at EGF og ESF har forskellige, men komplementære mål, og at den ene ikke kan erstatte den anden. Som den ekstraordinære foranstaltning EGF er, bør den finansieres særskilt, og det er en meget alvorlig fejl, at EGF, en kortsigtet foranstaltning, finansieres på bekostning af ESF eller en anden strukturfond.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg bifalder Parlamentets beslutning om at godkende støtten til de afskedigede ansatte hos Dell i henhold til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Afskedigelserne hos Dell har haft alvorlige konsekvenser for den lokale økonomi i Limerick og i de omkringliggende områder. Vi skal iværksætte passende omskolingstiltag for at sikre, at de personer, som har mistet deres arbejde hos Dell, kan få beskæftigelse i en nær fremtid. Med godkendelsen af den irske støtteansøgning i henhold til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen kan der ydes støtte til omskoling og efteruddannelse af de pågældende arbejdstagere.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for at anvende Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i Belgiens og Irlands tilfælde, da jeg mener, at vi bør tage alle midler i brug for at hjælpe ansatte, der er blevet ofre for de skadelige følger af globaliseringen og den økonomiske og finansielle krise.

Jeg spekulerer ikke desto mindre på sammenhængen mellem de europæiske politikker, når Kommissionen samtidig med, at den anvender denne fond, godkender polsk statsstøtte til Dell til åbning af en fabrik i Polen, på trods af at virksomheden lukker en fabrik i Irland. Hvordan kan europæiske borgere have tillid til "fordelene" ved EU, når denne form for "trick" accepteres?

Man kunne i den forbindelse så tvivl om den legitime brug af offentlige midler og beklage det manglende sociale ansvar hos virksomhederne, som udelukkende er styret af at skabe indtjening uden at bekymre sig om nedlæggelsen af arbejdspladser.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Dell-koncernen var tidligere den største og er i dag den tredjestørste it-virksomhed i verden med en anslået børsværdi på 18 mia. USD, et overskud på 337 mio. USD i tredje kvartal 2009 og et forventet overskud i fjerde kvartal, der er endnu større ...

Ja, jeg står bag Dells ansatte!

Ja, jeg håber, at de vil finde et arbejde og hurtigst muligt atter få et værdigt liv!

Men nej, jeg vil ikke være med til at plukke de europæiske skatteydere. Jeg vil under ingen omstændigheder være med til at vise mere foragt for ansatte, som er fuldstændig i vildrede.

Det er den skyldige, der skal betale, og det er Europa, der skal gennemføre en stærk industripolitik, som imødekommer befolkningens behov, inden der udbetales udbytte!

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Parlamentet godkendte i dag en bevilling på 14 mio. EUR til uddannelse af 1 900 Dell-ansatte, som blev afskediget i forbindelse med beslutningen om at flytte fabrikken fra Irland til Polen. Disse midler kan give dem, som har mistet deres arbejde, mulighed for at blive omskolet og opnå nye kvalifikationer og atter vende tilbage til arbejdsmarkedet. Midlerne vil fungere som en håndsækning snarere end et tilskud, da pengene vil blive videregivet til uddannelsesinstitutioner i Munsterregionen som betaling for tidligere Dell-ansattes undervisningsgebyr. Godkendelsen af bevillingen er et vigtigt eksempel på Europas ønske om at hjælpe Irland ud af recession. Midlerne skal være med til at bremse den stigende arbejdsløshed i Munster og give den lokale økonomi et kæmpe løft, så de, der blev berørt af lukningen af Dell-fabrikken, kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det er ved at tænke på de irske og belgiske arbejdstagere som ofre for den nyliberale globalisering, at vi stemmer for denne betænkning og for at yde støtte i henhold til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Vi tager imidlertid skarpt afstand fra den begrundelse, at de sociale og menneskelige tragedier, som de europæiske arbejdstagere har oplevet, blot bør betragtes som "tilpasninger", der er nødvendige for at sikre en gnidningsfri nyliberal globalisering. Det er fuldstændig uacceptabelt, at EU støtter selve de parter, der bærer ansvaret for disse tragedier, ved at give sin politiske og økonomiske opbakning til de udflytninger og omlægninger, der gennemføres alene af indtjeningsmæssige årsager.

Den kommercielle appetit hos kapitalistiske rovdyr som den texanske virksomhed Dell, der er verdens næststørste telekommunikationsvirksomhed, må ikke mættes uden hensyntagen til de europæiske borgeres almene interesse. Det er under alle omstændigheder ikke vores vision for Europa.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område med solidaritet, og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen falder ind under det koncept. Støtten er afgørende i forhold til at hjælpe arbejdsløse og ofre for de udflytninger, der har fundet sted som følge af globaliseringen. Et stigende antal virksomheder udflytter deres aktiviteter for at drage fordel af lavere omkostninger til arbejdskraft i en række lande, særlig Kina og Indien, med skadelige konsekvenser til følge for de lande, som respekterer arbejdstagernes rettigheder. Formålet med EGF er at hjælpe arbejdstagere, som er blevet ofre for virksomhedsudflytninger, og for at kunne hjælpe dem er det vigtigt at have adgang til nye arbejdspladser i fremtiden. EGF har allerede været anvendt tidligere af andre EU-lande, navnlig Portugal og Spanien, og tiden er nu inde til at yde lignende støtte til Belgien og Irland.

Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – (SV) EU har skabt et lovgivnings- og budgetmæssigt instrument for at kunne yde støtte til personer, der har mistet deres arbejde som følge af "gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, med det formål at hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet".

Vi er overbeviste om, at frihandel og markedøkonomi gavner den økonomiske udvikling, og vi er derfor principielt imod at yde finansiel bistand til lande og regioner. Finanskrisen har imidlertid ramt medlemsstaternes økonomier meget hårdt, og den økonomiske nedgang er denne gang den alvorligste i Europa siden 1930'erne.

Hvis ikke EU griber ind, vil de arbejdsløse blive meget alvorligt ramt i de regioner i Belgien og Irland, som har anmodet om bistand fra EU. Risikoen for social marginalisering og permanent udstødelse er meget høj, hvilket vi som liberale ikke kan acceptere. Vi føler meget med alle dem, der er ramt af konsekvenserne af den økonomiske nedgang, og så gerne, at der blev taget eksempelvis uddannelsesmæssige tiltag, som kan hjælpe den enkelte gennem krisen. Vi støtter derfor hjælpen til de berørte arbejdsløse i tekstilsektoren i de belgiske regioner Østflandern, Vestflandern og Limburg og i computerfremstillingsindustrien i de irske amter Limerick, Clare og North Tipperary samt i byen Limerick.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, fordi masseafskedigelse uden tvivl er en negativ konsekvens af den økonomiske krise, og krisen er trods den gængse mening ikke ovre endnu. Der er ingen tvivl om, at de, som i de berørte lande har mistet deres arbejde, bør hjælpes. Tabet af deres arbejde er en kæmpe tragedie i disse personers liv og for deres familie. Jeg mener derfor, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er særlig vigtig i svære krisetider. Fondens budget bør efter min mening forhøjes betragteligt i fremtiden, så den kan imødekomme sociale behov. Den økonomiske krise sætter fortsat sine spor i form af masseafskedigelse, der ofte fører til menneskelige dramaer, voksende sociale problemer og mange andre negative fænomener. Jeg mener derfor, at vi bør gøre alt i vores magt for på den mest effektive måde at hjælpe de personer, der er ramt af konsekvenserne af den økonomiske krise.

- Betænkning: David Martin (A7-0043/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder de ændringsforslag til forretningsordenen, som følger af Lissabontraktatens ikrafttræden. Jeg vil gerne fremhæve et af de aspekter, som, jeg mener, er yderst vigtige i øjeblikket, hvor vi er vidne til forhandlingerne om den nye aftale, der skal erstatte Kyoto-protokollen i januar 2013. Lissabontraktaten gør den internationale bekæmpelse af klimaændringer til et specifikt mål i EU's miljøpolitik. Med Lissabontraktaten bliver støtte til internationale tiltag til bekæmpelse af klimaændringer føjet til listen over de mål, som udgør EU's miljøpolitik. Lissabontraktaten giver også EU nye beføjelser på områderne energi, videnskabelig forskning og rumpolitik. Energi er nu et fælles ansvar, hvilket baner vej for en fælles europæisk politik.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for hr. Martins betænkning om tilpasning af forretningsordenen til Lissabontraktaten, fordi det er nødvendigt at ændre nogle af Parlamentets interne regler i lyset af udvidelsen af dets beføjelser som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden, navnlig de udvidede lovgivningsbeføjelser, som gør Parlamentet i stand til at lovgive på lige fod med medlemsstaternes regeringer inden for et større antal områder.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) De ændringsforslag, som vi vedtog i dag, vil blive indføjet i Parlamentets forretningsorden, fordi det er nødvendigt at tilpasse forretningsordenen til Lissabontraktaten, som skal træde

i kraft 1. december. Jeg mener, at den betragtelige udvidelse af Parlamentets beføjelser, som betyder, at Parlamentets medlemmer skal håndtere nye udfordringer, er en vigtig test af dets ansvarsbevidsthed og evne til at fremsætte lovforslag.

Jeg kan derfor kun bifalde en ændring af forretningsordenen, som i højere grad vil bringe den måde, hvorpå Parlamentet arbejder, i tråd med bestemmelserne i traktaterne.

Jeg glæder mig især over den stadig større rolle, som initiativer fra de nationale parlamenter og medlemsstaterne får i forbindelse med europæisk integration.

Jeg håber, at nærhedsprincippet, som den europæiske lovgiver lægger særlig vægt på, i stadig højere grad vil blive overholdt og respekteret af alle europæiske beslutningstagere.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for hr. Martins betænkning om ændring af Parlamentets forretningsorden, eftersom det vil gøre Parlamentet i stand til at overholde de nye grundprincipper, der følger af Lissabontraktatens ikrafttræden.

Ændringen betyder bl.a., at vi skal sige velkommen til nye "observatører", som hurtigst muligt bør blive retmæssige medlemmer, at der indføres regler om de nationale parlameters nye rolle i lovgivningsproceduren i forbindelse med undersøgelsen af overholdelsen af nærhedsprincippet – en ændring, som jeg hilser velkommen, fordi den er med til at fremme den demokratiske debat – og frem for alt at Parlamentets rolle i forbindelse med udarbejdelsen af europæisk lovgivning styrkes.

Endelig indeholder teksten en nærmere beskrivelse af de typer af foranstaltninger, som Parlamentet skal træffe i tilfælde af en medlemsstats "overtrædelse af grundlæggende principper", hvilket er særlig positivt i forbindelse med Parlamentets beskyttelse af grundlæggende rettigheder.

Ian Hudgton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I henhold til den gamle artikel 36 i Parlamentets forretningsorden skulle vi "navnlig [undersøge], om forslaget respekterer de grundlæggende rettigheder". I henhold til den nye artikel 36 skal vi udføre "alle [...] opgaver i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder", der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det er en raffineret ændring, men en, som jeg betragter som vigtig, og som pålægger alle medlemmer af Parlamentet at værne om samtlige borgeres rettigheder.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktatens ikrafttræden 1. december 2009 betyder, at det er nødvendigt at tilpasse forretningsordenen, så den stemmer overens med Parlamentets nye pligter og beføjelser.

Med disse ændringer af forretningsordenen gør Parlamentet sig klar til de udvidede beføjelser, det får, når Lissabontraktaten træder i kraft, bl.a. tages der højde for de 18 nye medlemmer af Parlamentet, de udvidede lovgivningsbeføjelser og den nye budgetprocedure. Det kommende samarbejde med de nationale parlamenter er i den forbindelse også vigtigt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den højt besungne styrkelse af demokratiet og den større indflydelse til parlamenterne, som Lissabontraktaten skulle sikre, syner ikke af meget. Der er blot tale om nogle få nye procedurer. Proceduren for kontrol af overholdelsen af de grundlæggende rettigheder må under ingen omstændigheder misbruges til at indføre en obligatorisk politisk korrekthed eller resultere i en antidiskriminationsmani.

Situationen med manglende demokrati i EU vil være uændret efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Ikke meget har ændret sig, når Parlamentet skal vælge kommissionsformanden ud fra en pulje af fallerede politikere, som har tabt valg. Den omstændighed, at Stockholmprogrammet presses igennem så hurtigt, at vi ikke kan nå at give udtryk for vores bekymringer for databeskyttelsen, viser, hvor stor indflydelse vi i virkeligheden har. Ændringerne af forretningsordenen som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden har reelt ikke ført til øget gennemsigtighed eller større indflydelse til parlamenterne. Jeg stemte derfor imod.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktaten vil sikre en hurtigere og mere retfærdig og demokratisk beslutningsprocedure i EU, som er ansvarlig for foranstaltninger, der berører os som borgere hver dag.

Parlamentet vil navnlig få udvidede lovgivningsbeføjelser, da det bliver ligestillet med Rådet på de fleste områder, som institutionerne har ansvaret for. I henhold til Lissabontraktaten bliver den såkaldte fælles beslutningsprocedure rent faktisk reglen og altså den almindelige lovgivningsprocedure.

Jeg er som medlem af Parlamentet personligt opmærksom på den udfordring, som denne ændring medfører.

Denne betænkning er i høj grad en videreførelse af det arbejde, der blev udført og næsten færdiggjort i sidste valgperiode for at tilpasse Parlamentets forretningsorden til den nye traktat, som skulle træde i kraft i starten af næste måned.

Nogle af ændringsforslagene har udelukkende teknisk karakter, og andre vedrører ajourføringer, som Parlamentet har benyttet denne lejlighed til at gennemføre. Betænkningen som helhed er udtryk for et kompromis, der er tilfredsstillende for den politiske gruppe, som jeg tilhører, nemlig Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), idet den på en afbalanceret måde indarbejder emner som nærheds- og proportionalitetsprincippet og styrker samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter.

Jeg stemte af disse årsager for betænkningen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det græske kommunistparti er imod de ændringsforslag, der skal tilpasse Parlamentets forretningsorden til bestemmelserne i Lissabontraktaten, og stemte derfor imod betænkningen. Ændringsforslagene fastholder og styrker den reaktionære og udemokratiske karakter af Parlamentets forretningsorden, som udgør en kvælende ramme for enhver, der ønsker at gøre indsigelse mod kapitalens politiske repræsentanternes suverænitet.

Det er løgn, at Lissabontraktaten giver EU en mere demokratisk dimension, fordi den angiveligt skulle styrke Parlamentets rolle. Parlamentet er en del af den reaktionære konstruktion, som EU er. Det har bekræftet sin hengivenhed til EU's reaktionære politik, sin støtte til monopolernes interesse og sin rolle som det organ, der efter sigende sikrer EU's græsrodsfjendske politik juridisk accept. Parlamentet repræsenterer ikke folket; det repræsenterer kapitalens interesser. Folkets interesse er at gøre modstand, at bryde med den græsrodsfjendske politik i EU og i Parlamentet, som støtter denne politik, og omstyrte den konstruktion, der skaber et ensrettet Europa.

- Forslag til Beslutning (B7-0141/2009/REV1) om EU's strategi for klimakonferencen i København

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for denne beslutning, hvis mål er en ambitiøs og juridisk bindende international aftale i København, fordi jeg mener, at indgåelsen af en sådan aftale kan føre til en ny, bæredygtig model, som skaber social og økonomisk vækst, fremmer udviklingen af miljømæssigt bæredygtige teknologier samt vedvarende energi og energieffektivitet, reducerer energiforbruget og sætter os i stand til at skabe nye arbejdspladser.

Jeg mener, at godkendelsen af denne beslutning – hvori det understreges, at den internationale aftale bør bygge på princippet om fælles, men differentieret ansvar, idet de udviklede lande må gå i spidsen og reducere deres emissioner og påtage sig et ansvar for at yde udviklingslandene finansiell og teknisk støtte – vil være med til at skabe en vis global balance.

Det er derfor vigtigt, at EU går forrest på dette område for at beskytte de fremtidige generationers trivsel.

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om klimatopmødet i København, da det er vores ansvar som valgte medlemmer at beskytte jorden af hensyn til de fremtidige generationer. Verdens fremtid står på spil i de kommende måneder. Det er utænkeligt, at det internationale samfund ikke skulle nå frem til en bindende aftale, som fører landene ind på fornuftens vej. Til stats- og regeringscheferne vil jeg sige, at De holder jordens fremtid i Deres hænder. De skal være i stand til at tilsidesætte Deres nationale interesser og kortsigtede problemstillinger, for menneskeheden har ingen tid at spille.

Frieda Brepoels (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) I den beslutning, som Parlamentet vedtog i dag, understreges i et bestemt afsnit den store betydning af regionale og lokale myndigheder, navnlig i forbindelse med høringsprocessen og formidlingen af information om klimapolitikken og dens gennemførelse i praksis. Op til 80 % af tilpasnings- og afbødningspolitikkerne vil blive gennemført på regionalt eller lokalt plan. Flere regionale myndigheder viser allerede vejen og fører en markant klimapolitik.

Som medlem af Den Europæiske Fri Alliance, der repræsenterer de europæiske nationer og regioner, støtter jeg fuldt ud den direkte inddragelse af regionale myndigheder i indsatsen for at fremme bæredygtig udvikling og finde en effektiv løsning på klimaproblemet. Arbejdet i netværket af regionale regeringer for bæredygtig udvikling (nrg4SD) skal i den forbindelse fremhæves. Dette netværk har allerede indledt et tæt samarbejde med FN's udviklingsprogram (UNDP) og FN's miljøprogram (UNEP). Medlemmerne af Den Europæiske Fri Alliance kræver derfor en udtrykkelig anerkendelse af de regionale myndigheder i forbindelse med klimaaf-talen

i København, en anerkendelse af den rolle, som de spiller i forbindelse med afbødnings- og tilpasningspolitikkerne.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det er afgørende, at klimakonferencen i København munder ud i en politisk bindende aftale. Denne aftale skal indeholde praktisk anvendelige dele, der straks kan gennemføres, og en tidsplan, som sikrer, at der kan udarbejdes en juridisk bindende aftale i løbet af 2010. Aftalen skal inddrage alle de lande, der undertegnede klimakonventionen, og det er afgørende at sikre en klar fastlæggelse af alle forpligtelser, uanset om det drejer sig om nedbringelse af udledningen eller om finansiering. Selv om de industrialiserede lande på den ene side bør gå i spidsen i forbindelse med nedbringelsen af udledningen af drivhusgasser, skal de økonomisk mere udviklede udviklingslande også spille en rolle og bidrage i overensstemmelse med deres ansvar og efter evne. De industrialiserede lande og nye vækstlande med en mere udviklet økonomi bør pålægges at gøre en lignende indsats. Først da vil det være muligt at mindske fordrejningen af den internationale konkurrence. Det er også afgørende, at vi fastlægger en finansieringsstruktur, der er bæredygtig på mellemlang og lang sigt. Finansieringen skal komme fra den private sektor, CO₂-markedet og den offentlige sektor i de industrialiserede lande og de økonomisk mere udviklede udviklingslande.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Det er yderst vigtigt, at EU skrider til handling og bliver førende i verden med hensyn til nedbringelse af CO₂-udledningen her op til klimatopmødet i København. Parlamentet har allerede vist, at det er mere ambitiøst end medlemsstaterne i forhold til at nedringe CO₂-udledningen, og dagens beslutning skal hilses velkommen, fordi den kræver konkret finansiering, ambitiøse mål i den høje ende fra 25-40 % i tråd med videnskaben og en juridisk bindende aftale.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte ikke. For det første, fordi ændringsforslag 13, der betragter atomenergi for at være en vigtig faktor i nedbringelsen af CO₂-emissionerne, blev vedtaget, og for det andet, fordi tre ændringsforslag fremsat af min gruppe, hvori de udviklede lande opfordres til at nedbringe deres drivhusgasemissioner med 80 og 95 % i 2050 i forhold til 1990-niveauerne, blev forkastet. Der er mange positive punkter i beslutningen, som f.eks. EU's forpligtelse til at yde 30 mia. EUR om året frem til 2020 til udviklingslandenes afbødningsindsats og tilpasningsbehov. Jeg mener dog, at en tilbagevenden til atomenergi som en modgift mod drivhuseffekten ikke er en løsning i kampen mod klimaændringer. Tværtimod er det et farligt valg. De tre lejre bestående af udviklede lande, udviklingslande og underudviklede lande og de tre lejre bestående af regeringer, græsrodsbevægelser og befolkninger vil støde sammen i København, da klimaændringerne i vid udstrækning underminerer bestræbelserne på at nedbringe fattigdom og sult i verden. Topmødet i København er en reel udfordring, som vi må tage op, og vi må ikke tillade, at den industrielle og den nukleare lobby bliver de gloriøse sejrherre.

Jürgen Creutzmann, Nadja Hirsch, Holger Krahmer, Britta Reimers og Alexandra Thein (ALDE), skriftlig. – (DE) De tyske medlemmer af Europa-Parlamentet for Det Frie Demokratiske Parti stemte ikke om beslutningen om topmødet i København af følgende årsager. Beslutningen indeholder erklæringer om finansiering af klimabeskyttelsesforanstaltninger i tredjelande uden at definere de specifikke kriterier for eller formålet med finansieringen. Vi kan ikke retfærdiggøre dette over for skatteyderne. Desuden mener vi, at den generelle kritik af Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO) er forkert.

ICAO er den organisation, der beskæftiger sig med luftfartsspørgsmål på internationalt plan. Både kritikken og erklæringen om de påståede fejlslagne ICAO-forhandlinger er ukorrekt og urimelig. Opfordringen til en særlig CO₂-handelsordning for luftfartsindustrien går imod den aktuelle EU-lovgivning og belaster EU's forhandlingsposition i en international klimaaf tale med urealistiske krav.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Virkningerne af klimaændringerne mærkes nu. Temperaturerne stiger, indlandsis og gletsjere smelter, og ekstreme vejrfænomener bliver hyppigere og mere intense. FN skønner, at alle på nær en af dets nødhjælpsopfordringer til humanitær bistand i 2007 var klimarelaterede. Vi har behov for en global energirevolution i retning af en bæredygtig økonomisk model, der foreskriver, at miljøkvalitet skal gå hånd i hånd med økonomisk vækst, skabelse af velstand og teknologiske fremskridt. Irlands kulstofemissioner pr. indbygger er 17,5 tons om året. I 2050 skal dette være reduceret til 1 eller 2 tons kulstof. Dette indebærer helt klart en radikal ændring i produktionen og forbruget af energi. Det første skridt er en omfattende aftale i København, der binder det internationale samfund til obligatoriske nedskæringer og fastsætter sanktioner på internationalt plan for manglende overholdelse. Det internationale samfund bør således udvise et engagement, der overstiger det, de har udvist i forbindelse med håndtering af finanskrisen. Svaret på klimaændringerne ligger i en stærk international styring og et stærkt internationalt finansielt engagement. Bistanden til udviklingslandene skal ydes ud over den offentlige udviklingsbistand,

ellers risikerer vi, at vi ikke når millenniumudviklingsmålene. Klimaændringerne kræver således øgede investeringer i den offentlige sektor.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Den fælles beslutning, som Parlamentet netop har vedtaget, sender et klart signal. EU må tale med en stemme og handle i fællesskab efter topmødet i København, uanset hvilket resultat konferencen giver. Vi må sigte mod en reel 30 % reduktion af drivhusgasemissionerne. Når jeg siger ”reel”, betyder det, at det en dag vil blive nødvendigt at rejse spørgsmålet om undtagelser og handel med emissioner. Parlamentet håber, at topmødet i København vil være en lejlighed til at præsentere et EU, som er stærkt, og som også indgår en stærk finansiell forpligtelse over for udviklingslandene, for det skylder vi dem.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) I København vil næsten 200 nationer mellem den 7. og den 18. december forhandle om en ny international aftale om bekæmpelse af klimaændringer, en post-Kyotoaftale, der skal træde i kraft fra 2013...

Den beslutning, vi har stemt om, vil fungere som køreplan for EU's forhandlinger. Som nuværende medlem af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed ydede jeg mit bidrag via ændringsforslag, der navnlig støtter aftalens juridisk bindende karakter.

Mine krav ved afstemningen var at nå en global, politisk aftale, der er ambitiøs og bindende, og som hurtigt baner vejen for en reel juridisk traktat. At nå en 30 % reduktion i drivhusgasemissionerne i 2020 i forhold til 1990-niveauet med en ambitiøs, kvantificerbar og dog fleksibel forpligtelse fra andre forurenere som USA og Kina, og en 80 % reduktion i 2050 i overensstemmelse med det, eksperterne kræver. Og endelig at klarlægge de industrialiserede landes afgørende kollektive forpligtelse i form af finansiering og bistand til udviklingslandene. I en krisesituation er det vanskeligt at fastsætte det nøjagtige beløb, men det vil være nødvendigt at sikre, at det mindst svarer til de forpligtelser, der er indgået!

Manglende resultater i København vil være en miljømæssig, politisk og moralsk katastrofe!

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om klimatopmødet i København, fordi jeg mener, at det indeholder et godt parlamentarisk kompromis om de grundlæggende aspekter, der bør ligge til grund for forhandlingerne om en fremtidig international aftale om dette spørgsmål, navnlig med hensyn til spørgsmålene om tilpasning, finansieringsmekanismer og skovrydning. Jeg vil gerne gentage, at indgåelse af en juridisk bindende international aftale i København, som er ambitiøs, realistisk og inddrager alle parter, også er et spørgsmål om social retfærdighed.

Jill Evans (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I den beslutning, som Europa-Parlamentet har vedtaget, understreges det i et specifikt kapitel, hvor vigtig regionernes og de lokale myndigheders inddragelse i hørings-, informations- og gennemførelsesprocessen i forbindelse med klimapolitikken er. Op mod 80 % af afbødnings- og tilpasningspolitikkerne vil blive gennemført på regionalt og lokalt plan. Adskillige regionale regeringer eller regeringer på substatsligt niveau fører an med radikale politikker til bekæmpelse af klimaændringer.

Som medlemmer af Den Europæiske Fri Alliance, der repræsenterer europæiske lande og regioner, støtter vi fuldt ud den direkte inddragelse af substatslige organer og regionale regeringer i fremme af en bæredygtig udvikling og en effektiv reaktion på klimaændringerne. I denne forbindelse bør arbejdet i netværket af regionalregeringer for bæredygtig udvikling (nrg 4SD) fremhæves. Dette netværk har allerede indgået et partnerskab med FN's udviklingsprogram og FN's miljøprogram. Vi opfordrer derfor til en udtrykkelig anerkendelse af regionale regeringer i forbindelse med Københavneraftalen, der anerkender den nøglerolle, de spiller i afbødnings- og tilpasningspolitikkerne.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Som jeg tidligere har sagt, er det meget vigtigt, at der indgås en juridisk bindende, global, politisk aftale om klimaændringer, så den europæiske industri ikke bringes i en situation, hvor den ikke er konkurrencedygtig. Den europæiske indsats må derfor sigte mod at opnå en aftale, der kræver en fælles indsats, og ikke blot en indsats fra EU's side.

Efter min mening er tanken om en skat på internationale finansielle transaktioner som en løsning, der skal finansiere udviklingslandenes tilpasning til klimaændringer og afbødning af virkningerne heraf, ikke hensigtsmæssig, da den vil blive opkrævet på bekostning af økonomien (særlig i en krisesituation som den, vi oplever i øjeblikket), handelen og skabelsen af velstand.

De omkostninger, som en sådan skat vil have for samfundet generelt (øget skattebyrde med konsekvenser for alle skatteydere og forbrugere), og dens indvirkning på det finansielle marked (nedbringelse af den nødvendige likviditet og kreditstrøm til virksomheder og husholdninger) kan ikke ignoreres.

Jeg mener ikke, at dette er vejen til regulering af markedet, og at der kan findes andre alternativer, der er mindre skadelige for den globale økonomi.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningsforslaget, fordi jeg mener, at EU fortsat bør være et eksempel i kampen mod klimaændringer. Det skal bemærkes, at EU har overskredet målene i Kyotoaftalen.

Jeg mener, at Københavneraftalen skal være bindende. I denne forbindelse har jeg fremsat et ændringsforslag til Parlamentets beslutning om dette spørgsmål, hvori det kræves, at en række internationale sanktioner medtages i den endelige tekst.

Jeg mener, at aftalen bør være global, ambitiøs og med en klar tidslinje. Hvis vi ikke er ambitiøse, vil vi ende med et symbolsk instrument, der vil være endnu mindre effektivt end Kyoto-protokollen, som allerede indeholder bestemmelser om internationale sanktioner. Lad os derfor håbe, at der vil være en effektiv regulering, og at aftalen vil indeholde en revisionsklausul, så den nemt kan opdateres.

Jeg mener ligeledes, at Kina og Indien ikke kan fritages for ansvar, når de producerer en stor procentdel af de globale emissioner, mens vores industrier gør en stor indsats for at nedbringe deres emissioner.

USA har et enormt ansvar for at sikre dette topmødes succes. Jeg håber, at USA's præsident, Barack Obama, vil vise, at han fortjente Nobels fredspris, for bekæmpelse af klimaændringer vil bidrage til fred og lykke for alle nationer.

Elisa Ferreira (S&D), skriftlig. – (PT) Den vedtagne beslutning indeholder positive aspekter som f.eks. vigtigheden af at opretholde en international forpligtelse efter 2012, behovet for at tilpasse reduktionsmålene til de seneste videnskabelige data, opfordringen til USA til at gøre de mål, der blev bebudet (men ikke forpligtet) i den seneste valgkampagne, bindende, vægten på de industrialiserede landes historiske ansvar for drivhusgasemissionerne, fremme af energieffektivitet og styrkelse af FTU-aktiviteterne.

Den betydning, der tillægges de såkaldte markedsløsninger og navnlig handel med kulstof, er dog uomtvistelig. Dette er grundlæggende et politisk og ideologisk valg, som ikke blot ikke garanterer, at vi vil nå de fastsatte reduktionsmål, men i sig selv er den mest alvorlige trussel mod de fastsatte miljømål. Erfaringerne med den måde, hvorpå EU's emissionshandelsordning har fungeret siden 2005, er et eksempel herpå. Handelen med kulstof sigter mod at kommercialisere Jordens kapacitet til at genbruge kulstof og dermed til at regulere klimaet. Som et resultat risikerer denne kapacitet – der sikrer liv på Jorden, som vi kender det – at ende i hænderne på netop de koncerner, der skænder planeten, dens naturressourcer og klimaet.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte ikke ved afstemningen om beslutningen om klimaændringer, fordi Europa-Parlamentet, som det har for vane, giver udtryk for værdige følelser uden at tage hensyn til virkeligheden. EU frembringer omkring 11 % af CO₂-udledningerne på verdensplan. Det kan ikke være et eksempel og betale for resten af verden også.

Det er ulogisk at begrænse medlemsstaternes brug af CDM-mekanismerne, skønt de er fastsat i Kyotoaftalen, og samtidig kræve 30 mia. EUR om året i bistand til udviklingslandene uden betingelser eller ordentlig vurdering for blot at nævne en urimelighed i beslutningen.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) I forbindelse med klimaændringerne er der et presserende behov for handling og for ikke at efterlade udviklingslandene magtesløse. Det er dem, der rammes først, men de mangler passende ressourcer til at påvirke de fænomener, som de udviklede lande har skabt! Fremtidige generationer vil stå magtesløse over for virkningerne af klimaændringer, hvis vi ikke handler globalt i dag. Derfor er det vigtigt, at vores regeringer udviser politisk lederskab, så vi kan tilskynde andre lande som USA og Kina til at indgå en aftale. Denne forpligtelse må også omfatte indførelsen af en skat på finansielle transaktioner, som anvendes til finansiering ikke af tilsyn med banksektoren, men snarere af udviklingslandene og globale offentlige goder såsom klimaet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I næste måned vil verdens øjne være rettet mod Danmark. På den anden side af Nordsøen ligger et land af tilsvarende størrelse, og den skotske regering yder et afgørende bidrag til bestræbelserne på at bekæmpe klimaændringer. Ifølge det officielle websted for klimatopmødet i København har Skotland påtaget sig "lederskab på verdensplan inden for klimabeskyttelse". Den skotske regerings indsats bør støttes fuldt ud, og vi må håbe, at andre nationer også bidrager med deres vægt til den globale indsats i næste måned.

Astrid Lulling (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for denne beslutning om EU's strategi for klimakonferencen i København, da jeg er overbevist om, at en omfattende international aftale rent faktisk kan ændre tendensen til ukontrolleret stigning i drivhusgasemissionerne.

Miljøpolitikken generelt og klimapolitikken i særdeleshed er også drivkraften bag teknologisk innovation og kan give anledning til nye vækstperspektiver for vores virksomheder.

Jeg er meget glad for, at Europa spiller en førende rolle ved at fastsætte retningslinjer for en energi- og klimapolitik, der sigter mod at nedbringe emissionerne med 20 % i 2020 i forhold til 1990. Jeg er meget imod supplerende restriktive mål uden en omfattende international aftale. På den ene side har Europa, som er ansvarlig for 11 % af verdens emissioner, ikke vægt nok til at vende tendensen alene, på den anden side frygter jeg udflytningen af energi- og CO₂-intensive industrier.

Kun en omfattende aftale, der fokuserer på mellemlang og lang sigt, vil give den forudsigelighed, der er nødvendig for, at vi kan gå i gang med store forsknings- og udviklingsprojekter og forpligte de omfattende investeringer, der kræves for permanent at bryde forbindelsen mellem økonomisk vækst og stigning i drivhusgasemissionerne.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det er meget vigtigt, at vi når frem til en ambitiøs og juridisk bindende aftale om klimaændringer på topmødet i København.

Det er dog også vigtigt, at alle involveres, navnlig Kina, Indien og Brasilien, på baggrund af deres betydelige økonomiske rolle og intense industrielle aktivitet. Disse lande må også forpligte sig til at forfølge ambitiøse mål svarende til dem, andre lande forfølger, men så vidt muligt med hjælp fra andre rigere, mere industrialiserede lande. Det er også vigtigt, at USA spiller sin rolle i dette yderst vigtige spørgsmål.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Alt for længe har EU forsøgt at nedbringe koncentrationen af drivhusgasser på egen hånd, mens energisultne vækstøkonomier og frådende industrilande end ikke var parate til at gennemføre Kyoto-protokollen. Vi må vente og se, om topmødet i København vil ændre dette. På denne baggrund er der behov for regler for finansieringsprocessen og for sanktioner for manglende overholdelse.

For at skabe ændringer må vi omstrukturere vores miljøpolitik, så den ikke blot indebærer, at millioner overføres frem og tilbage som en del af handelen med certifikater, men også muliggør fremme af reelle alternativer såsom vedvarende energi og reduktion af varetransport over hele Europa, der støttes med EU-midler. Denne beslutning berører ikke dette problem tilstrækkelig detaljeret, og derfor stemte jeg imod.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for denne beslutning, da en obligatorisk, global, juridisk bindende aftale skal nås i København, på baggrund af hvilken de udviklede lande og udviklingslandene kan forpligte sig til mål for nedbringelse af emissionerne svarende til EU's. Vi kan kun nå målet om at holde den globale opvarmning på en gradient på 2 °C og om nedsækning af drivhusgasemissionerne, hvis vi investerer i rene teknologier og i forskning og innovation. Der må også afsættes supplerende midler, der tages fra de lande, der underskriver den globale aftale, som afspejler disse landes økonomiske udvikling og solvens.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig*. – (EN) Denne beslutning repræsenterer en klar og realistisk strategi for håndtering af de nøgleområder, der skal tages op for at nå frem til en effektiv aftale i København i næste måned. Vi har en tekst, hvor der er balance mellem ambitioner og realistiske mål, og som berører de forskellige emner, der skal løses under forhandlingerne. Europa-Parlamentet har nu opfordret EU's forhandlingsteam og medlemsstaterne til at presse på for handling på følgende områder: emissionshandel, et globalt kulstofmarked, en retfærdig ordning for finansiering af tilpasning og afbødning, skove samt luftfart og søtransport.

Parlamentet har holdt sig til sine tidligere forpligtelser med hensyn til emissionsreduktioner i 2020, og har nu fastsat endnu mere ambitiøse mål for 2050 i lyset af de nye anbefalinger fra det videnskabelige samfund. EU's vilje til at føre an i spørgsmålet kan meget vel vise sig at være en nøgelfaktor i indgåelsen af en internationalt bindende aftale om klimaændringerne.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Europa-Parlamentets beslutning om EU's strategi for klimakonferencen i København er et væsentligt lovgivningsdokument og et vigtigt valg i den internationale debat og forhandlingerne forud for klimatopmødet, og det er tanken, at den skal supplere EU's holdning til dette spørgsmål. Hvis EU ønsker at forblive førende inden for bekæmpelse af klimaændringer, bør det fortsat

fastsætte ambitiøse mål for reduktion for sig selv og leve op til tidligere fremsatte reduktionsforpligtelser. På denne måde foregår det de andre lande med et godt eksempel til trods for de dermed forbundne problemer.

Europa-Parlamentets stemme, som den eneste demokratiske institution i EU, er afgørende i denne debat, og det er også grunden til, at vores beslutning bør vise den rette vej og fastsætte prioriteter, der er virkelig vigtige. Selve beslutningsteksten må ikke blot være en samling krav og ønsker uden noget grundlag, men bør være EU-borgernes sammenhængende og først og fremmest enige stemme, baseret på princippet om medlemsstaternes fælles, men differentierede ansvar i spørgsmålet om bekæmpelse af klimaændringerne.

EU må som en seriøs partner i forhandlingerne indtage sin plads i København som et samlet organ, der tager hensyn til alle medlemsstatsers interesser. EU bør udvise vilje til at øge reduktionsmålene til 30 %, hvis andre lande også giver udtryk for vilje til at fastsætte sådanne høje reduktionsmål for dem selv. Man bør også huske på, at EU ikke har accepteret nogen betingelsesløse forpligtelser, kun betingede forpligtelser.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte for beslutningen, fordi Europa-Parlamentet opfordrer EU's forhandlere til at stille 30 mia. EUR til rådighed for udviklingslandene til deres bekæmpelse af klimaændringerne. Parlamentet sender dermed et klart signal til forhandlerne, som deltager i klimatopmødet i København på Europas vegne om cirka 14 dage. Indtil nu har de altid været vage omkring, hvad deres finansielle bidrag på topmødet vil være. Nu har Parlamentet imidlertid opfordret dem til at være mere eksplicite omkring de faktiske beløb og procentsatser. Og det sender bolden tilbage på USA's banehalvdel. Der er signaler om, at USA har travlt med at fastsætte mål for CO₂-emissioner, som de ønsker at fremlægge. Denne beslutning øger presset på præsident Obama for at fremkomme med specifikke forslag, fordi det vil gøre lidt for at øge chancerne for succes i København.

Den øger også chancerne for, at lande som Kina, Indien og Brasilien vil tilslutte sig den globale kamp mod klimaændringer. Det var derfor med stor entusiasme, at jeg ligesom mine kolleger i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance stemte for denne solide beslutning. Den eneste negative ting er, at atomenergi på en eller anden måde har sneget sig ind. Det vigtigste er dog, at Kommissionen og medlemsstaterne er hårde forhandlere i København.

Konrad Szymański (ECR), skriftlig. – (PL) Med dagens afstemning om EU's strategi for klimakonferencen i København har Europa-Parlamentet vedtaget en radikal og urealistisk holdning. Ved at kræve en fordobling af restriktionerne af CO₂-emissioner i EU-landene underminerer Europa-Parlamentet klimapakken, som for nylig blev forhandlet med så stor vanskelighed (i punkt 33 opfordres til en 40 % reduktion). Parlamentet kræver en udgift på 30 mia. EUR årligt til rene teknologier i udviklingslandene og forventer samtidig, at lande med kulbaseret energifremstilling som f.eks. Polen betaler dobbelt for CO₂-emissioner: En gang i form af et gebyr under emissionshandelssystemet og en gang til i form af et bidrag til at hjælpe udviklingslandene med at bekæmpe klimaændringer (punkt 18 handler om bidraget, der ikke bør være under 30 mia. EUR årligt). Parlamentet kræver, at beregningen af medlemsstaternes bidrag til rene teknologier i udviklingslandene baseres på CO₂-emissionsniveauer og BNP, men overser kriteriet om evne til at bære disse omkostninger. Dette betyder en omkostning for Polen på 40 mia. EUR over de kommende 10 år (som følge af, at ændringsforslag 31 og 27 blev forkastet). Dette er grunden til, at den polske delegation alene stemte imod hele beslutningen om EU's strategi for klimakonferencen i København (COP 15).

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) De voksende risici for miljøet og sundheden og navnlig de farlige klimaændringer med overophedning af planeten er resultatet af en industriel revolution baseret på kapitalistisk profit og kommercialisering af jord, luft, energi og vand. Disse fænomener kan ikke tages ordentligt op af kapitalens ledere, der netop er dem, der er ansvarlige for, at de opstår.

Vejen til topmødet i København er blokeret af den kraftige stigning i den indbyrdes imperialistiske kamp. Med forslagene til "en bæredygtig grøn økonomi" og en økonomi med "kulstoffattig" vækst forsøger EU at bane vejen for endnu flere investeringer fra de euroforenende monopoler og samtidig at tilfredsstille kapitalens spekulative forventninger med en "forureningsudveksling".

For at planlægge og gennemføre et udviklingsforløb, der vil bidrage til at afbalancere forholdet mellem menneske og natur og tilfredsstille græsroddernes behov, må vi i den endelige analyse omstyrte de kapitalistiske produktionsforhold. Det græske kommunistiske parti stemte imod Europa-Parlamentets beslutning. Det foreslår en kombineret tilfredsstillelse af græsroddernes behov i overensstemmelse med den velstand, der produceres i vores land. De politiske forudsætninger for gennemførelsen af dette mål er en socialisering af de basale produktionsmidler og en central planlægning af det økonomiske liv, hvor græsrodderne og arbejderklasserne fører kontrol, med andre ord magt til folket og en økonomi for folket.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemte imod beslutningsforslaget, fordi det på forhånd bestemmer, at EU skal stille store beløb til rådighed fra starten uden at vente på de øvrige partnere. Jeg kan ikke berettige over for mine vælgere at bruge deres penge på denne måde. Klimabeskyttelse er et vigtigt mål, men panikskabende forud for klimatopmødet i København er skandaløst og afspejler ikke de videnskabelige fakta.

- Beslutningsforslag (B7-0155/2009) Det flerårige program 2010-2014 for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for denne beslutning, da den vedrører prioriteringer inden for grundlæggende emner såsom frihed, sikkerhed og retfærdighed, særlig med hensyn til betingelserne for modtagelse og integration af immigranter, bekæmpelse af diskrimination, navnlig på grund af seksuel orientering, adgang til domstolsprøvelse og bekæmpelse af korruption og vold.

Bekæmpelse af diskrimination er af afgørende betydning uanset om det er på grund af køn, seksuel orientering, alder, handicap, religiøst tilhørsforhold, hudfarve, afstamning og national eller etnisk oprindelse, og det samme er bekæmpelse af racisme, antisemitisme, xenofobi, homofobi og vold.

Fri bevægelighed bør også sikres for alle EU-borgere og deres familier.

Endelig bør beskyttelse af borgerne mod terrorisme og organiseret kriminalitet også sikres, og de retlige rammer bør derfor styrkes, så man kan håndtere disse meget direkte trusler, da de har en global dimension.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Det græske kommunistparti er kategorisk imod Stockholmprogrammet, ligesom det var imod de tidligere programmer om indførelse af det vildledende område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Dets mål er, uanset de demagogiske udtalelser fra EU, at harmonisere eller ensrette nationale love for at nå frem til en ensartet anvendelse af EU's antigræsrods politik og styrke eksisterende og skabe nye mekanismer til undertrykkelse på EU-plan under påskud af terrorisme og organiseret kriminalitet.

De vigtigste prioriteter i Stockholmprogrammet omfatter en optrapning af det antikommunistiske hysteri i EU, der allerede tromler frem for fuld kraft og kulminerer i den historisk unøjagtige og uacceptable sidestilling af kommunisme og nationalsocialisme. EU's område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og dets programmer til gennemførelse af det er ikke i folkets interesse. Tværtimod udgør de en række foranstaltninger, der kvæler individuelle og sociale rettigheder og demokratiske frihedsrettigheder, intensiverer autoritære principper og undertrykkelse på bekostning af arbejdstagere, immigranter og flygtninge, beskytter det politiske system og monopolernes overherredømme og sigter mod at ramme arbejderklassen og græsrodsbevægelserne, da dette er en forudsætning for kapitalens grusomme angreb på arbejderklassernes og græsroddernes beskæftigelse og sociale rettigheder.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg er overbevist om, at beskyttelsen af børns rettigheder er et meget vigtigt aspekt af Stockholmprogrammet. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den omstændighed, at vold mod børn, herunder seksuel udnyttelse af børn, sexturisme, der involverer børn, handel med børn og børnearbejde, i de senere år har givet anledning til voksende bekymring. Da beskyttelsen af børns rettigheder er en af EU's sociale prioriteter, opfordrer jeg Rådet og Kommissionen til at være mere opmærksomme på beskyttelse af de mest sårbare gruppers rettigheder.

Børns rettigheder udgør en del af menneskerettighederne, som EU og medlemsstaterne har lovet at efterleve med den europæiske menneskerettighedskonvention og FN's konvention om barnets rettigheder. EU må intensivere sit engagement for at hjælpe børn i Europa og hele verden, så det reelt kan sikre fremme af børns rettigheder og beskyttelsen af dem. Jeg vil gerne understrege, at kun en strategi baseret på en koordineret og fælles indsats kan tilskynde medlemsstaterne til at leve op til og tilslutte sig principperne i FN's konvention om barnets rettigheder i hele EU og uden for dets grænser. For at sikre børns rettigheder ordentligt vil jeg foreslå, at der vedtages obligatoriske standarder i alle EU's medlemsstater. Desværre er respekten for børns rettigheder endnu ikke sikret overalt. Derfor opfordrer jeg Rådet og Kommissionen til i forbindelse med gennemførelsen af Stockholmprogrammet at træffe konkrete foranstaltninger til at sikre, at børns rettigheder beskyttes ordentligt.

Carlo Casini (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for beslutningen, fordi den viser den rette vej til en styrkelse af europæisk enhed omkring de grundlæggende værdier, som udgør selve dets identitet.

Vi kan ikke foregøgle os selv, at det vil være muligt at nå frem til enighed om såkaldt fælles værdier. Vi må dog håbe på, at almindelig sund fornuft kan hjælpe de forskellige politiske komponenter til at se nærmere på, hvad der er rigtigt og retfærdigt, når det gælder fremskridt i retning af europæisk enhed.

Den klare skelnen mellem retten til fri bevægelighed og princippet om ikkediskriminering på den ene side og værdien af familien som en naturlig enhed baseret på ægteskab på den anden side har ført til udformningen af afsnittet om opretholdelse af de enkelte landes uafhængighed på det familieretlige område og forbuddet mod diskrimination af noget menneske.

Dem, der ligesom jeg fuldt ud støtter princippet om ligestilling, der bekræfter ligestilling mellem børn, der er født og endnu ufødte børn, kan kun støtte princippet om ikkediskriminering af mennesker med forskellige seksuelle tendenser, men kan ikke acceptere nedbrydningen af ægteskabsbegrebet eller familiebegrebet. Betydningen af dette begreb, der anerkendes i artikel 16 i verdenserklæringen om menneskerettigheder, er afgørende for, at generationerne kan følge efter hinanden og for heteroseksuelle pars opdragelsesmuligheder.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod forslaget af mange årsager, hvoraf jeg har redegjort for de vigtigste nedenfor. I alt væsentligt er dets grundlæggende dimension filosofien om "sikkerhed" og frygt på bekostning af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Det er dog netop ved at beskytte og respektere disse rettigheder inden for rammerne af retsstatsforholdene, at sikkerheden beskyttes. Det styrker opfattelsen af og gør det nemmere at indføre fort Europa, der truer immigranter som potentielle terrorister og kriminelle og i bedste fald "accepterer" deres tilstedeværelse ikke som mennesker med lige rettigheder, men som nogen, der skal opfylde behovene på EU's arbejdsmarked.

Det fremmer afskyelige masseafskedigelser, det styrker ikke retten til adgang til asyl, det baner vejen for EU's aktive deltagelse i flygtningelejre uden for dets grænser og for at gennemtvinge ensidigt bebyrdende aftaler med tredjelande, men ser bort fra beskyttelsen af menneskerettighederne. Endelig, selv om jeg kunne nævne mange flere ting, indføres der med beslutningen politikker, der øger antallet af forskellige organer, der overvåger, indsamler og udveksler persondata om borgere, tilsidesætter deres kollektive og personlige værdighed og træder ytringsfriheden under føde. Denne beslutning henvender sig til et samfund, der kun har fjender, og i hvilket alle er mistænkte. Det er ikke det samfund, vi ønsker.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE), skriftlig. – (SV) Vi mener, det er vigtigt, at kvinder ikke udsættes for vold eller sexhandel. Det er ligeledes selvindlysende, at vi skal respektere menneskerettighederne og overholde eksisterende internationale flygtningekonventioner. For os som EU-borgere er det at have et stabilt retssystem, hvor alle er lige for loven, en given ting, og det samme er den omstændighed, at vi kan have tillid til den måde, hvorpå myndighederne behandler vores privatlivs fred.

Mange af de 144 punkter i beslutningsforslaget og de 78 ændringsforslag til Parlamentets beslutning, der er blevet fremsat, var naturligvis værd at støtte. Beslutningen og ændringsforslagene omfatter også en række punkter vedrørende f.eks. menneskerettigheder, diskrimination og privatlivets fred, som allerede er omfattet af tidligere programmer og af Lissabontraktaten. Vi har valgt at stemme imod en række ændringsforslag for at opnå en beslutning, der er endnu stærkere omkring de spørgsmål, der ikke allerede er omfattet af tidligere programmer og traktater. Selv om der er punkter i beslutningen, som blev vedtaget, og som ikke burde have været medtaget, har vi valgt at stemme for beslutningen, da fordelene langt opvejer de negative aspekter. Det er vigtigere, at Europa-Parlamentet sender et klart budskab om støtte til Stockholmprogrammet.

Marije Cornelissen og Bas Eickhout (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Europa-Parlamentets beslutning om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed til gavn for borgerne er i sig selv en progressiv beslutning og en beslutning, der kontrollerer Ministerrådets ønske om at tillade fri udveksling af borgernes persondata. Det er også en beslutning, der sikrer beskyttelse af flygtninge og migranter.

Denne beslutning er et skridt i retning af en progressiv europæisk lovgivning om migration. Nogle af de afgørende ændringsforslag, herunder ændringsforslagene om indførelse af non-refoulement-princippet og indskrænkningen af Frontex' betydning, idet Frontex ikke vil komme til at spille nogen rolle i genbosætningen af migranter i tredjelande, en positiv holdning til masselegalisering af illegale indvandrere og bekræftelsen af, at sikkerhed bør tjene frihedens interesser, er afgørende betydning. Afsnittene om bekæmpelse af illegal migration kan fortolkes på flere måder, selv om de efter min mening ikke går i retning af undertrykkelse. Jeg beklager dybt, at beslutningen er blevet udvandet med hensyn til bekæmpelse af diskrimination.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Indtil videre er der kun sket langsomme fremskridt med hensyn til nogle aspekter af området for frihed, sikkerhed og retfærdighed, mens retten til frit at flytte og bosætte sig

inden for EU nu er indrømmet over 500 mio. borgere. Det er vigtigt at forvalte dette, og Europa-Parlamentets beslutning, som blev vedtaget i dag, bidrager hertil.

Jeg hilser beslutningen velkommen, da den hovedsagelig vedrører borgerne og ligger på linje med mine prioriteringer: et Europa med retsstatsforhold og retfærdighed (beskyttelse af grundlæggende rettigheder mod alle former for diskrimination), et Europa, som beskytter alt, men ikke fungerer som Big Brother (styrkelse af Europol og politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager både operationelt og administrativt, forbedring af det mellemstatslige samarbejde mellem politi og informationstjenester, etablering af et europæisk strafferetligt område baseret på princippet om gensidig anerkendelse, beskyttelse af persondata), og et Europa, som er forenet, ansvarligt og retfærdigt med hensyn til asyl og immigration gennem ægte solidaritet mellem alle medlemsstaterne og bekæmpelse af alle former for handel med og seksuel og økonomisk udnyttelse af mennesker.

Næste fase: Det Europæiske Råd den 9. og 10. december 2009!

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutningsforslag om Stockholmprogrammet, da jeg mener, at forslagene heri klart og præcist fastsætter prioriteter for de kommende år med hensyn til europæisk lovgivning på områderne frihed, sikkerhed og retfærdighed i lyset af anvendelsen af Lissabontraktaten.

Det er vigtigt at finde en bedre balance mellem borgernes sikkerhed og beskyttelsen af deres individuelle rettigheder. Derfor vil jeg gerne understrege betydningen af at anvende princippet om gensidig anerkendelse på par af samme køn i EU, oprettelsen af en europæisk domstol for cybersager og vedtagelse af foranstaltninger, der giver indsatte nye rettigheder.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det er blevet almindelig praksis her i Parlamentet at fremme splittende spørgsmål, der går langt ud over EU's kompetencer, ved at medtage dem i tekster om bredere spørgsmål, der normalt opnår omfattende støtte. Jeg må fordømme anvendelsen af denne falske metode endnu en gang, da den kun stiller Parlamentet i et dårligt lys og øger kløften mellem medlemmerne af Europa-Parlamentet og vælgerne.

Heldigvis henhører familieretlige spørgsmål under medlemsstaternes kompetence, og det er derfor absolut ulovligt og et skamløst angreb på subsidiaritetsprincippet, at Parlamentet forsøger at tvinge dem til en fælles forståelse om disse spørgsmål ved at forsøge at fremme radikale dagsordener.

Parlamentets anerkendelse af par af samme køn – der kun eksisterer i fire medlemsstater – kan ikke påtvinges resten, og den repræsenterer et groft forsøg på at påvirke lovgiverne og den nationale offentlige opinion, hvilket bør fordømmes på det kraftigste.

Da chartret om grundlæggende rettigheder blev vedtaget, frygtede man, at det ville blive misbrugt i fremtiden, og at det ikke ville være i overensstemmelse med national lovgivning. Den aktuelle situation bekræfter, at disse forudsigelser var korrekte.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Denne beslutning bekræfter i sidste ende nogle vigtige principper: fælles ansvar i bekæmpelsen af illegal immigration, i fordelingen af asylansøgere og i hjemsendelsen af udenlandske tilbageholdte. På den anden side føler jeg, at den del, der henviser til respekt for mindretals rettigheder, særlig roma-folkets, er meget utilstrækkelige og overdrevent politisk korrekte. Teksten ser helt bort fra den forringede situation, som roma-samfundene befinder sig i i nogle lande som f.eks. Italien, ikke på grund af manglende integrationspolitikker, men tværtimod på grund af en overlagt beslutning om at forkaste alle civilsamfundets regler.

De illegale aktiviteter (tyveri, tasketyveri, belastende tiggeri og prostitution blandt mindreårige), der i stigende grad er forbundet med ulovlige roma-bosættelser i udkanten af de store byer i Italien og andre steder, fordømmes ikke. Selv i afsnittet om beskyttelse af mindreårige nævnes behovet for at beskytte netop disse børn mod det slaveri, som romaernes familieoverhoveder udsætter dem for, ikke. Det nævnes end ikke, hvordan direktiv 2004/38/EF om hjemsendelse af fællesskabsborgere, som ikke kan fremvise et vist indtægtsniveau efter et ophold af tre måneders varighed i et EU-land, rent faktisk skal anvendes. Integration kan ikke finde sted uden respekt for reglerne, og roma-minoriteterne er ikke fritaget fra dette princip.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Flertallet i Parlamentet har godkendt hovedindholdet i Europa-Kommissionens forslag til det såkaldte Stockholmprogram, der er et kraftigt angreb på et så centralt element i medlemsstaternes suverænitet som retslige anliggender. Øgede fælles aktioner inden for politisamarbejde og samarbejde på det retlige område og samarbejde mellem efterretningstjenester samt

indførelse af en intern sikkerhedsstrategi og nye foranstaltninger til udveksling af data i EU bliver indført på bekostning af rettigheder, frihedsrettigheder og garantier for alle dem, der lever i EU-landene.

Udviklingen af en fælles migrationspolitik baseret på inddeling af immigranter efter en ønskelighedsskala, og i dens mest undertrykkende form, brugen af Frontex, tilsidesætter migranternes rettigheder og ser bort fra den menneskelige tragedie, der finder sted i mange lande.

Den voksende brug af overvågning og kontrol af mennesker er bekymrende, og det samme er praksis med profilering baseret på dataminingsteknikker og universel dataindsamling, uanset om borgerne er uskyldige eller skyldige, med henblik på såkaldt forebyggelse og kontrol. Det er også bekymrende, at der kanaliseres enorme midler til det militærindustrielle kompleks, og dets efterforskningsaktiviteter inden for intern sikkerhed.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *skriftlig*. – (PL) Rådet vil vedtage den politiske strategi vedrørende et område for frihed, sikkerhed og retfærdighed – Stockholmprogrammet – i december i år, lige efter Lissabontraktatens ikrafttræden. På dette særlige tidspunkt, hvor Europa-Parlamentets beslutningstagningsbeføjelser vil vokse betydeligt, vil også de nationale parlaments rolle i fællesskabslovgivningsprocessen vokse. Borgerens stemme, der således styrkes, vil også have et stærkere mandat til at gennemføre principperne i Stockholmprogrammet.

Af særlig betydning og presserende karakter er efter min mening behovet for at træffe foranstaltninger til at sikre ligebehandling af alle borgere i EU, uanset køn, seksuel orientering, alder, handicap, religiøs tilhørsforhold, verdensanskuelse, hudfarve, baggrund eller etnisk oprindelse. Med henblik herpå er det vigtigt, at Rådet vedtager et detaljeret direktiv om ikkediskrimination, et direktiv, der omfatter alle de områder, jeg netop har nævnt. EU har ikke en sådan lov, som vi ofte har sagt i Europa-Parlamentet.

Jeg håber, dette smuthul vil blive lukket som en del af gennemførelsen af Stockholmprogrammet. Det er dog ikke nok blot at lovgive. Hvis Stockholmprogrammet skal blive en succes, skal EU's borgere kende deres rettigheder. Det vil derfor blive den nye Europa-Kommissions opgave også at forbedre offentlighedens kendskab til antidiskriminationslovgivningen og til ligestilling mellem kønnene.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for denne beslutning, fordi den muliggør en bedre balance mellem respekt for individuelle frihedsrettigheder og en overvejende undertrykkende indstilling ledsaget af sikkerhedsforanstaltninger, hvis effektivitet det er vanskeligt at bedømme i dag. Med dette program bekræfter vi vores tilknytning til et solidarisk Europa og værdier, der skal beskytte religionsfrihed, lige muligheder, kvinders rettigheder, minoriteters rettigheder og homoseksuelles rettigheder.

Derfor går jeg kraftigt ind for vedtagelsen af antidiskriminationsdirektivet, som i øjeblikket er blokeret i Rådet, og som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) ikke ønskede i den forrige valgperiode. PPE-Gruppen har gentaget sin modstand mod teksten. Jeg glæder mig også over vedtagelsen af ændringsforslag, der opfordrer til et krav om fjernelse af hindringerne for udøvelsen af retten til familiesammenføring og kræver et forbud mod at tilbageholde udenlandske mindreårige og uledsagede mindreårige.

Jeg beklager dog, at målene med migrationspolitikkerne igen er blevet ignoreret og kommer i anden række efter spørgsmålet om bekæmpelse af illegal immigration og styrkelse af Frontex-agenturet. Med hensyn til spørgsmålet om asyl vil forslagene om en fælles asylordning blive undersøgt af Europa-Parlamentet i dets egenskab af medlovgiver, og det vil nøje overvåge den ægte politiske vilje til at gøre fremskridt på dette område.

Timothy Kirkhope (ECR), *skriftlig*. – (EN) ECR-Gruppen støtter meget af det, der er indeholdt i Stockholmprogrammet, såsom samarbejde og solidaritet over spørgsmål om politiarbejde, bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og korruption, beskyttelse af grundlæggende rettigheder og løsninger på immigrationsspørgsmålet ved at søge at bistå de lande i Sydeuropa, der står over for alvorlige immigrationsproblemer, men vi støtter ikke forslagene om en europæisk sikkerhedsstrategi eller foranstaltninger, der ville overdrage kontrollen med vores strafferetssystem og asylpolitikken til EU, eller opfordringer til "obligatorisk og absolut solidaritet". Vi tror på samarbejde frem for tvang, og derfor stemte vi imod denne beslutning.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Stockholmprogrammet vedrører styrkelse af sikkerheden, særlig inden for bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme, samtidig med at borgernes rettigheder respekteres. Indsatsen, der også er et resultat af den nye virkelighed, som Lissabontraktaten medfører, ville

foranledige en til at forvente en ansvarlig drøftelse af de vigtigste punkter i tilknytning til et område for frihed, sikkerhed og retfærdighed til gavn for borgeren.

Beklageligvis var der nogen, som ønskede at ødelægge drøftelsen af et så grundlæggende spørgsmål som Stockholmprogrammet med spørgsmålet om ægteskaber mellem to personer af samme køn, der er irrelevant og ikke har nogen forbindelse til emnet, uden hensyntagen til de legitime forskelle i de enkelte EU-landes interne retlige løsninger. Dem, der handlede på denne måde, blot af hensyn til politisk manøvrering, bekymrede sig ikke om Stockholmprogrammets skæbne.

Omvendt afspejlede min stemme betydningen af at drøfte behovet for dette område med frihed, sikkerhed og retfærdighed til gavn for borgeren. Den var også et udtryk for en fordømmelse af den strategi, der blev anvendt af dem, der ønskede at ødelægge denne drøftelse med en splittende dagsorden, der ikke havde noget med den at gøre.

Judith Sargentini (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Europa-Parlamentets beslutning om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed til gavn for borgerne er i sig selv en progressiv beslutning og en beslutning, der kontrollerer Ministerrådets ønske om at tillade fri udveksling af borgernes persondata. Det er også en beslutning, der sikrer beskyttelse af flygtninge og migranter.

Denne beslutning er et skridt i retning af en progressiv europæisk lovgivning om migration. Nogle af de afgørende ændringsforslag, herunder ændringsforslagene om indførelse af non-refoulement-princippet og indskrænkningen af Frontex' betydning, idet Frontex ikke vil komme til at spille nogen rolle i genbosætningen af migranter i tredjelande, en positiv holdning til masselegalisering af illegale indvandrere og bekræftelsen af, at sikkerhed bør tjene frihedens interesser, er af afgørende betydning. Afsnittene om bekæmpelse af illegal migration kan fortolkes på flere måder, selv om de efter min mening ikke går i retning af den undertrykkelse. Jeg beklager dybt, at beslutningen er blevet udvandet med hensyn til bekæmpelse af diskrimination.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne dele nogle få bemærkninger om det flerårige program 2010-2014 vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet). At sikre borgerne i EU frihed, sikkerhed og retfærdighed er et af medlemsstaternes vigtigste ansvarsområder. EU-landene må intensivere samarbejdet i retsspørgsmål, uden at det går ud over medlemsstaternes traditioner og grundlæggende love. Vi må øge den gensidige tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til det passende i beslutninger truffet af myndighederne i en anden medlemsstat, særlig på områder i tilknytning til legal og illegal immigration, og også vedrørende politisamarbejde og retsligt samarbejde i kriminalsager. EU må intensivere bestræbelserne på at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme. Med henblik herpå bør der tages skridt til at forbedre effektiviteten af informationsudveksling, men vi må ikke glemme spørgsmålet om beskyttelse af privatlivets fred, persondata og grundlæggende frihedsrettigheder. Sikkerhed i Europa er vores fælles anliggende, og det samme er det indre marked, og vi bør gøre alt, hvad der står i vores magt for, at alle borgere kan føle sig sikre inden for EU's grænser, for det er en af vores grundlæggende værdier.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg glæder mig over vedtagelsen af beslutningsforslaget om Stockholmprogrammet. Det er vigtigt for Parlamentet, som repræsenterer de europæiske borgere, at fremsætte forslag til den retning, politikken om retlige og indre anliggender skal tage. Vi har opnået et godt resultat. Desuden giver Lissabontraktaten os sikkerhed. I fremtiden vil Europa-Parlamentet ikke blot spille en rådgivende rolle på disse politikområder, men vil også udgøre en del af beslutningsprocessen. Vi har fundet en god balance mellem sikkerhed og borgernes rettigheder.

Befolkningen har behov for et voksende sikkerhedsniveau. Vi må imidlertid gentagne gange besvare spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang borgernes rettigheder og frihedsrettigheder kan blive begrænset med indførelsen af sikkerhedsforanstaltninger. Jeg tror, vi har valgt en god mellemvej. For at sikre, at denne mellemvej reelt bidrager til politikken for retlige og indre anliggender, opfordrer vi til, at Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter i EU gives flere kontrolrettigheder som en del af gennemførelsen af Stockholmprogrammet. Desværre støttede plenarforsamlingen ikke min opfordring til, at politiet får adgang til Eurodac.

Dette ville have været et nyt nyttigt redskab i bekæmpelsen af terrorisme og kriminalitet. Mit forslag, hvori Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag om bekæmpelse af misbrug af asylsystemet i hele Europa, blev dog vedtaget. Ethvert misbrug af asylsystemet gør det vanskeligere at indrømme asyl til dem, der har et legitimt krav herpå.

– Beslutningsforslag: Status for frihandelsområdet Euromed

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for dette fælles beslutningsforslag om status for frihandelsområdet Euromed.

Selv om der er gjort visse fremskridt, beklager jeg, at de vigtigste mål med Euro-Middelhavspartnerskabet ikke er blevet realiseret, hvilket bringer den planlagte realisering inden 2010 i fare. Det er vigtigt at sikre, at Euro-Middelhavsintegrationsprocessen genoprettes som en af EU's politiske prioriteter, da en vellykket gennemførelse af denne proces og af frihandelsområdet vil kunne bidrage til fred, fremgang og sikkerhed i hele regionen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Middelhavet er civilisationens vugge, som vi kender den. Langs dets kyster blev idéer og institutioner, der definerer essensen i den europæiske civilisation og udgør en integrerende del af dets historie og dets fremtidsplaner, født, her har de udviklet sig og har vokset sig store.

Dybe skel er også opstået langs dets kyster, ofte løst med våben, hvilket har ført til en smertefuld politisk adskillelse, en uddybning af kløften mellem dets befolkninger og en udvikling adskilt fra om ikke i modsætning til det, der tidligere var verdens centrum.

EU, der ønsker at åbne sig mod verden og fremme dialog mellem dets medlemmer og tredjelande, må hæge om tanken om et Euro-Middelhavsfrihandelsområde, som gør det muligt igen at etablere tættere forbindelser mellem begge sider af Middelhavet, og som også fremmer større syd-syd-konvergens.

Det er vigtigt at anerkende, at de resultater, der er nået indtil nu, ikke lever op til den ambition, der ligger bag tanken. Der er mange økonomiske og finansielle hindringer, selv om det står klart, at de mere alvorlige stridspunkter har en klar politisk karakter. Vi må holde fast og bidrage til at gøre det muligt at genskabe et marked i middelhavsskala, som medfører øget kontakt mellem befolkningerne og genetablering af de bånd, der i mellemtiden er blevet brudt.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg beklager, at der fortsat findes en slående økonomisk, social og demografisk ubalance mellem de to sider af Middelhavet. Derfor stemte jeg for at give integrationen mellem landene syd og øst for Middelhavet et skub fremad i international handel, så de kan diversificere deres økonomier og dele de dermed forbundne fordele retfærdigt.

Vi må og skal mindske kløften mellem den nordlige og den sydlige side af Middelhavet med hensyn til udvikling. Desuden bør dette frihandelsområde suppleres med en gradvis og betinget indførelse af fri bevægelighed for arbejdskraft, idet der tages hensyn til de aktuelle drøftelser af forbindelserne mellem migration og udvikling.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jeg stemte imod Euromed-betænkningen, fordi det ikke er muligt at adskille handelsspørgsmålet fra den politiske dialog i Middelhavsunionen. Betænkningen fokuserer på den centrale kerne i EU's interesser i Middelhavsunionen. Jeg henviser til etableringen af et frihandelsområde i begge regioner. Jeg er imod indførelsen af et sådant frihandelsområde.

Kapitlet om handel skal baseres på principperne om retfærdig handel under hensyntagen til ubalancerne mellem landene i EU og Middelhavslandene. Med hensyn til det politiske kapitel kan vi dog ikke acceptere, at EU indrømmer Marokko en avanceret status, mens Marokko fortsat overtræder menneskerettighederne. Hvad angår EU må konflikten i Sahara være et prioriteret spørgsmål for Middelhavsunionen med støtte til processen for gennemførelse af en folkeafstemning om selvbestemmelse i overensstemmelse med FN's resolutioner. Det følger heraf, at vi heller ikke kan acceptere den såkaldte opgradering, som EU har indrømmet Israel. Dette skyldes Israels fortsatte overtrædelse af folkeretten og vores politiske forpligtelser over for Palæstina.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Jeg glæder mig meget over, at de multilaterale kontakter med Middelhavsregionen og navnlig med de sydlige og østlige Middelhavslande (SEM) vil blive forbedret og styrket. Jeg støtter også EU's bestræbelser på at indlede moderniseringen af disse landes økonomier og dermed på at hjælpe befolkningen. Jeg tvivler dog meget på, at dette kan nås ved hjælp af det planlagte Euromed frihandelsområde.

En bæredygtighedsvurdering udført af University of Manchester advarer mod de negative sociale og miljømæssige konsekvenser for de pågældende SEM. Jeg frygter, at denne aftale vil medføre nye afsætningsmarkeder for EU-landene, men i alvorlig grad vil skade SEM-landenes økonomier. Den samtidige indførelse af fri bevægelighed for arbejdskraften, der opfordres til i beslutningsforslaget, ville også resultere

i en enorm migrationsbølge til Europa og føre til, at den arbejdskraft, der er så hårdt tiltrængt i SEM-landene, vil blive drænet. For at bidrage til at sikre en positiv fremtid for SEM-landene har jeg derfor stemt imod denne beslutning.

Cristiana Muscardini (PPE), skriftlig. – (IT) Efter Barcelonakonferencen i 1995 er ikke hele det potentiale, der ligger i de naturlige forbindelser mellem landene omkring Middelhavet, blevet realiseret.

Den ambitiøse plan om at etablere nye og tættere politiske, sociale og kulturelle bånd mellem Middelhavets nordlige og sydlige kyster må forblive et af EU's prioriterede mål for at nå den ønskede strategiske gennemførelse af et frihandelsområde. Dette Euromedområde kan bidrage væsentligt til fred, velstand og sikkerhed i hele regionen.

Jeg støtter foranstaltningerne og bestræbelserne på at fjerne barrierer og hindringer for handelen, og jeg er klar over, at Euro-Middelhavspartnerskabets succes ikke blot afhænger af de europæiske landes vilje. Gennemførelsen af et frihandelsområde kræver et beslutsomt, løbende og synergistisk bidrag fra alle parter.

Middelhavsunionen må også intensivere de samarbejdsformer, der findes inden for Euromedrammerne, for at tillade partnerlandene at deltage i EU's regionalprogrammer og tilsvarende politikker. I denne forbindelse bemærker jeg, at udarbejdelsen af planer inden for de rammer, der blev fastsat i Paris i juli 2008 inden for strategiske sektorer såsom nye infrastrukturer, samarbejde mellem småer, kommunikation og udnyttelse af bæredygtige energikilder, kan bidrage positivt til udviklingen og fremme af udveksling og investeringer, fordi landene langs Middelhavets sydkyster har stærkt behov herfor. Alle disse betingelser fremmer realiseringen af fred og etableringen af venskabelige forbindelser.

Af alle disse årsager bifalder jeg beslutningen og håber, at den køreplan, som Kommissionen har udarbejdet, kan overholdes og medføre de fordele, vi alle forventer.

– Beslutningsforslag (B7-0153/2009) om kompensation til passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs

Richard Ashworth (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-Gruppen forkastede det beslutningsforslag, som de øvrige grupper i Transportudvalget har indgivet vedrørende kompensation af passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs. Vi i ECR har indgivet vores eget beslutningsforslag, som ville have korigeret en række af de centrale svagheder i den vedtagne tekst af følgende årsager.

Selv om det naturligvis har meget stor betydning at støtte passagerenes rettigheder, findes der mere effektive foranstaltninger, som kan træffes, uden at passagerne skal belastes med endnu højere udgifter.

1. Vi bør afvente den konsekvensvurdering, som kommissær Tajani foreslog på plenarmødet den 7. oktober.
2. Den vedtagne tekst opfordrer til, at der indføres en "garanti"-fond, som skal anvendes til at kompensere passagererne i tilfælde af flyselskabets konkurs. Oprettelsen af en sådan fond vil dog uundgåeligt skulle finansieres af forbrugeren, hvilket betyder, at passagerne skal betale endnu mere for deres billetter. På nuværende tidspunkt vil dette unødvendige skridt komme oven i den anseelige liste over eksisterende lufthavnsgebyrer, sikkerhedsafgifter og andre afgifter, som de allerede er tvunget til at betale.

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 170)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jeg støttede dette forslag, hvori Kommissionen anmodes om at gennemgå den eksisterende lovgivning og også om at udarbejde ny lovgivning for at sikre, at passagererne ikke vil få problemer i tilfælde af flyselskabets konkurs.

I øjeblikket findes der ingen bestemmelser i EU-retten om beskyttelse af europæiske passagerer i tilfælde af, at det flyselskab, hvor de har foretaget en reservation, går konkurs. Jeg støtter på det kraftigste den holdning, som formanden for Transportudvalget har givet udtryk for, idet han sagde, at mange passagerer ikke har ressourcer til at klare tab af denne art. En støttemekanisme eller en kompensationsfond bør derfor oprettes for at hjælpe dem, der får problemer som følge af denne form for konkurs.

Reglerne vedrørende passagerernes rettigheder skal opdateres og styrkes for at beskytte dem og hjælpe i tilfælde af et flyselskabs konkurs eller hændelser af denne art, som passagererne ikke har nogen indflydelse på.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om kompensation af passagererne i tilfælde af flyselskabets konkurs, da jeg mener, at det er nødvendigt at øge beskyttelsen af de europæiske

passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs ved at indføre ny lovgivning eller revidere eksisterende lovgivning og ved at oprette en reservefond, som kan udbetale kompensation.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommercielle flyselskaber har siden angrebene den 11. september kæmpet med en alvorlig krise, som er blevet forværret af den aktuelle økonomiske og finansielle krise. Konkurs og ubehagelige situationer, hvor passagerer, mange af dem i transit, er fuldstændig strandet, er stigende.

Denne manglende forbrugerbeskyttelse er helt uacceptabel, og den kræver en europæisk reaktion, der indebærer en vurdering af flyselskaberne, fremmer hjælp til passagerer, der er fanget i disse situationer, og fastsætter kompensation for skader.

I lyset af dette skal disse foranstaltninger tage hensyn til flyselskabernes finansielle sårbarhed og bør derfor ikke udgøre unødvendige hindringer for deres drift. De må begrænses til det strengt nødvendige for at sikre beskyttelsen af forbrugerne/passagererne.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) 77 flyselskaber har indgivet konkursbegæring i EU siden 2000. Der findes ganske vist europæiske lovbestemmelser om prisgennemsækelighed og kompensation i tilfælde af boardingafvisning, men EU må lukke smuthuller med hensyn til tilfælde af insolvens, navnlig når billetterne er købt over internettet. Alt for mange passagerer oplever stadig, at de bliver fanget i situationer, som de ikke har mulighed for at gøre noget ved, idet de har brugt deres opsparing på at købe en familieferie. Jeg går ind for regler for at sikre, at passagererne ikke strandes på deres destination uden alternative muligheder for at komme hjem eller alternative indkvarteringsmuligheder.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for beslutningen, navnlig med hensyn til forordning (EF) nr. 261/2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, som allerede er blevet vedtaget. De rigtige skridt er allerede blevet taget med denne forordning, og en styrkelse og beskyttelse af passagerernes rettigheder er blot en logisk udvikling heraf.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi stemmer for denne beslutning i håbet om at bevare så mange af flypassagerernes interesser som muligt i lyset af den aktuelle situation (liberalisering af transporttjenester, voksende antal flyselskaber).

Vi vil dog gerne understrege, at den kompensationsordning, der foreslås i denne beslutning, blot er en midlertidig løsning, der ikke bidrager til at ændre det grundlæggende problem.

Den rigtige løsning ligger i at etablere en europæisk offentlig flytransporttjeneste. En offentlig tjeneste, der tager hensyn til almenvellet og dermed til en rationalisering af flyrejserne for at nedbringe miljøpåvirkningerne. En offentlig tjeneste, der tager hensyn til almenvellet, og dermed til dets brugeres og ansattes sikkerhed, frie bevægelighed og velfærd.

Vi må hurtigst muligt lægge et Europa med eneinteresser bag os og opbygge et Europa med almene interesser.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det voksende antal konkurs, som vi tidligere har set blandt flyselskaber, og som berører tusindvis af borgere i medlemsstaterne, har gjort det nødvendigt for EU at træffe foranstaltninger til at beskytte borgerne. Det er således vigtigt at beskytte de rettigheder, som mennesker, der benytter flytransport dagligt, har. Derfor stemte jeg for.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om kompensation til passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs. I øjeblikket er de eneste passagerer, der er omfattet af europæisk lovgivning i tilfælde af et flyselskabs konkurs, dem, der bestiller en pakkeferie.

Det står dog klart, at forbrugernes vaner har ændret sig en hel del i de senere år, hvad angår bestilling af ferie. Der er sket en stigning i anvendelsen af europæiske lavprisflyselskaber, et kraftigt fald i antallet af solgte pakkeferier og en stigning i antallet af direkte og individuelle onlinesalg og seat only-salg.

Hertil kommer den krise, som sektoren i øjeblikket befinder sig i, og det er ikke svært at forestille sig det antal europæiske passagerer, som strandes på deres feriedestination, nogle gange uden indkvartering, og desperat afventer en returrejse efter en konkurs i det flyselskab, de skulle flyve med.

Bagefter vil de kun modtage et symbolsk beløb i kompensation for den ulempe, de har været udsat for, og de skal endog kæmpe for at få det ... Kommissionen må hurtigt tage et lovgivningsinitiativ for at rette op på

denne foruroligende situation. Der bør samtidig indføres en kompensationsfond finansieret af flyselskaberne til finansiering af disse kompensationsbetalinger.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) De europæiske regioner, der er kendt som turistdestinationer, skal yde brugerne af serviceydelser inden for denne sektor en service af den højeste kvalitet.

Madeira er et eksempel herpå og blev i sidste uge klassificeret som en af verdens bedste turistdestinationer af Verdensturistorganisationen, der gav regionen den højeste karakter i 13 ud af dens 15 vurderingskriterier. For at bevare denne stilling på et meget konkurrencepræget marked er det nødvendigt at fortsætte det arbejde, som offentlige og private organer har udført med henblik på miljømæssig, økonomisk og social bæredygtighed. Dette mål indebærer også, at de turister, der besøger øen, gives de bedste garantier med hensyn til flyrejser og indkvartering.

Det beslutningsforslag, vi har stemt om i dag, er et skridt i den rigtige retning, da det sigter mod at beskytte passagerer mod flyselskabers konkurs ved at oprette obligatoriske forsikrings- og garantifonde for disse flyselskaber samt frivillig forsikring for deres kunder.

Opfordringen til Europa-Kommissionen om at fremsætte et forslag om kompensation til passagerer i tilfælde af et flyselskabs konkurs og sikring af deres hjemrejse, hvis de er strandet i lufthavnen, er også positiv.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om kompensation til passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs. Der findes nu adskillige europæiske retsakter, der regulerer følgende situationer: kompensation til og repatriering af kunder i tilfælde af, at rejseselskaber, der har solgt pakkerejser, går konkurs, flyselskabers ansvar for ulykker og kompensationsordninger for passagererne, kompensation og bistand til passagerer, der nægtes adgang til fly, eller hvis fly aflyses eller udsættes for lange forsinkelser.

Der findes dog ingen lovbestemmelser til beskyttelse af forbrugere i tilfælde af et flyselskabs konkurs. I de seneste ni år er 77 europæiske flyselskaber gået konkurs. Derfor mener jeg, at dette direktiv er absolut nødvendigt. Europa-Parlamentet har derfor bedt Kommissionen styrke passagerernes stilling i tilfælde af flyselskabers konkurs. Rent faktisk har Europa-Parlamentet anmodet Kommissionen om at fremsætte et lovgivningsforslag inden juli 2010 om kompensation til passagerer i tilfælde af et flyselskabs konkurs, indførelse af princippet om gensidigt ansvar for passagererne blandt alle flyselskaber, der flyver til den samme destination med tomme sæder, indføre obligatorisk forsikring for flyselskaberne, oprette en garantifond og tilbyde frivillig forsikring til passagererne.

– Beslutningsforslag: "made in" (oprindelsesmærkning)

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag om oprindelsesmærkning, da det er baseret på det princip, at forbrugerbeskyttelse kræver gennemskelige og konsekvente handelsregler, herunder oprindelsesmærkning. I denne henseende støtter jeg Kommissionens indgreb sammen med medlemsstaterne for at forsvare forbrugernes legitime rettigheder og forventninger, når der er bevis for, at importører og producenter uden for EU har anvendt falske eller vildledende oprindelsesmærkninger.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I lyset af behovet for at sikre forbrugerne passende information, når de træffer valg om køb af visse produkter, særlig med hensyn til oprindelsesland og de respektive sikkerheds-, hygiejne- eller miljøbeskyttelsesstandarder, der finder anvendelse på deres fremstilling – information, der er nødvendig for at kunne foretage et bevidst og velunderbygget valg – stemte jeg for dette beslutningsforslag, hvori Kommissionen opfordres til at genfremsætte sit forslag for Parlamentet, så det kan drøftes i henhold til lovgivningsprocessen i Lissabontraktaten.

Jeg vil dog lige nævne, at jeg under behandlingen af Kommissionens forslag om oprindelsesmærkning vil lægge stor vægt på, at traditionelle produkter får passende støtte, så en bedre forbrugerbeskyttelse – der er både nødvendig og ønskelig – ikke medfører uoprettelig skade på små producenter af traditionelle produkter. Jeg vil også lægge særlig vægt på de mekanismer, der anvendes til at fastslå oprindelse, så dette ikke bliver en konkurrencemæssig ulempe for europæiske producenter i forhold til deres konkurrenter.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi mener, at den vedtagne beslutning langt fra lever op til det, oprindelsesmærkning efter vores mening bør være, det vil bl.a. sige et instrument til beskyttelse af arbejdspladser inden for industrien i Europa, særlig i små og mellemstore virksomheder, og et instrument til håndtering af social og miljømæssig dumping. Derfor stemte vi ikke.

Denne beslutning forbigår endvidere de konsekvenser, som liberaliseringen af verdenshandlen har for arbejdspladser og industristrukturen i de forskellige medlemsstater. Den forbigår de talrige udflytninger i søgningen efter nem profit og følgerne heraf i form af deindustriisering af store regioner, voksende arbejdsløshed og forværring af de økonomiske og sociale forhold. Denne beslutning går så vidt som til at opfordre Kommissionen og Rådet "til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre lige vilkår".

Endelig beklager vi, at flertallet i Parlamentet har forkastet de forslag, vi fremsatte, som bl.a. søgte at bevare arbejdspladser, respektere arbejdstagernes og forbrugernes rettigheder, bekæmpe børnearbejde eller slaveri og gå imod import af varer fra besatte områder, og som insisterede på behovet for at fjerne EU-støtten til virksomheder og investorer, der flytter deres produktion ud.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) På baggrund af den økonomiske krise, der har ramt vores europæiske virksomheder, må EU nu mere end nogensinde indføre en obligatorisk oprindelsesmærkningsordning, også selv om det kun er for et begrænset antal varer, nemlig tekstiler, smykker, beklædning og fodtøj, lædervarer og håndtasker, lamper og belysning samt glasvarer, for dette er værdifuld information for slutforbrugerne. Det vil også gøre det muligt for de europæiske forbrugere at vide nøjagtigt, hvilket land de varer, de køber, kommer fra. De vil således kunne identificere disse varer ud fra de sociale, miljømæssige og sikkerhedsmæssige standarder, der almindeligvis forbindes med det land. Med andre ord vil vores borgere som ansvarlige forbrugere have lige så meget åbenhed, som de ønsker.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) "Made in"-begrebet skal ikke blot handle om mærkning, men skal hurtigt blive et magtfuldt udtryk for respekt for de mest avancerede regler i tilknytning til viden, arbejdstagerrettigheder, bæredygtig udvikling og miljøbeskyttelse og et udtryk for en ansvarlig økonomisk holdning.

Med indførelsen af et "made in Europe"-begreb kunne vi have sat forbrugerne i stand til at foretage et velunderbygget valg, til at gøre noget for at få nye rettigheder.

Desværre har vi endnu en gang begrænset os selv til hensigtserklæringer, som om blot det at sige, at vi er de bedste og de stærkeste, vil gøre, at det bliver rigtigt.

Det er en skam, og det er grunden til, at jeg ikke stemmer.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg forstår behovet for at drøfte indførelsen af en europæisk lovramme for oprindelsesmærkning af kommercielle slutprodukter, særlig på baggrund af forbrugeroplysning og transparens mellem handelspartnere. Anvendelsen af en standardiseret mærkningsordning vil resultere i forbedret og mere nøjagtig forbrugeroplysning og vil angive de sociale og miljømæssige standarder, som produkterne opfylder. Derudover er oprindelsesmærkning et vigtigt skridt i retning af at indgå sammenhængende handelsaftaler med tredjelande.

Det er dog vigtigt at finde den rette balance ud fra producenternes og forbrugernes synspunkt. Den transparens, der tilbydes forbrugerne, må ikke indføres på bekostning af fabrikanterne. Det må ikke indebære nogen form for ekstraomkostninger for små og mellemstore virksomheder. Som en del af de igangværende drøftelser er det vigtigt at fastsætte klare retningslinjer og forsvare dem, herunder på vegne af Østrig. En mulig løsning ville være at indføre et frivilligt europæisk mærke for kommercielle slutprodukter under hensyntagen til eksisterende nationale og regionale kvalitetsmærker.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for, fordi "made in"-mærkningen er vigtig for transparensen på markedet og for, at forbrugerne kan få de nødvendige oplysninger om oprindelsen af de produkter, de køber.

Det er nødvendigt at styrke Fællesskabets økonomi ved at forbedre EU's industris konkurrenceevne i den globale økonomi. Vi vil kun få retfærdig konkurrence, hvis økonomien opererer med klare regler for producenter og for eksportører og importører, samtidig med at man holder sig de fælles sociale og miljømæssige krav for øje.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jeg ser meget positivt på EU's indførelse af en oprindelsesmærkning. Fra nu af skal oprindelseslandet angives på visse produkter, der indføres til EU fra tredjelande. Det særlige formål med oprindelsesmærkning er at give forbrugerne i EU ubegrænsede oplysninger om oprindelseslandet for de varer, de køber, og sætte dem i stand til at etablere en forbindelse mellem varerne og de sociale, miljømæssige og sikkerhedsmæssige standarder i det pågældende land.

Dette udgør en første fase i krigen mod varer fra Fjernøsten, der ofte fremstilles af arbejdstagere, der udnyttes, og derefter sælges på de europæiske markeder til dumpingpriser.

Cristiana Muscardini (PPE), skriftlig. – (IT) I dag gentog Parlamentet kraftigt en udtalelse, som det allerede havde givet udtryk for ved flere lejligheder i den foregående valgperiode, nemlig at Europa må indføre en forordning, hvori fastsættes en oprindelsesmærkning for mange produkter, der kommer ind på dets område.

Beslutningen er udsprunget af et behov for at sikre forbrugeroplysning og dermed bedre forbrugerbeskyttelse, så forbrugerne kan foretage velunderbyggede valg. Forordningen om oprindelsesmærkning vil endelig sætte de europæiske virksomheder i stand til at konkurrere på lige fod med virksomheder i tredjelande, hvor love og oprindelsesmærkning af produkter, der kommer ind på deres markeder, allerede har eksisteret i nogen tid. Markedet er kun frit, når reglerne er ens, gensidige og anvendes.

Formålet med den godkendte forordning er at opfordre Kommissionen til efter ufrugtbare forsøg på mægling med Rådet at genfremsætte forslaget i lyset af de nye ansvarsområder, som Parlamentet har fået med Lissabontraktatens ikrafttræden. Vi er sikre på, at aftalen mellem Europa-Parlamentets politiske grupper vil bidrage til fastlæggelsen af en endelig lovramme sammen med Rådet.

Jeg vil benytte mig af denne lejlighed til at understrege, at de varekategorier, der er omfattet af det aktuelle forslag til forordning, skal overholdes og udvides med hensyn til fastgørelsesprodukter, med andre ord produkter, for hvilke det er vigtigt at sikre kvalitet og overensstemmelse med europæiske forordninger for at garantere sikkerheden i forbindelse med opførelse af broer, fremstilling af biler, elektriske husholdningsapparater og alle andre produkter, der indebærer anvendelse af fastgørelsesprodukter. Garanti for sikkerhed er en prioritet for os.

Afstemningen i dag er en vigtig succes, som vi dedikerer til de europæiske forbrugere og producenter på et tidspunkt, hvor Parlamentet får nyt politisk momentum takket være den fælles beslutningsprocedure, der endelig har rådet bod på det demokratiske underskud, vi har måttet finde os i så længe.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

Formanden. - Listen over medlemmer, der ønsker at fremsætte en stemmeforklaring, er nu udtømt.

Jeg vil gerne have ført til protokols, at hr. Brons havde bedt om ordet for en bemærkning til forretningsordenen, fordi han mente, at der var blevet hentydet til ham i noget af det, hr. Martin sagde. Ifølge dagsordenen skulle hr. Brons have ordet nu. Jeg vil derfor gerne have ført til protokols, at hr. Brons fik mulighed for at få ordet, men at han ikke benyttede sig af det, da han var fraværende.

(Mødet udsat kl. 14.10 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

10. Telekommunikation (undertegnelse af retsakter)

Formanden. – Vi står over for en vigtig begivenhed, for om et øjeblik vil Åsa Torstensson og jeg undertegne nogle meget væsentlige dokumenter, der vedrører den såkaldte telekommunikationspakke. De retsakter, der udgør telekommunikationspakken, blev vedtaget i en procedure med fælles beslutningstagning. Elektronisk kommunikation og internettet er blevet de væsentligste redskaber i vores moderne samfund. Denne lovgivningspakke er et godt eksempel på, hvordan vores arbejde kan hjælpe borgerne, og hvordan det kan påvirke deres hverdag.

Særligt ønsker jeg at fremhæve, at vi har revideret rammedirektivet om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Ordføreren for dette direktiv var parlamentsmedlemmet Catherine Trautmann, der er til stede i dag. Direktivet blev vedtaget under tredjebehandlingen, og dette viser, hvor meget arbejde der krævedes, før vi kunne opnå den bedste aftale for borgerne. De tilbageværende elementer i dette direktiv er en mere effektiv og i højere grad strategisk forvaltning af radiofrekvenser, øget konkurrence og lettere investering i internettet fremover.

Direktivet om forsyningspligt og brugerrettigheder, hvis ordfører var parlamentsmedlem Malcolm Harbour, er ligeledes et vigtigt skridt i retning mod at tilbyde bedre tjenesteydelser. Vi ønskede at forbedre

forbrugerrettighederne, at beskytte privatlivet og de personlige oplysninger samt at gøre det lettere for enhver borger at beholde det samme mobiltelefonnummer ved skift af udbydere, og at det ikke måtte tage mere end én hverdag.

For at skabe en bedre ramme for og større sammenhæng mellem disse principper besluttede Parlamentet og Rådet endelig at oprette en europæisk organisation, der samler 27 nationale operatører. Parlamentets ordfører på området var Pilar del Castillo Vera.

Jeg ønsker derfor naturligvis at udtrykke stor agtelse for ordførerne, der altid er nøglepersoner. Jeg ønsker også at takke alle dem, hvis hårde arbejde med disse direktiver har bidraget til den succes, vi fejrer i dag. Til grund for denne succes ligger mange personers indsats. Det var især skiftende formandskabers indsats og hovedsagelig det tjekkiske formandskab og det nuværende svenske formandskab, da disse var ansvarlige for anden- og tredjebehandlingen.

På netop dette tidspunkt vil jeg frem for alt rette en stor tak til kommissæren og Kommissionen for at have udarbejdet denne pakke, der ikke var det eneste gode resultat, som blev opnået i den forgangne femårsmandatperiode. Vi ønsker tillykke. Samarbejdet med kommissærerne og Kommissionen er en stor hjælp for os og påvirker også borgernes opfattelse af vores arbejde.

De tre ordførere er selvfølgelig dem, der fortjener den største ros, hvilket også gælder formanden for Udvalget om Industri, Forskning og Energi, parlamentsmedlem Herbert Reul, og Parlamentets næstformand, Alejo Vidal-Quadras, der ledede Parlamentets delegation til Forligsudvalget. Det er således en stor gruppe personer, der har bidraget til denne succes.

I min egenskab af formand og på vegne af alle parlamentsmedlemmer, men først og fremmest EU's borgere, ønsker jeg at udtrykke stor respekt og agtelse, fordi dette er det bedste eksempel på, hvordan vi kan gøre noget, som borgerne vil se som en stor succes, og som noget, der vil lette deres hverdag. Et stort tillykke til jer alle.

Åsa Torstensson, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg ønsker indledningsvis at understrege, hvor meget det glæder mig, at vi sammen kan undertegne telekommunikationspakken i dag. Denne pakke er lig med en styrkelse af konkurrencen og en forbedring af den europæiske forbrugerbeskyttelse. Vi får en moderne og ajourført lovgivning på et område i hastig udvikling.

Jeg ønsker ligeledes at benytte lejligheden til at takke alle dem, der har deltaget i arbejdet, for deres utroligt solide indsats og konstruktive arbejde samt yderst kreative samarbejde. Jeg retter en særlig tak til Parlamentets næstformand, Alejo Vidal-Quadras, udvalgets formand, Herbert Reul, og Parlamentets tre ordførere, Catherine Trautmann, Pilar del Castillo Vera og Malcolm Harbour, der i lighed med mine kolleger i Rådet har ydet en særdeles betydningsfuld indsats, der har gjort det muligt for os at sammensætte denne telekommunikationspakke.

Dette samarbejde betød, at det lykkedes os at indgå en aftale, der med al ønskelig tydelighed afspejlede den store og væsentlige rolle, som internettet spiller med hensyn til ytringsfriheden og informationsfriheden, og dette mål blev nået, uden at vi overtrådte traktatens bestemmelser.

Telekommunikationspakken er en stor sejr for alle de europæiske forbrugere. Jeg ønsker igen at takke alle for det arbejde, der er blevet gjort for at nå denne aftale.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

11. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

12. Udvidelsesstrategien 2009 vedrørende det vestlige Balkan, Island og Tyrkiet (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er redegørelserne fra Rådet og Kommissionen om udvidelsesstrategien 2009 vedrørende det vestlige Balkan, Island og Tyrkiet.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er virkelig en væsentlig forhandling om et emne af virkelig stor betydning. Hvis jeg ville, kunne jeg dog begrænse dette indlæg til at

sige, at formandskabet er fuldstændig enig i det beslutningsforslag, som Gabriele Albertini har fremsat for Udenrigsudvalget. Det er vigtigt, at Parlamentet og Rådet samt Kommissionen står sammen om et emne af så afgørende betydning som dette.

Når vi ser tilbage, er den vigtigste af alle bestemmelserne i den traktat, der blev undertegnet på Capitolium i Rom for over et halvt århundrede siden, måske den artikel, der i dag er artikel 49 i Lissabontraktaten: Enhver europæisk stat, som respekterer vores værdier og forpligter sig til at fremme dem, kan ansøge om at blive medlem af Unionen.

Denne bestemmelse er baggrunden for, at 19 af EU's nuværende medlemsstater er blevet medlem og deltager i det historiske samarbejde, som EU er. Denne artikel har gjort det muligt for os at fremme fred og velstand og ydermere retsstatsprincipperne og et repræsentativt styre i en endnu større del af denne engang så konfliktramte verdensdel.

Nogle gange er det nødvendigt at tage til andre dele af verden, hvilket jeg er forpligtet til at gøre forholdsvis ofte, for at blive mindet om, hvor enorm denne bedrift faktisk er.

I mere end et halvt århundrede eksporterede det Europa, vi kender i dag, krige og totalitære ideologier til resten af verden. To verdenskrige, to totalitære ideologier, stridigheder og lidelser.

I dag eksporterer vi i stedet filosofien om fredelig forsoning, om integration på tværs af tidligere grænser og om fælles bestemmelser og forskrifter som det redskab, vi i fællesskab benytter for at opnå en bedre forvaltningspraksis. Hvis man oven i dette lægger alt det, der er blevet opnået med artikel 49, får EU en fremtrædende position i verden.

Et Europa med 6, 9, 12, 15 eller sågar 25 medlemsstater ville på enhver måde have været mindre målt på ambitioner, omdømme, muligheder og respekt verden over.

Parlamentet har helt ret i, at udvidelsen, som anført i beslutningsforslaget – og jeg citerer – ”har vist sig at være en af de mest succesrige EU-politikker”. Dette må siges at være en underdrivelse.

Vi er alle klar over, at det ikke har været en helt nem proces. Jeg kan huske, at jeg tidligere, da jeg bestred en anden post, ankom til Parlamentet i en anden parlamentsperiode som repræsentant for et land, der ansøgte om medlemskab, og også mødte dem, der frygtede, at der ville være risiko for, at endnu en udvidelse fra den daværende skare på 12 medlemsstater ville udvande EU's politiske ambitioner.

De nye medlemsstater har haft vanskeligt ved at gennemføre EU's stadigt stigende antal politikker og regelsæt, og vi har haft vanskeligt ved at tilpasse os vores egen succes omsat i nye medlemmer, men når vi ser tilbage, er det let at se, at udvidelsesperioderne ligeledes har været de perioder, hvor vores samarbejde er blevet tættere.

I løbet af de seneste tyve år har vi mere end fordoblet antallet af medlemsstater, og traktaterne, der blev undertegnet i Maastricht, Amsterdam, Nice og Lissabon, kom som perler på en snor. I løbet af de 30 år, der gik forud, var det ikke engang lykkedes at gennemføre Romtraktaten fuldt ud.

Jeg vil hævde, at artikel 49 er lige så vigtig for vores fremtid, som den har været for vores fortid. Vi er stadig i besiddelse af en magnetisk tiltrækningskraft. I løbet af sidste år modtog vi nye ansøgninger om medlemskab fra Montenegro, Albanien og Island, og vi er alle velvidende om, at der er andre, som er lige så opsatte på at nå derhen, hvor det er muligt at indgive en ansøgning.

Efter den seneste udvidelse, der tilførte EU ca. 100 mio. nye borgere, har vi nu rettet vores blik mod landene i Sydøsteuropa, og her vil det måske også komme til at dreje sig om op mod 100 mio. borgere.

Det kommer ikke til at gå stærkt, og det vil heller ikke blive nemt. De forskellige udfordringer, vi står over for i de forskellige lande på det vestlige Balkan, står lysende klare, og vi er også bevidste om omfanget af forvandlingen af Tyrkiet.

Vi er alle klar over, at der er nogle i de respektive landes offentlige mening, som ville foretrække, at vi blot smækkede døren i for næsen af alle disse lande i håbet om, at problemerne ville forsvinde af sig selv, og som er tilhængere af et mere lukket EU.

Jeg hører til dem, der er overbevist om, at dette ville være en fejl af historiske dimensioner, hvis konsekvenser ville hjemse Europa i mange år frem.

Vejen for disse lande til EU's dør kan i nogle tilfælde være endog meget lang. Nogle af dem vil skulle bevæge sig ad en lang og vanskelig vej, der er brolagt med reformer, men hvis døren blev smækket i, ville andre døre straks blive åbnet for andre kræfter, og vi ville måske da komme til at opleve, at disse dele af Europa bevægede sig i retninger, der med tiden ville få negative følger for os alle.

Derfor spiller artikel 49 fortsat en så afgørende rolle. Den er det pejlemærke for reformer og forsoning, der også fungerer som inspiration og retningsviser for de regioner i Europa, som endnu ikke er medlem af EU.

Kommissær Olli Rehn vil redegøre grundigere for Kommissionens vurdering af fremskridtet i alle de berørte lande, og formandskabet tilslutter sig Kommissionens vurdering.

Det er fortsat vores ambition at rykke alle landene på det vestlige Balkan frem i tiltrædelsesprocessen, vel vidende at de befinder sig i meget forskellige faser heri. Som noget, der på en måde hænger sammen med dette, venter vi, at der vil blive truffet en afgørelse om, at der med virkning fra den 19. december vil være visumfri adgang til EU for borgerne i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Montenegro og Serbien. Dette vil være et stort og særdeles vigtigt skridt i den rigtige retning.

I lighed med Parlamentet håber vi, at Albanien og Bosnien vil indhente det forsømte og også blive i stand til at tage dette særdeles vigtige skridt så snart som muligt.

Hindringerne for Kroatiens tiltrædelsesproces er blevet fjernet, og processen er nu på vej fremad. Dette er af stor betydning for Kroatien og for regionen som helhed. Kommissionen har udarbejdet en meget positiv rapport om Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, og jeg håber, at Rådet i december vil kunne konkretisere de videre skridt i landets tiltrædelsesproces.

Montenegros og Albaniens ansøgninger er blevet fremsendt til Kommissionen, og jeg tror, at vi kan forvente en udtalelse fra Kommissionen inden for cirka et års tid.

Med hensyn til Bosnien håber vi, at de politiske ledere vil kunne blive enige om de reformer, der er nødvendige for at gøre det muligt for også dette land at tage en ansøgning om medlemskab op til overvejelse. Indirekte drøftelser, der er sat i værk af EU og USA i tæt samarbejde, er undervejs.

Serbien har gjort gode fremskridt med hensyn til den ensidige gennemførelse af interimsaftalen, og vi vil naturligvis være meget opmærksomme på den kommende rapport, der udarbejdes af chefanklageren i ICTY vedrørende samarbejdet med Serbien. Vi håber, at chefanklageren er tilfreds med den nuværende indsats, selv om det naturligvis er af afgørende betydning, at denne indsats opretholdes.

For så vidt angår et land længere mod sydøst, ønsker jeg at anerkende de grundlæggende reformer, der er på vej i Tyrkiet om det kurdiske spørgsmål. Hvis disse reformer kommer i hus, vil dette være ensbetydende med en væsentlig tilnærmelse til vores europæiske standarder på områder af afgørende betydning.

Der er adskillige andre områder, som jeg tror, at kommissæren vil komme ind på. Noget, som ikke hænger direkte sammen med dette, men som også er af indlysende betydning i denne forbindelse, er de igangværende drøftelser mellem præsident Dimitris Christofias og Mehmet Ali Talat om en genforening af Cypern. Vi kan kun opfordre dem kraftigt til at arbejde sig frem mod en omfattende løsning, som skal baseres på en føderation bestående af to kommuner og to zoner, der tillægges lige stor politisk vægt i overensstemmelse med de relevante beslutninger fra FN's Sikkerhedsråd. Det er næppe muligt at overdrive betydningen heraf.

Vi vil enten bevæge os i retning af en ny æra med forsoning og samarbejde i denne del af Europa og hele den østlige Middelhavsregion eller mod en situation, hvor det er let at gennemskue, at problemerne hurtigt vil tårne sig op.

En stor del af vores opmærksomhed er rettet mod udfordringerne i Sydøsteuropa, men Islands ansøgning er endnu en begrundelse for at rette en større del af vores opmærksomhed mod alle de spørgsmål, der vedrører Arktis og de øvrige områder højt mod nord. Dette er et område, hvor EU også skal være mere til stede og engagere sig fremover. Alle de væsentlige, globale aktører er i stigende grad begyndt at blive bevidste om betydningen heraf, og Islands ansøgning bør også ses i lyset af dette.

Islands demokratiske tradition går ca. tusind år tilbage, og i kraft af landets medlemskab af det indre marked via EØS er det indlysende, at Island allerede har bevæget sig et godt stykke ad vejen mod et medlemskab, selv om vi skal foretage en vurdering af det videre fremskridt, når vi modtager Kommissionens meddelelse.

Hr. formand! Dette er, hvad det svenske formandskab indtil videre har formået at opnå inden for det væsentlige område, som udvidelsesprocessen udgør. Tilbage er stadig nogle vigtige uger, hvori jeg forventer yderligere

fremskridt, men lad mig afslutningsvis sige, at jeg ikke mener, at vi har færdigbygget vores EU. Jeg mener, at vi fortsat skal have et åbent EU, og at vi fortsat skal være forpligtet til at lede en udvidelsesproces, der tilfører stadig større dele af Europa god forvaltningspraksis, retsstatsprincipper, forsoning, fred og velstand.

Det er klart, at dette er af afgørende betydning for disse lande, men vi bør anerkende, at det også er af afgørende betydning for os, og lad os ikke glemme, at det også vil gøre det muligt for os at indtage en mere fremtrædende position i verden og at lade vores stemme kræve endnu mere lydhørhed i fremtiden.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at takke Udenrigsudvalgets medlemmer og dets formand, Gabriele Albertini, for en afbalanceret og omfattende beslutning. Desuden ønsker jeg at takke alle de medlemmer, der er til stede i dag, for det fremragende samarbejde gennem de seneste fem år. Parlamentet har ydet et stort bidrag til udformningen af vores udvidelsespolitik og er gået foran med et godt eksempel på demokratisk ansvarlighed. Jeg ser frem til et fortsat fortrinligt samarbejde fremover, uanset min portefølje.

EU vil tage et længe ventet skridt fremad næste uge, når Lissabontraktaten træder i kraft. Dette vil markere begyndelsen på en ny æra i EU's udenrigspolitik. Det vil også indirekte cementere EU's fornyede enighed om udvidelsen, der er baseret på de tre K'er, nemlig konsolidering, konditionalitet og kommunikation, kombineret med en anerkendt evne til at integrere nye medlemmer. Dette vil gøre det muligt for os at fortsætte vores gradvise og nøje styrede tiltrædelsesproces.

Som illustreret i Parlamentets forslag til beslutning er udvidelser et af EU's mest effektive udenrigspolitiske redskaber i dag. Dette var også pointen i Carl Bildts budskab, og jeg er enig i dette budskab, der er baseret på empirisk viden, som er opnået i forbindelse med det svenske formandskab og i løbet af årene og tiårene. Det forholder sig også sådan, at EU's troværdighed som en global aktør står og falder med vores evne til at forme vores eget nabolag. Det er inden for dette område, vi har opnået vores mest bemærkelsesværdige succeser gennem de seneste 20 års forvandling af Europa i form af genforeningen af øst og vest og således opbygningen af et stærkere EU.

Udvidelserne har været en af de vigtigste drivkræfter for denne proces og resulterer fortsat i forandringer af Sydøsteuropa i dag. Albanien og Montenegros ansøgninger om EU-medlemskab understreger EU's fortsatte tiltrækningskraft. Islands ansøgning tilfører vores udvidelsesdagsorden en ny politisk og geoøkonomisk dimension. Både Bosnien-Hercegovina og Serbien overvejer at indgive en ansøgning. Alle disse lande kunne sagtens have rettet blikket mod den hjemlige scene i lyset af den økonomiske krise. De fortsatte i stedet arbejdet med at fremme den europæiske dimension med alle de vanskelige valg og modige reformer, dette indebærer. Kroatien nærmer sig målstregen efter fire års intensive tiltrædelsesforhandlinger. Den kroatiske regering mangler nu kun at intensivere sin reformindsats, herunder især i retssystemet og med hensyn til bekæmpelsen af korruption og organiseret kriminalitet, for at forhandlingerne kan afsluttes. Et samarbejde med ICTY er stadig et ufravigeligt krav.

Der er også sket stabil fremskridt i Tyrkiet. Tyrkiet spiller en vigtig rolle med hensyn til energiforsynings sikkerheden og i dialogen mellem civilisationer. Den tyrkiske regerings forpligtelse til at normalisere forholdet til Armenien er historisk, og det samme gælder den demokratiske åbning i forhold til at finde en løsning på det kurdiske spørgsmål, men Tyrkiet har stadig lang vej igen. Ud over reformer forventer vi, at Tyrkiet fuldt ud vil sikre gennemførelse af Ankaraprotokollen og gøre fremskridt i retning af en normalisering af forholdet til Cypern.

Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien har for nylig gjort overbevisende fremskridt og har i betydeligt omfang taget fat på de nøgleprioriteter, der er opstillet for reformerne. Landet opfylder de politiske Københavnskriterier i tilstrækkelig grad. Disse faktorer gjorde det muligt for Kommissionen at anbefale, at der blev indledt tiltrædelsesforhandlinger. Jeg har indtryk af, at regeringen i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med rette har opfattet vores anbefaling som en tilskyndelse til omsider at finde en løsning på navneproblemet i samarbejde med Grækenland. Der foreligger nu en ny sammenhæng, en ny debat og en ny mulighed, som jeg har tillid til, at både Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Grækenland vil udnytte til fulde.

Serbien har også leveret gode nyheder. Den serbiske regering har vist sit engagement med hensyn til at blive integreret i EU, hvilket ikke mindst afspejler sig i den ensidige gennemførelse af interimsaftalen med EU, og jeg formoder, at ICTY nu er tilfreds med Serbiens indsats. Jeg er enig med Parlamentet i dets forslag til beslutning om at fjerne hindringerne for aftalen. Det er på høje tid, at Serbien får lov til at bevæge sig mod den næste destination på sin europæiske rejse.

Bosnien-Hercegovina står selv over for meget store udfordringer, som til dels skyldes fortidens krige, men lad mig her slå fast, at der ikke gives indrømmelser i forbindelse med udvidelsen af EU. EU kan kun tage stilling til en ansøgning om EU-medlemskab fra Bosnien, når Den Høje Repræsentants kontor er lukket. Det er ligeledes nødvendigt, at Bosnien gennemfører forfatningsmæssige ændringer for til dels at opfylde den europæiske menneskerettighedskonvention. Overholdelsen af menneskerettighederne er et grundlæggende princip i EU. I samarbejde med formandskabet og USA har vi foreslået en reformpakke for at nå dette mål. For borgernes og hele regionens skyld håber jeg, at de bosniske ledere vil benytte lejligheden til at indgå en aftale. EU og USA deltager på højeste niveau, fordi vi ønsker, at Bosnien får heldet med sig, og jeg er af den opfattelse, at det kan lykkes.

For så vidt angår Kosovo, er stabiliteten blevet opretholdt, men er stadig skrøbelig. Kommissionen har fremlagt en analyse af metoder til at fremme Kosovos socioøkonomiske udvikling og forankre denne i Europa. Vi har foreslået, at man eventuelt lempet visumkravene og handelsbetingelserne, når Kosovo har opfyldt betingelserne.

Afslutningsvis ønsker jeg at fastslå, at vi sammen udarbejdede en ambitiøs, men set i bakspejlet realistisk dagsorden for fem år siden, da jeg tiltrådte mit hverv som kommissær for udvidelsen. Under mine høringer har jeg fortalt Parlamentet, at vi inden 2009 ønskede at se et EU med 27 medlemsstater, som omfattede Bulgarien og Rumænien, Kroatiens tiltrædelsesproces i afslutningsfasen, den øvrige del af det vestlige Balkan forankret i EU gennem associeringsaftaler, Tyrkiet tydeligt inde i den europæiske kølvandsstribе, Kosovos status fastlagt og Cypern genforenet. Jeg er glad og stolt over, at næsten alle vores ambitioner, med Cypern som en vigtig undtagelse, idet forligsdrøftelserne stadig er i gang, er blevet indfriet. Vi har samarbejdet om at nå disse meget agtværdige mål, og sammen har vi gjort en forskel. Der kan sågar nå at blive fundet en løsning på Cypernsproblemet, hvilket vil være til gavn for alle de cypriotiske borgere og EU.

Desuden turde jeg for fem år siden ikke spå om en lempelse af visumkravene, selv om jeg krydsede fingre for det. Ikke desto mindre står vi her i dag og er blot en måned fra at gøre borgerne i Serbien, Montenegro og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens drøm til virkelighed. Vi håber at kunne gøre det samme for Albanien og Bosnien-Hercegovina næste år, når de opfylder betingelserne.

Det er derfor en meget vigtig påmindelse til alle os, der er beskæftiget med Sydøsteuropa, at den europæiske drøm er så attraktiv for millioner af borgere i de lande, der ligger tættest på EU. Lad os holde liv i denne drøm og gøre den til virkelighed i tide.

Gabriele Albertini, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Afstemningen mandag i Udenrigsudvalget var endnu et bevis på, hvor vanskeligt det er, og samtidig hvilke fordele der er forbundet med at udvide de geografiske og politiske grænser for det nuværende EU.

Takket være ordførernes arbejde og indsats og de bidrag, som individuelle politiske grupper har ydet, har vi opnået en tekst, der bygger videre på den oprindelige, og hvori mange aspekter, der oprindeligt blot blev nævnt i forbifarten, er blevet uddybet.

Forhandlingerne i udvalget og ligeledes internt i grupperne var præget af uenigheder, der nogle gange kom livligt til udtryk, hvilket er kendetegnende for en generel konfrontation, der går på tværs af de respektive politiske holdninger. Alle nationernes interne historiske begivenheder og den aktuelle status i deres indbyrdes forhold kolliderede med ansøgningerne fra ansøgerlandene eller fra lande, der ønsker at ansøge om medlemskab.

På under et år blev der indgivet endnu tre ansøgninger om indledning af forhandlinger om medlemskab, nemlig fra Montenegro i december 2008, Albanien i april 2009 og fra Island i juli 2009. Dette er et tegn på, at det europæiske projekt stadig kan bryste sig af at have en stor tiltrækningskraft og anses for en væsentlig faktor med hensyn til stabilitet, især efter finansmarkedernes nedsmeltning.

Den tekst, der blev opnået som følge af afstemningerne i Udenrigsudvalget, er en mere kraftfuld markering af, at det er nødvendigt, at de lande, der ønsker at indtræde i EU, bevidst ser denne overgang i øjnene og er klar over de forpligtelser og konsekvenser, som denne proces indebærer.

Hvis et land ønsker at tiltræde EU, forudsættes det, at det handler i overensstemmelse med de europæiske parametre, det være sig såvel økonomiske og politiske som kulturelle, sociale og juridiske parametre, for at sikre, at slutresultatet er mere end den blotte sum af delene.

Jeg håber, at den tekst, som bliver sat til afstemning på plenarmødet i morgen, indeholder en mere afbalanceret og præcis redegørelse for alle aspekter af den generelle strategi for udvidelsen. Det er indlysende, at det vil være en fordel med specifikke beslutninger om hvert enkelt land.

Kristian Vigenin, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Strategidokumentet om udvidelsen og den beslutning, som vi vedtager i morgen, viser vores stærke engagement i udvidelsespolitikken, der har vist sig at være en af EU's mest succesrige politikker og har været til fordel for både nuværende og nye medlemsstater.

Udvidelserne har medført en hidtil uset udvidelse af et område med fred, sikkerhed og fremgang i Europa, og nu forbereder vi en yderligere udvidelse af dette område, således at det i de kommende år også kommer til at omfatte det vestlige Balkan, Island og Tyrkiet.

Gruppen for det Progressive Forbund af Socialdemokrater er fortsat en af de stærkeste tilhængere af udvidelsen her i Parlamentet, idet vi dog understreger, at der på ingen måde kan indgås kompromiser om opfyldelsen af Københavnskriterierne og alle de vigtige benchmarks, der lægges til grund for en vurdering af, om kandidaterne er parate.

Vi håber, at forhandlingerne med Kroatien afsluttes hurtigst muligt næste år. Vi forventer, at Rådet bekræfter Kommissionens forslag om at indlede forhandlinger med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien næste år, således at processen kan begynde næste år. Vi håber på en ny dynamik i forhandlingsprocessen med Tyrkiet, herunder en åbning af energikapitlet. Vi tror ligeledes, at EU kan udnytte fremdriften og styrke den positive udvikling i alle udvidelseslandene. Lempelsen af visumkravene er et glimrende tiltag, der viser befolkningen på det vestlige Balkan, at den er på rette vej.

Lad mig ligeledes udtrykke håb om, at Lissabontraktatens ikrafttræden yderligere vil forøge EU's muligheder for at optage nye medlemmer og afslutte de institutionelle reformer i EU.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I min egenskab af formand for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa har jeg venner, bekendte og kammerater i alle de lande, der er omhandlet i den rapport, vi drøfter i dag.

Jeg ønsker indledningsvis at ønske kommissær Olli Rehn al mulig held og lykke med det, han har arbejdet på i de forgangne fem år, og især takke ham for den indsats, han har ydet i forbindelse hermed. Han fortjener vores ubetingede anerkendelse. Som jeg før nævnte, har jeg venner og bekendte i alle disse lande, og jeg kan med en vis stolthed sige, at vi, så vidt jeg ved, er den eneste store politiske familie, der har indgået en aftale om statutten for Kosovo. Vi vedtog en enstemmig holdning herom så tidligt som i 2006 og har fastholdt denne lige siden. Nu skal man ikke foranlediges til at tro, at dette udelukkende var et tilfælde, da det var noget, som vi lagde virkelig mange kræfter i.

Man kan derfor forestille sig, hvor skuffet jeg er over at måtte konstatere, for det første, at Kosovo ikke er omfattet af visumlempelsesaftalen. Det forekommer mig, at kosovarerne straffes for, at en række EU-medlemsstater endnu ikke har kunnet forlige sig med det forhold, at Kosovo nu er en selvstændig stat. Efter min mening er dette en stor skam. Jeg ønsker også at tage et par spørgsmål op om, hvad der lader til at være den aktuelle situation i Bosnien-Hercegovina. Jeg frygter, at jeg er mindre optimistisk med hensyn til at opnå et positivt resultat inden for en række områder, end Parlamentet er, da det er muligt, at borgerne i disse lande kan få indtryk af, at alt lige pludselig skal gå utrolig hurtigt, og at der ikke er tid til en relevant høring, i hvert fald ikke med politiske partier ud over de største partier, som man har kontakt til.

På vegne af min gruppe ønsker jeg endelig at gøre det klart, at vi absolut fastholder, at ansøgerlandene skal opfylde alle Københavnskriterierne uden nogen undtagelse for nogen overhovedet. Man må heller ikke tro, at vi er ligeglade med EU's optagelsesevne. Det, som vi imidlertid ikke bryder os om, er det forhold, at nogle af parlamentsmedlemmerne tilsyneladende ønsker at bruge dette begreb, "optagelsesevne", til at udskyde tiltrædelsen af nye lande på ubestemt tid. Dette støtter vi ikke.

Afslutningsvis ønsker jeg at sige til kommissæren, at jeg så afgjort mener, at de seneste fem år har været en succes. Jeg ønsker kommissæren alt mulig held og lykke fremover. Jeg er sikker på, at vi vil mødes i dette forum igen, selv om det måtte være i en anden position, men mange tak alligevel.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance må jeg sige, at det glæder mig meget, at det i denne fælles beslutning igen anføres, at Parlamentet er stærkt engageret i udvidelsen, og at udvidelsen, som vi drøftede i Udenrigsudvalget, skal fortsætte med uformindsket styrke.

Dette gør sig navnlig gældende for Sydøsteuropa. Jeg håber, at fortidens væbnede konflikter og grusomheder, der trods enhver beskrivelse, i den del af Europa er ovre en gang for alle, og jeg tror, at EU spiller en afgørende rolle i denne henseende. Også i den forbindelse glæder jeg mig over, at det stærke engagement bliver opretholdt med denne beslutning.

Som tidligere nævnt er der sket fremskridt inden for mange områder. Der er sket fremskridt med hensyn til nogle af de konflikter, der er i dette område, og som ordfører for Kosovo glæder jeg mig over, at det spanske formandskab i sin formandskabsperiode meddelte, at det vil indbyde Kosovo til at deltage i konferencen om det vestlige Balkan, som jeg håber vil være en mulighed for fremskridt inden for statusspørgsmålet.

Der er en ting, som vedrører Kosovo, og som taleren før mig allerede har nævnt. Jeg ville have foretrukket, at Kosovo var blevet en del af aftalen, men vi har i det mindste sørget for, at der vil blive indledt en visumdialog med henblik på visumlempelse.

Jeg har en bemærkning til et ændringsforslag, som vi vil stille med hensyn til i morgen. Det vedrører et af de mindretal, som befinder sig i en meget vanskelig situation i mange regioner i Sydøsteuropa og ligeledes i andre dele af Europa, men især i Kosovo, nemlig romamindretallet. På nuværende tidspunkt er det planen at tilbagesende omtrent 12 000 romaer fra medlemsstater til hovedsagelig Kosovo, hvor vi ved, at vilkårene gør det umuligt for disse personer at skabe sig en menneskelig tilværelse. Jeg anmoder derfor medlemmerne om i morgen at stemme for det ændringsforslag, som vi stiller, om i det mindste i vinterperioden at stoppe tilbagesendelserne af romaer til Kosovo, og om at hjælpe Kosovo med at skabe tålelige vilkår for romamindretallene i Kosovo og her.

På den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder glæder jeg mig ligeledes over, at vi har vedtaget ændringsforslag til denne tekst, hvori det præciseres, at forskelsbehandling af kvinder og vold mod kvinder også er noget, som både regionens regeringer og ligeledes EU skal modarbejde.

Som det sidste punkt mener jeg, at punktet om øvrige etniske mindretal og seksuelle mindretal er et væsentligt skridt på vejen mod demokratisering.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! ECR-Gruppen støtter kraftigt udvidelsen af EU. Ved at udbrede fordelene ved et EU-medlemskab til de lande, der opfylder betingelserne i henhold til artikel 49, håber vi at se udvikling i retning af et mere løst og mere fleksibelt Europa, som vores gruppe er tilhænger af.

Jeg er samtidig den faste ordfører for Montenegro, der er en god nyhedshistorie, når vi taler om fremskridtet mod medlemskab, og landet har indgivet sin ansøgning om medlemskab for relativ kort tid siden. Ikke desto mindre vil jeg også snart besøge Montenegro for selv at danne mig et indtryk og foretage en uafhængig vurdering.

Jeg glæder mig ligeledes over, at Island måske snart indtræder i rækken af ansøgere. På Balkan må Kroatiens bilaterale grænsetvist med Slovenien imidlertid ikke komme til at udgøre en hindring for et medlemskab af EU, og jeg håber, at også Makedonien snart vil indlede forhandlinger.

For så vidt angår Tyrkiet, er der fortsat mange bekymringer med hensyn til menneskerettighederne, den fortsatte blokade af Armenien, religionsfriheden og afvisningen af at tillade cypriotiske skibe i tyrkiske havne. Det var efter min mening også beklageligt, at Tyrkiet for nylig indbød Sudans præsident Bashir til OIC-topmødet i Istanbul, da Den Internationale Straffedomstol har rejst tiltale mod ham for rædslerne i Darfur.

Selv om Ukraine ikke er direkte omfattet af disse forhandlinger, håber jeg afslutningsvis også, at EU uanset udfaldet af det kommende præsidentvalg i Ukraine fortsat vil holde døren åben for Ukraines eventuelle medlemskab af EU, hvis der ikke hersker tvivl om, at det er flertallet i den ukrainske befolknings ønske. Sådan set bør det samme gælde for Moldova og med tiden Hviderusland, hvis det bliver et demokratisk land.

Nikolaos Chountis, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand, hr. medlem af Kommissionen, hr. formand for Rådet! Indledningsvis vil jeg, for så vidt angår udvidelsesstrategien, sige, at jeg synes, at EU's politik at bedømme ud fra de hidtidige udvidelser og den måde, vi omgås nye ansøgerlande på, ikke altid bidrager til at afhjælpe de økonomiske og sociale problemer, som arbejdstagerne og de samfund, der er tiltrådt eller vil tiltræde, har, og at den økonomiske og andre former for bistand enten er utilstrækkelig eller sendes i den forkerte retning, samt at de regionale og sociale uligheder enten videreføres eller udvides.

Jeg vil i den forbindelse gerne nævne Tyrkiet. Tyrkiet bliver nødt til at blive presset til at holde sine løfter og indfri sine forpligtelser, herunder især Ankaraprotokollen om anerkendelse af Republiken Cypern, hvis rettigheder i henhold til international ret udgør en udfordring. Jeg ønsker at erindre Parlamentet om, at der stadig er problemer med hensyn til respekten for de demokratiske rettigheder og fagforeningsfriheden i Tyrkiet, hvilket blev fremhævet i sagsanlægget og retssagen mod tyrkiske fagforeningsmedlemmer for nylig i Izmir.

Jeg vil også gerne nævne Kosovo, hvor den anvendte fremgangsmåde skal være i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1244/99. Der er fortsat problemer, såsom serbernes status i Kosovo, da serberne her lever isoleret, og den manglende overholdelse af aftaler om genetablering af eksistensmulighederne for flygtninge.

Med hensyn til Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien skal navneproblemet endelig behandles inden for rammerne af FN og inden for rammerne af en bilateral aftale om fastlæggelse af de geografiske grænser. Jeg vil gerne spørge kommissæren og rådsformanden, hvad Deres holdning er til det seneste initiativ, som Grækenlands nyvalgte premierminister har taget til at mødes med premierministrene fra Albanien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien?

Nikolaos Salavrakos, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Efter min mening er Romtraktatens artikel 49 ikke en romantisk opfordring til medlemsstaterne om at deltage i udvidelsen af et forenet Europa. Det er en realistisk ambition om, at så mange europæiske lande som muligt skal vedtage de principper, som EU bygger på. Først når dette er tilfældet vil de grundlæggende forudsætninger finde anvendelse på de tre K'er: konsolidering, konditionalitet og kommunikation.

I morgen vil Rådet behandle Gabriele Albertinis forslag til beslutning, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at der stadig er lang vej med hensyn til såvel menneskerettigheder, ytringsfrihed og religionsfrihed samt Tyrkiets generelle politiske adfærd i retssystemet osv., selv om Tyrkiet har gjort visse fremskridt for at opfylde de politiske Københavnskriterier.

Det er imidlertid tydeligt, at Tyrkiet for nylig har gjort en indsats for at hævde sig i det mellemøstlige område og Kaukasus på en måde, der er i strid med EU's standardprincipper. Et andet eksempel er Tyrkiets adfærd i Iran-spørgsmålet, som er i direkte uoverensstemmelse med EU's udenrigspolitik og med Tyrkiets forpligtelser i henhold til Ankaraprotokollen. Der er stadig otte kapitler, som skal drøftes med Tyrkiet, og jeg er således af den opfattelse, at Tyrkiet i lyset heraf endnu ikke er klar til at få en startdato for forhandlingerne.

Med hensyn til Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien har jeg to kommentarer, nemlig at vi har bemærket, at landets premierministers nylige tiltag og erklæringer forårsager problemer i nabolandene, og at vi ønsker, at denne adfærd bliver nedtonet.

Barry Madlener (NI). – (NL) Hr. formand! Herman Van Rompuy havde naturligvis helt ret i 2004, da han bemærkede, at Tyrkiet ikke er en del af Europa og aldrig vil blive det.

Med den bemærkning fremhævede Herman Van Rompuy Europas grundlæggende værdier, som Tyrkiet efter hans mening ville underminere. Herman Van Rompuy har således i princippet gjort indsigelse mod et tyrkisk medlemskab. Vi i det hollandske Frihedsparti er fuldstændig enige med ham. Selvfølgelig kan han ikke tage disse principielle udtalelser tilbage, ej heller for at sikre sig den eftertragtede post som EU-præsident. Tyrkiet har sågar udvist foragt for demokratiet og ytringsfriheden ved at kalde lederen af mit parti, Geert Wilders, der er en demokratisk, folkevalgt repræsentant, for fascist og racist. Dette er en fuldstændig skandaløs sammenligning uden hold i virkeligheden! Vi bør ikke nægtes muligheden for at kritisere islam. Det forholder sig imidlertid sådan, at Tyrkiet her viser sit sande jeg.

Jeg vil gerne spørge Olli Rehn, hvad Deres reaktion er på denne skandaløse udmelding fra Tyrkiet. Der er naturligvis kun et muligt svar, nemlig at alle forhandlinger med Tyrkiet øjeblikkeligt må indstilles. Lad os melde klart ud over for Tyrkiet. Lad os melde klart ud over for Tyrkiet, som Angela Merkel og Nicolas Sarkozy har gjort det, og som deres nære ven, Herman van Rompuy, også har gjort det. Indstil alle forhandlinger med Tyrkiet og andre islamiske lande.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8).

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Hr. Van Rompuy har tilsyneladende gjort et stort indtryk med sin udtalelse. Tror De ikke, at det vil gøre et større indtryk på de fleste mennesker, at

kun 3 % af Tyrkiets landmasse tilhører Europas kontinent? Således er forslaget om, at Tyrkiet skal være fuldgældigt medlem af EU, helt bizart af geografiske årsager.

Barry Madlener (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg hørte ikke et reelt spørgsmål, men vi er naturligvis enige i, at der er mange begrundelser for at sige nej til Tyrkiet. Jeg nævnte selv et par begrundelser, men dette er endnu en god grund til at sige nej, så mange tak for det.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. Bildt, hr. kommissær! Dette er muligvis den sidste forhandling om udvidelsen sammen med Dem, hr. Rehn. Jeg ønsker at takke Dem for de mange gode forhandlinger, som vi har haft siden 2004.

Jeg har et par kommentarer. Det er efter min opfattelse på tide hurtigst muligt at få løst de problemer, som skabes for Kroatien udefra, så vi i løbet af næste år kan træffe en hurtig beslutning i forbindelse med Kroatien, afslutte forhandlingerne og ratificere tiltrædelsestraktaten. Efter min opfattelse skal de bilaterale spørgsmål, som gælder for en række andre lande, herunder Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Grækenland, og de foranstaltninger, der kontinuerligt træffes over for Serbien, som efter min opfattelse er et uhyre vigtigt land i forhold til regionernes stabilitet, afklares hurtigt.

Det skal understreges, at ethvert land skal bedømmes efter kvalifikationer, og at det løfte, der blev afgivet i Thessaloniki, især vedrørende Vestbalkan, skal indfries. Hvert enkelt land skal evalueres på grundlag af kvalifikationer, og processen skal tilpasses derefter.

Det er dog også vigtigt at fastslå, at Københavnskriterierne fortsat er gældende. Jeg beklager, at Socialdemokraterne, De Grønne og andre har nægtet at nævne Københavnskriterierne på udvalgmøderne. Jeg håber, at det vil blive taget op på plenarmødet. Vi vil sende det helt forkerte budskab til kandidatlandene på samme måde, som hvis vi havde undladt at nævne EU's absorptionskapacitet.

Det europæiske perspektiv skal være korrekt, inden der indledes interne reformprocesser. Det er imidlertid også vigtigt, at de nødvendige betingelser opfyldes, så der ikke skabes falske forventninger.

Derfor skal vi med hensyn til Københavnskriterierne i forhold til Tyrkiet også slå fast, at de politiske betingelser om ytringsfrihed, demokrati, retsstatsprincippet og religionsfrihed er en forudsætning for tiltrædelse, og at der ikke kan være tale om kompromiser i denne sammenhæng.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Den vigtigste erfaring fra den tidligere udvidelse er måske, at vi har bragt lande, markeder, institutioner og industrielle aktiver ind i EU, men at vi ikke har taget højde for borgernes ønsker og synspunkter. Vi skal efter min opfattelse prøve at undgå at begå den samme fejl i fremtiden.

Derudover skal vi ikke blot forberede tiltrædelseslandene, men også de eksisterende medlemsstater. Den berømte udvidelsestræthed siger mere om manglende forberedelse i de eksisterende medlemsstater – de gamle medlemsstater, der er uforberedte på at leve sammen med de nye medlemsstater – end om de nye medlemsstaters omstillingsevne.

Dernæst mener jeg, at vi, når vi taler om kandidatlandene, skal undgå enhver betingelse, der ikke er direkte forbundet med landenes evne til at tilpasse sig EU ud fra et retligt, forfatningsmæssigt, politisk og kulturelt synspunkt og konkurrere med os på det indre marked i den bredere betydning af konceptet. Vi bør ikke stille betingelser, som ikke er forbundet med disse kriterier. Vi skal huske, at udvidelse handler om en bedre fremtid, ikke om en bedre fortid. Vi tænker for meget på fortiden.

Derudover skal hvert enkelt land helt klart tiltræde på grundlag af berettigelse. Men vi skal også i forbindelse med tiltrædelse vurdere landenes evner til at bidrage til en forbedring af situationen i de pågældende regioner og til større stabilitet og integration på regionalt plan.

Håndtering af forventninger er også uhyre vigtig, og jeg mener, at vi i fremtiden skal være lidt mere åbne over for en form for gradvis integration af et land, for hvilket fuld integration ikke kan forventes på kort sigt.

Min sidste kommentar er, at vi bør tage det problematiske spørgsmål om vores identitet – vores kulturelle og geopolitiske identitet – op til behandling endnu en gang for at vide nøjagtig, hvor vores grænser for udvidelsen ligger.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand! Vi er i dag næsten klar til at vedtage en beslutning, som imødeses med stor interesse og forventning i mange lande i Sydøsteuropa.

I denne beslutning rejses der meget anderledes spørgsmål end de spørgsmål, der blev rejst i forbindelse med Sydøsteuropa for bare et par år siden. Det er faktisk disse spørgsmål, som har været grundlaget for forhandlingen i dag. Det er efter min opfattelse vigtigt, at vi på grundlag af udtalelserne fra hr. Bildt, formanden for Rådet, og kommissær Rehn på den ene side og udtalelserne fra hr. Albertini, formanden for Udenrigsudvalget, som har sikret, at vi kan vedtage en så dybdegående og betydningsfuld beslutning, på den anden side drager den konklusion, at vi støtter udsigten til medlemskab for alle de pågældende lande. I denne sammenhæng vil jeg især fremhæve Tyrkiet.

Det er kun, når vi tilbyder alle de pågældende lande muligheden for udvidelse og integration, at nogle af spørgsmålene i denne region, f.eks. tendensen til yderligere fragmentering af nogle af det tidligere Jugoslaviens efterfølgerstater, grænsespørgsmål og lejlighedsvisse hændelser, der involverer religiøs eller lignende intolerance, forekommer mindre farlige for den bredere region.

Vi kan derfor konkludere, at projektet til opnåelse af fred og fremgang i det, der en gang var en ustabil del af Europa, nu kan bringes et skridt videre.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg er ligesom resten af Gruppen De Grønne enig i, at udvidelsespolitikken er en af EU's mest produktive og overbevisende politikker.

Jeg er derfor lidt bekymret for hr. Rehns fremtid, da jeg ikke er helt sikker på, hvordan han vil kunne finde en portefølje inden for den kommende kommission, der er mere interessant end porteføljen for udvidelsen.

Det er fuldstændig forbløffende at se, hvad udsigterne til medlemskab kan medføre af ændringer og opbygning af demokrati i et land som Tyrkiet. Der er naturligvis stadig mange betingelser, som skal opfyldes: retsvæsenets uafhængighed, hærens rolle og ytringsfrihed, og så skal der naturligvis findes en løsning på alle aspekter af det kurdiske spørgsmål én gang for alle.

Imidlertid er det efter min opfattelse vigtigt at understrege, at EU's udvidelsesstrategi ikke udelukkende er til fordel for de lande, som gennemgår tiltrædelsesprocessen. Det er også til vores og de europæiske beslutningstageres fordel.

Det er uansvarligt at afskrive indsatsen med henblik på gennemførelse af ændringer i et land som f.eks. Tyrkiet ved fortsat at tvivle på resultatet af forhandlingsprocessen. Resultatet af forhandlingsprocessen vil være Tyrkiets tiltrædelse af EU, og det må vi sørge for at understrege.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Hr. formand! Udvidelsen af EU er ikke kun af interesse for tiltrædelseslandene og de lande, der håber på at tiltræde EU, men også for alle os andre. Udvidelsen medfører nemlig øget integration og sikkerhed. Det er derfor med glæde, at vi bemærker Vestbalkans og Tyrkiets fremgang og Islands ansøgning om medlemskab. Der er noget, som kaldes udvidelsestræthed, men vi skal huske, at ethvert demokratisk land i Europa, der opfylder meget nøjagtigt specificerede kriterier, kan ansøge om EU-medlemskab. Vi skal ikke glemme disse kriterier, men vi skal heller ikke lukke døren for kandidaterne. Vi skal ikke lukke døren for vores østlige partnere. Vi skal tilbyde Ukraine en klar mulighed for medlemskab.

Der er også et andet punkt. Ordet "solidaritet" anvendes meget ofte i EU. Det er et ord, som tiltrækker andre europæiske lande til vores union, og som samtidig forpligter os til at udvide EU yderligere. I mange tilfælde udviser EU desværre ikke solidaritet internt. Et oplagt eksempel er det nordlige gasrørledningsprojekt, der er direkte rettet imod transitlandene og Polen især, hvorimod South Stream er Moskvas reaktion på planerne om energidiversificering i forbindelse med Nabucco. Det er meget bekymrende at opleve, hvor mange lande der har ladet Rusland manipulere med sig. Derfor fører realiseringen af bilaterale interesser mellem EU-medlemsstater og Rusland til interne konflikter og svækker vores position – EU's position. Det er i strid med solidaritetsprincippet. Udvidelse giver mening, men der skal være overensstemmelse mellem teori og praksis.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Lissabontraktaten skaber et endnu mere negativt grundlag for borgerne i EU-medlemsstaterne og udvidelseslandene. Desværre befinder befolkningen i Balkan sig i en drastisk situation på grund af konsekvenserne af NATO-konflikten, omstruktureringen af investeringer, aftaler med EU, udenlandske militærenheder i området, investeringskrisen og konkurrencen mellem stærke kræfter i relation til energi. Tiltrædelsen af disse lande er fremmede for store erhvervsplaner og imperialistiske planer, som endda omfatter en ny aftale om grænsedragning i de lande, der er i området. Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens tiltrædelse af NATO og EU vil skærpe de interne konflikter, og samtidig vil landets suveræne magt i sin opvejede form blive opretholdt. Tyrkiet udnytter sin geostrategiske beliggenhed og opretholder besættelsen af en stor del af Cypern og gør krav i Det Ægæiske Hav. Endvidere tilbageholdes

mange tusinde fagforeningsmedlemmer, kurdere, journalister og andre personer. I Island er myten om et økonomisk mirakel afdækket, og der lægges pres på regeringen om at tilslutte sig de europæiske imperialister. Det græske kommunistparti er modstander af udvidelsen af EU, da partiet er modstander af selve EU, og modstander af Grækenlands tiltrædelse og fortsatte medlemskab af EU. Vi kæmper sammen med borgerne i Europa for fred og social retfærdighed og imod imperialistiske unioner.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Udvidelsen af EU kan betragtes som en mulighed eller et problem, men det er under alle omstændigheder en meget stor udfordring.

Muligheden består i, at de nye medlemsstater kan yde et håndgribeligt bidrag til indførelsen af EU-politikker. Men hvis dette skal lykkes, er det ikke tilstrækkeligt at opfylde Københavnskriterierne og blot bekræfte dem formelt. Det er uhyre vigtigt at styrke den europæiske bevidsthed i kandidatlandene gennem bevidstgørelseskampagner, der skal involvere politikere, intellektuelle og medier.

Europa kan ikke længere blot betragtes som en enorm pulje med økonomiske midler til løsning af økonomiske og sociale problemer og infrastrukturproblemer, men som en institution, hvortil alle skal yde et originalt bidrag for at indføre en politik, der bygger på fælles værdier.

Der er ikke stor støtte til udvidelsen i medlemsstaterne, især ikke i forhold til visse lande. Ønsker vi at lukke vores øjne for denne situation, eller ønsker vi at involvere vores medborgere og høre deres synspunkter? En folkeafstemning er efter min opfattelse den bedste måde at gribe situationen an på, for det er den mest direkte form for demokrati, som vil bringe Europa tættere på borgerne og deres valgfrihed.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Vi skal sætte en stopper for det store hykleri, hvad angår Tyrkiets tiltrædelse. Vi skal holde op med at skjule og minimere problemerne. Vi skal alle have modet til at se realiteterne i øjnene. Vi har allerede haft tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet i fem år, og hvad er resultatet? Tyrkiet fører i stigende grad en antieuropæisk og antivestlig udenrigspolitik. Under hr. Erdogans og præsident Güls lederskab bliver Tyrkiet mere og mere islamistisk. Tyrkiet nægter fortsat at anerkende alle de eksisterende EU-medlemsstater og at opfylde de forpligtelser, som landet er forpligtet til inden for toldunionens rammer. Tyrkiet besætter fortsat et område i en af EU-medlemsstaternes territorium. Og jeg har ikke en gang nævnt det strukturelle og vedvarende problem med Tyrkiets manglende respekt for ytringsfriheden endnu.

Hr. Bildt har netop udtalt, at han afviser tanken om et lukket Europa. Der er, så vidt jeg ved, ingen af os, som går ind for et lukket Europa, men der er nogle af medlemmerne, og jeg er en af dem, som går ind for et europæisk Europa. Jeg vil tilslutte mig ordene fra Herman van Rompuy, den udpegede formand for Det Europæiske Råd, som har udtalt, at Tyrkiet ikke er og aldrig vil være en del af Europa.

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI

Næstformand

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Vi taler om udvidelse af EU i forhold til Vestbalkan, Island og Tyrkiet, som er meget forskellige tilfælde. For det første er der landene i Vestbalkan, som langt fra opfylder de økonomiske og politiske kriterier, som EU forventer. Imidlertid støtter den offentlige opinion og de politiske ledere i disse lande integrationsmålsætningen og er meget optimistiske med hensyn til tiltrædelse.

For det andet er der Island, som opfylder mange af de økonomiske og politiske kriterier, men hvor den offentlige opinion og de politiske ledere er meget splittet omkring tiltrædelsen af EU. Det, der tilsyneladende forbinder landene i Vestbalkan og Island lige nu, er den omstændighed, at den store økonomiske krise giver dem modet til at tiltræde EU.

Endelig er der Tyrkiet, hvis ønsker om tiltrædelse af EU ikke er forbundet med nogen form for økonomisk cyklus. Det er et af de lande, som har de mest dynamiske økonomiske aktiviteter, og hvor der er stor debat om tiltrædelsen. Indtil for nylig støttede 45 % af den tyrkiske befolkning denne målsætning.

Jeg ønsker, at vi skal differentiere mellem disse tre tilfælde, idet Vestbalkan, Island og Tyrkiet repræsenterer tre forskellige scenarier ud fra et integrationsperspektiv. På den anden side er det også en god idé at undlade at håndtere disse situationer med bilateral politisk logik.

Forskellene mellem medlemsstaterne og de potentielle kandidatlande kan efter min opfattelse ikke anvendes af medlemsstater eller tredjelande til at blokere for skridt i retning af europæisk integration. Hvert lands kvalifikationer og offentlige konsensus er efter min mening blot kriterier til fastlæggelse af de skridt, der skal tages i retning af europæisk integration.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru formand! Udvidelsespolitikken har trods nogen skepsis skabt stabilitet, fred og fremgang i Europa. Vi opfordres i dag til at fortsætte forhandlingerne med kandidatlandene – Vestbalkan, Island og Tyrkiet. Integrationen af Vestbalkan er uden tvivl den største udfordring. Med integrationen af disse lande vil perioden med konflikter, der startede i 1990, være slut ligesom det, der kunne udvikle sig til et sort kapitel i Europas historie. Kroatien vil være rede til integration om et par måneder, og de øvrige lande gør store fremskridt. Især med hensyn til Serbien skal vi anerkende landets fremskridt og støtte de positive resultater ved at fremme tilnærmelsen til Europa. Der er naturligvis udestående spørgsmål. Den uafklarede status for Kosovo, den vanskelige situation i Bosnien og disputationen om navnet på Den Tidligere Jugoslaviske Republik er meget følsomme emner på dette område. Hvad angår Grækenland yder den nye regering en indsats for at finde en løsning på problemet. Efter 17 års spændinger er det endelig på tide at finde en løsning, der kan accepteres af begge parter. Der er generelt udvist godt naboskab, som – uanset om vi bryder os om det eller ej – er forudsætningen for integration. Så lad os udnytte denne mulighed.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Fru formand! Hr. Bildt har fremlagt sagen klart og tydeligt. Udtalelserne om EU som en geopolitisk stabiliserende faktor og udviklingspolitikken som et redskab er alle korrekte.

Jeg mener dog, at det ikke er intellektuelt eller politisk tilfredsstillende at lade som om, at der ikke er nogen konflikt om målsætninger mellem den tiltagende udvidede union og den tiltagende lukkede union. Dette er et spørgsmål, som helt sikkert ikke er afklaret. Det er korrekt, når det hævdes, at et større EU vil have mere indflydelse, men det vil også være mere kompliceret og have konsekvenser for vores muligheder for at handle. Vi skal derfor indlede en ny dialog om udvidelsen, som hr. Severin fra Socialdemokraterne har foreslået, der omhandler gradvis integration og nye former for medlemskab for at forene disse to legitime målsætninger.

Der er brug for forfatningsreformer. Jeg kan f.eks. ikke forklare borgerne i Tyskland, hvorfor jeg står ved Thessalonikidagsordenen, og hvorfor de jugoslaviske efterfølgerstater en dag vil have flere kommissærer end alle de grundlæggende EU-medlemsstater tilsammen. Det er ikke rimeligt. Vi skal være ærlige omkring vores udvidelsespolitik, således at vi endnu en gang kan få borgernes støtte på dette vigtige politikområde.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Fru formand! Ifølge en undersøgelse fra Eurobarometer har de europæiske borgere givet udtryk for deres holdning til Tyrkiets tiltrædelse. 28 % stemmer for og 59 % imod. Disse tal taler for sig selv, og det er der ingen politikere, som kan eller skal nægte. Hvis vi ikke forholder os til denne situation, vil afgrunden mellem borgere og politikere blive endnu større.

Tyrkiet er ikke geografisk en del af Europa og heller ikke en del af den europæiske historie, hvis religiøse, kulturelle og politiske landskaber er defineret af kristendommen, renæssancen, oplysningstiden og den demokratiske nationalstat. På den anden side vil en form for privilegeret partnerskab kunne kombinere det bedste fra begge verdener. Ud over de mange økonomiske fordele vil et sådant partnerskab skabe et mere afslappet forhold for Europa og Tyrkiet og frigøre os fra det ubarmhjertige pres i forbindelse med tiltrædelsen. Det er derfor på tide at finde en løsning. Lad os afslutte tiltrædelsesforhandlingerne og indlede processen med at forhandle et privilegeret partnerskab. Det skal være vores udvidelsesstrategi for 2010.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Jeg og mange af mine kolleger i GUE/NGL-Gruppen har altid opfattet udvidelsen som et af EU's vigtigste projekter, og vi har altid støttet projektet. Trods al vores berettigede kritik af de forskellige aspekter af udvidelsen har det været et af de mest vellykkede kapitler i EU's eksterne udvikling, og det er en kompliceret langsigtet opgave for både kandidatlandene og EU. Vi har allerede drøftet denne situation i mødesalen i dag.

Vi skal spørge os selv, om det er relevant med yderligere udvidelsesprocesser. Hvad angår Sydøsteuropa især og Sydøsteuropas langvarige historie med opløsning af stater og riger er det kun rimeligt, at borgerne i disse lande, der er en del af en problemfyldt region, får mulighed for EU-medlemskab. Det forhold, at nogle politikere i EU-medlemsstaterne har distanceret sig selv fra dette løfte under påskud af, at styrkelsen af EU's identitet og institutioner er vigtigere end yderligere udvidelser, har ikke blot øget mistilliden i kandidatlandene, men også haft en hæmmende virkning på den demokratiske opinionsdannende proces og reformprocesserne i regionen.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Fru formand! Jeg husker stadig tydeligt, at hr. Rehn på et af vores seneste møder har udtalt, at man skal være optimist for at være kommissær for udvidelsen.

Jeg må indrømme, at denne udtalelse passer godt på ham, men en optimistisk indstilling hører efter min opfattelse ikke sammen med rollen som kommissær for udvidelsen. Min personlige opfattelse er, at en optimistisk indstilling bør være sekundær i forhold til en realistisk indstilling inden for politik, herunder

europæisk politik. Det er ganske enkelt chokerende, at Parlamentet har accepteret denne rosenrøde indstilling. Hvorfor var det nødvendigt at nedtone det klare signal, der blev sendt til Tyrkiet og Bosnien i den første version af hr. Albertinis beslutningsforslag? Hvorfor var vi nødt til at rose Tyrkiet? Hvorfor ydede vi en desperat indsats for at finde et positivt åbningsbudskab til Bosnien?

Har Parlamentet ikke fuldt ud forstået, at vi er forpligtet til at repræsentere borgerne i EU's medlemsstater? Oplysningskampagner vil ikke bidrage til gennemførelsen af en udvidelsesproces, der støttes af borgerne. Vi vil kun opnå støtte med en ærlig og realistisk vurdering af disse landes opfyldelse af Københavnskriterierne.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Fru formand! Det er rystende at se, hvor tydeligt EU's demokratiske underskud er i forhold til Tyrkiets tiltrædelse. Størstedelen af befolkningen i EU er helt klart imod Tyrkiets tiltrædelse af EU. Processen med hvidvaskning, vurdering og forhandling foregår hen over hovedet på borgerne.

Det er uærligt at lade som om, at vi ikke tager skridt i retning af fuldt medlemskab. Som tiltrædelseskandidat modtager Tyrkiet allerede 2,26 mia. EUR over en periode fra 2007-2010. Dette beløb betales af de lande, der er nettobidragydere, og hvis borgere ikke ønsker, at Tyrkiet tiltræder EU.

Det drejer sig helt klart om amerikanske interesser. Det vil være muligt at løse mange ikke-europæiske konflikter efter Tyrkiets tiltrædelse. Trods Tyrkiets deltagelse i Det Europæiske Melodi Grand Prix er jeg af samme opfattelse som den højt respekterede tidligere tyske præsident, Theodor Heuss, som gav en klar definition af Europa. Ifølge hr. Heuss er Europa bygget på tre høje: Akropolis i Athen for den græske humanisme, Kapitol i Rom for den europæiske stat og Golgatha for den kristne vestlige verden.

Doris Pack (PPE). - (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Beslutningen om at udvide EU til at omfatte Vestbalkan har været truffet siden Thessaloniki. Tiltrædelsen af disse lande, når de har opfyldt kravene, er ikke en godgørende handling, men ganske enkelt en nødvendighed på grund af deres geografiske beliggenhed midt i EU.

Vores stabilitet afgøres af deres stabilitet, som vi desværre erfarede i 1990'erne. Alle landene skal naturligvis opfylde Københavnskriterierne, og da landene var tidligere fjender, skal de endvidere deltage i de regionale samarbejdsprogrammer. Det gælder også for de lande, der er nabolande til tiltrædelseskandidaterne. Jeg forventer, at Slovenien og Grækenland hjælper tiltrædelseskandidaterne med at opfylde deres målsætninger hurtigt og let.

Bosnien-Hercegovina befinder sig i en meget vanskelig situation, og jeg tror ikke, at jeg kan klarlægge situationen på halvandet minut, selv om jeg er ordfører for regionen. Jeg vil ikke en gang forsøge. Med henvisning til hr. Bildt og hr. Rehn ønsker jeg blot, at forhandlingerne dér kan foregå tæt på borgerne og ikke blive dikteret udefra.

Alle landene i regionen har forskellige afstande, de skal dække, og vi skal hjælpe dem med at løse deres problemer. Til hr. Lambsdorff vil jeg sige, at argumentet om, at tiltrædelseskandidaterne vil have flere kommissærer end de grundlæggende medlemsstater, er et ret patetisk argument. Det er faktisk slet ikke et argument, det er et knockout-argument. Problemet kan løses, men befolkningen i de pågældende lande skal ikke tilsidesættes, blot fordi De ikke ønsker at løse problemet.

Zoran Thaler (S&D). - (SL) Fru formand! Jeg ønsker at takke både hr. Rehn og formanden for Rådet, hr. Bildt, for deres konstruktive og positive indledende bemærkninger.

Som ordfører for Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien glæder det mig især at bemærke, at landet har gjort fremskridt i 2009, og at Kommissionen har anbefalet, at Rådet fastsætter en dato for indledning af forhandlinger. Vi har endvidere noteret os, at premierminister Papandreou og Gruevski er begyndt at kommunikere direkte.

Jeg ønsker at opfordre hr. Bildt og kommissær Rehn samt regeringerne i alle de medlemsstater, som har interesse i dette spørgsmål, til at tage telefonen og kontakte premierminister Papandreou og premierminister Gruevski inden topmødet i december for at vise solidaritet og opfordre til, at der ydes en målrettet indsats for at finde en løsning på denne konflikt, der har varet i 20 år.

Det er den eneste måde, hvorpå Grækenland som langvarigt medlem af EU kan opfylde sine ambitioner og leve op til det ansvar, som Grækenland har over for denne region.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Fru formand! Serbien har gjort fremskridt i de seneste par måneder og har med opfyldelsen af kriterierne for visumliberalisering vist både over for sig selv og Europa, at landet er i stand til at opnå og yde mere end hidtil. Serbien fortjener anerkendelse for denne succes.

Serbien har et skjult potentiale, der skal realiseres i indsatsen for at opnå EU-medlemskab, og som skal gennemføres i Serbiens egen interesse og nabostaternes, hele regionens og EU's interesse. På grund af landets størrelse og strategiske position kan Serbien være en drivkraft, som bringer regionen tættere sammen. Det er på tide, at Serbien erkender denne rolle, og at landet gør mere for udvidelsen end hidtil.

Lederskabet i Beograd skal fokusere systematisk på målrettet politisk og økonomisk reform og samarbejde med alle nabostater. Det er ikke tilstrækkeligt blot at samarbejde fuldt ud med Den Internationale Straffedomstol i Haag, da denne skal afvikles fornuftigt. Serbien skal fremme sin politiske kultur, da den hidtidige præstation på det område kan være en hindring for tiltrædelsesprocessen. Der skal være gennemsigtighed, og der skal opnås så bred en offentlig konsensus som muligt, og splittelsen mellem den regerende koalition og oppositionen skal nedbrydes i forbindelse med vigtige EU-spørgsmål. De to vigtigste forudsætninger for yderligere fremskridt er imidlertid opnåelse af mediefrihed og -uafhængighed og eliminering af mediemanipulation.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru formand! Alt, hvad jeg ønsker, er mere ærlighed i vores drøftelser med Tyrkiet og en korrekt og retfærdig fortolkning af begivenheder, især i forbindelse med Cypern, hvor der nu verserer en fordrejet version af de seneste begivenheder.

Der er en reel mulighed inden præsidentvalget i det nordlige Cypern i april, som skal udnyttes, og det gælder alle parter. Vi må aldrig glemme, at tyrkisk-cyprioterne accepterede FN's genforeningsplan i april 2004. Planen blev forkastet af den sydlige del. Vi skal endvidere huske EU's løfte fra maj 2004 om at sætte en stopper for isoleringen af den nordlige del af Cypern, et løfte der aldrig blev indfriet. EU har en moralsk forpligtelse i denne sammenhæng. Hvis vi fortsat behandler tyrkiske interesser på denne måde, risikerer vi at miste en vigtig allieret i et strategisk område af stor betydning og fremme alle de forkerte tendenser i selve Tyrkiet.

Mange af os er naturligvis meget bekymret over indvandringsproblemerne i forhold til vores lande. Dette er et aspekt af vores forhandlinger med Tyrkiet, der skal håndteres på en særlig og målrettet måde.

Hvis jeg havde tid, ville jeg henvise til Kroatien og andre lande i Sydøsteuropa, som har stærkt brug for at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af korruption, organiseret kriminalitet og misbrug af visse private ejendomsrettigheder, inden der tages yderligere skridt i retning af tiltrædelse eller opnåelse af kandidatstatus.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru formand! De lande, der er kandidater til EU-medlemskab, er relativt fattige. Kommissæren udtalte, at deres europæiske drøm er at modtage støtte. Det er, hvad det handler om. Faktum er, at rige lande, f.eks. Norge og Schweiz, ganske enkelt ikke ønsker at tiltræde EU. Island havde ingen interesse i at tiltræde EU, da det var et land med en stærk økonomi. Nu, hvor Island trist nok er gået konkurs, vil den islandske regering meget gerne tiltræde EU. EU's San Andreas Fault er kløften mellem de syv medlemsstater, der er store nettobidragydere, og de øvrige medlemsstater.

Situationen er ustabil og uholdbar. Man tror, at man udvider det europæiske rige med denne mangelfuldt gennemtænkte politik. Men man skaber rent faktisk økonomisk kaos i fremtiden.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru formand! Udvidelsesprocessen har været en tordnende succes. Den seneste udvidelse har gjort det muligt at blive forenet med de lande i Central- og Østeuropa, der på uretfærdig vis blev nægtet frihed og fremgang efter Anden Verdenskrig. Udvidelsen er på nuværende tidspunkt fokuseret omkring Vestbalkan, Tyrkiet og Island.

Jeg bifalder de idéer, som vi har identificeret som de vejledende principper for udvidelsesprocessen i de senere år. Jeg tænker her på konsolidering, konditionalitet og kommunikation. Det vil sige, at vi skal opfylde vores forpligtelser, men ikke afgive forhastede løfter om fremtidige udvidelser.

Derudover skal fremskridt i de forskellige tiltrædelsesprocesser være fuldt ud i overensstemmelse med betingelserne. Kandidatlandene skal yde en målrettet indsats for at foretage de nødvendige reformer. Endelig skal vi alle yde en indsats for at kommunikere med borgerne. Det beslutningsforslag, som vi skal stemme om i morgen, fremhæver det meget vigtige spørgsmål om kommunikation.

Jeg ønsker i denne sammenhæng at gentage det brede forslag, jeg har stillet ved tidligere lejligheder, nemlig at det vil være relevant også at øge de unge EU-borgeres viden om EU ved at gøre dette emne obligatorisk i pensum på gymnasiale og erhvervsfaglige ungdomsuddannelser.

En anden relevant idé i beslutningsforslaget er integrationskapaciteten. Udvidelse kræver, at de eksisterende EU-medlemsstater træffer visse foranstaltninger. Hvad angår økonomien, så kræver en udvidelse f.eks. tilstrækkelige økonomiske midler for at sikre, at de vigtige fællesskabspolitikker såsom den fælles landbrugspolitik eller samhørighedspolitikken ikke bringes i fare.

Jeg ønsker at slutte af med at pointere, at Kosovo, som alle ved, er et særligt tilfælde. Imidlertid er der desværre afsnit i beslutningsforslaget, hvor der ikke er taget tilstrækkelig højde herfor.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det beslutningsforslag, som vi drøfter i dag i Parlamentet, er efter min opfattelse positivt hele vejen igennem.

Jeg vil dvæle lidt ved dette og understrege, at spørgsmålet om udvidelsen af EU i forhold til Vestbalkan efter min opfattelse er – og skal fortsat være – et af de vigtigste punkter i forbindelse med europæiske aktioner i de kommende måneder.

Jeg ønsker at takke det svenske formandskab og især kommissær Rehn for deres indsats. Vi skal ikke desto mindre være mere involveret i udvidelsesprocessen.

Nogle lande skal utvivlsomt optrappe deres indsats på det retlige område med hensyn til bekæmpelsen af kriminalitet og gennemførelsen af reformer. Dog må vi ikke glemme det politiske mål, som er at konsolidere demokratiet i de pågældende lande og sikre, at de følger den europæiske plan på det økonomiske, sociale og infrastrukturelle område.

Jeg tænker f.eks. på lande som Kosovo – og jeg kan i denne sammenhæng tilslutte mig fru Lunaceks ændringsforslag om spørgsmålet om romanibefolkningen – der er et land, som vi ikke blot kan tilsidesætte, fordi fem europæiske lande endnu ikke har anerkendt landets uafhængighed.

Som opsummering kan man sige, at vi skal have det nødvendige mod og fastlægge en langsigtet politik, der kan imødegå de udfordringer, som udvidelsesprocessen skaber for os alle.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Som formand for delegationen for Den Tidligere Republik Makedonien ønsker jeg at koncentrere mig om Makedonien. Jeg ønsker især at takke hr. Rehn for hans engagement. Hans redegørelse og positive indstilling til dette land er et modigt skridt, som har sat skub i processen. Samtidig er der afholdt folketingsvalg i Grækenland, og der er en ny regering i Athen, som skaber et nyt grundlag og en mulighed for at opnå resultater. Jeg vil imidlertid gerne opfordre mine kolleger til at slå koldt vand i blodet. Der er et møde på fredag mellem hr. Papandreou og premierminister Gruevski, og hvis vi har for store forventninger, risikerer vi at øge presset så meget, at det hele falder til jorden, og det ønsker vi ikke.

Vi skal opfordre alle parter til fortsat at yde en venskabelig indsats i forbindelse med den rute, der allerede er udstukket. Jeg ønsker at takke ordføreren, hr. Thaler, for at have beskrevet ruten så nøjagtigt. Jeg ønsker endvidere min ven, hr. Rehn, en god fremtid i Kommissionen.

(Taleren accepterede et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Fru formand! Jeg har et spørgsmål til hr. Chatzimarkakis, hvis han vil acceptere det. Fru Pack hørte det tydeligvis ikke, da jeg sagde, at vi står ved Thessalonikidagsordenen. Det vil jeg blot lige gentage.

Jeg ønsker at spørge hr. Chatzimarkakis om, hvad han opfatter som de vigtigste skridt, som Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien skal tage for at opnå fremskridt i disputationen om landets navn og for at sikre, at de forhandlinger, der befinder sig på det indledende stadie, bliver så vellykkede som muligt.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru formand! Mange tak for spørgsmålet. Efter min opfattelse skal begge parter være positivt indstillet, og det er tydeligt, at begge parter er villige til at tage et skridt fremad. Vi forventer nu en varig løsning. Derfor regner jeg med, at spørgsmålet om landets navn kan løses i løbet af en fem minutters diskussion. Det er ikke problemet.

Anvendelsen af navnet, det såkaldte anvendelsesområde, er det store spørgsmål, og begge parter har tydeligvis behov for tid til at løse problemet. Jeg ønsker, at der findes en varig løsning, da alternativet er en kortsigtet løsning, som vil resultere i en katastrofe. Vi skal derfor alle venligt opfordre begge parter til at finde en langsigtet løsning med en bred anvendelse og et bredt anvendelsesområde.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi skal nøje overveje argumentet om, at udvidelsen vil være en stabiliserende faktor.

Lad os tænke tilbage på premierminister Erdogans udtalelse for et par dage siden. Han udtalte, at han ikke kunne kommunikere så godt med hr. Netanyahu, men bedre med hr. Bashir, som, hvis jeg ikke tager fejl, er den sudanske præsident, som i øjeblikket efterforskes på grund af anklager om forbrydelser mod menneskeheden.

Hvad angår naboer vil vi have Iran, Irak og Syrien som naboer, hvis Tyrkiet tiltræder EU. Det er efter min opfattelse ikke det ideelle naboskab. Det vil være langt bedre, hvis Tyrkiet tiltræder EU med en aftale om privilegeret partnerskab. Vi har været vidne til en noget bekymrende tendens, hvor Tyrkiet fjerner sig mere og mere fra den vestlige verden. Vi skal blot tænke på de foranstaltninger, der påvirker de sociale levevilkår, f.eks. separate svømmehaller for mænd og kvinder og begrænsninger for oppositionens frihed, som endda har resulteret i pålægning af en bøde på 3 mio. EUR for oppositionsudsendelser osv.

Vi skal stadig tage højde for et enkelt faktum. Der er muligvis et flertal i Parlamentet, der stemmer for, men størstedelen af den tyrkiske befolkning stemmer imod Tyrkiets tiltrædelse af EU. Vi insisterer på at udvide vores grænser til at omfatte Tyrkiet, selv om tyrkerne ikke ønsker det.

Den italienske præsident har udtalt, at pagterne skal respekteres. Jeg er enig, men vi skal være opmærksomme på, at Tyrkiet er Tyrkiet.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Fru formand! Formålet med det beslutningsforslag, som vi drøfter i dag, er at sende et positivt budskab om udsigterne for tiltrædelse af EU og mere konkret om udsigterne for Vestbalkans, Tyrkiets og Islands tiltrædelse af EU. Jeg tror, at alle i Parlamentet, i det mindste de fleste af medlemmerne, kan tilslutte sig dette positive budskab. Samtidig skal det dog understreges, at der skal opnås fremskridt inden tiltrædelse. Det er ikke en situation uden problemer. Og det er derfor et spørgsmål om troværdighed for EU at sikre, at de kriterier og forudsætninger, som EU har fastsat, føres ud i livet med handling og ikke blot med gode intentioner. Med andre ord kræves der fuld tilpasning med henblik på fuld integration.

Etablering af godt naboskab er i denne sammenhæng uhyre vigtig. Vi skal ikke forsøge at skjule os bag vores løftede pegefingre. De alvorlige problemer, der stadig står i vejen for godt naboskab mellem kandidatlandene og medlemsstaterne, påvirker udsigterne for tiltrædelse for de lande, der ønsker at være medlemmer af denne familie. Eksemplerne med Slovenien og Kroatien bekræfter dette. Derfor skal det udestående spørgsmål om navnet på Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien være afklaret inden – og ikke efter – tiltrædelsesforhandlingerne. Grunden er enkel. Hvis dette land får en startdato for forhandlinger, inden problemet er løst, vil landets regering ikke længere have et stærkt incitament til at træffe konstruktive foranstaltninger for omsider at opnå en gensidigt acceptabel løsning sammen med Grækenland.

Hvad angår Tyrkiet er reguleringen af landets forhold til Cypern og indstillingen af overflyvningerne over græsk territorium to vigtige faktorer til fremskyndelse af landets tiltrædelse. Disse forhold skal indgå i vores overvejelser, når vi skal stemme i morgen.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Dagens forhandling og beslutningsforslag giver Europa-Parlamentet i sin nye form lejlighed til at bekræfte sit engagement over for den yderligere udvidelse af EU, bifulde den positive udvikling i kandidatlandene i næsten alle tilfælde, og det er samtidig en påmindelse om, at opnåelse af friere handel, større stabilitet, bedre kontrol ved vores grænser og flere muligheder for bevægelighed for og fri udveksling af EU's borgere vil styrke – og ikke svække – EU.

De Europæiske Konservative gentager i dag, at de går ind for udvidelsen, men udelukker samtidig udvidelsen i det grundlæggende dokument for deres nye gruppe, hvis officielle talsmand i sin tale under forhandlingen gentog sin modstand imod Tyrkiet, hvorved gruppen befinder sig i præcis samme lejr som den yderste højrefløj, som vi alle har hørt i eftermiddag.

Jeg ønsker dog at takke kommissær Rehn, hvis sans for humor blev understreget i hans nylige kommentar om, at Generaldirektoratet for Udvidelsen i fremtiden ikke skal ligge i samme afstand fra hverken Rådet eller Kommissionen – midt i "rue de la Loi".

Jeg glæder mig over hans sans for humor og hans relevante bedømmelse. Jeg håber, at hans arv vil være, at alle kandidatlandene tiltræder EU.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Fru formand! Der har altid været et tæt forhold mellem Island og Den Europæiske Union, og som formand for delegationen for forbindelserne med Schweiz, Island, Norge og Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde glædede det mig meget at byde den parlamentariske delegation fra Island velkommen i sidste uge. Jeg håber, at der snart oprettes et blandet parlamentarisk udvalg, og efter afgørelsen fra EU's udenrigsministre i juli skal den islandske regering deltage i tætte forhandlinger med Kommissionen. Jeg er sikker på, at de europæiske regeringsledere vil give grønt lys for at indlede forhandlinger mellem EU og Island på topmødet næste forår. Da Island er medlem af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er 22 af de kapitler, som skal afsluttes, allerede behandlet. Der er allerede ydet en stor indsats. Jeg er overbevist om, at de andre kapitler vil blive behandlet på en positiv, direkte og venskabelig måde.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Fru formand! Som polak, men også som EU-borger i de sidste fem år, ønsker jeg at udtrykke min store glæde over vores forhandling i dag i dette storartede selskab med personer, der er tæt involveret i udvidelsesprocessen, f.eks. hr. Rehn og hr. Bildt. Vi taler om yderligere udvidelse af EU og det til trods for de personer, der siger, at EU har nået den øvre grænse for sine muligheder for territorial udvikling. De eneste gode nyheder, jeg har til modstanderne af yderligere udvidelse er, at der ikke vil være nogen udvidelse af EU i 2009 overhovedet.

Jeg ønsker ikke, at vi blot skal betragte processen for udvidelsen af EU ud fra et retligt synspunkt. Jeg ønsker også, at vi skal betragte udvidelsen som en historisk proces. Historien har trods alt lært os, at Balkan, f.eks., var kilden til mange konflikter i det 20. århundrede. Der var tale om konflikter, der påvirkede hele kontinentet, f.eks. med starten af Første Verdenskrig, og konflikter som f.eks. krigen i 1990'erne, der også påvirkede andre lande, om ikke andet på grund af indvandringen af mange millioner mennesker. Balkanlandenes tiltrædelse af EU kan efter min opfattelse derfor være EU's vigtigste bidrag nogensinde til stabilisering af og opnåelse af fred i vores kontinent.

Hvis jeg til slut kan henlede opmærksomheden på hr. Bildts udtalelse om åbne døre, vil jeg bede Dem om ikke at glemme, at der stadig er andre lande, som ikke er nævnt i dokumentet i dag, og som drømmer om EU-medlemskab.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru formand! Jeg beklager først og fremmest, at vi lige nu ikke er i stand til at male et rosenrødt billede af den politiske situation i Bosnien-Hercegovina.

Reformprocessen i landet er stadig lammet af de politiske kræfter. De to parter har ikke været i stand til at udvikle en fælles vision, hvorfor der ikke er opnået yderligere fremskridt.

Jeg ønsker endnu en gang at understrege betydningen af at opbygge det nødvendige bæredygtige grundlag for mere effektiv funktion af dette land og landets institutioner. Jeg ønsker derfor at opfordre de politiske ledere fra begge sider til at arbejde hen imod dette grundlag som udgangspunkt.

Jeg ønsker derudover at pointere, at det glæder mig meget at erfare, at Tyrkiet ligger så tæt op ad min kollegas – hr. Madlener – parti, det hollandske frihedsparti. Det er netop på grund af Tyrkiets forhandlinger med EU, at dette land har opnået så store fremskridt. Jeg havde derfor forventet, at frihedspartiet ville vise større støtte til forhandlingsprocessen.

Endelig ønsker jeg at understrege, at tiltrædelsesprocessen bør være resultatorienteret, og at den skal være styret, ikke af en tiltrædelsesdato, men af de opnåede resultater. Først når kandidatlandene har opfyldt de fastsatte krav og dermed kvalificeret sig til fuldgældigt medlemskab, kan der være tale om tiltrædelse.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, hr. minister! De har helt korrekt understreget, at vedtagelsen af Lissabontraktaten vil give os mulighed for at skabe en ny udvidelsespolitik, og vi skal indlede denne nye proces med en realistisk tilgang og overblik. Det er essensen af beslutningsforslaget.

På den anden side betyder en ny proces ikke, at vi skal spille fallit. Det vil være den sikreste måde, hvorpå der kan opstå misforståelser, endda mistro, blandt offentligheden, og det vil også være den bedste måde at skabe falske forhåbninger blandt kandidatlandene på og opmuntre dem til at gemme sig bag retoriske og overfladiske politikker frem for politikker, der er rettet imod gennemgribende reformer. Vi skal være på vagt over for foranstaltninger, betingelser og værdier, som vi ikke kan gå på kompromis med, og jeg tror især på et samarbejde med Den Internationale Straffedomstol.

Det skal samtidig bekræftes meget klart og tydeligt, at Vestbalkan – alle landene i Vestbalkan, herunder Kosovo – hører til i EU, og at vi skal opfordre dem til at fortsætte bestræbelserne og yde en endnu større indsats. Der er intet modsætningsforhold mellem på den ene side at fastsætte tydelige krav og på den anden

side vise fuld støtte til, at udvidelsesprocessen omfatter Vestbalkan, ligesom der ikke er noget modsætningsforhold mellem at følge filosofien om at bedømme alle efter kvalifikationer og være nødt til at tage vigtige initiativer for alle landene i regionen, f.eks. i forbindelse med visumliberalisering.

Endelig ønsker jeg at tale om Tyrkiet. Inden vi begynder at spekulere i et meget hypotetisk resultat i forbindelse med Tyrkiets tiltrædelsesproces, vil jeg blot nævne, at Kommissionen for andet år i træk ikke har opnået fremskridt med hensyn til Ankaraprotokollen, og at dette har stået i vejen for at åbne eventuelle nye forhandlingskapitler.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru formand! Jeg gik glip af starten af forhandlingen, da jeg som ordfører for Kroatien skulle rapportere til det blandede parlamentariske udvalg EU-Kroatien.

Jeg ønsker at benytte lejligheden til at takke hr. Bildt og hr. Rehn for deres indsats for i det mindste at finde en midlertidig løsning på grænsekonflikten mellem Slovenien og Kroatien. Det er et godt eksempel på, hvordan samarbejde mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet kan hjælpe landene med at løse deres problemer. Jeg har også ydet et bidrag til at sikre, at traktaten blev ratificeret med meget stort flertal, i det mindste i Kroatien.

Det er imidlertid Bosnien-Hercegovina, der giver anledning til størst bekymring. Jeg besøgte for nylig Banja Luka og Sarajevo. Det er korrekt, at hr. Dodik på mødet var indstillet på at indgå kompromiser og foretage ændringer. Jeg vil imidlertid gerne dvæle lidt ved en idé, som fru Pack netop har nævnt. Hvordan kan vi skabe kontakt med den brede befolkning? Der er stor mangel på interesse for at løse dette problem og de modsætningsforhold, der karakteriserer mange politikker. Det skal på en eller anden måde lykkes os at tale direkte til borgerne, da der i modsætning til den udtalelse, som William (The Earl of) Dartmouth endnu en gang kom med, er mange borgere i denne region, som ikke er interesseret i EU's økonomiske støtte, men som ønsker at flytte fra en region, der er præget af had og krig, til en union, som er præget af fred og forståelse. Det er det, som Europa handler om. Det ønsker De ikke at forstå, og De vil heller aldrig forstå det. Borgerne i Sarajevo og Banja Luka ved imidlertid godt, hvad Europa handler om, og det er dem, der har brug for vores hjælp.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru formand! Kroatien skal tiltræde EU næste år eller i det mindste afslutte tiltrædelsesforhandlingerne og indlede ratifikationsprocessen. Kroatien har i 20 år taget skridt med henblik på tiltrædelse af EU og opnåelse af frihed. Der er opstillet kunstige forhindringer, og jeg er taknemmelig over, at det svenske formandskab har hjulpet med at fjerne dem.

Kroatien har nu ratificeret aftalen med Slovenien med et flertal på to tredjedele, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at Slovenien også opfylder sine forpligtelser over for EU. Målet, som er fastsat til 2010, er også vigtigt, da det er et spørgsmål om EU's egen troværdighed.

Hvad angår Makedonien håber jeg, at det vil lykkes det svenske formandskab at indlede tiltrædelsesforhandlinger næste år, således at vi endelig kan løse det bilaterale problem, som også eksisterer i denne sammenhæng. Jeg håber, at vi kan ændre teksten i betænkningen, som temmelig ensidigt pålægger Makedonien mange forpligtelser og ikke nok forpligtelser for nabolandene. Alle skal yde en indsats, herunder EU-medlemsstaterne.

Det er efter min opfattelse uhyre vigtigt at inkludere Kosovo fuldt ud i Thessalonikiprocessen, og disse passager er meget vigtige i hr. Albertinis beslutningsforslag. Kosovo har også brug for et europæisk perspektiv. Jeg ønsker at opfordre alle medlemsstater, der ikke allerede har gjort det, til at anerkende Kosovo, således at vi ikke længere skal slås med retlige og tekniske problemer, og således at Kosovo kan spille en fuldgyldig rolle i integrationsprocessen.

(Taleren accepterede et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru formand! Jeg bemærkede, at hr. Posselt ligesom andre medlemmer bruger betegnelsen "Makedonien" for Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien. Det er netop betegnelsen "Makedonien", der skaber problemer mellem Grækenland, som er en EU-medlemsstat, og dette kandidatland. Det vil glæde mig meget, hvis det henstilles til mine kolleger at anvende den korrekte betegnelse for det pågældende land.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg ønsker at svare kortfattet ved at gengive udtalelsen fra min højt estimerede kollega, hr. Cohn-Bendit, fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Han har udtalt, at Makedonien er Makedonien er Makedonien. Jeg deler fuldt ud denne opfattelse. Det er aldrig hensigtsmæssigt at chikanere et naboland.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru formand! Der er kun ét Makedonien, og det er græsk, og derfor må denne komedie ophøre. I vores forhandlinger i Parlamentet skal vi bruge betegnelser, som alle har accepteret, og kandidatlandet Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien er accepteret som Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og ikke som "Makedonien".

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Fru formand! Jeg ønsker først og fremmest at takke hr. Albertini for den indsats, han har ydet i forbindelse med dette vanskelige beslutningsforslag om udvidelsesstrategien for mange lande, der befinder sig på forskellige niveauer i deres indsats for at opfylde kriterierne for EU-medlemskab. Jeg forstår og støtter hr. Albertinis ønske om at skabe størst mulig klarhed og opfordre til, at EU udvides til at omfatte Vestbalkan, Island og Tyrkiet. Størstedelen af ændringsforslagene viser imidlertid, at det er et kompliceret emne. Når Lissabontraktaten træder i kraft den 1. december, skal vi analysere og øge EU's integrationskapacitet. Jeg ønsker at foreslå Kommissionen, at den foretager en analyse af EU's integrationskapacitet, da selv EU uden borgernes støtte risikerer at ende med at være uden substans.

Jeg støtter endvidere den holdning, at en medlemsstat ikke skal pålægge et kandidatland medlemskabsbetingelser, der ikke kan opfyldes. Alle bilaterale problemer skal løses med europæisk forståelse og gennem fælles værdier, historie og kultur. Jeg ønsker i denne sammenhæng at opfordre til at fastlægge en fælles mindedag for historiske begivenheder og helte fra Balkanlandene.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Fru formand! Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på Tyrkiets interesser, som efter min opfattelse håndteres til ulempe for Cyperns interesser. Jeg ønsker at give udtryk for min utilfredshed med tilsidesættelsen af spørgsmål i relation til Republikken Cypern. De forhold, som Tyrkiet bør fordømmes for, anvendes i dag til at fremme Tyrkiets position i forbindelse med tiltrædelse af EU. Tyrkiet forpligtede sig i 2006 til at anerkende Republikken Cypern, tiltræde Ankaraprotokollen og bidrage til en afklaring af spørgsmålet om Cypern. Tyrkiet har intet gjort. Tværtimod føres der i dag forhandlinger til Tyrkiets fordel med det formål at åbne energikapitlet, som naturligvis også betragtes som en fordel for EU. Det er imidlertid klart, at Republikken Cypern, som er en lille stat, er nødt til at pleje egne interesser og anmode om sanktioner over for Tyrkiet, hvoraf en af sanktionerne naturligvis er at forhindre åbningen af kapitler.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! For det første vil Gruppen De Grønne foretrække ikke at fastlægge en dato for Kroatiens tiltrædelse. Vi mener, at erfaringerne viser, at det ikke har været en god idé tidligere, uanset om Kroatien tiltræder, så snart kriterierne er opfyldt.

For det andet er Københavnskriterierne naturligvis fortsat gældende, hr. Brok. De er gældende, og vi behøver ikke at nævne dem igen og igen. Vi holder os til de aftaler, som EU har indgået om tiltrædelse, og til Københavnskriterierne. Formålet med opnåelse af fremskridt med henblik på tiltrædelse er selve tiltrædelsen af EU.

Når vi drøfter Tyrkiet, må vi ikke glemme de fantastiske fremskridt, som Tyrkiet har opnået på områder, som vi for et par år siden aldrig ville have troet var mulige. Dette er en tydeligt vellykket tiltrædelsesproces, og det må vi ikke glemme.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand, hr. kommissær! Jeg ønsker at takke Dem for Deres engagerede indsats i forbindelse med udvidelsen af EU. EU har i de sidste to år haft en enorm indflydelse på Vestbalkans demokratiske ændringer og økonomiske deregulering. Visumfritagelsen for nogle af landene i Vestbalkan og indledningen af tiltrædelsesforhandlinger for Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien markerer de fremskridt, som EU-borgerne vil drage fordel af, både på grund af det retlige samarbejde og politisamarbejdet med EU og ud fra et økonomisk perspektiv.

Efter min opfattelse giver udvidelsen af EU under den nuværende økonomiske krise mulighed for at genoprette EU's økonomi. Vi bør dog ikke glemme de negative konsekvenser af de urimelige fordele, som EU tilbyder forskellige lande i Vestbalkan. Kommissionen skal endvidere nøje overveje at inkludere Moldova i gruppen af lande i Vestbalkan, da den støtte, der ydes til nabolandene med henblik på at gennemføre de nødvendige reformer, skal fortsætte på en retfærdig måde. Moldova er et potentielt kandidatland, der er rede til at komme på linje med EU som led i den politiske og økonomiske integrationsproces.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Fru formand! EU har nu en forfatning – Lissabontraktaten – en formand og en højststående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi kan derfor indføre en ny tilgang, når vi drøfter den nye udvidelsesproces, som involverer landene på Vestbalkan og Island, men navnlig Tyrkiet.

Jeg er bekendt med, at mange i EU er tøvende over for en ny udvidelsesproces, men erfaringerne fra f.eks. Rumænien og Bulgarien viser, at tiltrædelsen til EU har været det mest effektive instrument til at ændre tingene til det bedre i vores lande.

Vi skal selvfølgelig se på processerne i alle de lande, der ønsker optagelse i EU, med meget kritiske øjne. Vi skal først og fremmest sikre, at de demokratiske, politiske systemer fungerer forsvarligt. Vi har dog tilstrækkelige værktøjer til at overvåge overholdelsen af tiltrædelsesbetingelserne. Et tilbud om klarere udsigter til tiltrædelse vil være en stabiliserende faktor og vil fungere som katalysator for internt fremskridt i kandidatlandene.

György Schöpflin (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg er meget taknemmelig for denne lejlighed til at dele et par tanker med Dem. Udvidelse er med rette blevet betegnet som en af EU's mest vellykkede politikker. Mange af os har sagt det under disse forhandlinger. Og idéen om, at Europas centrale værdier – demokrati, menneskerettigheder og solidaritet – skal omfatte alle lande i Europa, har altid været og vil altid forblive hjertet i Europas identitet.

Det Europa, der findes, er baseret på forudsætningen om, at Europas lande gennem integration gradvist vil nå frem til en fredelig løsning på konflikter, men denne proces kommer ikke af sig selv. De tiltrædende lande skal gennemgå en transformation for at opfylde kravene for at blive medlem af EU. Det skal understreges, at processen er frivillig. Intet land tvinges til at komme med, men for at komme med i EU skal visse betingelser opfyldes.

Samtidig skal de tiltrædende lande, netop fordi opfyldelse af betingelserne kræver en stor indsats, opfordres til at yde den nødvendige indsats – og ikke kun det. De forpligtelser, der følger med medlemskabet af EU, skal overføres fra papir til praksis. Uden gennemførelse forbliver processen tom.

Det er det budskab, som Albertini-betænkningen sender til mulige kandidater til EU-medlemskab. EU er parat til at acceptere landene på Vestbalkan og Tyrkiet som fulde medlemmer, men det er op til dem at opfylde de betingelser, som EU har opstillet.

Carl Bildt, *formand for Rådet.* – (EN) Fru formand! Jeg vil forsøge at gøre det kort.

For det første vil jeg, hvis det er passende for formandskabet, tilslutte mig de medlemmer, der har hyldet kommissær Rehn for det arbejde, han har udført i de sidste fem år. Der er opnået meget. Det er måske godt nok for Deres efterfølger, at der stadig er noget at gøre, men meget er blevet gjort.

Jeg vil også udtrykke vores taknemmelighed for den meget brede støtte til udvidelsespolitikken, som alle repræsentanterne for de største politiske grupper har givet udtryk for under denne forhandling. Det er efter min mening en kilde til styrke.

(Indvending fra William (The Earl of) Dartmouth: "Har De ikke lyttet til forhandlingen?")

Jeg lyttede til forhandlingen. De er ikke medlem af en af de største grupper. Det beklager jeg.

Blandt andre hr. Severin nævnte, at dette er en proces, som vi også skal forankre i befolkningens hjerte og bevidsthed. Det er jeg enig i, men vi skal anerkende, at det kræver målrettet politisk lederskab fra hver eneste af os. Hvis vi ser tilbage på EU's historie, er det tydeligt, at kun en meget lille del af den europæiske integration er sket på grundlag af overvældende folkekrav.

Næsten alt har været resultatet af et visionært, fremsynet og ofte vanskeligt og krævende politisk lederskab, men vi har også efterfølgende vundet borgernes støtte til det, vi gør.

Jeg sagde, at jeg var statsminister i mit land, da vi tiltrådte EU. Vi udkæmpede en meget bitter valgkamp i forbindelse med folkeafstemningen. Vi vandt den snævert. Den offentlige mening var i nogen tid imod EU. Hvis man ser på de offentlige meningsmålinger, er vi nu et af de mere EU-positive lande i Europa. Det krævede politisk lederskab at nå hertil. Det sker ikke af sig selv.

Hvad angår de mere problemfyldte dele af Europa, er forsoning ikke let. Det kræver meget af lederskabet, og forsoning er endnu ikke opnået fuldt ud i alle dele af Europa.

Vestbalkan er med rette blevet nævnt af flere talere. Jeg kan forsikre Dem, at vi er opmærksomme på problemerne med Kosovo og på behovet for at komme videre med dem – også under hensyntagen til nogle af de problemer, vi har i EU.

Bosnien er blevet nævnt af flere, herunder fru Pack og hr. Swoboda, og jeg har kun et par bemærkninger til dette. Jeg har i år brugt fire hele dage sammen med Bosniens politiske ledelse i et forsøg på at skabe fremskridt og fortælle dem om farerne ved at komme bagefter, når resten af regionen bevæger sig fremad. Jeg har sikkert gjort for meget, fordi de, når alt kommer til alt, selv skal gøre dette, som fru Pack sagde. Det er deres land, ikke vores, men vi har også pligt til at fortælle dem, at resten af regionen bevæger sig fremad, og at det ikke vil være godt deres land, hvis de ikke kommer med. Det er, hvad vi har forsøgt at gøre og i et vist omfang stadig forsøger at gøre.

Vores udvidelsesproces er, som alle har påpeget, præstationsbaseret. Den kræver reformer. Den kræver forsoning. Og det gælder for alle uden undtagelse. Det gjaldt engang også for Sverige, og vi klarede det. Det gælder for alle uden undtagelse.

Med hensyn til det medlem, der var interesseret i at deltage i forhandlingen, bemærkede jeg, at der var en række medlemmer – primært mænd – fra den yderste højrefløj, der mildt sagt havde visse forbehold over for Tyrkiet. Hvis jeg forstod argumentet korrekt, var det, at Tyrkiet er for stort, for kompliceret og for muslimsk.

Hvis De læser traktatens artikel 49, og det er grundlaget for vores politikker, gøres der ingen undtagelser for store lande. Der gøres ingen undtagelser for komplicerede tilfælde, og der opstilles ingen religiøse kriterier.

(Bifald fra midten og venstre)

Det er altså, hvad vi skal overholde. Jeg lyttede til de bevægende ord om den kristne arv, og en stor del af det er sandt. Alle katolikker og ortodokse eller protestanter og anglikanere vil muligvis fortolke det på en anden måde, men jeg vil advare mod at definere den jødiske arv ud af Europa. De er ikke kristne, men de er med alle de problemer, vi har oplevet gennem historien, også en del af vores europæiske fortid, nutid og fremtid.

Jeg vil også påstå, at det ligeledes ville være en fejl at definere borgere af muslimsk tro, uanset om de er bosiddende i de nuværende medlemsstater, i Bosnien, i et andet land eller i Tyrkiet, og udelukke dem fra anvendelsesområdet for traktatens artikel 49. Det ville være en fejl.

(Bifald fra midten og venstre)

Jeg lyttede i den forbindelse med interesse til fru Koppa fra Grækenland og hendes bemærkninger om udfordringerne i landene på Vestbalkan og forsoningen med Tyrkiet, og jeg har bemærket de nylige foranstaltninger og erklæringer fra premierminister Papandreou.

Til sidst vil jeg nævne et af mine favoritemner. Et medlem nævnte, som det til tider sker i denne forhandling, spørgsmålet om absorptionskapacitet – at vi simpelthen ikke kan absorbere så mange lande. Jeg kan ikke lide ordet. EU "absorberer" efter min mening ikke nationer. Jeg ved ikke, om vi har absorberet Det Forenede Kongerige. Og jeg ved ikke, om Frankrig ønsker at blive absorberet. Og jeg håber, at Sverige aldrig vil blive absorberet.

EU beriger efter min mening landene, når vi tiltræder, og jeg har endnu ikke set en udvidelse, der har gjort EU svagere. Hver eneste udvidelse har, selv om den har været vanskelig, gjort EU stærkere, rigere og mere ambitiøs, og jeg er bestemt ikke en af dem, der mener, at den historie nu er afsluttet. Artikel 49 gælder.

Endelig sagde et medlem, at der er andre lande, som vi ikke har drøftet. Det er rigtigt. Artikel 49 gælder for alle europæiske lande uden undtagelse, herunder lande, der endnu ikke er nævnt i dagens forhandling.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Dem om en meget livlig og væsentlig forhandling om udvidelsen af EU og vores strategi – nu, næste år og i den nære fremtid. Denne forhandling har fulgt Parlamentets bedste demokratiske traditioner, og jeg er taknemmelig for den brede generelle støtte til vores omhyggeligt gennemførte udvidelsespolitik.

De har korrekt understreget vigtigheden af samtidig og parallel forpligtelse og konditionalitet i forbindelse med EU's udvidelse. Jeg er enig, og jeg vil understrege den afgørende betydning af at være både fair og fast på samme tid.

Vi skal være fair og respektere de forpligtelser, vi har påtaget os over for de lande, der er omfattet af vores konsoliderede udvidelsesdagsorden i det sydøstlige Europa, dvs. Vestbalkan og Tyrkiet. Samtidig skal vi være lige så faste som fair, og vi skal anvende stringente betingelser i samarbejdet med disse kandidatlande og potentielle kandidatlande.

Disse fungerer kun sammen – i takt, i samklang – og det er bestemt den bedste opskrift på gennemførelsen af reformer og demokratisk og økonomisk forandring i det sydøstlige Europa. Det er også den bedste opskrift på forankring af stabilitet i Vestbalkan og gennemførelse af reformer, der kan styrke de grundlæggende frihedsrettigheder i Tyrkiet.

Fru Flautre har ret i, at der pr. definition ikke findes en mere attraktiv portefølje end udvidelse. Jeg er dog en mådeholden mand – tro det eller ej – og der er efter min mening grænser for, hvor meget opmærksomhed og fascination en mand kan klare. Og som Carl Bildt sagde, skal der også være noget tilbage til min efterfølger, til den næste Kommission og til Parlamentet.

Hvordan det nu end forholder sig, så har det været fantastisk at arbejde sammen med Dem. Sammen har vi gjort en forskel. Vi skal huske, at udvidelse af EU i høj grad har bidraget til, at Europa i dag er helt og frit. Lad det forblive sådan, og lad os fuldende arbejdet i det sydøstlige Europa.

(Bifald)

Formanden. - Jeg har modtaget et beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det er efter min mening ekstremt vigtigt, at Parlamentet inddrages i evalueringen af udvidelsesprocessen. Denne proces har været en stor succes for EU og har skabt fred og stabilitet. På den baggrund skal vi huske, at landene på Vestbalkan er en del af Europa – både geografisk, kulturelt og historisk. Blandt de potentielle kandidatlande, der omtales i beslutningen, vil jeg gerne fremhæve den vellykkede indsats og det håndgribelige fremskridt, som Serbien har gjort. Dette land har bevæget sig fremad og har ensidigt gennemført interimsaftalen om handel, som det har indgået med EU, og har dermed vist, at det ønsker at komme tættere på EU trods de politiske og økonomiske vanskeligheder, landet befinder sig i. Parlamentet skal opmuntre Serbien til at fortsætte dets rejse mod EU. På dette tidspunkt skal vi opfordre Rådet og Kommissionen til at udvise åbenhed og konstruktivt fortsætte forhandlingerne med dette land. Fremskridt i arbejdet for at integrere Serbien i EU må efter min mening ikke afhænge af en anerkendelse af Kosovos uafhængighed.

Takis Hatziageorgiou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Holdningen til Tyrkiet er et særdeles vigtigt spørgsmål, som vil blive drøftet inden for rammerne af udvidelse på Det Europæiske Råds topmøde i december. Vi støtter fuld integration, idet dette mål skal udgøre en drivkraft for reform og politisk forandring på vigtige områder. Vi understreger, at Tyrkiet stadig ikke har opfyldt landets kontraktlige forpligtelser over for EU og alle medlemsstaterne. Tyrkiet skal omgående opfylde sine forpligtelser, ellers vil det ikke komme gennem evalueringen i december uden skrammer. De forpligtelser, der danner baggrunden for evalueringen af landet, og tidslinjen er anført i konklusionerne fra december 2006. De omfatter anvendelsen af tillægsprotokollen, forbedrede bilaterale relationer med og anerkendelse af Cypern og en konstruktiv holdning til proceduren for løsning af Cypernsproblemet. Det er absurd, at Tyrkiet fortsætter med at krænke den internationale lovgivning og de principper, EU er grundlagt på, ved at beholde besættelsestropper i en medlemsstat, samtidig med at det forsøger at opnå integration og en regulerende rolle i området. Endelig kan energikapitlet ikke åbnes, så længe Tyrkiet forhindrer Cypern i at udøve dets suveræne rettigheder i landets eksklusive økonomiske zone.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) EU er som en bygning under opførelse, og derfor vil selve begrebet om at standse udvidelsen være i strid med netop det princip, EU er bygget på. I henhold til traktatens artikel 49 kan ethvert europæisk land ansøge om medlemskab af EU. Det er netop grunden til, at vi i vores aktiviteter bliver mere og mere opmærksomme på udvidelsesstrategien for Vestbalkan, Tyrkiet og Island. Jeg støtter uden forbehold denne store interesse. Kroatien, Tyrkiet og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien har kandidatstatus og har på ansvarlig vis bevæget sig ind på vejen mod integration. Island, Montenegro og Albanien har ansøgt om tiltrædelse, og de to førstnævnte evalueres i øjeblikket af Kommissionen. Der er bestemt stadig problemer, som skal overvindes, f.eks. korruption, kriminalitet og pressefrihed. Indførelsen af visumfritagelsesordningen i Serbien, Montenegro og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien fra den 19. december vil sætte skub i denne proces. Når vi taler om udvidelse, vil jeg dog fremhæve, at vi også

⁽¹⁾ Se protokollen.

skal se på Moldova, som i øjeblikket gennemlever en kritisk politisk periode, hvad angår igangsættelse af processen hen imod demokrati og tiltrædelse til EU. På den baggrund skal vi støtte gennemførelsen af målsætningerne i den europæiske strategi for Moldova 2007-2013 med henblik på at opnå de resultater, som begge sider ønsker.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg har tre bemærkninger. Det glæder mig for det første, at udenrigsminister Carl Bildt påpegede det vigtigste budskab i Albertinis beslutningsforslag – at EU fortsat går stærkt ind for udvidelsespolitikken, som har vist sig at være en af de mest succesrige EU-politikker. Det skyldes i høj grad kommissær Rehns fremragende indsats. Det andet vigtige budskab er, at retsstatsprincippet er en grundlæggende del af den demokratiske udvikling og en af hovedbetingelserne for EU-medlemskab. Vi skal også udtrykke os klart med hensyn til betydningen af Københavnskriterierne. Min tredje bemærkning: Jeg opfordrer indtrængende Det Europæiske Råd til at vedtage åbningen af tiltrædelsesforhandlingerne med Makedonien på dets møde i december i henhold til Kommissionens henstilling.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (EN) Island er allerede en aktiv og langvarig partner i den bredere europæiske integrationsproces. Island samarbejder tæt med EU's medlemsstater som en af grundlæggerne af NATO og som medlem af Europarådet, EFTA, OSCE og Schengensamarbejdet. Det anslås endvidere, at Island allerede har indført omkring 60 % af Fællesskabets enorme regelværk. Fra dette synspunkt er Islands ansøgning om medlemskab af EU et logisk skridt.

Island har efter min mening altid haft et europæisk kald, og Islands medlemskab vil repræsentere en win-win-situation for begge parter. Vi drager allerede nytte af Islands erfaringer med bæredygtig forvaltning af fiskeressourcer, brugen af geotermisk varme og foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændring. Island har bevist sin beslutsomhed, hvad angår tiltrædelse til EU, ved at indgive svar på Kommissionens spørgeskema længe før tidsfristen, og jeg ser frem til evalueringen på topmødet i midten af december. Hvis alle krav opfyldes, og princippet om egne meritter respekteres, håber jeg, at Islands tiltrædelse kan kobles sammen med Kroatiens.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Der er behov for en differentieret tilgang til udvidelsesstrategien. Mens Island er et europæisk land, som er parat til EU-medlemskab, er Balkanlandene – bortset fra Kroatien – langt fra parate. Uløste problemer er vanskelige at løse efter tiltrædelse og forbliver uløste i årevis. Der må derfor ikke være nogen form for tvivl med hensyn til Balkanlandenes parathed til tiltrædelse, og lønningerne og de sociale forhold dér skal svare til det europæiske gennemsnit. I årevis har rapporterne om Tyrkiets fremskridt bestået af én lang liste over problemer. Hvis Tyrkiet var en bil, ville den aldrig være kommet gennem et bilsyn. Det er sandt, at dette land ikke er en del af Europa, hverken geografisk, åndeligt eller kulturelt. Dette understreges af landets vedvarende tilsidesættelse af menneskerettigheder og ytringsfrihed, som planen for kurderne ikke kan skjule, og af Cypernproblemet. Men måske EU ønsker at afvige fra sine menneskerettighedsstandards. Det er den eneste mulige forklaring på EU's underdanighed over for Benešdekreterne. Tyrkiet betragter sig selv som de tyrkiske folks overherredømme. Det betyder, at EU's problemer kun ville vokse efter Tyrkiets tiltrædelse, hvilket landets handlinger gentagne gange har vist. De positive aspekter, som f.eks. øget energisikkerhed, kan også opnås gennem et privilegeret partnerskab. Det er på høje tid, at vi begynder at tale ærligt og tydeligt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Som medlem af Parlamentet fra Ungarn, et naboland til Vestbalkan, støtter jeg helhjertet disse landes ambitioner om at tiltræde EU. Et vigtigt skridt i denne henseende var Kommissionens initiativ om afskaffelse af visumkravet for Serbien, Makedonien og Montenegro fra den 1. januar 2010. Parlamentets forslag, som ville fjerne visumkravet allerede fra den 19. december, er dog af symbolsk betydning og vil sikre en række praktiske fordele.

EU kunne næppe give de ungarer, der bor i Vojvodina i Serbien, og som har adskillige forbindelser til Ungarn, en bedre julegave end visumfri rejse, som ville gavne familie og venner, der bor på hver sin side af grænsen. Jeg er sikker på, at medlemsstaterne vil tilslutte sig denne beslutning allerede i denne måned.

Visumfritagelsen er et positivt svar på Vestbalkans ihærdige indsats hen imod europæisk integration. Navnlig Serbien har gjort betydelige fremskridt på det seneste. I Kommissionens nylige rapport hedder det endda, at premierminister Mirko Cvetkovićs nye regering med godt resultat har indledt kampen mod korruption, for ikke at nævne de særdeles vigtige fremskridt, der er gjort med hensyn til mindretalsrettigheder. Det serbiske parlament har vedtaget en lov om nationale råd. I kølvandet på de opmuntrende foreløbige drøftelser vil en beslutning om Vojvodinas status blive forelagt det serbiske parlament i næste uge. Bortset fra de mange positive tendenser skal indsatsen for at udrydde etnisk begrundede voldelige forbrydelser og den stadig stigende vold mod ungarer fra Vojvodina fortsættes.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne takke hr. Albertini for beslutningen om Kommissionens udvidelsesstrategi. Jeg er naturligvis enig i, at kandidatlandene skal fortsætte reformprocessen. Indsatsen skal koncentreres om at sikre retsstatsprincippet og ligebehandling af etniske minoriteter samt bekæmpelse af korruption og organiseret kriminalitet. Evalueringen af den politiske situation i Tyrkiet, herunder reformer, som er planlagt eller gennemført, gentager Kommissionens evaluering i den periodiske rapport. Fremskridtet er tydeligt med hensyn til opfyldelsen af Københavnskriterierne, men der er desværre stadig meget at gøre, når det gælder borgernes frihedsrettigheder generelt. Det vigtigste af alt er dog, at bilaterale uoverensstemmelser løses ved inddragelse af parterne. Disse ting bør dog ikke i sig selv være hindringer for tiltrædelsesprocessen, men EU skal søge at løse dem inden tiltrædelsen. Parlamentet skal være en objektiv observatør, fordi vi ønsker, at forhandlingerne fører til en aftale, der kan fremme Tyrkiets tiltrædelse til EU. Som borger i Polen, et land, der tiltrådte EU i 2004, ved jeg, at udvidelsesstrategien er et af de mest effektive områder af EU's politik. Det er afgørende, at de løfter, der er blevet givet, holdes, og det gælder også for EU. Målet med tiltrædelsesforhandlinger er fuldt medlemskab, og derfor skal opfyldelsen af hårde, men tydelige betingelser også udgøre en grundlæggende forpligtelse for dem til at nå dette mål. Det gælder for alle lande, også Tyrkiet.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Vores beslutning om kommende udvidelser skal afspejle den generelle holdning i Europa. Vi skal undgå at gentage tidligere fejl og bygge Europa sammen med befolkningerne. De beslutninger, der skal træffes, er fyldt med forpligtelser og skal forberedes og forklares godt, så de fleste af Europas borgere kan støtte dem. Parlamentet, der repræsenterer disse borgere, skal især være på vagt i denne forbindelse.

Hastværk ville være den værst mulige politik og kunne føre os tilbage til institutionel ustabilitet, selv om EU netop er ved at forlade den med Lissabontraktatens ikrafttræden. I dag skal vi teste den nye institutionelle mekanisme, som er et resultat af Lissabontraktaten, opbygge et politisk Europa og konsolidere de politikker, som vores medborgere ønsker på områderne for beskæftigelse, økonomisk genopretning, kampen mod klimaændring, energiforsyningsikkerhed og fælles forsvar.

Vi må ikke bytte om på prioriteterne, men skal i stedet øge ensartetheden og effektiviteten af fællesskabspolitikkerne, inden vi sigter mod nye EU-udvidelser. Endelig er jeg stadig imod Tyrkiets tiltrædelse til EU, og jeg håber stadig på et privilegeret partnerskab med dette land inden for Middelhavsunionen.

13. Afskaffelse af vold mod kvinder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om:

– mundtlig forespørgsel om den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder af Eva-Britt Svensson for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling til Rådet (O-0096/2009 – B7-0220/2009)

– mundtlig forespørgsel om den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder af Eva-Britt Svensson for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling til Kommissionen (O-0096/2009 – B7-0220/2009).

Jeg vil minde Dem om, at dagen i dag er den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder, og muligheden for at gennemføre denne forhandling er særlig vigtig for os.

Eva-Britt Svensson, spørger. – (SV) Fru formand! I dag er den 25. november, som markerer tiårsdagen for FN's resolution om indførelse af den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder. I hele mit voksne liv har jeg været politisk aktiv i kvindeorganisationer og i net for bekæmpelse af vold mod kvinder. I mit arbejde har jeg vist brugt ethvert tænkeligt ord til at beskrive situationen. Jeg har brugt rigtig mange ord. Det har vi gjort sammen i denne kamp. Nu synes jeg, vi faktisk har brug for konkret handling.

Dette er en form for vold, der berøver kvinder deres menneskerettigheder. Den påvirker og definerer kvinders daglige liv. Det er en form for vold, der bestemmer forløbet af deres liv og situationen for kvinder og unge piger.

Vi har alle et ansvar for at bryde tavsheden og for at samarbejde med alle gode kræfter i og uden for Parlamentet for at stoppe denne vold. Det omfatter vold i parforhold, seksuel krænkelse, fysisk og psykisk misbrug, voldtægt, mord, handel med sexslaver og omskæring af kvinder. Under krige og væbnede konflikter og under opbygningen efter konflikter udsættes kvinder i større grad for vold, både som enkeltpersoner og som gruppe.

Nogle mennesker hævder, at vold i hjemmet er en privatsag, et familieanliggende. Det er ikke rigtigt. Det er strukturel vold, og det er et socialt problem. Samfundet skal påtage sig et ansvar for at stoppe denne vold.

Det er et strukturelt og udbredt problem i alle regioner, i alle lande og på alle kontinenter. At sætte en stopper for alle former for kønsbestemt vold er et grundelement i et samfund med ligestilling. Mænds vold mod kvinder er efter min mening et klart tegn på det ulige magtforhold mellem mænd og kvinder. Samtidig hjælper det med at fastholde denne magtfordeling. Arbejdet for at stoppe mænds vold mod kvinder og børn skal baseres på realiseringen af, at det handler om magt, kontrol, opfattelser af køn og seksualitet og en udbredt samfundsstruktur, hvor mænd betragtes som overlegne i forhold til kvinder. Mænds vold mod kvinder er et klart tegn på det ulige magtforhold mellem mænd og kvinder.

Det er et folkesundhedsproblem. Det er et socialt problem, der – bortset fra personlige lidelser – har enorme omkostninger for samfundet. Det er dog først og fremmest et ligestillingsproblem. Vi skal derfor behandle problemet med vold mod kvinder fra et ligestillingsperspektiv. Det betyder også, at EU har beføjelser til at træffe foranstaltninger, og det er sådanne foranstaltninger, jeg og mine kolleger i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling kræver.

Inden for EU har vi Daphneprogrammet, som yder en vis økonomisk bistand til forskellige initiativer til bekæmpelse af vold. Det er godt, og det er nødvendigt, men det er langt fra tilstrækkeligt. Parlamentets Udvalg om Kvinders Rettigheder og Ligestilling forespørger derfor Kommissionen og Rådet, hvilke foranstaltninger der påtænkes gennemført for at tilskynde medlemsstaterne til at udarbejde nationale handlingsplaner for håndtering af vold mod kvinder. Planlægger Kommissionen at fremlægge forslag til retningslinjer med henblik på formulering af en mere sammenhængende EU-politik, og vil Rådet støtte dette? De gældende bestemmelser i traktaterne omfatter en forpligtelse til at arbejde for ligestilling mellem kvinder og mænd.

Hvornår agter Kommissionen at tilrettelægge et europæisk år for bekæmpelse af vold mod kvinder, således som Europa-Parlamentet gentagne gange har opfordret til siden 1997? Nu er tiden inde til det!

Åsa Torstensson, formand for Rådet. – (SV) Fru formand, mine damer og herrer! Fru Svensson har som formand for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling rejst et alvorligt og presserende problem. Jeg vil fra starten tydeligt sige, at vold mod kvinder ikke hører hjemme i et civiliseret samfund.

I år højtideligholder vi tiårsdagen for FN's resolution om indførelse af den 25. november som den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder. I dag tænker vi på de utallige kvinder og piger, som udsættes for vold i krigszoner og konfliktområder. Vi er opmærksomme på de lidelser, kvinder udsættes for i hele verden, kvinder, der voldtages, misbruges eller chikaneres, eller som er ofre for skadelige traditionelle sædvaner. Vi udtrykker vores solidaritet med ofrene for tvangsægteskaber og vold i form af æresforbrydelser, der kan involvere alt lige fra omskæring til mord. Vi er opmærksomme på den bekymrende udbredelse af mange former for vold mod kvinder i Europa hver eneste dag.

Vold mod kvinder er et problem, der berører mange forskellige politiske områder. Det anføres tydeligt i beslutningsforslaget om afskaffelse af vold mod kvinder, som De stemmer om i morgen. Vold mod kvinder er ikke kun et spørgsmål om forbrydelse og uretfærdighed mod kvinder. Det er også et spørgsmål om mænd, der er voldsudøvere, og det er et spørgsmål om ligestilling. Vi kan bedst bekæmpe denne vold er at benytte en holistisk tilgang og arbejde ud fra en bred definition af vold mod kvinder.

Rådets arbejde for at fremme ligestilling er altid baseret på princippet om at integrere ligestilling. I henhold til artikel 2 og 3 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal Rådet fremme ligestilling mellem mænd og kvinder i alle aktiviteter.

Rådet har rejst problemet med vold mod kvinder ved flere lejligheder og i flere forskellige sammenhænge. Jeg vil gerne starte med noget positivt. Et af de hidtil mest vellykkede eksempler på integration af ligestilling i EU er området for kvinder og væbnede konflikter, hvor en mere omfattende politik til bekæmpelse af vold mod kvinder begynder at tone frem.

Rådets mulighed for at træffe foranstaltninger på dette område er naturligvis begrænset til de beføjelser, som er anført i traktaten, og medlemsstaterne er ansvarlige for de områder, der falder ind under deres kompetenceområder, navnlig spørgsmål vedrørende retlige og indre anliggender samt sundhedsspørgsmål.

Medlemsstaterne har også ret til at udforme deres egne planer for bekæmpelse af vold mod kvinder, men de nyder også godt af samarbejdet. Der iværksættes dog også foranstaltninger på europæisk plan. Udryddelse af kønsbestemt vold og menneskehandel er et af de seks prioriterede områder, som udpeges i Kommissionens køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd 2006-2010. Under denne overskrift støtter Kommissionen medlemsstaterne gennem etablering af et system for sammenlignelige statistikker, styrkelse af bevidstheden, udveksling af god praksis og samarbejde om forskning. Vi ser nu frem til Kommissionens nye plan for ligestilling for 2011-2015.

Stockholmprogrammet, som vedtages i næste måned, omfatter en ramme til håndtering af de mange bekymringer i forbindelse med vold mod kvinder, som Parlamentet har givet udtryk for. Vi ser frem til en aftale om programmet og dets efterfølgende gennemførelse.

I mellemtiden foregår der allerede mange aktiviteter på EU-plan, navnlig med hensyn til oplysning, indsamling af information og udveksling af god praksis. Nogle af Dem deltog i formandskabets nylige konference i Stockholm om netop strategierne for bekæmpelse af mænds vold mod kvinder, hvor deltagerne havde lejlighed til at udveksle erfaringer og drøfte den fremtidige politik.

Afgørelsen fra 2007 om etablering af Daphne III-programmet, som har haft stor betydning for bekæmpelsen af vold mod børn, unge og kvinder, er også væsentlig. Jeg glæder mig over den indvirkning, som Daphneprogrammet har haft og fortsat har i vores samfund.

I Deres beslutning understreger De korrekt, at der ikke er nogen regelmæssig og sammenlignelig dataindsamling om de forskellige typer vold mod kvinder i EU. Rådet er også bekendt med, at indsamlingen af nøjagtige og sammenlignelige data er vigtig, hvis vi skal kunne forbedre vores forståelse af problemet med vold mod kvinder på europæisk plan. Jeg håber, at Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder, som blev etableret i fællesskab af Rådet og Parlamentet, kan yde et væsentligt bidrag på dette område. Rådet selv har iværksat konkrete foranstaltninger med henblik på at forbedre adgangen til statistiske oplysninger om vold mod kvinder. Rådet har arbejdet inden for rammerne af Beijinghandlingsprogrammet og har vedtaget særlige indikatorer inden for tre områder, som er relevante i denne forbindelse: 1) vold mod kvinder i hjemmet, 2) sexchikane på arbejdspladsen og 3) kvinder og væbnede konflikter. Vi har gjort fremskrift, men der skal naturligvis gøres mere.

Mange af de mest udsatte kvinder lever i udviklingslandene. Rådet, som er bekendt med dette, har vedtaget en række konklusioner om ligestilling og styrkelse af kvinders position i udviklingssamarbejdet, hvori vi understreger vigtigheden af at tage fat på alle former for kønsbestemt vold, herunder så skadelige sædvaner som omskæring. Vi må dog ikke stille os tilfredse med det. Omskæring af kvinder, såkaldte æresforbrydelser og tvangsægteskaber foregår også i EU.

Parlamentet har altid gået forrest, hvad angår opfordringer til foranstaltninger mod skadelige sædvaner. I overensstemmelse med denne tilgang har Rådet bekræftet sit ønske om at ville beskytte de mest sårbare i sine konklusioner om pigers situation, som Rådet vedtog sidste år. I disse konklusioner understregede Rådet, at afskaffelse af enhver form for vold mod piger, herunder menneskehandel og skadelige traditionelle sædvaner, er afgørende for styrkelsen af piger og kvinder og for opnåelsen af ligestilling mellem kvinder og mænd i samfundet.

Som fru Svensson fremhævede i indledningen til sin forespørgsel, har vold mod kvinder en skadelig indvirkning på kvinders evne til at deltage i det sociale, politiske og økonomiske liv. Kvinder, der som følge af vold udelukkes fra sociale aktiviteter, herunder beskæftigelse, risikerer marginalisering og fattigdom.

Dette bringer mig tilbage til den holistiske tilgang, jeg nævnte i begyndelsen, og den strukturelle karakter af vold, som blev fremhævet i forespørgslen til Rådet. Problemet med vold mod kvinder repræsenterer et mere generelt problem – en mangel på ligestilling. Den bredere kampagne for at styrke kvinderne hjælper også med at bekæmpe vold. Kvinder, der har frihed til at udnytte deres fulde potentiale, er mindre udsatte for vold end kvinder, som er lukket ude. Rådet har også gentagne gange forklaret, at kvinders fattigdom skal afhjælpes. Beskæftigelse er ofte den bedste mulighed for at komme ud af fattigdom. Der skal gøres mere for at fremme kvinders deltagelse på arbejdsmarkedet. Økonomiske og sociale kriser gør kvinder mere sårbare. På sit møde den 30. november 2009 forventes Rådet at vedtage en række konklusioner om ligestilling mellem kønnene: styrkelse af vækst og beskæftigelse – input til Lissabonstrategien efter 2010. Formålet er at garantere, at både integrationen af ligestilling og særlige ligestillingsforanstaltninger får en fremtrædende placering i kommende strategier.

Når vi højtideligholder tiårsdagen for FN's resolution om indførelse af den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder, anerkender vi omfanget af dette problem.

Samtidig glæder vi os også over, at landene arbejder sammen for at stoppe det. En stor del af vores arbejde for at bekæmpe vold mod kvinder her i Europa gennemføres inden for en international ramme.

På sit næste møde i marts 2010 vil FN's Kommission for Kvinders Status gennemføre den 15. evaluering af Beijinghandlingsprogrammet. Det svenske formandskab har allerede udformet en rapport om fremskridtet i EU og de udfordringer, der stadig skal løses. Den 30. november forventer Rådet at vedtage en række konklusioner om dette problem. Beijinghandlingsprogrammet giver os en struktur og en langsigtet dagsorden

for den internationale politik for ligestilling mellem kønnene. Rådet er aktivt involveret i dette arbejde, som i betydelig grad er koncentreret om bekæmpelsen af vold mod kvinder.

Problemet med vold mod kvinder kender ingen nationale grænser. Vi skal håndtere dette på internationalt plan, både i og uden for Europa. Vi skal intensivere kampen mod kønsbestemt vold under vores internationale missioner, og vi må ikke lukke øjnene for den vold, der begås hjemme mod vores egne borgere.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde i begyndelsen: Vold mod kvinder hører ikke hjemme i et civiliseret samfund. Jeg takker Parlamentet for at have rejst dette problem i dag. De har den fulde støtte fra Rådet, dette formandskab og alle, der kæmper for det, de tror på, og som forsvare principperne om retfærdighed, lighed og solidaritet.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand! I anledningen af den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder vil Kommissionen gerne gentage sin stærke politiske forpligtelse til at bekæmpe vold mod kvinder. Denne forpligtelse afspejles i meddelelsen om Stockholmprogrammet, hvis prioriterede områder omfatter behovet for at være særlig opmærksom på barnets rettigheder og på beskyttelsen af mennesker, som er særlig sårbare, f.eks. kvindelige voldsofre og ældre.

Med sin køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd 2006-2010 forpligtede Kommissionen sig til at hjælpe med at udrydde seksuel vold og vold i forbindelse med menneskehandel. Bekæmpelse af vold mod kvinder vil også være et prioriteret område i den nye strategi, der følger køreplanen, og som i øjeblikket er under udarbejdelse.

Finansiering af praktiske foranstaltninger i marken er dog også afgørende. Kommissionen har allerede ydet en stor indsats for at hjælpe med at bekæmpe vold i Europa gennem Daphneprogrammet. Dets indsats inden for forebyggelse af vold og støtte til ofre skal nu følges op af mere praktiske foranstaltninger.

Kommissionen har for det første udpeget foranstaltninger inden for rammerne af Daphne III-programmet med det formål at gennemføre en mere ensartet EU-strategi for bekæmpelse af vold mod børn, unge og kvinder. Takket være et årligt budget på ca. 17 mio. EUR i 2009 har Kommissionen kunnet målrette direkte mod udsatte grupper. Disse midler blev ydet i tillæg til støtte under de nationale programmer.

Etableringen af en ekspertundersøgellesgruppe planlægges som en del af Daphne III-arbejdsprogrammet for 2010. Denne gruppe skal hjælpe med at udpege de nødvendige foranstaltninger på fællesskabsplan og fremme en fælles tilgang blandt medlemsstaterne.

Kommissionen vil også påbegynde en vigtig gennemførlighedsvurdering, der skal vurdere, om det er muligt og nødvendigt at harmonisere lovgivningen vedrørende seksuel vold og vold mod børn på EU-plan. Resultaterne af denne undersøgelse fremlægges i efteråret 2010. Kommissionen agter at samle repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, Fællesskabets institutioner, politiske grupper, organisationer i civilsamfundet og internationale organisationer osv. med henblik på at udforme en mere udtrykkelig fællesskabspolitik.

Udvekslingen af bedste praksis, standarder og interventionsmodeller var desuden genstand for drøftelser allerede i december 2007 inden for rammerne af Det Europæiske Kriminalpræventive Net.

Endelig er det vigtigt at understrege, at ekstreme former for vold mod kvinder skal bekæmpes med de skarpeste midler. Til det formål foreslog Kommissionen i marts en ændring af den europæiske strafferamme som et led i kampen mod menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn, der især rammer de mest udsatte kvinder og piger.

Hvad angår ønsket om at tilrettelægge en europæisk dag for vold mod kvinder, har Kommissionen på grundlag af en dybdegående undersøgelse konkluderet, at det vil være for tidligt at iværksætte et sådant initiativ, inden en egentlig strategi for bekæmpelse af vold er blevet udformet.

Jeg vil nu give ordet til min kollega, fru Ferrero-Waldner.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Som De alle er bekendt med, har jeg i min åbenlyse egenskab af kvinde altid været engageret i kampen mod vold mod kvinder, men også i arbejdet for at styrke kvinder generelt, ikke kun i de sidste fem år, hvor jeg har været kommissær for udenrigsanliggender, men før det som minister. Derfor vil jeg gerne sige et par ord om dette punkt.

Hvad angår verden udenfor EU, er kampen mod vold mod kvinder, bortset fra specifikke interventioner i udviklingslandene, som min kollega vil tale om lidt senere, blevet et vigtigt fokuspunkt for EU's

menneskerettighedspolitik, og indsatsen styrkes af de specifikke retningslinjer, der blev vedtaget i december 2008.

Gennemførelsen af disse retningslinjer er særlig markant på lokalt plan i tredjelande, hvor EU er til stede. I omkring 90 tredjelande har ambassaderne for EU's medlemsstater og Kommissionens delegationer udviklet deres egne handlingsplaner, der har til formål at gennemføre disse retningslinjer og opstille en hel liste over initiativer, som skal gennemføres i perioden 2009-2010.

Vi udsender systematisk et klart budskab om dette: Krænkelsen af kvinders rettigheder kan ikke retfærdiggøres ud fra kulturel relativisme eller traditioner.

I forbindelse med disse drøftelser yder vi også hjælp gennem vores samarbejde, der har til formål at gennemføre henstillingerne fra den særlige rapportør om vold mod kvinder, at styrke de nationale institutioner, som er ansvarlige for ligestillings spørgsmål, eller at støtte ændring af love, som tillader forskelsbehandling af kvinder.

Emnet "Kvinder, fred og sikkerhed", som er omhandlet i resolution 1325 og 1820 fra FN's Sikkerhedsråd, har vores fulde opmærksomhed. I december 2008 vedtog EU desuden en global tilgang til gennemførelsen af disse resolutioner.

Det sikrer efter min mening et fundament af fælles principper, både for operationer vedrørende den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik og for interventioner, som involverer brugen af fællesskabsinstrumenter. Disse aktiviteter vil sætte os i stand til mere effektivt at integrere den "kvindelige" dimension i hele konfliktcyklussen lige fra forebyggelse, håndtering og løsning af kriser til konsolidering af fred og langsigtet genopbygning.

Personligt har jeg søgt støtte fra 40 ledende kvinder i hele verden for at sætte nyt skub i gennemførelsen af resolution 1325 og har, som De er bekendt med, foreslået, at der afholdes en ministerkonference 10 år efter den historiske vedtagelse af resolutionen. Denne idé er blevet godkendt af FN's generalsekretær Ban Ki-moon, og det er jeg meget stolt af. Hvad der måske er endnu mere bemærkelsesværdigt er dog, at flere og flere lande og internationale organisationer, f.eks. Den Afrikanske Union, under forberedelserne til denne ministerkonference har besluttet at intensivere deres indsats for at fremme resolution 1325, navnlig gennem udvikling af nationale handlingsplaner.

Jeg vil afslutte med en personlig bemærkning. Jeg sætter stor pris på de muligheder, som EU's politikker, både interne og eksterne, har tilført kampen mod vold mod kvinder, og jeg glæder mig over den støtte, de generelt har modtaget. Det glæder mig meget at se, at handling som tidligere ofte i en vis grad var begrænset til personligt engagement, nu bliver en fuldstændig fælles indsats.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Barbara Matera, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Afskaffelse af vold mod kvinder er et meget vigtigt emne, som kræver en større indsats og et større engagement fra os alle: EU-institutionerne, medlemsstaterne og civilsamfundet.

Vold mod kvinder er ikke kun en krænkelse af menneskerettighederne, men har også alvorlige konsekvenser for den enkelte og samfundet, som vi ikke kan ignorere. Derfor skal der tages fat om dette emne på flere fronter.

På den kulturelle front skal vi bekæmpe enhver idé om, at vold kan være berettiget ud fra kulturelle, religiøse eller sociale betragtninger. Vi skal tilrettelægge informations- og bevidsthedskampagner, der også er målrettet mod unge mennesker og gennemføres på skolerne. Tilrettæggelsen af et europæisk år, som Parlamentet har opfordret til flere gange, kan medvirke til at skabe en mere ensartet og effektiv politik på europæisk og internationalt plan.

På den politiske front er det vigtigt, at dette emne medtages som et prioriteret område på de nationale, europæiske og internationale dagsordener. Jeg mener derfor, at vi skal knytte stærkere bånd – og jeg er næsten færdig – mellem EU og FN, så vi alle kan arbejde sammen i den samme retning. I den henseende var talen af FN's vicegeneralsekretær, fru Migiro, i Parlamentet eksemplarisk. Jeg ønsker derfor for os alle, at dette samarbejde vokser sig stadig stærkere.

Britta Thomsen, for S&D-Gruppen. – (DA) Hr. formand, kære kolleger! I dag, den 25. november, markerer kvinder og mænd verden over FN's internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder.

Vold imod kvinder er et stort samfundsmæssigt problem, der ikke bare kan reduceres til et kvindeproblem. Derimod handler det om krænkelse af menneskerettighederne, retten til livet og retten til sikkerhed. FN vurderer, at syv ud af ti kvinder oplever vold fra mænd gennem deres levetid. Faktisk koster mænds vold flere kvinders liv end malaria, trafikuheld, terror og krig gør tilsammen. Vi kan ikke bare sidde her med hænderne i skødet. Det er nødvendigt, at vi fra EU's side sætter ind NU. Kommissionen må hurtigst muligt fremlægge en plan for EU's politik til bekæmpelse af alle former for vold mod kvinder.

Ser vi på de forskellige medlemsstaters indsats, er det helt tydeligt, at nogle lande tager problemet mere alvorligt end andre. Spanien, som 1. januar overtager formandsposten i Rådet, har sat bekæmpelsen af vold mod kvinder øverst på dagsordenen i deres formandsperiode. Som det eneste medlemsland i EU har Spanien oprettet et voldsobservatorium, der hvert år aflægger rapport om udviklingen af den kønsrelaterede vold og løbende opdaterer den bedst tænkelige strategi til bekæmpelse af volden. Lad os støtte op om det kommende spanske formandskabs initiativ til at få oprettet et voldsobservatorium i EU til gavn for alle Europas kvinder.

Antonyia Parvanova, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er ikke kun på grund af den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder, at vi skal spørge os selv, om vi har gjort nok, når vi overvejer en beslutning om dette emne. I Europa i dag udsættes én ud af fire kvinder for vold, hustruvold, voldtægt, seksuel udnyttelse eller omskæring.

Et af de værste eksempler på kønsbestemt vold er, når voldtægt bruges som et våben i krig, som vi f.eks. så det i Congo. Tiden er inde til en omfattende EU-strategi, som fører til konkrete foranstaltninger med henblik på at bekæmpe alle former for vold mod kvinder, herunder handel med kvinder.

Jeg vil gerne oplyse kommissæren om, at vi i dag under beslutningen om Stockholmprogrammet har stemt om et ændringsforslag, der opfordrer til et direktiv, en europæisk handlingsplan, om vold mod kvinder med det formål at sikre forebyggelse af vold, beskyttelse af ofre og retsforfølgelse af voldsmænd.

Jeg håber, at vores kolleger, De og Rådet ikke denne gang vil henvise til subsidiaritetsprincippet, og at dette direktiv og denne handlingsplan snart vil se dagens lys. Vi har også fremlagt dette problem for det spanske formandskab, som er meget positivt stemt over for en sådan prioritering. Jeg håber, vi alle vil prioritere dette.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er bestemt nødvendigt at fastlægge et klart retligt grundlag for bekæmpelsen af alle former for vold mod kvinder.

Jeg opfordrer også indtrængende Rådet og Kommissionen til at træffe en afgørelse om fuld overførsel af den europæiske politik til EU's kompetence. Ingen af EU's medlemsstater kan effektivt løse disse problemer alene. Nultolerance over for alle former for vold mod kvinder skal gøres til en topprioritet for alle institutioner i Europa.

Parlamentets krav til Rådet og Kommissionen om en målrettet og mere sammenhængende EU-handlingsplan med henblik på at bekæmpe alle former for vold mod kvinder er et skridt i den rigtige retning, og det samme er det observatorium for vold, som allerede er blevet nævnt.

Jeg vil desuden minde Kommissionen og Rådet om min opfordring til, at problemet med vold mod kvinder internationalt behandles inden for den kønsrelaterede dimension af menneskerettighedskrænkelser, navnlig i forbindelse med gældende bilaterale associeringsaftaler og internationale handelsaftaler, som det også fremgår af min betænkning om kvindedrab. Jeg vil spørge kommissæren, om hun kan være lidt mere konkret i denne forbindelse.

Til sidst vil jeg udtrykke min glæde over at se vores venner fra Congos sammenslutning for fred og retfærdighed i den officielle loge. De har givet os disse blomster for hver dag at minde os om, at dette er en fælles kamp, vi skal udkæmpe sammen og med mennesker, der lider og kæmper i marken for denne sag.

Marina Yannakoudakis, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vold mod kvinder, navnlig i hjemmet, er et problem, som skal drøftes, og jeg lykønsker formanden for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling med at have bragt det på banen.

Vi skal dog erkende, at dette problem ikke kun er et kønsrelateret problem. Det er ikke kun et ligestillingsproblem. Det er heller ikke kun et menneskerettighedsproblem. Det er først og fremmest et strafferetligt problem. Og fordi det er et strafferetligt problem, er det et statsligt anliggende, som skal varetages af nationalstaten.

I henhold til Europarådet udsættes én ud af fire kvinder for vold i hjemmet på et tidspunkt i deres liv. EU kan være proaktivt på dette område ved at tilvejebringe ressourcer til uddannelse og øget bevidsthed og ved at åbne debatten om vold – ikke kun mod kvinder, men også mod mænd: I henhold til det britiske indenrigsministerium udsættes én ud af seks mænd for vold i hjemmet.

Jeg besøgte for nylig Elevate, et krisehjem for kvinder i London, for at tale med ofre for vold i hjemmet. De kommer fra alle samfundsgrupper. Der findes ingen stereotyp. Vold rammer ofret, deres familier og deres børn. Voldens konsekvenser er både isolerede og omfattende og ødelægger liv. Vejen til at genopbygge disse tilværelser er lang og kræver støtte. Elevate tilbyder ofrene et sikkert sted og støtter dem i genopbygningen af deres tillid og evne til at fungere i samfundet. Projekter som dette kræver støtte, herunder finansiel støtte.

EU kan være proaktivt ved at nedbryde nogle af tabuemnerne omkring vold mod kvinder – og mænd. Det er et område, vi som samfund ikke længere har råd til at ignorere.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Hr. formand! Fru Svensson har fremsat en mundtlig forespørgsel om vold mod kvinder og har fremlagt et beslutningsforslag. I det hævder hun, at vold mod kvinder er et strukturelt problem, der er udbredt i hele Europa, og at det skyldes manglende ligestilling mellem mænd og kvinder.

Selv om det nederlandske Frihedsparti ikke kan tilslutte sig foranstaltninger mod dette problem på europæisk plan, går vi dog ind for disse forslag og opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at iværksætte integrerede foranstaltninger på et individuelt plan. Frihedspartiet fordømmer i de stærkest mulige vendinger enhver form for vold mod kvinder. Der begås dog megen vold i Europa mod muslimske kvinder, navnlig i hjemmet. Vi skal derfor også overveje tilfælde af vold i hjemmet, æresforbrydelser og omskæring af kvinder, som kan tilskrives den muslimske opfattelse af mænds og kvinders roller.

Selv om Frihedspartiet tager fuldstændig afstand fra enhver form for vold mod kvinder, vil vi dog henlede opmærksomheden på netop denne form for vold. Jeg vil understrege det igen: Det er fuldstændig uacceptabelt. Mit parti vil derfor på det kraftigste opfordre medlemsstaterne til at bekæmpe disse former for vold og træffe konkrete foranstaltninger for at undersøge muslimskrelateret vold mod kvinder.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Hr. formand, fru minister, kommissær De Gucht og kommissær Ferrero-Waldner! Jeg vil også gentage, hvad ministeren sagde: Vold hører ikke hjemme i et civiliseret samfund. Vi højtideligholder tiårsdagen for FN's resolution om afskaffelse af vold mod kvinder. Mens jeg lyttede til Deres taler og mine kollegers taler, tænkte jeg på, om vores efterfølgere i Parlamentet om 10 eller 20 år mon stadig siger, at vold ikke hører hjemme i et civiliseret samfund. Det er sandt, at tiden ikke er på vores side, idet vi er vidne til stigende aggression i vores samfund. Mediernes indflydelse påvirker denne stigning, men stigningen er også udtalt under krisen. Psykologer siger, at aggression er meget mere udbredt i krisetider end ellers. Vold mod kvinder er bestemt et problem, men det er, hvilket mandlige medlemmer ofte siger, også et problem, at mænd rammes af vold. Statistikken viser desværre, at 95 % af ofrene er kvinder. Hvad angår menneskehandel, er 80 % af ofrene også kvinder. Jeg mener, at tiden er inde til, at de europæiske institutioner håndterer dette problem mere seriøst.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Hr. formand! I dag råber millioner af enkeltpersoner og millioner af kvinder i hele verden op mod kønsbestemt vold. I dag kan vi ikke vende det blinde øje til denne betydelige plage, som er resultatet af et magtforhold, der historisk set altid har været ulige. Der kan ikke være nogen begrundelse, noget argument eller noget rum for forståelse. Nogle kvinder myrdes alene, fordi de er kvinder.

I denne situation bærer vi ansvaret for at udnytte alle de midler, vi har til rådighed, med henblik på at bekæmpe kønsbestemt vold, sikre videreudvikling og skabe et mere lige samfund gennem modige og målrettede lovgivningsforanstaltninger. Dette ansvar hviler på os alle, de europæiske institutioner, medlemsstaterne og organisationerne.

Lande, som f.eks. Spanien, har påtaget sig klare forpligtelser i denne henseende. Loven mod kønsbestemt vold er et nødvendigt og vigtigt instrument. Den skal derfor tjene som et eksempel for resten af Europa. Jeg kunne også nævne uddannelse for at sikre ligestilling, bekæmpelse af stereotyper og retshjælp til ofre. Jeg er sikker på, at vi kunne nævne mange andre nødvendige politikker på dette område. Det kommende spanske formandskab har udpeget kampen mod kønsbestemt vold som et af sine prioriterede indsatsområder. Det er efter min mening meget vigtigt, og jeg har tillid til, at Parlamentet ihærdigt vil støtte hvert eneste initiativ i den forbindelse.

Vi skal yde en fælles indsats og arbejde sammen. Først da vil vi kunne støtte de millioner af kvindelige ofre, som ikke kan vente ét minut længere.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! Som det allerede er blevet understreget i Parlamentet, er vold mod kvinder et særdeles alvorligt problem, som vi ikke altid tildeler den behørig opmærksomhed. Problemet har nået et afskyeligt niveau i udviklingslandene, navnlig i lande, som er ramt af krig og konflikt. Voldtægt og seksuel vold mod piger, kvinder og børn har antaget epidemiske proportioner i afrikanske lande, der hærages af krig, herunder navnlig Congo, Somalia, Burundi og Liberia. Den enorme udbredelse af voldelige handlinger forekommer dog ikke kun i konfliktfyldte lande. Volden er også udbredt i selv de fredeligste og mest demokratiske lande i verden.

Det er vores pligt at rette vores opmærksomhed og indsats mod retsforfølgelse af alle, der krænker menneskerettighederne, og samtidig yde en indsats for at forbedre kvinders sikkerhed og sikre, at der ydes tilstrækkelig hjælp til ofre for seksuel aggression, lige fra lægehjælp til reintegration af kvinderne i familie og samfund.

Til sidst vil jeg minde Dem om de arrangementer, der blev gennemført som et led i Udviklingsudvalgets højtideligholdelse af den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder. Jeg takker kommissær De Gucht for hans deltagelse i disse arrangementer og hans interesse for dette problem og kommissær Ferrero-Waldner for hendes deltagelse i denne forhandling.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne tilegne denne internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder til Anna Politkovskaya, en journalist og kvinde, der måtte betale for sin ægte kærlighed med sit liv, til de afrikanske kvinder i konflikter og til de mange kvinder i Europa, hvis lidelser alt for ofte går ubemærket hen.

Disse eksempler stemmer ikke overens med det nedværdigende og forbrugerfokuserede billede, som medierne ofte knytter til den kvindelige identitet, hvilket bidrager til at skabe en kultur, hvor kvinder undertrykkes og ydmyges. Dette er også en alvorlig form for vold, som Europa skal bekæmpe og gribe ind overfor.

Vi skal omgående etablere et ensartet europæisk system til indsamling af statistiske data – som det er blevet sagt mere end én gang – med særlig vægt på mindreårige, menneskehandel, fysisk og seksuel vold og udsatte kvinder, f.eks. indvandrere. Vi vil alligevel gerne se håndgribelige resultater af EU's retningslinjer for kvinder i væbnede konflikter, som kommissæren også nævnte tidligere, i det mindste gennem tilvejebringelse af finansiel og anden støtte til projekter, der ofte tilrettelægges af små sammenslutninger, lokale ngo'er, herunder i lande, som forsøger at reintegrere og hjælpe voldsramte kvinder.

Vi er opmærksomme på, at vi i dag via Lissabontraktaten og Stockholmprogrammet har fået en ny mulighed for at gennemføre denne forebyggende indsats inden for Fællesskabet.

Vi skal dog også tage afstand fra andre aspekter af vold: de rammer, som vold finder sted indenfor. Alkohol- og narkorelateret vold stiger blandt unge og mindreårige, og måske vi ikke nævner dette tilstrækkelig ofte, når vi drøfter vold mod kvinder.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Hr. formand! Millioner af kvinder slås, lemlæstes, købes, sælges, voldtages og myrdes alene, fordi de er kvinder. Flere kvinder dør af aggression rettet mod dem end af kræft. Vi skal få offentligheden til at indse, at vold mod kvinder ikke hører hjemme i et moderne og demokratisk samfund. Lad os begynde med at uddanne politikerne og frigøre politik fra påvirkningerne fra de religioner, der sanktionerer mændenes dominans. Dette er en afgørende forudsætning for reel ligestilling og afskaffelse af vold.

I mit land afviser den konservative højrefløj, som er i lommen på kirken, at lade kvinderne nyde godt af alle menneskerettighederne. De ønsker en patriarkalsk familie, hvor kvindes rolle er centreret omkring kødgryderne, vuggen og kirken. Kvinder har ikke ret til abort, og der er planer om at berøve dem deres ret til in vitro-befrugtning. Den idealiserede "polske moder", som tappert bærer sin byrde i form af en voldelig mand, er en absurditet, som skal bekæmpes socialt og retligt.

Jeg vil varmt opfordre alle til at deltage i en konference om bekæmpelse af vold mod kvinder, der afholdes den 10. december i Parlamentet, og som er tilrettelagt på initiativ af den polske kvinderektighedsorganisation "Women's Rights Centre".

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hver eneste dag udsættes én ud af fem kvinder i Europa for vold. Vold mod kvinder kan ikke accepteres, uanset hvilken form den antager. Alligevel lever mange kvinder og unge piger i Europa stadig i skyggen af aggression eller udnyttelse.

Tallene er alarmerende. Vold mod kvinder antager mange former og forekommer overalt: vold i hjemmet, seksuelt misbrug, seksuel chikane på arbejdspladsen, voldtægt, herunder i parforhold, og uden for Europa også som taktisk middel under krigsførelse.

I Europa er vold i hjemmet den primære årsag til død og lemlæstelse blandt kvinder i alderen 16-44 år. Mens vi drøfter disse meget alvorlige forhold, overfalder kvinder. Det er ikke nok at tale. Tiden er inde til handling.

EU har pligt til at beskytte sine mest udsatte borgere. Bekæmpelse af vold mod kvinder er en kamp for grundlæggende menneskerettigheder, og Daphneprogrammet, som støtter foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe alle former for vold, er utilstrækkeligt.

Der skal overvejes nye foranstaltninger med henblik på at udvikle ensartede europæiske planer. Jeg støtter tilrettelæggelsen af et europæisk år for bekæmpelse af vold mod kvinder, som Parlamentet nu har opfordret til i mere end ét årti.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gentage, hvad fru Matera og fru Stassen allerede har sagt om vold af kulturelle eller religiøse årsager. Jeg vil benytte dette minut til at fortælle Dem om en personlig oplevelse, jeg har haft på en af mine missioner som frivillig.

Det er historien om en kvinde, historien om Karin, historien om en kvinde, der ikke ønskede at bære burkha. For at straffe hende overhældte hendes mand hende med syre. Han gjorde det om natten. Han gjorde det, mens hun sov. Karin bærer nu burkha, ikke fordi hun ønsker det, men for at skjule arrene fra dette tragiske angreb.

Jeg håber, at denne dag ikke blot bliver endnu en dato i kalenderen, men at den kan hjælpe alle disse kvinder, som udsættes for vold hver eneste dag, og at vores ord kan omsættes til håndgribelige handlinger og gerninger.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Mange kvinder i Europa og resten af verden kæmper hver eneste dag for at afskaffe volden mod dem, men de kan og bør ikke udkæmpe denne kamp alene, fordi vold mod kvinder, som oftest begås af mænd, også er vold mod hele menneskeheden.

Det er kun rigtigt, at også mænd inddrages i denne kamp. Derfor deltager jeg i "White Ribbon Campaign". Denne kampagne blev oprindeligt etableret af mænd for andre mænd i Canada for næsten 20 år siden. En gruppe mænd besluttede en dag, at de havde pligt til at opfordre andre mænd til offentligt at protestere mod vold mod kvinder. Dette hvide bånd er et symbol. Det er også symbolet på den nellike, der minder om de congolesiske kvinders kamp mod de lidelser, de gennemlever hver eneste dag – de var her for et øjeblik siden.

Jeg opfordrer derfor så mange af mine kolleger som muligt til at gå med os i denne kamp mod vold mod kvinder, fordi der findes både fysisk og psykisk vold, og ofte kan ord sår mere end slag, som De ved.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Hr. formand! Vold mod kvinder i alle dens former varierer afhængigt af den økonomiske, kulturelle og politiske situation i et samfund. Den kan variere fra psykiske og fysiske overgreb i hjemmet til tvangsægteskab i en ung alder og andre voldelige sædvaner. Enhver form for vold mod kvinder er en uacceptabel krænkelse af menneskerettighederne og hæmmer ligestillingen mellem kønnene. Denne form for vold er meget udbredt. Den har flere ofre end kræft og efterlader dybe ar i kvindernes sind og på samfundet. Derfor skal vi øge indsatsen for at bekæmpe dette problem.

I henhold til FN's skøn er omfanget af overgreb ikke kun stabilt, men faktisk stigende. I de fleste tilfælde anerkendes sådanne handlinger desværre ikke eller ignoreres blot. I Rumænien støtter jeg den kampagne, der føres af FN's Befolkningsfond og FN's informationscenter under navnet "Women in Shadows". Den har til formål at øge den offentlige bevidsthed om den alvorlige karakter af dette problem.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vold mod kvinder er en frygtelig krænkelse af menneskerettighederne, uanset hvilken form den antager, herunder tvangsægteskab, tæv og voldtægt. Især begrebet "æresdrab" er efter min mening frastødende, fordi der slet ikke er noget ærværdigt ved det. Æresdrab er en frygtelig forbrydelse, som skal bekæmpes med alle mulige midler.

Lissabontraktaten undertegnes snart, og dermed får chartret om grundlæggende rettigheder, der er bilag til traktaten, særlig betydning. Derfor er vi i EU forpligtet til at gøre alt, hvad der er muligt for at bekæmpe denne vold.

Det er allerede blevet nævnt, at voldtægt kan bruges som et våben i krig. Der er henvist til Congo, hvor disse frygtelige handlinger har fundet sted i årevis, og hvor voldtægtsforbrydere endda har små børn og ældre kvinder blandt deres ofre. Vi har indført en række programmer, og fru Ferrero-Waldner oplyste, at hun har

henvendt sig til ledende kvinder i hele verden. Det er tilsyneladende ikke nok. Dette er ikke kun et problem for kvinder. Det er et problem for alle i hele verden. Vi skal i EU gøre alt, hvad vi kan for at forbedre situationen.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Hr. formand! I de senere år er initiativerne til støtte for bekæmpelse af vold mod kvinder blevet mangedoblet. Fænomenet er desværre stadig udbredt i Europa, uanset kvindernes alder, uddannelse eller sociale position. Vi skal derfor fortsat understrege, at vold mod kvinder hverken er noget naturligt eller noget uundgåeligt. Vold mod kvinder er over alt i verden ganske enkelt en forbrydelse og en krænkelse af retten til liv, personlig værdighed, sikkerhed samt fysisk og mental ukrænkelighed. Når vi taler om vold, handler det ikke kun om at fremstille kvinder som ofre. Det kræver først og fremmest en fordømmelse af selve voldshandlingen og voldsmanden, der ikke må forblive ustraffet. Vi har brug for langsigtet uddannelse af kvinder og mænd, der kan udtrykke stereotyper og få alle til at indse nødvendigheden af at bekæmpe dette fænomen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg håber, at denne internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder vil markere starten på nedbrydningen af den mur af tavshed og ligegyldighed, der stadig findes i vores samfund, hvad angår denne sande plage, som rammer millioner af kvinder i EU og resten af verden.

Vold mod kvinder er en krænkelse af menneskerettighederne og hindrer deres deltagelse i det sociale og politiske liv, i det offentlige liv og i arbejdslivet, og den forhindrer dem i at være borgere med fulde rettigheder. Selv om de forskellige former for vold også varierer på tværs af kulturer og traditioner, som det allerede er nævnt her, gør kapitalistiske økonomiske og sociale kriser kvinder mere udsatte, forværrer deres udnyttelse og fører til fattigdom og marginalisering, der også bidrager til menneskehandel og prostitution.

Det er derfor afgørende, at vi samler finansielle ressourcer og politikker, som er målrettet mod fremme af kvinders rolle i samfundet og lige rettigheder, og at vi gennemfører reelle planer for at bekæmpe alle former for vold mod kvinder, samtidig med at vi afskaffer den forskelsbehandling, der stadig findes, og beskytter ofrene.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! I 2000'erne så vi i Europa en mangedobling af sikkerhedslovene: overvågning, undertrykkelse, tilbageholdelse og fængsling.

Budgetterne for disse politikker er eksploderet. Alligevel falder omfanget af vold mod kvinder ikke. I 2008 døde 156 franske kvinder af kvæstelser, de var blevet påført af deres ægtefælle, og én ud af 10 kvinder i Frankrig er offer for hustruvold. De sikkerhedsforanstaltninger, der er indført i form af videoovervågning, registrering og biometri, opfylder ikke kvinders reelle sikkerhedsbehov.

Denne vold rammer alle kvinder i alle lande, uanset oprindelse, social baggrund og religion. Den hænger sammen med forskelsbehandling på grund af køn. Sexisme består ligesom racisme i at fornægte en anden person status som en selvstændig person.

Hvordan bekæmper vi sexisme? Vi kræver stærk politisk vilje med det formål at informere, forebygge og beskytte, politisk vilje til at afskaffe alle former for forskelsbehandling, hvor vold har rodet. Fortjener sikkerheden for mere end halvdelen af alle de europæiske borgere, med andre ord de kvindelige borgere, ikke en betydelig politisk investering?

Åsa Torstensson, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, fru Svensson, mine damer og herrer! Tak for denne meget vigtige forhandling. Mænds vold mod kvinder har mange forklædninger og antager mange former, men sårbarheden og smerten er den samme, uanset hvem der rammes.

Det er godt, at Kommissionen iværksætter så mange initiativer på dette område, og jeg håber, at det europæiske samarbejde vil være en kraft, der kan bekæmpe vold og styrke ligestillingen, og at vi vil arbejde strategisk. Mange medlemmer af Parlamentet har opfordret til dette initiativ og denne aktivitet.

Jeg vil gentage, at vold mod kvinder er et prioriteret område for det svenske formandskab: 1. Inden for rammerne af Stockholmprogrammet, som vedtages i næste måned, vil der være bedre muligheder for at håndtere disse problemer med kvinder, der udsættes for vold, som Parlamentet har fremhævet.

2. Den 9. november var formandskabet vært ved en konference, hvor medlemsstaterne og repræsentanter for civilsamfundet havde lejlighed til at dele deres erfaringer og oplysninger i forbindelse med bekæmpelse af vold mod kvinder. I løbet af efteråret tilrettelagde formandskabet også en konference i Bruxelles om ofrene for menneskehandel med det formål at fremhæve behovet for at iværksætte foranstaltninger til fordel for de ramte og nødvendigheden af at samarbejde med oprindelseslandene for menneskehandel.

Jeg vil gerne takke for denne meget vigtige forhandling. Vejen er lang, og forhindringerne er mange, men vores vision må være, at volden mod kvinder skal stoppe.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har et par afsluttende bemærkninger, men først vil jeg takke alle de medlemmer, der har bidraget til denne forhandling, som er en meget afgørende forhandling. Dette er en af de mest brutale former for krænkelse af menneskerettighederne, som er meget udbredt, og ikke kun i udviklingslandene. Vi taler meget om Congo, men vi burde også tale om andre udviklingslande, som f.eks. Pakistan. I går aftes så jeg efter et møde i Parlamentet tv, og der var et program på 24/24 om misbrug af kvinder i Pakistan. Det var frygteligt, simpelthen frygteligt. Men det er også sandheden. Et af medlemmerne nævnte eksemplet med kvinden, der ikke ønskede at bære en burkha.

Det er tydeligt, at konflikten forværres, og at overgrebene mod kvinder bliver værre og værre, at seksuel vold bruges som et våben i krig, at samfundsstrukturen i de traditionelle samfund efter nogen tid ødelægges og nedbrydes, at etikken forsvinder, og at vi til sidst har en situation, hvor ikke kun oprørere og soldater, men også almindelige borgere begår sådanne frygtelige overgreb mod kvinder og børn.

Flere medlemmer har spurgt, om det er muligt at vedtage et europæisk direktiv om afskaffelse af vold mod kvinder, der ville sikre forebyggelse af vold, beskyttelse af ofre og retsforfølgelse af voldsudøvere. Jeg tror desværre ikke, der er et retligt grundlag for det. Der er et retligt grundlag i Lissabontraktaten for gennemførelsen af specifikke foranstaltninger...

(FR) ...især med hensyn til menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Det er klart omhandlet i Lissabontraktaten, men erklæringen om menneskerettigheder som sådan er ikke et retligt grundlag for gennemførelsen af et direktiv.

Jeg mener dog stadig, at Kommissionen skal fortsætte med at udnytte forskellige metoder til at angribe dette problem, navnlig gennem programmer, der er målrettet både mod udviklingslandene og mod visse udsatte grupper og vores egne medlemsstater, fordi der også stadig er problemer her i EU, som virkelig burde vise verden et godt eksempel, hvad angår beskyttelse af menneskerettigheder og kvinders rettigheder.

De kan regne med, at Kommissionen – både den nuværende og den næste – vil forfølge og udvikle denne indsats af den simple grund, at den er nødvendig. Det er ikke et spørgsmål, som en af talerne sagde, om, hvorvidt medlemsstaterne, Kommissionen eller EU skal tage initiativet. På alle niveauer og inden for alle vores ansvarsområder skal vi efter min mening have dette problem i baghovedet.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Formanden. – Jeg har modtaget et beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5, for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen torsdag den 26. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg er enig i denne beslutning, og jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til at tilrettelægge et europæisk år for bekæmpelse af vold mod kvinder. Medlemsstaterne vil så hurtigere kunne forbedre den nationale lovgivning om bekæmpelse af vold mod kvinder, navnlig vold mod kvinder i hjemmet, og ville også effektivt kunne gennemføre nationale handlingsplaner til bekæmpelse af vold mod kvinder. Medlemsstaterne skal indføre et enkelt system til reduktion af volden mod kvinder med henblik på at samle forebyggelses-, beskyttelses- og støtteforanstaltninger. Det er meget vigtigt, at dette problem udpeges til et prioriteret område, når den nye Kommission indleder sit arbejde, og Spanien overtager formandskabet.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) I dag er den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder. Vold mod kvinder findes overalt og i alle klasser, rige og fattige, uddannede og ikkeuddannede, de socialt mobile og de marginaliserede, men der findes stadig en udbredt og strukturel blindhed over for problemet. Denne beslutning opfordrer til en målrettet og mere konsekvent plan for EU's politik til bekæmpelse af alle

(2) Se protokollen.

former for vold mod kvinder, jf. EU's køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd. De nationale love og politikker skal forbedres gennem udarbejdelse af omfattende nationale handlingsplaner med henblik på at forebygge, beskytte og retsforfølge. I Irland måtte 1.947 kvinder og 3.269 børn søge tilflugt på krisecentre. Over 120 kvinder er blevet myrdet siden 1996, heraf et betydeligt antal af en partner eller tidligere partner. EU-undersøgelser har vist, at én ud af fem kvinder har været udsat for vold fra sin mandlige partners side, og at 25 % af alle anmeldte voldsforbrydelser i Europa involverer en mand, som har overfaldet sin kone eller partner. Formålet med hustruvold er at kontrollere og ødelægge den menneskelige sjæl. Rapporter om, at den irske regering planlægger besparelser på op til 30 % inden for visse tjenester, illustrerer så rigelig dens mangel på ægte engagement i forebyggelse, beskyttelse og retsforfølgelse.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Én ud af fem kvinder har været udsat for vold i hjemmet i Europa. På Malta blev der mellem januar og oktober 2009 rapporteret 467 tilfælde af vold i hjemmet, men disse tal giver sandsynligvis ikke et helt repræsentativt billede af problemet på Malta. På samme måde er statistikkerne i de andre medlemsstater også misvisende. Det skyldes, at kvinder ofte frygter at blive misforstået af myndighederne og retsvæsenet. I beslutningen anføres det, at vold, bortset fra at være en forbrydelse, også er et spørgsmål om forskelsbehandling og ulighed – et af EU's kompetenceområder. Forslaget fokuserer med rette på retsforfølgelsen af voldsudøvere. Det er vigtigt, at der ikke er juridiske smuthuller, der gør det muligt for voldsudøvere at undgå straf. Når det er sagt, skal rehabilitering af mishandlende partnere dog også overvejes for at undgå gentagelse af vold i fremtiden. Nogle medlemsstater har ikke tilstrækkelig kvalificerede medarbejdere, der kan yde den nødvendige støtte, hjælp og rådgivning til ofre. For ofre er det ikke nok at etablere krisecentre. Sådanne kvinder har brug for hjælp fra det offentlige til at komme tilbage på arbejdsmarkedet, så de kan opnå reel økonomisk uafhængighed fra deres mishandler. Uddannelsesprogrammer for ofre skal intensiveres, så de fuldt ud kan integreres i samfundet, og EU skal udnytte sine beføjelser til at tage fat om så åbenbare uligheder.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Vold mod kvinder er et alvorligt problem i verden. Kvinder – og børn – er den mest udsatte gruppe i samfundet, som oftest udsættes for mishandling. I Europa anslås det f.eks., at 20-25 % af alle kvinder udsættes for fysisk vold i løbet af deres voksenliv, mens 10 % af kvinderne endda underkastes seksuel vold. Hvad angår vold i hjemmet, begås 98 % af volden af mænd mod kvinder, og dette problem skal derfor betragtes som et kønsbestemt problem. Når vi taler om vold, taler vi ikke kun om fysisk vold. Det betyder, at tallene ovenfor kunne være meget værre.

Vi kan ikke acceptere sådanne tal og den virkelighed, der påvirker især kvinder. De europæiske socialdemokrater har længe krævet effektiv beskyttelse og gode programmer. Daphneprogrammet er en god start, men vi skal gøre mere på EU-medlemsstatsniveau. Det er vigtigt, at det spanske formandskab har besluttet at udpege kampen mod vold som et prioriteret område. Der er ingen sociale problemer, som kan løses fuldstændig på blot seks måneder. Jeg vil derfor gøre alt for, at de belgiske og ungarske formandskaber fortsætter det arbejde, som det spanske formandskab har indledt.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (EN) Tvangssterilisation er en af de alvorligste former for vold mod kvinder og en utilladelig krænkelse af menneskerettighederne. I flere medlemsstater er romanikvinder blevet underkastet tvangssterilisation med det formål at reducere deres "høje, usunde" fødselsrate. Selv om der er registreret flere tilfælde, og der er afsagt flere domme til fordel for ofrene, er der stadig ikke givet tilstrækkelige erstatninger eller officielle undskyldninger. Jeg vil i den forbindelse glæde mig over undskyldningerne fra premierminister Jan Fischer og den seneste beslutning fra den tjekkiske regering, som kræver, at sundhedsministeriet inden den 31. december 2009 iværksætter en række foranstaltninger med henblik på at sikre, at sådanne overgreb ikke længere finder sted. Jeg håber, at andre lande, f.eks. Slovakiet, tilslutter sig det tjekkiske initiativ og indfører en ordning, som yder tilstrækkelig kompensation til kvinder, hvis reproduktionsevne er blevet ødelagt uden deres samtykke. Det er påtrængende, at medlemsstaterne omgående undersøger de ekstreme krænkelse af menneskerettighederne mod romanikvinder, straffer voldsudøvere og sikrer, at alle ofre identificeres og kompenseres. Et fælles mål for de europæiske lande er at sikre sundheden og den fysiske integritet for alle kvinder på kontinentet.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), skriftlig. – (PL) I den generelle kampagne for overholdelsen af menneskerettighederne er der tilsyneladende for lidt fokus på problemet med vold mod kvinder, herunder vold i hjemmet. FN's kampagne for at stoppe volden mod kvinder i hele verden i 2008 viste, at kvinder i alderen 15-44 år er mere udsat for voldtægt og vold i hjemmet end kræft, trafikulykker, krig og malaria. Forskellige former for sexchikane på arbejdspladsen rapporteres af 40-50 % af kvinderne i EU alene. Det anslås, at mellem 500 000 og 2 mio. mennesker, heraf størstedelen kvinder og børn, hvert år er ofre for menneskehandel og tvinges ud i prostitution, tvangsarbejde, slaveri eller bondage. Det glæder mig derfor, at dette problem er omhandlet i den beslutning, som Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling har

udformet. Det er vigtigt at harmonisere tilgangen til bekæmpelse af vold mod kvinder, så indsatsen derved bliver mere effektiv. Det er også vigtigt at yde den rigtige form for hjælp til kvinder og til mennesker, der allerede er blevet ofre for vold. Det er dog lige så vigtigt, at samfundet er bevidst om, at vold i hjemmet ikke er et ubelejligt problem, der bør holdes inden for hjemmets fire vægge.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (SK) I dag, den 25. november, er ikke kun den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder, men også den dag, hvor den kristne verden mindes Sankt Katharina af Alexandria, der i begyndelsen af det fjerde århundrede blev fængslet og udsat for vold, en martyr for sin overbevisning og for ytringsfriheden. Nogle mennesker overvurderer problemet med vold på en sådan måde, at det nogle gange virker, som om vi kvinder ikke har andre problemer. Jeg er overbevist om, at kvinder langt det meste af tiden er mere bekymrede over fattigdom, helbredsproblemer, uddannelse, værdien af deres arbejde i familien og andre forhold i deres tilværelse.

Vi må dog indrømme, at vold også er et problem. Det er et problem, som er uværdigt for et civiliseret samfund, et problem, der underminerer menneskeværdigheden. Jeg kan dog udlede, at der findes politisk korrekt vold og politisk ukorrekt vold i Parlamentet, for det må være den eneste grund til, at mit ændringsforslag om fordømmelse af tvangssteriliseringen af kvinder og den voldelige afbrydelse af graviditeter ikke kom igennem Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling.

Zbigniew Ziobro (ECR), *skriftlig*. – (PL) Det er en stor skam, at der stadig er så mange tilfælde af vold mod kvinder i Europa. Særlig bekymring vækker det, at en betydelig del af voldstilfældene ikke anmeldes til politiet, især fordi det drejer sig om så alvorlige forbrydelser, som f.eks. voldtægt. En strategi for afskaffelse af vold mod kvinder kan ikke gennemføres, hvis ofrene ikke anmelder volden til de relevante myndigheder. Loven skal sikre resolut indgriben på dette område, så ofrene genvinder deres retfærdighedsfølelse, og så både de og resten af samfundet beskyttes mod lignende overgreb i fremtiden. Det giver anledning til bekymring, at dommene for forbrydelser af seksuel karakter i flere EU-lande, herunder Polen, ofte er meget vage, og at disse domme ofte gøres betingede. 40 % af de afsagte domme for voldtægtsforbrydelse i Polen er f.eks. betingede domme. Idømmelse af så vage straffe er faktisk et slag i ansigtet på ofrene fra domstolens side, der tager så let på den forbrydelse, ofrene har været udsat for. En seriøs tilgang til problemet med vold mod kvinder omfatter nødvendigheden af at behandle voldsudøverne strengt for at sikre en retfærdig erstatning for ugeringen og for at gøre samfundet sikkert i fremtiden.

14. En politisk løsning på sørøveri ud for Somalia (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om en politisk løsning på problemet med piratvirksomhed ud for Somalias kyst.

Carl Bildt, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Jeg takker for denne lejlighed til kort at drøfte Somalia og navnlig det meget alvorlige problem, der forårsages af piratvirksomhed ud for Somalias kyst.

Jeg vil ikke komme ind på hele baggrunden: Landet har været i kaos i mere end 18 år, den humanitære situation er frygtelig, og der er stridigheder i hele landet. Der er en proces i gang med den føderale overgangsregering, men den er skrøbelig – for at sige det mildt – og det kræver en vedvarende indsats fra det internationale samfund for gradvist at bevæge landet hen imod forsoning og gradvist opbygge en form for fungerende stat, der kan genoprette en form for stabilitet i dette frygtelig plagede land.

Piratvirksomhed er bestemt en meget alvorlig trussel. Løsning af dette problem kræver bred inddragelse af landet selv, hvilket er særdeles vanskeligt i betragtning af den aktuelle sikkerhedssituation i landet. Som De har bemærket, fokuserer vores aktuelle indsats derfor på praktisk assistance, der kan gives uden for Somalia til gavn for landet og befolkningen. Vi drøfter naturligvis, som De muligvis er bekendt med, yderligere foranstaltninger i den henseende.

Hvad angår det specifikke problem med piratvirksomhed, opererer flådestyrken Atalanta stadig effektivt ud for Somalias kyst. Alle leverancer fra Verdensfødevarerprogrammet er blevet leveret sikkert til Somalia fra Mombasa, til Mogadishu og til Berbera. Der er ikke gennemført vellykkede angreb i Adenbugten siden begyndelsen af maj 2009. Dette kan til en vis grad tilskrives indsatsen fra EU's medlemsstater og resten af det internationale samfund, som har hjulpet med at tilvejebringe en betydelig og avanceret flådestyrke. Operationens succes i denne begrænsede henseende er også resultatet af et tæt samarbejde mellem det civile samfund og EU's operationelle hovedkvarter i Northwood, Det Forenede Kongerige. Det har også muliggjort udviklingen af bedste praksis for forvaltning, der i stigende grad respekteres af de søfarende. Der har også

været en meget effektiv gennemførelse af den koordinerede mekanisme for flådebeskyttelse af kommerciel trafik i Adenbugten.

I øjeblikket kan det siges, at piratvirksomhed i Adenbugten er blevet begrænset, men fortsætter. Rådet har derfor besluttet at forlænge operationen mod piratvirksomhed indtil december 2010. Det betyder, at vi skal kunne opretholde vores nuværende indsats og det rette niveau af militære styrker. Vi forventer parallelt hermed, at resolution AL1846 fra FN's Sikkerhedsråd forlænges i de kommende dage.

Alligevel er der ikke plads til selvtilfredshed. Pirater fortsætter med at udvide deres aktiviteter længere mod øst ind i Det Indiske Ocean, og ved afslutningen af regntiden for nylig oplevede vi en ny bølge af angreb nord og nordøst for Seychellerne, der ligger ganske langt væk. I øjeblikket tilbageholdes ikke færre end 11 skibe – alle efter angreb i det, der kaldes Det Somaliske Bassin – med i alt 250 besætningsmedlemmer.

Med operation Atalanta har vi styrket vores kapacitet i dette fjerne havområde. Yderligere patruljefly er indsat ved Seychellerne, og jeg kan oplyse, at svenske patruljefly også vil blive indsat ved Seychellerne. Dette har vist sig nyttigt. I øjeblikket er yderligere beskyttelsesforanstaltninger allerede iværksat eller planlagt nationalt, hvor Frankrig og på det seneste Spanien tilbyder passende og effektiv reaktion.

Der er også beskyttelsen af den internationalt anerkendte passage i Adenbugten. Det er den anbefalede rute gennem Adenbugten, og alle skibe ydes flådebeskyttelse uanset deres flag. Vi har i øjeblikket flådeenheder i området fra EU, NATO og de amerikanskledede koalitionsflådestyrker med særdeles effektiv koordinering af patruljerne og med det efterretningssamarbejde, som er absolut afgørende i en operation af denne art.

Kina er nu villig til at blive tilknyttet denne koordinationsmekanisme og deltage i beskyttelsen. Det betyder, at de eksisterende mekanismer skal udvikles og udvides. Det kunne med tiden resultere i, at Kina og muligvis andre magter inden for søtransporten påtager sig et ansvar. Andre – Rusland, Indien og Japan – har også indsat flådestyrker, og de bør inviteres til at deltage i denne mekanisme så hurtigt som muligt. Koordination er helt klart nøglen til succes.

Jeg ved, at der i Parlamentet er en vis interesse for det ret vanskelige spørgsmål om retsforfølgelsen af mistænkte pirater, der er blevet arresteret og pågrebet af Atalantas skibe. Der tilbageholdes i øjeblikket 75 mistænkte i kenyanske fængsler. Den retlige proces består af ni forskellige retssager og pålægger det kenyanske retssystem en betydelig ekstra byrde. Den korrekte gennemførelse af disse retssager er naturligvis afgørende, hvis vi skal opretholde både den afskrækkende effekt, som Atalanta har, og den samlede troværdighed af vores indsats mod piratvirksomhed. En nylig aftale med Seychellerne, som De sandsynligvis er bekendt med, om overførslen af mistænkte pirater er et vigtigt yderligere bidrag i denne henseende. Piratvirksomhed er en meget indbringende virksomhed, og det er vigtigt, at vi i hver eneste henseende gearer vores forskellige aktiviteter, så de altid mindsker piraternes mulighed for at få fat i flere penge fra de særdeles foragtelige operationer, som de gennemfører.

Når alt kommer til alt, kan vores aktiviteter på vandet naturligvis ikke udgøre en erstatning for det, der skal gøres i Somalia eller af Somalia selv, men det er et område, hvor umiddelbar succes ikke kan tages for givet, som jeg sagde tidligere. Vi skal fortsætte operationen til havs, og det kræver for det første, at vi er parate til at opretholde en langsigtet tilstedeværelse af militære styrker. For det andet kræver det, at vi styrker koordineringssamarbejdet med alle de magter og internationale organer, der er involveret i denne operation, og for det tredje, at vi også hjælper med at udvikle de regionale søfartsstyrker, da vi ikke er de eneste, der skal bære byrden. De maritime internationale organisationer, f.eks. kontaktgruppen om piratvirksomhed, spiller en vigtig rolle her.

Endelig er dette et af de områder, hvor vi har demonstreret ESDP's kapacitet. For blot et par år siden ville kun de færreste og mest ambitiøse her have forudset, at vi ville operere EU-flådestyrker i Adenbugten eller Det Indiske Ocean. Påtrængende humanitære og andre årsager har ført os til det, der inden for det muliges grænser indtil videre har vist sig at være en relativ vellykket operation, men lad os ikke nær nogen illusioner. Der er stadig meget, der skal gøres. Vi skal opretholde operationen, og Parlamentets støtte er meget vigtig i den henseende.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Denne gang har vi udvidet vores fokus på hele spørgsmålet om Somalia, og vi forsøger at angribe selve de grundlæggende årsager til denne svøbe ved hjælp af bæredygtige metoder. Kommissionen har altid fastholdt, at sørøveri kun kan udryddes én gang for alle ved at fokusere på de underliggende årsager begyndende med ustabiliteten i Somalia, idet man ligeledes ser på landets udviklingsbehov, der kommer til udtryk i den mest ekstreme fattigdom, herunder massiv analfabetisme og sårbarhed.

Derfor er det vigtigt med en altomfattende metode over for de sikkerheds- og udviklingsmæssige udfordringer i Somalia, som er blevet nævnt. Dette vil kræve etablering af en fungerende stat, der er i stand til at håndhæve lovene og yde i det mindste grundlæggende ydelser. På mellemlang til lang sigt er et stabilt styre, der omfatter institutionsopbygning og sikkerhed, uddannelse og økonomisk udvikling en nødvendig forudsætning for at afskaffe de incitamenter, som somaliere i dag har til at blive pirater.

Med hensyn til sikkerhedsaspektet er det vigtigt at handle hurtigt. Den Afrikanske Union har jo en central rolle at spille, ikke mindst gennem AMISOM, som er Den Afrikanske Unions sikkerhedsstyrke, der bistår den midlertidige forbundsregering i Mogadishu. Gennem fredsfaciliteten for Afrika yder EU et vigtigt bidrag til AMISOM i form af økonomisk støtte til Den Afrikanske Unions styrker. Den nye aftale om bidrag på 60 mio. EUR er netop indgået. Den er en del af de forpligtelser, Kommissionen påtog sig ved konferencen i Bruxelles i april i år. I det fælles strategidokument for 2008-2013 defineres Kommissions bistand til Somalia, og helt konkret har EU's støtteprogram for Somalia et budget på i alt 215,4 mio. EUR fra Den Europæiske Udviklingsfond (EDF) i perioden 2008-2013.

Operation Atalanta, EU's første flådeoperation, kan snart fejre fødselsdag. Operationen er en succes, fordi den afskrækker folk fra sørøveri, men samtidig øger skibsfartens bevidsthed om de bedste foranstaltninger til at beskytte sig selv. Men vi ved alle, at der skal gøres langt mere. Sideløbende med Operation Atalanta bruger Kommissionen stabilitetsinstrumentet, et finansielt instrument, til at støtte retssystemet i Kenya – som formanden for Rådet netop var inde på – fordi Kenya har lovet at retsforfølge mistænkte pirater, som er blevet taget til fange ved operationen, og det er vigtigt, at der ikke bliver tale om straffrihed. Denne støtte til det kenyanske retsvæsen omfatter en blanding af kapacitetsopbyggende foranstaltninger til tjenesterne for retsforfølgelse, politi, retsvæsen og fængsler. Programmet gennemføres via UNODC og koster 1,75 mio. EUR.

I en større sammenhæng er den regionale maritime kapacitetsudvikling også et vigtigt aspekt af at garantere sikkerheden i området. Kommissionen støtter gennemførelsen af den såkaldte Djiboutiadfærdskodeks fra Den Internationale Søfartsorganisation, igen via vores stabilitetsinstrument. Et program vedrørende bestemte skibsruter af afgørende betydning, herunder regionen ved Afrikas Horn og Adenbugten, skal yde bistand ved etableringen af et regionalt uddannelsescenter for søfartsanliggender i Djibouti. På centret vil man fokusere på kapacitetsopbygning og uddannelse af administrativt personale, tjenestemænd og kystvagter i regionen, herunder fra Somalia, Puntland og Somaliland, når det er muligt. Et regionalt informationsdelingscenter i Sana'a i Yemen er også udvalgt til finansiering i 2009. Første fase af dette program er allerede gået i gang, og man har iværksat tekniske feasibilityundersøgelser.

Jeg vil nu gå over til et andet vigtigt tema, før jeg slutter. Kommissionen er i færd med at udvikle en integreret søfartspolitik – der omfatter en ekstern dimension – og ligeledes integreret søfartsovervågning på tværs af sektorer og grænser for at skabe bevidsthed om aktiviteterne til søs, bl.a. om sikkerhed til søs, men ligeledes om den generelle retshåndhævelse.

Det siddende svenske formandskab har iværksat betydelige bestræbelser for at sikre sammenhæng mellem søjlerne for EU's søfartspolitik, for at sikre sammenhængen mellem Fællesskabets foranstaltninger og arbejdet under den anden søjle, navnlig det arbejde, der udføres af Det Europæiske Forsvarsagentur. Vi tror, at integrationen af overvågning til søs rummer et stærkt potentiale til at bistå EU's operationer til bekæmpelse af sørøveri, eftersom adgangen til overvågningsdata for søfarten fra forskellige kilder giver myndighederne med ansvar for søfarten mulighed for at træffe beslutninger og reagere på et mere velinformeret grundlag.

Alle disse forskellige aktivitetsområder, som også skitseres i EP's beslutningsforslag fra oktober, udgør Kommissionens bidrag til kampen mod sørøveri.

Cristiana Muscardini, for PPE-Gruppen. – (IT) Fru formand, hr. minister, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi hilser med stor tilfredshed forlængelsen af Atalanta-missionen velkommen.

Jeg har bestræbt mig på at koncentrere mig om Somaliaproblemet i omkring 10 år, og jeg er nødt til at sige, at Europa ved alt for mange lejligheder ikke har reageret hurtigt nok.

Situationen i Somalia bliver mere og mere dramatisk for hver dag, der går, på grund af konsekvenserne af den internationale terrorisme og problemet med sørøveri og de menneskelige tragedier, der rammer millioner af mennesker, navnlig kvinder og børn, der udsættes for vold, sulter hver eneste dag og alt for ofte tvinges til at flygte gennem ørkenen i et forsøg på at søge ly på europæiske kyster.

I forbindelse med kampen mod terror skal vi også indføre foranstaltninger, der bringer nyt håb for regionens økonomi, men ligeledes indføre europæisk kontrol med situationen i flygtningelejrene i Libyen. Vi har

modtaget rapporter om meget alvorlige situationer i disse lejre, både om vold og manglende respekt for menneskerettigheder, ofte rettet mod somaliske kvinder.

I en tale, der var arrangeret af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), påpegede den somaliske overgangsregerings permanente repræsentant ved De Forenede Nationer, dr. Yusuf Mohamed Ismail Bari-Bari, at Somalia er blevet endnu fattigere på grund af ulovligt fiskeri ud for landets kyster, og at mange af piraterne også er tidligere fiskere, der ikke har fået retfærdighed eller opmærksomhed.

Derfor er vi nødt til at slå hårdt ned på terrorisme, men også at bringe retfærdighed, håb og økonomi til et land, der er blevet martyrt på grund af mange års krig.

Roberto Gualtieri, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Gennem denne forhandling og med dette beslutningsforslag, som vi fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet vil stemme for i morgen, ønsker vi at udtrykke vores stærke opbakning til EU's engagement i kampen mod sørøveri. Samtidig ønsker vi at udtrykke vores bekymring over situationens dramatiske karakter i Somalia, som betyder, at der er større behov for, og at det haster mere med, at fremme stabilitet i landet for at løse de underliggende årsager til fænomenet med sørøveri.

Atalanta-missionen er en succeshistorie: Den har gjort det muligt at få 300 000 t bistand frem og har forbedret sikkerheden for søfarten i Adenbugten, hvilket viser kapaciteten og den supplerende operationelle og politiske værdi ved ESDP.

Samtidig har vi brug for et øget europæisk engagement sammen med Den Afrikanske Union for at støtte Djiboutiprocessen, og derfor udtrykker vi, selv om vi er opmærksomme på problemerne og risiciene, vores støtte til muligheden for en ESDP-mission i Somalia, som Rådet er begyndt at undersøge.

Derfor håber vi, at alle grupper i forbindelse med ændringsforslagene og forhandlingen vil bidrage til at styrke dette budskab i stedet for at gå i fælden, hvor man udnytter en dramatisk situation som den i Somalia som undskyldning for politiske udfald mod lande, der intet har med denne forhandling og med Parlamentets arbejde at gøre.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Vi skal støtte den sociale og demokratiske udvikling i Somalia for at bringe sørøveriet til ophør. Vi opfordrer til, at man beskytter europæiske fartøjer, der fisker i det sydlige Indiske Ocean, mod piratangreb under Operation Atalanta på samme måde som handelsskibene. Vi opfordrer til, at man stiller militære eskorter til rådighed, fordi det er den mest effektive løsning og ligeledes den billigste samt den løsning, der anbefales af Den Internationale Søfartsorganisation. Vi ønsker desuden, at personer, der arresteres og sigtes for sørøveri, skal dømmes i landene i området i henhold til traktaten med Kenya og Seychellerne fra marts 2008.

Dette skyldes, at fiskefartøjer er udsat for en reel og stadig voksende risiko for at blive angrebet og kapret i dette område. Vi må huske på, at Parlamentet udtalte sig om denne situation for et år siden, men Kommissionen har indrømmet, at der intet er sket på dette område. I mellemtiden fortsætter piraterne deres angreb.

Det seneste offer, Alakrana, blev holdt fanget i næsten 50 dage. Man skal ligeledes huske på, at disse fartøjer fisker i henhold til en europæisk fiskeriaftale. De opererer lovligt i internationalt farvand og under tilsyn af de kompetente myndigheder.

Derfor bør vi øge beskyttelsen af denne type fartøjer.

Reinhard Bütikofer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. rådsformand, fru kommissær! Atalanta-operationen er et vellykket bidrag fra EU's side til sikkerheden i Afrikas Horn, og den bør fortsættes. Men EU har også et bredere, fælles ansvar. Dette indebærer, at man ikke vender det blinde øje til, når eksport af ulovligt giftigt affald eller ulovligt fiskeri skader Somalias interesser. Derfor skal vi være konsekvente i vores opfølgning af disse sager.

Det beslutningsforslag, vi skal stemme om i morgen, går i den forkerte retning i to henseender, og vi støtter ikke disse metoder. Det er forkert at ville ændre Atalanta-mandatet nu, enten med henblik på at udvide operationsområdet eller i forbindelse med nogle af EP's medlemmers forsøg på at udvide mandatet til at omfatte fiskeri. Vi ønsker, at mandatet skal fortsætte uændret.

For det andet er det af højst tvivlsom værdi at lancere en uddannelsesmission under Den Europæiske Sikkerheds- og Forsvarspolitik (ESDP), som ikke er begrundet korrekt, og som ikke vil yde et konkret bidrag til statsopbygningen i Somalia. Vi bør arbejde i henhold til forsigtighedsprincippet frem for at forhaste os.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Fru formand! Vi støtter fuldt ud den første del af fru Ferrero-Waldners erklæring. Det er rent faktisk problemets art og selve dets rod. Indtil vi får fjernet problemets rod, vil der ikke være mulighed for en luftbaseret eller landbaseret løsning på problemet. Med hensyn til en maritim løsning sagde den ansvarlige officer for Operation Atalanta helt klart i går, at der ikke kan findes nogen maritim løsning på sørøveriet. Jeg vil gerne erindre Parlamentet om, at USA forsøgte sig med en landbaseret militær løsning, som slog fejl.

Derfor vil det være en fejl at holde igen med udviklingsbistanden og med løsninger vedrørende forvaltningen af området. Det er ikke muligt med en militær løsning, men det er heller ikke muligt at privatisere de væbnedes styrkers funktion, således som den spanske regering har gjort. Det nytter ikke at erstatte hære med private sikkerhedsfirmaer udstyret med krigsvåben. Nej, det er bestemt ikke løsningen. Løsningen består rent faktisk i at bringe alle former for sørøveri til ophør. Jeg mener, at vi skal bringe sørøveri baseret i Somalia til ophør, og det samme gælder udenlandsk sørøveri, der forårsager store problemer i Somalias territorialfarvand.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Fru formand! Internationale observatører har bemærket, at løsningen på problemet med sørøveri ligger i at opnå politisk stabilitet i området. Det er noget, vi alle ønsker, navnlig vi grækere, fordi græsk skibsfart er hårdt ramt af sørøveri i området.

Deres ord overraskede mig positivt, fru kommissær. Indtil videre har vi kun fået oplysninger, både fra internationale medier og fra alle parterne, om fremskridt med militære operationer. De kom mig i forkøbet, for jeg ønskede at stille Dem følgende spørgsmål: Hvilke fremskridt har de politiske kræfter i landet gjort, fordi vi nu fokuserer på behovet for politisk stabilitet i Somalia for at kunne løse problemet. Tak for de oplysninger, De har givet os, og jeg må sige, at det ville være nyttigt, hvis både Europa-Parlamentet og de medier, der beskæftiger sig med spørgsmålet om politisk intervention, kunne få mere detaljerede oplysninger.

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Fru formand, fru kommissær, hr. rådsformand! Spanien har netop oplevet en smertelig situation, hvor et fartøj, Alakrana, og hele besætningen blev udsat for afpresning, ydmygelser og talløse farer.

Den spanske regering stilles til regnskab i Spanien, som det sig hør og bør i denne sag. Her i Parlamentet vil vi tale om Europa og mere Europa. Derfor må man sige, at efter et år, hvor vi har krævet diplomati og beslutsomhed, er resultatet blevet positivt.

Operation Atalanta er imidlertid ikke nok. Den skal udvides og gøres mere fleksibel. Det skal være muligt at beskytte ikke bare de ruter, som bruges til den humanitære bistand, men også Fællesskabets fiske- og handelsfartøjer. Sidstnævnte skal beskyttes, og derfor opfordrer vi i det beslutningsforslag, der skal stemmes om i morgen, til, at Europa-Parlamentet og de forskellige institutioner engagerer sig på forskellig vis.

Det, vi forsøger på, er at sige "ja" til landenes stærke vilje til at beskytte deres skibe med væbnede styrker og at afskrække og om nødvendigt på lovlig vis afvise piraternes handlinger. Vi skal sige "nej" til brugen af private sikkerhedsfirmaer, som ifølge IMO indebærer en risiko for unødvendig vold. Vi skal sige "nej" til regeringers passive og amatøragtige indstilling, der gør livet let for piraterne. Vi skal imidlertid sige "ja" til diplomati, "ja" til bistand til Somalia og "nej" til uunderbyggede anklager om påstået ulovligt fiskeri.

Fællesskabets fartøjer driver fiskeri i henhold til internationale aftaler. De gør det helt lovligt og skal beskyttes. Fællesskabets institutioner har pligt til at gøre dette.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Fru formand! Den komplicerede og farlige situation i Somalia og dens indvirkning på stabiliteten i regionen er en kilde til stor bekymring for os alle. Samtidig har hele verden været vidne til de problemer, som landet har oplevet som følge af sørøveri og dets betydning for skibsfarten i farvande omkring Somalia. For at løse denne situation har vi naturligvis brug for en integreret metode, som kommissær Ferrero-Waldner sagde tidligere.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtrykke vores anerkendelse af det fremragende arbejde, som Atalanta-missionen har udført hidtil. Deres indsats er meget vigtig, fordi adgangen til dette område er af central betydning for den internationale samhandel og varetransport. Det er vores ønske, at både søfolk om bord på handelsskibe og fiskere, der arbejder i regionen, kan arbejde i sikkerhed. Det er vigtigt efter vores mening. Lad os derfor fortsætte vores støtte til denne missions arbejde. Vi skal naturligvis også overveje,

hvad vi ellers kan gøre, som kommissæren med rette sagde, og samtidig løse problemet ved kilden, effektivt og på forskellige fronter.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Somalia er et land i en konstant nødsituation, som ikke har haft en regering i næsten 20 år. Her i EU skal vi bidrage til at ændre denne situation. Derfor støtter vi Kommissionens arbejde. Men vi er meget skeptiske over for den nye mission under Den Europæiske Sikkerheds- og Forsvarspolitik (ESDP) og planen om at uddanne 2 000 soldater til overgangsregeringen i Somalia.

Hvad er det virkelige mål for denne mission? Hvad er det overordnede politiske koncept for Somalia? Hvilken værdi kan vi tilføre de igangværende amerikanske og franske uddannelsesprojekter? Vi forstår ikke, hvordan denne mission kan bidrage til statsopbygning. Hvilken legitimitet har overgangsregeringen? Hvorfor støtter vi den? Hvorfor tror vi, at soldaterne vil hjælpe den? Hvordan kan vi forhindre soldaterne i at slutte sig til krigsherrerne, når de er uddannet? Vi mener, at der stadig er for mange spørgsmål vedrørende denne mission til, at man kan begynde at planlægge den. Frem for alt kan jeg ikke se, hvordan EU kan tilføre noget, og jeg tror, at pengene ville være givet bedre ud på andre projekter, som Kommissionen allerede har kørende.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Fru formand! Hvis vi skal forsøge at forstå, hvad der sker i farvandet i Det Indiske Ocean, skal vi løse problemet med sørøveri på en ansvarlig måde og afstå fra demagogiske erklæringer og fra at drive partipolitik. Dette siger jeg til trods for de udtalelser, jeg desværre har hørt her i Parlamentet. Visse medlemmer har benyttet chancen til at angribe den spanske regering, da de havde ordet. Jeg vil gerne påpege, at netop denne regering spillede en central rolle ved opbygningen og gennemførelsen af Operation Atalanta, som vi roser i dag. Operationen er imidlertid åbenlyst utilstrækkelig og bør styrkes.

Derfor vil jeg gerne bede Rådet styrke denne operation, at udvide de beskyttede områder, som den dækker, at tildele den flere menneskelige ressourcer og flere kompetencer. Jeg henviser f.eks. til overvågningen af havnene, hvorfra piraternes moderskibe udgår. Det er ikke desto mindre klart, at Atalanta ikke kan være den eneste mekanisme til løsning af problemerne i Somalia. Derfor benytter jeg denne mulighed til at opfordre alle de involverede parter til at anvende en fælles strategi for Somalia. En sådan strategi skal omfatte udviklingsbistand og politisk dialog med den føderale overgangsregering.

Jeg opfordrer også Rådet til at etablere en ny operation sideløbende med Atalanta. Den operation skal bidrage til at uddanne og udstyre den somaliske forbundsregerings sikkerhedsstyrker og samtidig styrke engagementet i respekt for menneskerettigheder og retsstatsprincippet.

(Taleren accepterede et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Fru formand! Mener min kollega, at det er uansvarligt at have sagt, at den spanske regering skal stilles til regnskab i Spanien, og at vi her i Parlamentet skal koncentrere os om at diskutere Europa og europæiske foranstaltninger til støtte for Operation Atalanta?

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg vil sige til hr. de Grandes Pascual, at han ikke skal fordreje ordene. Det, jeg finder uansvarligt, er, at De forsøger at udnytte Deres taletid til at angribe den spanske regering.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Det er et faktum, at somaliske pirater udgør en trussel for den internationale skibsfart. Sørøveri påvirker ikke bare udgifterne til og pålideligheden af søtransporten, det vigtigste er, at det også forhindrer levering af international humanitær bistand til Somalia, hvorved den alvorlige fødevaremangel i landet forværres. Jeg vil ikke desto mindre påpege, at lande med en lang tradition inden for skibsfart som Grækenland og andre Middelhavslande påvirkes i særlig grad. Jeg forstår, at EU's piratbekæmpelsesmission til beskyttelse af søvejen ved Afrikas Horn er et vigtigt skridt. Men vi skal forstå, at netop det fænomen, som vi alle troede tilhørte fantasiens og filmens verden – jeg læste historier om dem, da jeg var barn – nu banker på vores dør og er en konkret fare, en realitet. Derfor skal vi koordinere, overtale Rådet og Kommissionen til at tage flere politiske initiativer.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Fru formand! Sørøveri er et meget vigtigt tema for Spanien, eftersom det påvirker vores fiskeflåder, og jeg glæder mig over løsladelsen af skibet Alakrana og roser dets fiskere, dets reder og den spanske regering for deres indsats.

Fiskerbåde er mål for pirater og er tilsyneladende uimodståelige mål for gidseltagning. Piraterne har moderniseret deres taktik, som Rådet var inde på, både til søs og i land. De er rentable, og medlemsstaterne skal reagere på situationen.

Operation EU NAVFOR Somalia (Operation Atalanta) var en succes, og kommissæren nævnte, at man har gennemført en lang række aktiviteter, men vi har brug for flere sådanne operationer af bedre kvalitet. Fiskerbådene skal ikke længere være udsatte. Der er brug for beskyttelse af fiskerbådene, og det område, hvor de tilbydes beskyttelse, skal udvides.

Frem for alt har vi brug for en løsning i land, for problemet opstår i land. Som Kommissionen har påpeget, har vi brug for demokratisk stabilitet. Vi spørger Kommissionen, om den vil være parat til at afholde et topmøde om sørøveri i området i et forsøg på at finde løsninger i land på det, der sker til søs.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Jeg er naturligvis også begejstret over den lykkelige udgang på Alakrana-sagen, men jeg er bange for, at det desværre ikke bliver den sidste sag af sin art. Som sagt er det vigtigt at huske på, at piraterne ikke kun lever af fattigdom, men også af fejl og mangler i et system, der ikke fungerer.

Selv om det bestemt er trist og beklageligt, at søfolk bliver kidnappet, når de i bund og grund bare udfører deres arbejde, er det også beklageligt, at nogen udnytter den manglende regering, ikke bare i Somalia, men i hele regionen, til at fiske ulovligt eller dumpe forurenende affald. Det er desværre, hvad der er sket, hr. de Grandes Pascual.

Vi fordømmer helt klart enhver form for sørøveri. Men det kræver mere end soldater og lejetropper at bekæmpe dette fænomen. Det kan endda virke mod hensigten kun at anskue det på den måde, og det kan føre til en bekymrende eskalering af konflikten, især fordi vi ved, at nogle skibssredere for at øge deres tilstedeværelse i området risikerer mere, end de burde, og bevæger sig længere væk fra de beskyttede områder, end de burde, og derved skaber en risiko, der altid er meget vanskelig at håndtere.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Fru formand! Selv om der måske foregår ulovligt fiskeri i Det Indiske Ocean, kan Fællesskabets flåde bestemt ikke beskrives som ulovlig, som det antydes her. Fællesskabets flåde fisker inden for nøje afgrænsede juridiske rammer med licenser udstedt i henhold til fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Seychellerne og Kommissionen for Tunfisk i Det Indiske Ocean (IOTC), som regulerer og forvalter tunfiskeriet i området.

For det andet er alle Fællesskabets fartøjer udstyret med et satellitovervågningssystem, så de til enhver tid kan lokaliseres af fiskerimyndighederne og de militære myndigheder.

For det tredje har Fællesskabets flåde observatører om bord og overholder en nøje defineret ordning for oplysninger om fiskeriaktiviteter gennem fiskerilogbøger, stikprøver af fangsten og et forbud mod omladning af varer til søs samt en række andre foranstaltninger.

Endelig er hele Fællesskabets flåde indført i IOTC's regionale flåderegister. Personligt vil jeg gerne bede både Kommissionen og Rådet bekræfte, at den europæiske flåde, der fisker i dette område, gør det under nøje overholdelse af de gældende bestemmelser.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg vil meget gerne sige tak og starte med at sige, at vi i dag har fået mange gode og troværdige oplysninger fra både hr. Bildt og kommissæren. Disse oplysninger viser, at EU's indsats er koncentreret om to områder. Det første er humanitær bistand. Det andet er den militære indsats, og disse to aktivitetsområder bliver heldigvis stadig mere effektive. Jeg vil imidlertid gerne spørge om følgende: Bør vi ikke tillægge opbygningen af en stat i Somalia mindst samme betydning, fordi det jo er et land uden noget egentligt styre? Burde vi ikke også opbygge det lokale politi samt en kerne af militære styrker? Efter min mening bliver det vanskeligt at opnå succes på lang sigt, hvis vi ikke behandler det tredje område på samme måde som de to øvrige.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg skal gøre det ganske kort. Somalia er et stort problem. Det har været et stort problem i 20 år. Vi har diskuteret sørøveri, men vi må ikke glemme den humanitære situation, som er katastrofal. Vi må ikke glemme problemet med terrorister. Vi må ikke glemme regionens ustabilitet.

Med tiden skal vi forsøge at klare det hele, men vi skal også være realistiske. Det internationale samfund, FN m.fl. har kæmpet med Somalia meget længe. Resultaterne har været ret begrænsede. Vi er kommet ret sent ind i det område med hensyn til at hjælpe Somalia. Vi forsøger at gøre bestemte ting.

I Atalanta hævdede vi alle, at det var en succes, men vi må ikke tro, at det kan løse alle problemerne. Når vi drøfter at udvide operationen længere ud i Det Indiske Ocean, taler vi om absolut kolossale områder. Og

selv om vi indsatte alle flådestyrker fra alle EU-landene, er jeg ikke sikker på, at det ville blive en absolut succes.

Og nogle af disse pirater modtager naturligvis også penge, som giver dem mulighed for at investere i yderligere ressourcer. Det gør problemet til noget af en udfordring.

Det er ikke nogen grund til ikke at gøre, hvad vi kan. Med forbehold for alle problemerne skal vi forsøge at yde støtte til den føderale overgangsregering.

Det er det, vi forsøger med de forskellige uddannelsesprogrammer. Har vi nogen garanti for, at det vil lykkes? Nej, det har vi ikke, men det eneste, vi kan være helt sikre på, er, at hvis vi ikke engang prøver, er det helt sikkert, at det ikke vil lykkes. Hvis vi forsøger, er der i det mindste en mulighed for, at vi kan udøve en positiv påvirkning. Og hvis vi ikke har fået andet ud af det, er det lykkedes os at sikre leverancerne fra Verdensfødevareprogrammet til de sultende og lidende mennesker i Somalia. Det er i sig selv noget at være stolte af.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg ved ganske udmærket, at dette tema har meget stor betydning i visse medlemsstater, fordi man dér har haft ofre og på grund af problemerne dér. Vores græske kollega, der stillede mig et spørgsmål, som jeg gerne vil besvare, er ikke længere til stede, men jeg ville gerne forklare, hvad vi har gjort, og hvorfor jeg sagde, at vi havde haft en vis succes.

Som vores formand nævnte, havde vi den såkaldte Djiboutiproses og den internationale kontaktgruppe, som Kommissionen deltog i, og hvor jeg ved, at vores tidligere kollega, Louis Michel, som nu er medlem af Europa-Parlamentet, virkelig forsøgte at hjælpe og støtte overgangsregeringen. Det er stadig denne regering, der står bedst placeret til at skabe stabilitet i Somalia. Det er vores fornemmeste opgave, og vi skal løse den med diplomatisk og politisk støtte.

Så skal vi hjælpe og beskytte skibene og alle menneskerne der. Dernæst skal vi også gøre det, jeg var inde på tidligere – kollegaen, der talte sidst, har måske hørt mig sige det før. Jeg sagde før, at institutionsopbygning, kapacitetsopbygning, at forsøge at hjælpe den juridiske proces på vej, at hjælpe befolkningen er af absolut grundlæggende betydning. Først da, når vi har større stabilitet i landet, og man har taget skridt til at udrydde fattigdommen, kan alt det lade sig gøre. Så det er virkelig en meget kompliceret proces.

For at hjælpe til yder vi nu bl.a. konkret støtte til 29 projekter til en værdi af mere end 50 mio. EUR, hvilket er et kolossalt beløb for disse mennesker, hvor vi støtter administrationen, sikkerheden og civilsamfundet, der støtter forsoningsprocessen og institutionsopbygningen. Det endelige mål er at bidrage til at skabe en fungerende stat, der kan tjene den somaliske befolkning, og hvor vi også skal bekæmpe terrorisme. Terrorismen er desværre særdeles fast forankret her, hvor staten nærmest er gået i opløsning, så vi står virkelig over for en kolossal opgave.

Der blev spurgt, om der vil blive afholdt et topmøde om sørøveri på et tidspunkt. Kommissionen vil bestemt ikke være imod et sådant topmøde, men jeg mener, at det er op til medlemsstaterne at beslutte og måske især det kommende spanske formandskab. Hvis de er interesserede i det, har de mulighed for at afholde et sådant topmøde.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽³⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (torsdag den 26. november 2009).

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg vil gerne give dette beslutningsforslag min uforbeholdne støtte, da det understreger relevansen af Operation Atalanta og operationens succes. Jeg forstår, at det er en kolossal opgave, der skal løses, på grund af størrelsen af det område, der skal dækkes. Men jeg vil gerne have, at europæiske fiskerbåde, der opererer i området, betragtes som meget sårbare fartøjer og får særlig beskyttelse. De skal derfor klassificeres som kategori 3.

Tunfiskerbådene er særlig sårbare, fordi de på den ene side har et meget lavt fribord, de er immobile og kan ikke manøvrere, når de fisker med vod, dvs. i en periode på fire til fem timer. I dette tidsrum er de derfor

(3) Se protokollen.

sårbare over for piratangreb. Det er dette særlige kendetegn, der begrundet denne specifikke anmodning. Jeg vil også gerne præcisere, at denne klassificering i Operation Atalanta vil supplere de franske og spanske beskyttelsesoperationer om bord på skibe.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Kommissionen og Rådet har ret. Det eneste mulige svar på situationen i Somalia er en omfattende tilgang til konflikten i landet med en koordineret indsats fra alle parter med henblik på at opnå stabilitet i regionen og bekæmpe sørøveriet. Vores umiddelbare mål med hensyn til bekæmpelse af sørøveri skal naturligvis være en fortsættelse af Operation Atalanta. Dette bør også omfatte en udvidelse af mandatet, så fiskerne også beskyttes. Jeg kan ikke forstå, hvorfor nogle kolleger her ikke ønsker at beskytte fiskerne. Når vi beskytter den kommercielle skibsfart og turistskibene samt skibe, der transporterer fødevarerhjælp, bør vi også gøre alt, hvad vi kan, for at give fiskerne mulighed for at udføre deres arbejde i sikkerhed.

Samtidig må vi ikke tabe det langsigtede mål af syne, for uden det vil vi aldrig kunne finde en løsning på problemet med sørøveri. Jeg henviser til fred, stabilitet, bekæmpelse af fattigdom og udvikling af landet. Derfor skal vi på lang sigt koncentrere os om:

- at styrke AMISOM-missionen,
- resolut fastholdelse og gennemførelse af våbenembargoen mod Somalia,
- stabilisering af landet gennem en koordineret og overordnet strategi for foranstaltninger, der involverer EU, Den Afrikanske Union og USA,
- at arbejde for holdbare fredsaftaler mellem parterne og
- at støtte opbygningen af statsinstitutioner, der er aktive i hele landet.

15. Røgfrie miljøer (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Rådet om røgfrie miljøer af Edite Estrela for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer (O-0119/2009 – B7-0225/2009).

Edite Estrela, spørger. – (PT) Fru formand! Først vil jeg gerne takke skyggeordførerne fra alle de politiske grupper for deres samarbejde og den indsats, de har ydet for at gøre det muligt at fremsætte et fælles beslutningsforslag så hurtigt. Jeg vil også gerne takke sekretariatet i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, min gruppes sekretariat og mine assistenter for deres støtte. De har alle været enestående.

På Miljøudvalgets vegne vil jeg starte med at udtrykke min beklagelse over, at det svenske formandskab har besluttet at afslutte denne sag uden at afvente Parlamentets betænkning. Denne holdning er tegn på en uacceptabel mangel på respekt for de mennesker, der er valgt af Europas borgere. Deraf spørgsmålet, som jeg stiller Rådet på Miljøudvalgets vegne: Kan Rådet bekræfte, at det agter at vedtage rådskonklusioner om dette emne på sin samling den 1. december 2009 til trods for Parlamentets tidsplan? Hvad er grunden til, at Rådet vil skynde sig at vedtage henstillingen uden at kende Europa-Parlamentets holdning? Er Rådet, eftersom Parlamentet blev hørt om Kommissionens forslag, rede til at tage hensyn til Parlamentets synspunkter ved udarbejdelsen af rådskonklusionerne?

Det skal bemærkes, at Miljøudvalget støtter målsætningerne i henstillingen, eftersom tobak stadig er den vigtigste årsag til død og sygdom i EU. Miljøudvalget vil derfor gerne have sin tidsplan respekteret, hvilket vil give mulighed for en grundig forhandling om spørgsmålet, og for at Parlamentet kan vedtage sin beslutning.

Eksponering for tobaksrøg i miljøet, også kendt som passiv rygning, er en væsentlig supplerende årsag til død, sygdom og handicap i EU. Passiv røg indeholder mere end 4 000 gasformige stoffer og partikler, herunder 69 kendte kræftfremkaldende stoffer og mange toksiner. Der findes ikke noget sikkert niveau for eksponering for passiv rygning. De mest konservative skøn går på, at mange tusinder dør hvert eneste år på grund af passiv rygning, og den medfører derfor også store byrder for økonomien i form af direkte behandlingsudgifter og indirekte udgifter som følge af manglende produktivitet.

I de senere år er der sket betydelige fremskridt med at etablere røgfrie miljøer i adskillige medlemsstater. Hidtil har mere end en tredjedel af medlemsstaterne indført vidtgående lovgivning med forbud mod rygning på arbejdspladsen og i lukkede offentlige rum. Men der er fortsat betydelige forskelle i graden af beskyttelse mod eksponering for tobaksrøg inden for EU. Arbejdstagere i hotel- og restaurationssektoren udgør en

erhvervsgruppe, der er særlig udsat på grund af den manglende overordnede beskyttelse i de fleste medlemsstater og den exceptionelt høje koncentration af tobaksrøg i barer og restauranter.

På EU-niveau har spørgsmålet om røgfrie miljøer hidtil været genstand for adskillige ikkebindende beslutningsforslag og henstillinger, der ikke indeholder detaljerede retningslinjer for indførelsen af røgfrie miljøer. Spørgsmålet behandles også i en række direktiver vedrørende sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen, men behandles i nogle tilfælde kun indirekte og sikrer ikke et tilstrækkeligt niveau i andre.

Jeg vil gerne påpege, at artikel 8 i Verdenssundhedsorganisationens rammekonvention om tobakskontrol, som indtil videre er ratificeret af 26 medlemsstater og af Fællesskabet, forpligter alle parter til at sikre en effektiv beskyttelse mod eksponering for tobaksrøg på arbejdspladsen og i lukkede offentlige rum samt i offentlige transportmidler.

Vi mener, at kun et totalforbud mod rygning på lukkede arbejdspladser, herunder i restaurations- og hotelsektoren, offentlige bygninger og offentlige transportmidler, vil kunne sikre beskyttelsen af arbejdstagernes og ikkerygernes sundhed og vil tilskynde rygerne til at holde op.

Her til sidst vil jeg gerne sige, at vi håber, at Rådet tager hensyn til dette beslutningsforslag, som forhåbentlig bliver vedtaget af Parlamentet i morgen.

Åsa Torstensson, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Den 1. juli 2009 fremsatte Kommissionen sit forslag om Rådets henstilling om røgfrie miljøer baseret på artikel 152, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Hovedformålet med dette forslag er at gennemføre artikel 8 i Verdenssundhedsorganisationens rammekonvention om tobakskontrol. Artikel 8 drejer sig om beskyttelse mod eksponering for tobaksrøg. Hidtil er konventionen blevet ratificeret af 26 medlemsstater og ligeledes af Fællesskabet.

Af hensyn til det svenske formandskabs arbejdsprogram og for at kunne give de andre institutioner tilstrækkelig tid til at udtale sig bad Rådet den 8. juli 2009 Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget fremsende deres udtalelser inden henholdsvis den 26. november, 5. november og 8. oktober 2009. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg har allerede vedtaget sin udtalelse, og Regionsudvalget meddelte, at det ikke havde til hensigt at fremsætte en. Jeg mener, at Europa-Parlamentet regner med at vedtage sin udtalelse senest i marts 2010, hvilket jeg finder beklageligt. Det er desværre for sent til, at Rådet har mulighed for at tage hensyn til den. Det har absolut intet med manglende respekt at gøre, faktisk tværtimod.

Ministeren for ældrepleje og folkesundhed, Maria Larsson, bekræftede den 2. september over for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed, at det svenske formandskab har til hensigt, at henstillingen om røgfrie miljøer skal vedtages inden årets udgang. Henstillingens tekst behandles i øjeblikket i Rådet, og indtil videre har vi gjort betydelige fremskridt. Jeg er sikker på, at vi vil nå vores mål om, at henstillingen kan vedtages på Rådets møde den 1. december 2009. Men Rådet regner ikke med at vedtage nogen konklusioner om dette.

Rådet har gennemgået Europa-Parlamentets beslutningsforslag, der blev vedtaget den 24. oktober 2007, om grønbogen "Mod et Europa uden tobaksrøg: politiske valgmuligheder på EU-plan". I beslutningsforslaget opfordrede Parlamentet medlemsstaterne til at indføre lovgivning om røgfrie miljøer inden for to år. Mange EU-medlemsstater har nu vedtaget sådanne love, og flere er på vej til at gøre det. Parlamentet mente også, at politikken om røgfrie miljøer bør suppleres med andre støtteforanstaltninger. Rådet deler dette synspunkt.

Det glæder mig at have haft mulighed for at fortælle om Rådets tidsplan vedrørende forslaget til henstilling om røgfrie miljøer, og jeg ser frem til at lytte til Deres synspunkter om denne sag.

Theodoros Skylakakis, for PPE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Rådets beslutning om at gå videre med sit forslag om røgfrie miljøer over for medlemsstaterne i al hast uden at give Parlamentet tilstrækkelig tid til at lægge sig fast på sin holdning er efter vores mening en fejl. Vores reaktion, ud over dagens spørgsmål, er beslutningsforslaget, som vi forhåbentlig vedtager i morgen, som vi er nået frem til et godt kompromis om, og som efter min mening er udtryk for flertallets holdning her i Parlamentet. Dette beslutningsforslag indeholder talrige nye aspekter. I Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) er vi især stolte af, at man i teksten lægger vægt på at beskytte børn mod passiv rygning, og efter forslag fra os og med støtte fra de andre grupper er adskillige nye elementer blevet indført.

Jeg vil f.eks. fremhæve henvisningen til behovet for særlig opmærksomhed og beskyttelse, fordi børn til forskel fra voksne ikke har mulighed for at give deres juridiske, moralske eller endog psykologiske samtykke

til at blive eksponeret for passiv rygning. Forældre har pligt til at beskytte, men de har brug for vores hjælp, fordi der ikke foreligger tilstrækkelig forskning i børns eksponering for passiv rygning, og derfor ved hverken forældre eller andre, hvilke konsekvenser børns langvarige eksponering for røg vil få, og i hvor høj grad de skal beskyttes.

Derfor er vores forslag om, at Kommissionen skal gennemføre en europadækkende undersøgelse af problemet, inklusive passiv rygning på tredje hånd, særlig værdifuldt. Resultaterne kan virkelig gøre os en stor tjeneste. Desuden indeholder beslutningsforslaget mange vigtige elementer, og vi håber, at Rådet vil huske på dem.

Daciana Octavia Sârbu, for S&D-Gruppen. – (RO) Fru formand! EU's borgere og miljø skal nyde godt af beskyttelsen i form af forbuddet mod rygning på offentlige steder. Vi må se i øjnene, at rygning i øjeblikket er en af de største årsager til sygdom og død. Vi kæmper af al magt mod farlige epidemier og opfinder komplicerede og dyre vacciner for at beskytte os mod nye vira, men det vil være langt lettere for os at gøre en indsats for at beskytte vores børn, familier og miljøet mod rygningens skadelige virkninger.

Simpel logik, om ikke appeller til principper såsom det ikkerygende flertals rettigheder, bør overbevise os om, at vi bør prioritere denne indsats. En række nyere undersøgelser viser, at forbuddet mod rygning i Nordamerika og Europa har medført et hurtigt fald i visse alvorlige helbredsproblemer. Man konstaterede faktisk denne virkning nærmest øjeblikkelig, efter at rygeforbuddet blev indført. I lande, hvor rygning er blevet totalt forbudt på offentlige steder, mener man, at de positive sundhedsvirkninger skyldes en række faktorer. Disse omfatter ikke kun fjernelsen af røgen, som rygerne inhalerede indirekte, men også reduktionen i passiv rygning, der påvirkede ikkerygerne.

Jeg vil gerne have, at vi ikke taber et vigtigt aspekt af syne, nemlig at rygerne udgør et mindretal i EU. Naturligvis vil ingen foreslå, at man fratager folk retten til at ryge, ikke engang af hensyn til bestemte principper, som vi alle støtter, såsom en solid beskyttelse af folkesundheden og et miljø uden forureningskilder. Samtidig ønsker flertallet af ikkerygere et røgfrit miljø. Denne virkelighed bør være vores rettesnor, når vi udformer og støtter antirygelovgivning.

Resultaterne viser os, at rygere sandsynligvis vil holde op takket være disse støtteforanstaltninger, og derfor mener jeg, at vi bør styrke antirygelovgivningen som led i Fællesskabets politik for begrænsning af tobaksforbruget for at kunne yde et praktisk bidrag til at forbedre folkesundheden over hele EU.

Frédérique Ries, for ALDE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Med dette beslutningsforslag ønsker Parlamentet naturligvis at støtte Kommissionens meget proaktive politik i kampen mod rygning. Men vi beder også Kommissionen – og dette er meget vigtigt – om at gå endnu videre og sikre, at europæiske mænd og kvinder i 2011 får ret til et rent område på alle offentlige steder, transportmidler og arbejdspladser.

Europa har naturligvis en ret og en pligt til at tilbyde beskyttelse og i dette tilfælde til at indføre et forbud, som man har gjort og fortsat gør i forbindelse med hele rækken af toksiske stoffer, stoffer, der i nogle tilfælde dræber langt færre mennesker end tobak: kemiske stoffer, pesticider, visse tungmetaller og endda asbest for kun at nævne et par stykker.

Når jeg siger, at Europa bør indføre et forbud og dermed garantere dette ikkerygerområde for alle arbejdstagere, hvilket et overvældende flertal af borgerne beder os om, betyder det naturligvis ikke, at vi indleder et korstog mod rygere. Jeg er liberal og lægger meget stor vægt på princippet om frihed, det frie valg og den frie vilje. En europæisk tekst giver mulighed for dispensationer, rygerum og områder med frihed. At lovgive betyder ikke at undertrykke. Her taler vi om offentlige områder, men De skal ikke fortælle mig, at Europa ikke har en rolle i denne forhandling.

Carl Schlyter, for Verts/ALE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne påpege, at dette naturligvis vedrører beskyttelse af arbejdstagerne. Der er kun én eneste grund til, at EU overhovedet går ind i denne sag. Vi forbød f.eks. DCM, dichlormethan – en sag, jeg var ansvarlig for – netop fordi stoffet påvirker arbejdstagernes helbred. Arbejdstagerne har ret til beskyttelse fra den europæiske lovgivning, og vi taler nu om restaurations- og hotelarbejdernes helbred.

Et rygeforbud i disse miljøer vil redde langt flere liv og være langt mere effektivt til forebyggelse af dårlig sundhedstilstand end de fleste af de love, vi vedtager her. Det er et af de mest effektive instrumenter, vi kan indføre for at beskytte arbejdstagernes sundhed på arbejdspladsen og navnlig børn og andre uskyldige ofre for røg. Snesevis af stoffer i cigaretrøg er så giftige, at hvis man ønsker at bruge dem i et laboratorium, skal man have særlig tilladelse, og alligevel er det stoffer, vi ønsker at frigive i menneskers daglige miljø. Det er en fuldkommen absurd situation. Det handler ikke om valgfrihed, for de, der bliver syge, har ikke valgt det

overhovedet. Vi kan nu hjælpe disse mennesker og forhindre, at de bliver syge på et senere tidspunkt, og det er en mulighed vi skal udnytte.

Jiří Maštálka, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand! Det glæder mig, at det er lykkedes os at udforme et fælles beslutningsforslag, der er udtryk for et rimeligt kompromis, og som kan bidrage til at nedbringe antallet af dødsfald og sygdomstilfælde som følge af rygning. Jeg glæder mig over ordlyden i artikel 15, som burde sikre, at indsatsen for at bekæmpe tobak beskyttes mod især tobaksindustriens kommercielle interesser. Mekanismen, der indføres ved artikel 22, for indsendelse af rapporter er efter min mening udmærket. Jeg er skuffet over, at det ikke er lykkedes at indføre en henvisning til standardiserede pakninger i det fælles beslutningsforslag. Undersøgelser har vist, at standardiserede pakninger i høj grad vil mindske forbruget og efterspørgslen, navnlig blandt unge mennesker. Jeg er også skuffet over, at vi på grund af tidsnød ikke fulgte den korrekte høringsprocedure, og jeg håber, at Rådet vil støtte ovenstående forslag. Jeg vil også gerne tilføje, at vi på dagens møde har vedtaget foranstaltninger, som vil skabe det rette grundlag for beskyttelse af ikkerygere i Europa-Parlamentet.

Peter Liese (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke alle, der har bidraget til beslutningsforslaget. Passiv rygning er et kolossalt problem, navnlig for børn. Formanden for den tyske sammenslutning af børnelæger sagde engang, at rygning i børns nærvær er et bevidst forsøg på at skade dem fysisk. Jeg vil ikke udtrykke det helt så drastisk selv, men det er klart, at vi er nødt til at handle.

Jeg glæder mig i høj grad over den lovgivning, man har indført i Irland, Italien og andre lande. Jeg mener, at den juridiske og praktiske situation i Tyskland er skammelig set ud fra et sundhedspolitisk perspektiv. Vi kan lære meget af andre europæiske lande i denne henseende.

Men det er ikke så let, som det beskrives i punkt 2, 10 og 13 i beslutningsforslaget. Vi har kun begrænsede beføjelser på europæisk niveau, og indførelsen af lovgivning på dette område kan virke mod hensigten rent politisk. Vi kan kun beskytte arbejdstagerne. Vi kan ikke yde særlig beskyttelse til børn ved at handle på europæisk niveau. Men det haster med den type beskyttelse. Derfor vil jeg bede Dem støtte ændringsforslaget fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) om dette.

En bemærkning om de kontroversielle tilskud til tobaksdyrkning, som vi har diskuteret i årevis. Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed har altid krævet dem afskaffet. Nu har vi et godt kompromis i Rådet, og derfor vil jeg gerne udsende en stærk personlig appel om, at man lader punkt 9 blive stående uændret, med forbehold for en drøftelse med min gruppe. Det er et effektivt kompromis, og folk vil ikke forstå det, hvis vi fortsætter med at yde støtte som hidtil. Vi behøver denne ændring, og vi bør støtte den.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Under valgkampen til Europa-Parlamentet i 2004 indførte Irland et forbud mod rygning på arbejdspladsen, så vi mødte mange vrede vælgere uden for restauranter og pubber. De var rasende over forbuddet, men nu skriver vi 2009, og der er bred accept af, at det, vi gjorde, var godt for arbejdstagerne, godt for arbejdsgiverne og godt for det offentlige sundhedssystem. Folk har lært at leve med det.

Her til morgen valgte jeg den sunde løsning og gik til Parlamentet, og jeg blev forfærdet over at se biler med unge forældre, der sad og røg cigaretter med børnene spændt fast på bagsædet. Der var forældre med børn i klapvogne med en cigaret hængende ind over barnet. Vi har tydeligvis et stort stykke arbejde endnu med at opdrage voksne om farerne for børn.

Så jeg støtter min kollega Peter Liese i hans opfordring om at beskytte børnene. De er så sårbare, og det er trist at se dem blive udsat for denne risiko.

Men vi må ikke dæmonisere rygerne. Husk, at tobak er meget vanedannende, og rygerne har brug for al vores hjælp og støtte for at slippe ud af vanen. De, der vælger, som andre måske vil sige, ikke at slippe ud af vanen, må så fortsætte med det, de ønsker, uden at skade andre og med fuld forståelse af den skade, de forvolder på sig selv.

Dette er et godt beslutningsforslag, og fra irsk side, hvor lovgivningen er langt fremme, støtter vi det naturligvis fuldt ud.

Radvilė Morkūnaitė (PPE). – (LT) Fru formand! Her i Europa-Parlamentet diskuterer vi ofte menneskerettigheder. Ifølge en Eurobarometerundersøgelse er 70 % af EU-borgerne ikkerygere, og de fleste ser gerne rygning forbudt på offentlige steder. Man kan diskutere, hvorvidt dette kan være diskriminerende over for rygerne. Men jeg mener ikke, at vi må sætte menneskers sundhed på spil i lyset af de sundhedsskader, som rygningen bevisligt forårsager. Når vi taler om rygeforbud på EU-plan, må vi naturligvis ikke glemme

subsidiaritetsprincippet, og vi skal give medlemsstaterne lov til selv at beslutte, hvordan de vil forsvare og beskytte deres borgere. I Litauen har vi, som vores irske kolleger allerede har nævnt, loven om bekæmpelse af tobaksrygning, som er en af de mest progressive sammenlignet med andre EU-lande. Naturligvis kan vi nå længere. I Litauen er tobaksrygning forbudt på offentlige institutioner, på arbejdspladsen, i lukkede rum, på alle spisesteder og i offentlige transportmidler. I Litauen blev loven om bekæmpelse af tobaksrygning accepteret uden de store sværds slag, og sandt at sige indrømmer rygerne selv, at de nu ryger mindre, og nogle af dem er endda helt holdt op. Naturligvis skal Litauen som de øvrige EU-medlemsstater være noget mere opmærksom på problemet med unge rygere. Jeg tror, at vi alle er interesserede i et rent og sundt miljø, navnlig for vores børn. Derfor skal de gode eksempler fra lande, der forbyder rygning på offentlige steder, tilskynde og inspirere de mere skeptiske lande til at forsvare ikkerygernes rettigheder, og de bør tilskynde EU-institutionerne til på Europa-Parlamentets opfordring at finde metoder til indførelse af bindende lovgivning.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! For det første vil jeg gerne complimentere fru Estrela med hendes initiativ. Jeg er enig i de ting, hun sagde.

I Irland har jeg også set den ændrede holdning til rygning, og jeg har set ændringerne i irernes rygevaner. Jeg var formand for det gæliske idrætsforbund, som er Irlands største idrætsorganisation. Vi indførte et forbud på vores største stadion, der kan rumme 82 500 tilskuere. Folk var imod det, men nu accepterer de det. Tingene har fuldkommen ændret sig. Jeg har ingen problemer med, at folk ryger, men det påvirker andre, og det er problemet. Passiv rygning er grundlæggende blevet afskaffet i Irland, og de voksne har også skåret ned på rygningen. Mange er holdt op – og endnu vigtigere – færre unge begynder at ryge end tidligere.

Mit sidste punkt er, at folk også opdager, at deres tøj ikke kommer til at lugte mere. Når man tager til udlandet og går på restaurant, og man så lugter røg, har man lyst til at gå igen, og det samme gælder hotelværelser. Det er et godt initiativ, og jo før, det gennemføres, jo bedre er det for alle. De vil ikke fortryde det. Det kan jeg garantere.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! Folk har ret til at ryge, men jeg har også ret til at sige, at andre ikke skal være tvunget til at indånde deres røg på arbejdspladser eller andre steder.

Personligt hader jeg røg – jeg afskyer det virkelig – og jeg glæder mig over forbuddet i mit hjemland, men jeg mener ikke, at beslutningen skal tages på europæisk plan. Jeg mener ikke, at vi skal kræve bindende lovgivning, der gælder for alle medlemsstater. Jeg er føderalist, men ikke centralist. Beslutningerne skal tages på det laveste praktiske niveau, og i dette tilfælde er det på medlemsstatsniveau eller af regionalregeringer som i Skotland, det første område i mit land, der blev røgfrit.

Det er så let at se stort på subsidiaritetsprincippet, når vi mener, at vi gør det rigtige. I dette tilfælde mener jeg, at vi forsøger at gøre det rigtige, men nu, hvor Lissabontraktaten er vedtaget, bør vi bøje os for at respektere det princip.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Fru formand! Vi har brug for klare og praktiske regler om beskyttelse af ikkerygere over hele Europa. Men efter min mening betyder "over hele Europa" ikke nødvendigvis "fra EU". Mange medlemsstater har allerede indført lovgivning for at beskytte ikkerygere, og andre er i færd med at indføre love af denne art.

Hvorfor siger nogle af mine kolleger nu, at vi i Bruxelles kan gøre dette langt bedre end medlemsstaterne, selv om EU ikke har nogen beføjelser vedrørende sundhedspolitik, og at vi er nødt til at gennemføre dette ad den kringlede vej via sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen? Efter min mening bør medlemsstaterne selv beslutte, hvilke bestemmelser de indfører for at beskytte ikkerygere. Det giver mening, fordi de er tættere på de lokale problemer og spørgsmål. Jeg kan ikke forstå, hvorfor Bruxelles skal indføre beskyttelse for ikkerygere i Lapland og i Andalusien, som er identiske ned til den mindste detalje. Hvad er der sket med grænseoverskridende virkninger? Vi i Bruxelles har nået vores grænse i denne henseende.

For mig er det særlig vigtigt at beskytte børn og unge. Vi har brug for omfattende beskyttelse på dette område. Hvis vi indfører beskyttelse for ikkerygere på europæisk niveau gennem bestemmelser for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen, beskytter vi ikke børn og unge, fordi de ikke er arbejdstagere. Derfor vil jeg bede Dem støtte ændringsforslag 2 og 13 fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater).

Åsa Torstensson, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for denne vigtige forhandling. Det er fantastisk positivt, at vi alle er så engagerede i at få indført røgfrie miljøer. Jeg mener, at vores synspunkter har mange ting til fælles. Som jeg var inde på tidligere, beklager jeg, at Europa-Parlamentet

ikke har kunnet fremlægge sin udtalelse i tide, men formandskabet vil tage hensyn til Parlamentets beslutningsforslag.

Med hensyn til rygning på arbejdspladsen har Kommissionen indledt en høringsrunde med arbejdsmarkedets parter på EU-niveau. De er blevet bedt om at udtale sig om den gældende lovgivning og om eventuelle fremtidige lovgivningsinitiativer på dette område. Det hedder i forslaget til henstilling, at det er særlig farligt for børn og unge at blive udsat for passiv rygning, og at dette kan øge sandsynligheden for, at de selv begynder at ryge.

I forslaget til henstilling om røgfrie miljøer opfordres Kommissionen til at aflægge rapport om gennemførelsen, funktionen og virkningerne af de foreslåede foranstaltninger på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne. Kommissionens rapport vil også give en passende mulighed for at vende tilbage til dette spørgsmål.

Spørgsmålet om bekæmpelse af tobaksrygning vil få en fremtrædende plads på dagsordenen også i de kommende år. Vi indleder forberedelserne til den fjerde session af partskonferencen under rammekonventionen om tobakskontrol. Konferencen finder sted i Punta del Este i Uruguay den 15.-20. november 2010. Jeg er sikker på, at Rådet til den tid vil ønske at drøfte dette spørgsmål med Europa-Parlamentet endnu en gang.

Formanden. – Jeg har modtaget et beslutningsforslag⁽⁴⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (torsdag den 26. november 2009).

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Det er ofte således, at gode hensigter forårsager problemer. Ingen her vil sætte spørgsmålstegn ved, om ikkerygere har brug for omfattende beskyttelse. Men kompromisbeslutningsforslaget om røgfrie miljøer, som vi stemmer om på torsdag, er langt mere vidtgående end blot beskyttelse af ikkerygere. Selv om det nuværende forslag hylder subsidiaritetsprincippet, undergraver det samtidig dette princip. I beslutningsforslaget kræver man strenge og juridisk bindende bestemmelser på EU-niveau. Man misbruger et reelt ønske om sundhedsbeskyttelse i et forsøg på at overføre ugyldige beføjelser inden for sundhedspolitik samt arbejdsmarkedsspørgsmål til et europæisk niveau. Vi ønsker alle et Europa, der er tæt på sin befolkning, og her er subsidiaritetsprincippet en af nøglerne. Medlemsstaterne eller for Tysklands vedkommende delstaterne skal have deres egne diskussioner om beskyttelse af ikkerygere. Kun på den måde kan man identificere løsninger, der passer til de enkelte landes traditioner og kultur og dermed er tæt på landets befolkning. Derfor vil jeg bede Dem stemme imod beslutningsforslaget i dets nuværende form på torsdag.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Jeg er selv ikkeryger. Jeg er fuldt ud klar over de skader, som tobak og passiv rygning kan forvolde. Men som det så ofte er tilfældet, går disse planer fra EU et skridt for langt. Nogle af disse bestemmelser er fuldkommen absurde, og i nogle tilfælde vil man endda forbyde rygning under åben himmel. EU er helt besat af brugen af tobak, mens der findes en række andre aktiviteter i hverdagen, der statistisk har vist sig at være farlige og skadelige, som f.eks. fastfood, solarier, alkohol og kaffe, bilkørsel, manglende motion og for lidt søvn for blot at nævne nogle få. Jeg vil gerne se nogle fornuftige bestemmelser og bevidstgørelseskampagner med henblik på at minimere de pågældende risici. Men alle voksne bør have det endelige ansvar for at træffe deres egne beslutninger om, hvorvidt de er parate til at acceptere følgeskaderne på deres helbred. Man planlægger et totalforbud mod rygning i virksomheder i 2012, og her er man meget lidt opmærksom på de virksomheder, der vil blive hårdest ramt af dette, nemlig inden for restaurationsbranchen. De kan forvente et fald i indtægten på op til 20 %, hvilket kan føre til tab af talrige arbejdspladser. Desuden har der gennem flere år været krav om, at restauranter og værtshuse skulle etablere områder for rygere og ikkerygere i deres lokaler. Et totalforbud mod rygning i 2012 vil med et pennestrøg gøre disse dyre investeringer værdiløse. Udkastet til Rådets henstilling om røgfrie miljøer er ikke en fornuftig foranstaltning.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Medlemsstaterne har meget at indhente med hensyn til beskyttelse af ikkerygere. Vi skal især lægge vægt på at beskytte sårbare grupper som børn og gravide. EU har imidlertid ingen direkte myndighed på dette område. Sundhedsområdet er og bliver et anliggende for medlemsstaterne, og landene skal påtage sig ansvaret for disse spørgsmål. EU bør derfor fokusere på, hvad man kan gøre for

⁽⁴⁾ Se protokollen.

at beskytte ikkerygerne, hvilket betyder beskyttelse af de ansatte på arbejdspladsen. Men at forsøge at nå den grundlæggende målsætning om at gøre Europa røgfrit ved at indføre en lang række bestemmelser for at beskytte arbejdstagerne er ikke en tilfredsstillende løsning på problemet. For at beskytte så mange dele af befolkningen som muligt og især børn mod de skadelige virkninger ved tobaksrøg har vi brug for flere kampagner for at øge den offentlige bevidsthed. Dette er den eneste effektive måde, hvorpå vi kan ændre de europæiske borgeres tænkemåde på lang sigt, og dette er den eneste løsning, der kan begrænse rygning i privatsfæren.

(Mødet udsat kl. 19.30 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

16. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: Se protokollen

17. Ratificeringen og gennemførelsen af de opdaterede ILO-konventioner (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel til Kommissionen om ratificeringen og gennemførelsen af de opdaterede ILO-konventioner af Alejandro Cercas for S&D-Gruppen, Marian Harkin for ALDE-Gruppen, Jean Lambert for Verts/ALE-Gruppen og Gabriele Zimmer og Ilda Figueiredo for GUE/NGL-Gruppen (O-0131/2009 – B7-0228/2009).

Alejandro Cercas, spørger. – (ES) Fru formand, kære kolleger, medlemmer af Kommissionen! Vi ved alle, at den økonomiske globalisering, den internationale finanskrisen og alle fremtidens udfordringer skal løses på globalt plan. Vi kan ikke længere løse disse problemer på nationalt eller endda på regionalt plan. Samarbejdet mellem EU og Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) er derfor blevet et centralt punkt på vores dagsorden.

Ved hjælp af sin trepartsmetode udfører ILO et uvurderligt arbejde med at skabe sammenhæng og fornuft i vores verden. Det er vores værdier, som ILO blev grundlagt på. ILO og vi arbejder for en social model, hvor menneskers værdighed respekteres, og vi tror på, at vi kan arbejde sammen. Det er klart, at Europa har brug for ILO for at bevare denne sociale model – vi kan ikke gøre det i en uretfærdig verden – og at ILO giver os mulighed for at være en global aktør inden for internationale relationer.

EU og medlemsstaterne hævder, at de samarbejder meget tæt med ILO, og at de fremmer programmet om ordentligt arbejde til alle og den globale beskæftigelsespagt med ILO ved roret. Men der er ingen sammenhæng mellem det, vi alle siger, og det, vi gør, mine damer og herrer fra Kommissionen. Derfor er det af den største vigtighed her i aften at drøfte en ratificering af ILO-konventionerne og at vedtage beslutningsforslaget om dette spørgsmål i morgen for at kunne udstede visse garantier til ILO og ligeledes til vores eget projekt.

I Deres meddelelse om den nye sociale dagsorden rettede De igen en opfordring til medlemsstaterne, men medlemsstaterne reagerede ikke. De opfordrede dem til at ratificere og gennemføre konventionerne, men med ringe held. Det lader nu til, at De skal handle langt mere ambitiøst. Det giver ingen mening at sige, at medlemsstaterne allerede har ratificeret de centrale ILO-konventioner. ILO har ajourført 70 af sine konventioner, og selv visse lande i den tredje verden og visse udviklingsøkonomier bevæger sig hurtigere end EU. Det er vanskeligt at forstå for resten af verden, og Europa mister både troværdighed og muligheder.

Derfor er det temmelig skandaløst, at Europa taler om ordentligt arbejde og gør sig til fortaler for ILO, og så ikke ratificerer ILO-konventionerne og blot lader sig nøje med retorik, mine damer og herrer fra Kommissionen.

Her kommer så spørgsmålet. Og derfor ønsker alle grupper her i salen i morgen, at De går videre og udsender en meddelelse, hvori De kræver, at medlemsstaterne skal ratificere konventionerne for at skabe sammenhæng mellem det, vi siger, og det, vi gør. Denne manglende sammenhæng på det politiske område er en af grundene til, at vi mister troværdighed over for vores borgere, og til, at Europa også mister troværdighed i resten af verden.

Marian Harkin, spørger. – (EN) Fru formand! Jeg er meget glad for at støtte opfordringen til ratificering og gennemførelse af de opdaterede ILO-konventioner i EU's medlemsstater. Det er bestemt værd at nævne, at

da ILO blev oprettet i 1919 efter Versailles-traktaten, som afsluttede Første Verdenskrig, skete det som en afspejling af troen på, at man kun kan opnå universel og varig fred, hvis den er baseret på social retfærdighed. I de mellemliggende 80 år har ILO reageret på alle menneskers behov for ordentligt arbejde, levebrød og værdighed verden over.

I aften beder vi EU's medlemsstater ratificere og gennemføre de opdaterede ILO-konventioner, men det er ikke kun spørgerne her, der beder om det – det samme gør mange andre agenturer og instanser. Hvis man kigger på FN's adfærdskodeks for leverandører, kan man se, at ILO-konventionerne har været grundlaget for størstedelen af denne adfærdskodeks, og FN forventer, at alle leverandører af varer og tjenester til FN vil overholde principperne i adfærdskodeksen. Derfor skal disse konventioner ratificeres og gennemføres verden over, så alle leverandører kan overholde dem. Det kan vi helt sikkert klare i EU.

I sin meddelelse om den nye sociale dagsorden siger Kommissionen, at den opfordrer alle medlemsstater til at foregå med et godt eksempel ved at ratificere og gennemføre de ajourførte ILO-konventioner. I et beslutningsforslag om den nye sociale dagsorden, som Europa-Parlamentet vedtog i maj i år, erklærer vi, at vi mener, at en styrkelse af gennemførelsen og håndhævelsen af den eksisterende arbejdsmarkedslovgivning i henhold til den nationale lovgivning og Fællesskabets lovgivning samt under ILO-konventionerne skal prioriteres højt af EU-institutionerne og medlemsstaterne. Så i aften forstærker vi her i Parlamentet alle disse opfordringer. Vi beder formandskabet om at være så ambitiøst som muligt i denne sag, vi opfordrer medlemsstaterne til at kigge på de stærke sociale argumenter for ratificering og gennemførelse af disse konventioner, og vi beder Kommissionen overveje at vedtage en henstilling til medlemsstaterne om at tilskynde til ratificering af de opdaterede konventioner.

Vi mener også, at EU skal sikre sammenhæng mellem sine interne og eksterne politikker. Her i Parlamentet hører vi igen og igen om udveksling af bedste praksis mellem medlemsstaterne. Dette er helt sikkert et fremragende eksempel på, hvor vi kan opnå bedste praksis indbyrdes, ved at alle medlemsstater ratificerer de relevante konventioner og fremmer den bedste praksis eksternt eller globalt ved, som Kommissionen selv foreslår, at foregå med et godt eksempel og ratificere de opdaterede konventioner. I dag, den 25. november, er 7 650 ILO-konventioner blevet ratificeret globalt med 47 inden for de seneste 12 måneder. Vi forventer, at Europa fører an i kampen mod klimaændringer i København, og vi kan yde en tilsvarende god indsats ved at ratificere alle ILO-konventionerne.

Emilie Turunen, (for Jean Lambert). – (DA) Fru formand! På vegne af De Grønne så vil jeg gerne understrege, at vi finder budskaberne i denne beslutning om ratifikation og gennemførelse af ILO's konventioner meget nødvendige og meget presserende. Hvorfor? Det gør vi af to grunde. For det første bør EU gå allerforrest, når det gælder kampen for ordentligt arbejde. Vi bør være et forgangsland i verden, når det kommer til fremme af gode arbejdsvilkår og ordentligt arbejde.

For det andet, som det er blevet nævnt her i dag, er der ved at opstå et gab mellem det, vi siger, og det, vi gør. Altså et gab mellem EU's interne og eksterne reaktioner. Når EU glemmer, eller når EU's medlemslande glemmer eller ignorerer at ratificere og gennemføre opdaterede konventioner, så er det ikke kun dårligt for Europas arbejdstagere. Så er det også et rigtig dårligt signal at sende til de lande uden for EU, som vi kræver skal ratificere selvsamme konventioner. Vi bør "practice what we preach".

Det er helt afgørende, at EU går foran på globalt niveau, at vi viser, at vi er en region, der mestrer at kombinere gode arbejdsvilkår og en høj konkurrencedygtighed. ILO er vores globale spiller med hensyn til regulering på verdensplan. Det er afgørende, at EU bakker op om ILO som institution, og at vi tager ILO's konventioner alvorligt. Derfor er der fra Gruppen De Grønne al mulig støtte til budskaberne i denne beslutning, og vi opfordrer EU's kompetente organer til at presse medlemslandene til at tage det ligeså alvorligt, som vi, der er her i aften, gør.

Ilda Figueiredo, spørger. – (PT) Fru formand! Vi støtter opfordringen til medlemsstaterne om at tage hensyn til de stærke sociale argumenter for at ratificere og gennemføre de konventioner, som ILO har klassificeret som opdaterede.

Siden 1919 har Den Internationale Arbejdsorganisation opretholdt og udviklet et system af internationale arbejdsstandarder, som dækker en lang række emner, inklusive arbejde, beskæftigelse, social sikring, social- og arbejdsmarkedspolitik og tilhørende menneskerettigheder.

Vi støttede derfor det oprindelige udkast til det fælles beslutningsforslag, der blev fremsat her. Men på grund af pres fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) har de andre underskrivere desværre

tilladt, at beslutningsforslaget blev udvandet og svækket gennem medtagelsen af en henvisning til Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse.

Men som vi alle er klar over, var det i Lissabonstrategiens navn, at Kommissionen fremlagde nogle af de værste forslag imod arbejdsmarkedsrettigheder for Parlamentet, idet man fokuserede på fleksibilitet og deregulering af arbejdsmarkedet.

Hvem husker ikke forslaget om at ændre arbejdstidsdirektivet, hvor man forsøgte at devaluere arbejdet og gøre det endnu mere usikkert, at forlænge arbejdsdagen og undergrave det kollektive aftalesystem og fagforeningernes rolle, præcis det modsatte af, hvad der ligger i ILO-konventionerne?

Det er især på grund af denne beklagelige henvisning til Lissabonstrategien, at vi har trukket vores støtte til dette beslutningsforslag tilbage.

Men på vegne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre opfordrer vi medlemsstaterne til at ratificere ILO-konventionerne, og vi opfordrer Kommissionen til at overveje vores forslag.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! I løbet af de seneste par år har Kommissionen gentagne gange styrket sit engagement i den internationalt accepterede dagsorden for ordentligt arbejde, herunder gennemførelse af ILO-konventionerne.

Kommissionen har aktivt støttet medlemsstaterne og haft et tæt samarbejde med ILO med henblik på at indføre ambitiøse juridiske standarder, der er en reaktion på udfordringerne i en globaliseret økonomi og bidrager til gennemførelsen af ILO's dagsorden om ordentligt arbejde. Rådet og Europa-Parlamentet har fremhævet betydningen af denne dagsorden for ordentligt arbejde og Kommissionens aktiviteter i denne henseende.

EU's medlemsstater har allerede ratificeret alle ILO-konventioner, der vedrører centrale arbejdsmarkedsstandarder, og en lang række andre ILO-konventioner. Kommissionen har på ny bekræftet sit engagement i dagsordenen for ordentligt arbejde som led i den nye sociale dagsorden. Kommissionen opfordrede navnlig alle medlemsstater til at foregå med et godt eksempel ved at ratificere og gennemføre de ILO-konventioner, som ILO har klassificeret som opdaterede. Derved understreger Kommissionen både den interne og den eksterne dimension af dagsordenen for ordentligt arbejde. Når ILO-konventionerne drejer sig om områder, der udelukkende hører under Fællesskabets kompetence, har Kommissionen desuden fremsat forslag til Rådets afgørelser, hvorved medlemsstaterne fik tilladelse til at ratificere de relevante konventioner sammen med en opfordring til at ratificere standarderne hurtigst muligt, navnlig konventionen om søfarendes arbejdsforhold og konventionen om arbejde inden for fiskeriet.

Endelig giver rapporten om ordentligt arbejde fra 2008 mulighed for at overvåge den politiske udvikling med hensyn til ratificeringsprocessen. Resultatet af denne analyse ventes at blive afspejlet i opfølgingsrapporten om ordentligt arbejde, der skal offentliggøres i 2011.

Csaba Óry, for PPE-Gruppen. – (HU) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med, at det er lykkedes grupperne at blive enige om teksten til beslutningsforslaget om ratificering og gennemførelse af de konventioner, som Den Internationale Arbejdsorganisation har revideret. Derfor vil vi også støtte det.

Vi ved jo, at Den Internationale Arbejdsorganisation er et af de ældste internationale organer. Den blev oprettet i 1919 med det hovedformål at indføre regler for udviklingen af arbejdsbetingelser og vanskelige arbejdsmiljøer med henblik på at modarbejde udnyttelse. Den har efterfølgende udvidet sine aktiviteter til også at omfatte social- og arbejdsmarkedspolitik og et teknisk samarbejdssystem.

I Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) mener vi, at de arbejdsstandarder, der udformes af Den Internationale Arbejdsorganisation, bidrager til at afhjælpe de skadelige virkninger af konkurrencen på det internationale marked og dermed øge chancerne for at skabe en afbalanceret økonomisk vækst. Dette har særlig betydning i en tid, hvor vi måske allerede er på vej ud af krisen, og det styrker bestemt disse standarders legitimitet, at de udspringer af en trepartsproces og er baseret på en separat demokratisk proces, der gennemføres i et samarbejde mellem regeringer, arbejdsgivere og fagforeninger. Der er således tale om rettigheder og forpligtelser på arbejdspladsen og en omfattende ramme for disse, som de lande, der accepterer og ratificerer konventionerne, skal overholde. Samtidig er vi nødt til at erkende, at EU som et fællesskab ikke kan ratificere aftaler. Det kan kun de enkelte medlemsstater. Dette giver derfor anledning til spørgsmålet om den korrekte anvendelse af Fællesskabets jurisdiktion og subsidiaritetsprincippet. Derfor indeholder teksten

meget passende en opfordring til EU om at indføre en præcis definition af, hvilke juridiske områder og bestemmelser vedrørende disse, der hører under Fællesskabets jurisdiktion, og hvilke der hører under de enkelte medlemsstaters jurisdiktion. Det betyder, at hvis vi kan tage hensyn til subsidiaritetsprincippet, vil vi støtte udarbejdelsen af en henstilling med henblik på at lette ratificeringen af konventionen hurtigst muligt.

Ole Christensen, for S&D-Gruppen. – (DA) Fru formand! Vi har et indre marked i EU, hvor vi på et frit marked kan sælge varer til hinanden. Vi sikrer en fri konkurrence og varer til en billig pris, og det er fint og godt. Men andre områder skal også følge med. Grundlæggende arbejdstagerrettigheder skal sikres og respekteres overalt i EU. Vi skal ikke EU-landene imellem konkurrere på dårlige arbejdsforhold, ligesom arbejdskraften i alle medlemslande skal sikres lige løn for lige arbejde, og ligesom strejkeretten er en grundlæggende rettighed.

Derfor er et tæt samarbejde mellem EU og den internationale arbejdsorganisation ILO vigtigt. Vi har nogle af de samme værdier, og vi kan bruge ILO-konventionerne som basis for yderligere at udvikle den europæiske sociale model. Det er desværre ikke muligt i dag, idet Kommissionen kun finder konventionerne bindende, såfremt de er ratificeret af mere end halvdelen af medlemslandene. Det kunne vi passende starte med: at alle EU's medlemslande som et minimum ratificerer og gennemfører de konventioner, som ILO har klassificeret som opdaterede. Der er ikke brug for mere snak, der er brug for mere handling. Hvordan kan vi ellers opfordre andre lande i verden til at ratificere og gennemføre ILO-konventionerne og opfordre WTO til at inddrage de grundlæggende arbejdstagerrettigheder i alle handelsaftaler?

Nej vi skal gå foran i EU. Så kan vi efterfølgende tale for, at alle lande skal ratificere og gennemføre disse konventioner. Vi skal promovere anstændigt arbejde ("decent work") i EU og i verden som et bæredygtigt stærkt svar på den globale krise, som vi står i.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Det er korrekt, at verdensomspændende minimumsstandarder i krisetider beskytter arbejdstagerne mod umenneskelige arbejdsbetingelser. EU støtter altid kernestandarderne fra Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) i vores taler og i kontakterne med tredjelande og det med rette, fordi de beskytter arbejdstagerne mod forskelsbehandling og social dumping.

Desværre når tingene inden for EU ikke længere end disse taler. EU's medlemsstater og EU selv ser stort på ILO-konventionerne. De ratificerer dem ikke og gennemfører dem ikke. Dette giver medlemsstaterne og EU mulighed for at snyde sig uden om deres ansvar. EF-Domstolen har f.eks. afskaffet strejkeretten, og Kommissionen har bifaldet dette træk. Konventionen om beskyttelse af alle vandrende arbejdstageres rettigheder er f.eks. kun ratificeret af tre ud af de 27 medlemsstater. Det er en skandale, og denne situation skal ændres her 90 år efter ILO's oprettelse.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke min kollega i Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) og de øvrige politiske grupper i Europa-Parlamentet, fordi vi i spørgsmålet om ordentligt arbejde ønskede at følge samme linje og indgive et fælles beslutningsforslag, og forhandlingerne de seneste par dage har været fantastisk positive.

Siden 1919 har Den Internationale Arbejdsorganisation kunnet garantere og udvikle et system af internationale arbejdsstandarder på en lang række områder, inklusive arbejde, beskæftigelse, arbejdsmarkedspolitik og menneskerettigheder. Det må vi ikke glemme, navnlig ikke i disse krisetider.

Derfor er det kolossalt vigtigt, at ILO har klassificeret konventionerne som opdaterede efter en trepartsproces med både arbejdsgivere, arbejdstagere og regeringer. Det er grunden til, at vi har fremsat denne henstilling til medlemsstaterne, hvori vi opfordrer dem til at ratificere de konventioner, som ILO har klassificeret som opdaterede, og beder dem bidrage aktivt til en effektiv gennemførelse af hensyn til udviklingen af og fremskridtene med et socialt Europa. Vi håber, at dette vil ske hurtigst muligt. Vi vil være opmærksomme på fristerne for indførelse af disse konventioner, idet vi naturligvis samtidig vil respektere subsidiaritetsprincippet.

PPE-Gruppen vil især være opmærksom på anvendelsen af disse konventioner i medlemsstaterne. Kampen mod ulovligt arbejde, moderniseringen af de sociale fremskridt, opbygningen af et ægte socialt Europa, der viser verden vejen, det er det, der står på spil, og vi ønsker virkelig at hjælpe det frem.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru formand! Et af de vigtigste kendetegn ved EU er, at vi tillægger social- og arbejdsmarkedspolitik og grundlæggende rettigheder stor betydning. Vi er fuldt ud klar over, at anvendelsen af disse rettigheder er en forudsætning for at blive medlem af EU. Vi ved også, at EU, når disse rettigheder overtrædes, har en forpligtelse til at indføre sanktioner.

De rettigheder, der blev etableret sammen med oprettelsen af Unionen og dennes funktion, gælder også på arbejdspladsen. Den betydning, som Unionen tillægger forsvaret for arbejdstagernes rettigheder, fremgår ikke kun, når EU udarbejder intern lovgivning, men kommer også til udtryk i dens udenrigspolitik. Vi er fuldt ud klar over, at når vi indgår aftaler med tredjelande, er en af forudsætningerne, at de grundlæggende arbejdstagerrettigheder overholdes. Derfor er Unionen nødt til at være blandt de første til at støtte den nødvendige systematiske opdatering af Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) konventioner.

ILO opdaterede for nylig sine konventioner efter forhandlinger med arbejdstagere, arbejdsgivere og regeringer. Eftersom medlemsstaternes regeringer og Unionen deltog i opdateringen af dette område, står vi over for et paradoks. Paradokset består i, at selv om mange af EU's medlemsstater har indført ensartede direktiver med mere omfattende arbejdstagerrettigheder end i ILO-konventionerne, undervurderer de betydningen af det formelle spørgsmål om ratificering af disse konventioner på nationalt plan.

Det giver tredjelændene, navnlig udviklingslandene, et forvrænget billede, og derfor vil det være fornuftigt, at vi ændrer holdning, og at de medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, foretager de nødvendige ratificeringer. Hvorom alting er, bør Kommissionen ikke tøve med at være mere proaktiv og bede medlemsstaterne overholde deres forpligtelser med henblik på at styrke Unionens troværdighed ved at fremme ordentlige arbejdsforhold, navnlig under den igangværende finanskrisen.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Selvfølgelig skal vi understrege betydningen af at gennemføre konventionerne fra Den Internationale Arbejdsorganisation, men desværre er jeg bange for, at det system, vi er underlagt, nemlig den frie konkurrence, gør arbejde til et marked og dermed til en vare. Det skaber trusler mod arbejdskodekser overalt, trusler mod de planlagte nedsættelser af arbejdstiden og et nedadgående pres på prisen på arbejde, hvilket er meget skadeligt.

I Frankrig har vi et eksempel med en kuglelejerfabrik, der nu er lukket, fordi den skal flyttes til Bulgarien, og arbejdstagerne i virksomheden er blevet bedt om at tage ned og oplære de bulgarske ansatte. Så man kan se, at dette nedadrettede pres på arbejdsomkostningerne fører til udflytninger, til nedadrettet pres og til afvikling af arbejdsmarkedsrettigheder overalt. Derfor bør vi opfinde et system med opadrettet harmonisering af arbejdsmarkedsrettigheder og niveauerne for social sikring, så der ikke længere findes denne barske konkurrence mellem arbejdsgeberne, der skabes af virksomhederne og af vores institutioner.

Tilsvarende må vi ikke blive ved med at bøje os for det, man her i salen og i Kommissionen omtaler som flexicurity, men vi bør tværtimod arbejde i retning af et system med sikkerhed for arbejde og beskæftigelse kombineret med uddannelsesperioder, hvilket er en nødvendighed. Det ville give os mulighed for at komme ud af krisen, at oplære arbejdstagerne for at hjælpe dem over i de erhverv, der er opfundet med henblik på fremtiden.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Fru formand! Nu, hvor Lissabontraktaten er vedtaget, og EU's charter om grundlæggende rettigheder er blevet juridisk bindende, har vi en ny mulighed for at styrke den sociale dimension af det europæiske samarbejde. For at kunne gøre dette skal vi også kunne udnytte disse muligheder i praksis. Et godt sted at begynde ville være, at EU's medlemsstater ratificerer alle de opdaterede ILO-konventioner hurtigst muligt.

Dette har også en ekstern dimension. Hvis EU ønsker at være en seriøs partner i det internationale arbejde med at forbedre arbejds- og levevilkår, er det nødvendigt, at EU's medlemsstater også vedtager ILO-konventionerne. Hvis vi ønsker at kunne påvirke situationen i tredjelande, skal vi selv gå forrest med et godt eksempel. Derfor vil jeg bede Kommissionen og det svenske formandskab handle progressivt og gøre deres yderste for at sikre, at alle opdaterede ILO-konventioner indføres af alle medlemsstaterne.

Personligt finder jeg det en smule trist, at min egen medlemsstat Sverige ikke har ratificeret grundlæggende konventioner som konvention nr. 94 om offentlige kontakter. Derfor vil jeg gerne bede formandskabet om også at handle på nationalt plan for at sørge for, at dette sker. Dette bør sammen med det faktum, at chartret om grundlæggende rettigheder bliver bindende, mindske risikoen for, at EF-Domstolen afsiger flere kendelser som i Rüffert-sagen. Vi må ikke få en situation, hvor der findes EU-lovgivning, som strider mod grundlæggende ILO-konventioner.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Som mine kolleger har nævnt, har ILO eksisteret længe – siden 1919. 90 år i branchen, og man arbejder stadig med dagsordenen for ordentligt arbejde. Det er, som andre har nævnt, vigtigt, at medlemsstaterne ratificerer alle konventionerne, navnlig i en tid med økonomisk krise, hvor arbejdstagerne er under pres. Men jeg mener også, at det er vigtigt ved denne forhandling at anerkende ILO's rolle i udviklingslandene og organisationens forbindelser med ikke-statslige organisationer

og de mange programmer, den gennemfører over for de mest sårbare, f.eks. arbejdet med handicappede, som aldrig ville få en chance, hvis det ikke var for disse programmer. Det samme gælder to meget vigtige områder, som vi taler om her i Parlamentet, nemlig tvangsarbejde og børnearbejde. Så hvis vi ønsker, at ILO skal udføre et godt stykke arbejde, hvilket den gør, i udviklingslandene, mener jeg, at det allermindste EU's medlemsstater kan gøre, er at ratificere konventionerne fuldt ud og gå forrest med det gode eksempel.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Gennem sin lange aktivitetsperiode har Den Internationale Arbejdsorganisation vedtaget og fremlagt en række internationale konventioner og retningslinjer inden for beskæftigelse, fagforeningsfrihed, social- og arbejdsmarkedspolitik og social sikring samt kollektive beskæftigelsesrelationer og arbejdsbetingelser til ratificering i EU's medlemsstater. Medlemsstaterne bør ratificere og anvende de konventioner, som ILO anser for opdaterede. EU bør yde et resolut og aktivt bidrag til det fantastiske vigtige spørgsmål om beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i en globaliseret verden.

Det skal understreges, at alle borgere uanset baggrund, tro eller race har ret til at forbedre deres materielle velfærd, deres åndelige udvikling i frihed samt til værdighed, økonomisk sikkerhed og lige muligheder. Vi skal huske, at fattigdom, uanset hvor den findes, udgør en alvorlig trussel mod os alle.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Der hersker en betydelig grad af enighed om det nyttige i og behovet for ratificeringen af ILO-konventionerne blandt talerne fra Europa-Parlamentet og fra Kommissionen. Men som hr. Őry bemærkede, kan Kommissionen træffe beslutninger på områder, hvor den har enekompetence, og det har den som sagt også gjort.

Hvad angår fagforeningernes rolle, har EF-Domstolen i en afgørelse for nylig anerkendt kollektive skridt som en grundlæggende rettighed. Men denne rettighed kan reguleres, og dette er i overensstemmelse med andre internationale instrumenter. Jeg skal ikke desto mindre viderebringe Deres ønsker til min kollega med ansvar for social- og arbejdsmarkedspolitik, så vi kan få en grundig opfølgning på dette spørgsmål.

Formanden. – Jeg har modtaget tre beslutningsforslag⁽⁵⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. november 2009.

18. FAO's verdenstopmøde om fødevarerikkerhed – udryddelse af sult i verden (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er Kommissionens redegørelse om FAO's verdenstopmøde om fødevarerikkerhed – udryddelse af sult i verden.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Verdensfødevaretopmødet i sidste uge i Rom er den seneste af en række begivenheder på højt plan i år, hvor fødevarerikkerhed og landbrug har haft en fremtrædende placering: i januar i Madrid, i juli i L'Aquila, i september i New York og Pittsburgh, såvel som på mødet i Komitéen for Verdensfødevarerikkerhed i sidste måned.

Præmissen for alle disse begivenheder har været en erkendelse af, at vi er ved at tabe kampen mod sult i verden. Over 1 mia. mennesker i verden får i øjeblikket ikke dækket deres basale ernæringsmæssige behov, og forholdene truer med at blive værre i mange udviklingslande, også på grund af effekten af klimaændringerne. Det stiller yderligere krav til disse landes evne til at sørge for fødevarerikkerhed.

Verdensfødevaretopmødet var en mulighed for at opretholde den politiske fremdrift, der er opbygget i de forgangne måneder. Verdensfødevarerikkerheden har igen været i fokus. Diskussionernes tid er imidlertid forbi, nu er det tid til at levere varen.

For Kommissionen var topmødet en nyttig begivenhed af tre grunde. For det første var der tilsagnet om at forny vores bestræbelser på at nå det første årtusindudviklingsmål for en halvering af sulten inden 2015. Efter min mening gælder det mål stadig, og vi bør stræbe efter at nå det – især i de lande og regioner, hvor fremskridtene med hensyn til at nå det har været meget begrænsede, f.eks. i Afrika.

⁽⁵⁾ Se protokollen.

For det andet var der løftet om at forbedre den internationale koordinering og styring af fødevarer sikkerheden via et omdannet udvalg om verdensfødevarer sikkerhed, der skulle blive en central del i et globalt partnerskab om landbrug, fødevarer sikkerhed og ernæring. Kommissionen har bakket aktivt op om denne omdannelse og bidrager til at skaffe basal finansiering til den. Det er efter min mening et meget vigtigt skridt, der vil bane vejen for et globalt system til styring af fødevarer sikkerhed, som er baseret på velfunderede, videnskabelige anbefalinger, men som også er mere åbent over for nøgleaktører i den offentlige og den private sektor samt i de ikke-statslige organisationer. Disse aktører er afgørende i forhold til at gøre det nye system mere effektivt end det nuværende.

For det tredje var der løftet om at vende den nedadgående tendens i de nationale og internationale bidrag til landbrug, fødevarer sikkerhed og udvikling af landdistrikter. Hvis vi ønsker at nå det første årtusindudviklingsmål for en halvering af sulten inden 2015, skal de indgåede forpligtelser om en forøgelse af ODA indfris – særligt af de lande, der selv har forpligtet sig til at nå målet på 0,7 % af bruttonationalproduktet.

Nogle har kritiseret, at der i sluterklæringen ikke er fastlagt mere præcise, officielle mål for udviklingsbistand inden for landbrug og fødevarer sikkerhed, men vi må huske, at der allerede på G8-topmødet i L'Aquila blev givet betydelige økonomiske tilsagn. Nu prioriteres det at indfri dem. Stærkt støttet af Parlamentet er det lykkedes Kommissionen at mobilisere en fødevarerfacilitet på 1 mia. EUR, hvoraf 85 % allerede er afsat for perioden 2009-2011. Vi har imidlertid brug for mere og fortsat bistand over tid. For at kunne være ansvarlige i forhold til vores tilsagn har vi brug for et globalt system til registrering af forpligtelser, men vi skal også udvikle overvågningsmekanismer, specifikke indikatorer og standarder, der kan bruges til at rapportere om resultater og virkninger af investeringerne. Imidlertid, og det vil jeg gerne sige højt og tydeligt, vil selv den mest betydelige forpligtelse fra bidragsydere være værdiløs, hvis det ikke lykkes regeringerne i udviklingslandene at omsætte deres egne forpligtelser i bedre landbrugspolitikker, -strategier og -investeringer.

Når vi drøfter fødevarer sikkerhed, bør vi også være påpasselige med hensyn til terminologi og skelne fødevarer sikkerhed fra fødevarer suverænitet og fødevarer selvforsyning. Bestræbelser på at opnå en produktion rundt om i verden er ikke nok i sig selv. Det, der betyder noget, er, at folk får vedvarende adgang til mad, hvilket grundlæggende er et fattigdomsspørgsmål. Handel med fødevarer – regionalt såvel som globalt – spiller en vigtig rolle for at forbedre adgangen til fødevarer, idet handel skaffer landmænd en indkomst og giver forbrugere adgang til billigere fødevarer. Fødevarer selvforsyning eller selvforsyningsøkonomi kunne blive en meget dyr strategi og vil ikke være nødvendig, når markeder og handel fungerer godt.

En afslutning på Doharunden med et afbalanceret og omfattende resultat ville derfor være et betydeligt fremskridt. Vi bør heller ikke glemme, at global fødevarer sikkerhed er et meget kompliceret og mangefacetteret problem, der kræver en holistisk tilgang. På dette område har EU gjort enorme fremskridt i de seneste 10 år, og fortsatte fremskridt er sikret via den udviklingsvenlige politikkoherens. De forskellige reformer af den fælles landbrugspolitik i EU har bidraget kraftigt til at reducere eksportstøtten, og langt den største del af støtten til landmænd i EU anses af WTO som værende "ikkekonkurrenceforvridende". Med ordningen "alt undtagen våben" er der desuden fri adgang til EU-markedet for de mindst udviklede lande, og med bestemmelserne i de økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'erne) vises der forståelse for de problemer, mange af AVS-staterne har med hensyn til at garantere deres borgere fødevarer sikkerhed. Vi er derfor kommet meget langt i EU med hensyn til udviklingsvenlig politikkoherens, hvorved vi har forbedret betingelserne for fødevarer sikkerhed i udviklingslandene. Andre lande og regioner bør gøre det samme.

Afslutningsvis har FAO-topmødet understreget, at hvis vi ønsker at fastholde vores mål for en halvering af sulten inden 2015, så skal vi optrappe ODA samt øge ODA og de private landbrugsinvesteringer, og vi skal forbedre den globale styring af landbrugssektoren.

Albert Deß, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Det er vigtigt for os i Parlamentet at drøfte problemet med sulten i verden. Vi kan simpelthen ikke se tavsse til, mens antallet stiger af mennesker, der lider af sult, herunder mange børn.

Jeg blev første gang valgt til et parlament for 20 år siden, og jeg husker stadig godt, hvordan internationale organisationer som f.eks. Verdensbanken, FN's FAO, FN selv og Verdenshandelsorganisationen bekendtgjorde deres intention om at halvere sulten i verden inden for de næste 20 år. Hvad er der sket siden da? Sulten er ikke halveret, den er øget. Mere end 1 mia. mennesker lider af sult hver dag. Det modsatte af disse organisationers hensigt er sket.

Det er der en lang række forskellige grunde til. Der er lande som f.eks. Zimbabwe, hvor en inkompetent regering har gjort Afrikas spisekammer til en region præget af sult. En kommunistisk præsident har bragt

dette rige land i en situation, hvor folk sulter, og vi siger ingenting. Vi er imidlertid medansvarlige for det. Vi bruger ugevis, hvis ikke årevis, på at tale om klimaet om 100 år. De mennesker, der sulter i dag og i morgen, er ikke interesseret i klimaet om 100 år. De ønsker noget at spise i morgen, men vi har ingen løsninger på deres problemer. Uden at vi skal negligere fremtidens problemer, er det et spørgsmål om simpel menneskekærlighed, at vi bekymrer os om mennesker, der sulter i dag. Når vi siger, at vi vil halvere sulten inden 2050, finder jeg det næsten fornærmende, hr. de Gucht. Som verdenssamfund må det være muligt for os at nedbringe antallet af mennesker, som ikke har nok at spise, meget hurtigere. Vi kan transportere våben til hver afkrog i verden, men vi kan åbenbart ikke gøre det samme med mad. Det er et svigt i verdenssamfundet, som jeg fordømmer. Vi må og skal finde andre svar end dem, vi har fundet frem til i dag.

Luis Manuel Capoulas Santos, for S&D-Gruppen. – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Tallene over sult og underernæring i verden, som vi alle kender og ser trivielle gentagelser af, er så tragiske, at det næsten er uartigt at nævne dem.

Retten til mad er forbundet med den helligste ret af alle: retten til livet, et liv med et minimum af værdighed og ikke kun en kamp for overlevelse.

Bekæmpelse af sulten i verden burde derfor stå øverst på alle politiske dagsordener, og alle ressourcer burde mobiliseres for at nå dette mål.

Desværre ved vi også alle, at ressourcer, herunder økonomiske ressourcer, ikke altid er den væsentligste begrænsning. Problemet ligger næsten altid i forvaltningen og anvendelsen af ressourcer og i manglen på klog styring og effektiv koordinering på globalt, regionalt og nationalt niveau.

Det forslag til beslutning, der er stillet i dag – og som min politiske gruppe, Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, går ind for – indeholder forslag og anbefalinger, som, hvis de blev fulgt, absolut kunne bidrage væsentligt til at mindske så alvorligt et problem. Jeg beder derfor Kommissionen indtrængende om at give forslaget den opmærksomhed, det fortjener, og om på baggrund af forslaget at fremsætte lovforslag og vedtage procedurer, så de kan føres ud i livet.

Den vanskelige og usikre politiske situation, vi befinder os i, gør også, at det er tid til at ændre de politikker, der er EU's bedste redskaber i dette spørgsmål: den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik, som vi snart vil ændre radikalt.

Med de nye beføjelser, vi får i kraft af Lissabontraktaten, er det også en perfekt anledning for Parlamentet til reelt at handle og ikke kun proklamere. Socialdemokraterne i EU er klar til at tage den udfordring op. Vi håber, at den nye Kommission og andre politiske grupper er klar til at ledsage os på denne mission.

George Lyon, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke de kolleger, der allerede har bidraget.

Det første, jeg gerne vil sige, er, at den seneste stigning i verdensfødevarerpriserne er et wake-up call til os alle. Fordoblingen af priserne på korn og ris har haft en uforholdsmæssig effekt på nogle af de fattigste mennesker i udviklingslandene i verden. Faktisk anslås det, at yderligere 75 mio. mennesker i verden kom til at sulte som en direkte følge af de højere fødevarerpriser i 2007 og 2008. Det er noget, vi er nødt til at tage meget, meget alvorligt. Faktisk har vi i mange lande set optøjer over fødevarer og politisk ustabilitet på grund af stigningen i fødevarerpriserne.

Med en global befolkning, der forudses at stige til mere end 9 mia., og klimaændringer, der forudses at få en betydelig indvirkning på vores evne til at brødføde os selv, vil jeg mene, at fødevarerikkerhed er et alvorligt problem, som vi skal tage fat på og finde løsninger på. EU skal gøre alt, hvad den kan, for at bistå udviklingslandene med at udvikle bæredygtigt landbrug og systemer til produktion af fødevarer, der gør dem i stand til at brødføde sig selv. Det kræver finansiering – som kommissæren nævnte det i sin redegørelse – og det kræver åbne markeder. Her erkender man, at EU er gået langt for at bidrage til at åbne og liberalisere markederne. Men mange af de problemer, udviklingslandene står med, stammer også fra svigt i det politiske og det retslige system. Uanset omfanget af bistand vil dette problem ikke kunne afhjælpes, før der er et stabilt politisk system og et stabilt retssystem, som bidrager til, at landmænd kan trives og høste fordelene ved højere markedspriser.

Det anslås, at EU's produktion skal stige med mere end 70 % blot for at imødekomme stigende efterspørgsel i fremtiden. Jeg vil mene, at landbruget i EU spiller en stor rolle, ikke blot med hensyn til at sikre, at vi er selvforsynende her, men også med hensyn til at sikre, at vi kan bidrage til den globale fødevarerikkerhed i fremtiden.

José Bové, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Kampen mod sult kræver betydelige politiske og økonomiske investeringer. FAO var ikke i stand til at tilvejebringe sådanne investeringer i sidste uge i Rom, og det beklager jeg.

Mere end 1 mia. mennesker lider af underernæring, og 40 mio. mænd, kvinder og børn dør af sult hvert år. Disse dramatiske tal er steget siden 1996, året for det første verdensfødevaretopmøde. Den globale finans- og økonomiske krise har forværret situationen, og befolkningerne i landene mod syd lider mest under den. Med 10 % af reklamebudgetterne i verden ville udviklingslandene kunne få den nødvendige støtte til at sikre infrastrukturen i deres landbrug.

Fødevarekrisen er én af de største trusler mod freden og stabiliteten i verden. I 2050 vil små landbrug skulle brødføde mere end 9 mia. mennesker. Jordbundsødelæggelser, ødelæggelse af biodiversitet, olieafhængighed, udledning af drivhusgasser, udtømmning af grundvandsressourcer og udviklingen i forbrugermønstrene sætter os i en meget skrøbelig situation, mere skrøbelig end for 40 år siden.

Fattigdom og importafhængighed er hovedårsagen til fødevarerensikkerhed. Behovet for at støtte lokal produktion er indlysende. I slutningen af 1950'erne indførte EU den fælles landbrugspolitik for at producere de fødevarer, den havde brug for. For at gøre det beskyttede den sit indre marked og støttede sine forbrugere. Dette autonome valg, denne ret til fødevarerensuverænitet skal nu gøres tilgængelig for alle de lande eller grupper af lande i hele verden, der ønsker det.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Med vores beslutninger i dette spørgsmål tager vi fat på den dobbelte udfordring at udrydde sult – som i øjeblikket berører en sjettedel af verdens befolkning – og at sikre fødevareforsyningen i fremtiden.

Vi står i en situation, hvor verdens befolkning på den ene side vokser, mens fødevareproduktion på den anden side bliver en større og større udfordring på grund af klimaændringernes negative effekter og de stigende omkostninger ved fødevareproduktion.

Mens den landbrugsmæssige faktor i fødevarerensikkerheden utvivlsomt er afgørende for løsningen af dette problem, bør vi også fokusere fast på, i hvor høj grad et godt styringssystem i udviklingslandene er ubetinget nødvendigt, hvis det på nogen måde skal lykkes os at tackle sulten i verden med held. Tag f.eks. Zimbabwe, som hr. Deß allerede har nævnt. Det var tidligere kendt som Afrikas spisekammer og var tidligere i stand til at brødføde sig selv og mange nabolande. Nu er det ude af stand til det efter at være ødelagt af Robert Mugabes og hans lejesvendes handlinger.

Vi er alle nødt til at arbejde sammen for at tackle dette problem og forhindre de civile uroligheder og den elendighed, der kunne opstå på grund af det.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Hvis EU ønsker at spille en positiv rolle i verden, hvis den ønsker, at en ny humanisme skal bringes til live, bør den virkelig lytte til det øredøvende sultens skrig, der genlyder på hele planeten.

Her og andre steder fortsætter vi med at holde vores fine taler. Men helt ærligt, kan vi stå her med god samvittighed, når et barn dør af sult hvert femte sekund? Det er ikke pga. tekniske problemer, at børn dør. Det er pga. denne bølge af ultraliberalisme, der oversvømmer verden i dag.

Indtil nu har vi bearbejdet jorden for at brødføde mennesker. I dag har det kapitalistiske system gjort jord og mad til varer, til genstande for global spekulation. Derfor skal vi ændre politikken radikalt, bakke op om FAO og give organisationen midler til at handle.

Som De har sagt, hr. kommissær, har vi brug for handling, og vi kræver handling. For at sikre, at der handles, kunne EU imidlertid håndhæve princippet om fødevarerensuverænitet for alle folkeslag, bidrage til at gennemføre aflønningssystemer for landarbejde med garanterede priser for hvert land og hvert kontinent, respektere og håndhæve forpligtelserne til at bevilge officiel udviklingsbistand til landene mod syd, slette fattige landes gæld, sætte en stopper for multinationale selskabers og hedgeforeningers opkøb af jord samt anerkende, at landbrug og fødevarer ikke kan være en del af Verdenshandelsorganisationens hårde forhandlinger.

Vi må og skal høre skriget af sult og handle derefter. Det ville styrke EU's anseelse, og det haster!

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Fru formand! I de ca. 10 år, jeg har været medlem af Parlamentet, har jeg jævnligt hørt kønne ord anvendt her. Op til verdensfødevaretopmødet i Rom anvendte hr. Barroso, kommissionsformanden, også kønne ord. Han sagde, at vi alle har svigtet i kampen mod sult, og at det er en

moralsk skandale og en enorm plet på vores kollektive samvittighed. Citat slut. Og han havde fuldstændig ret. Hvilket gør resultatet af topmødet det mere skuffende. Jeg har en lumsk følelse af, at det, der stjal billedet i Rom, var de rige landes politiske interesser snarere end verdens 1 mia. sultne menneskers interesser. For at illustrere det konkret vil jeg bruge to eksempler. Som det erkendes i stadig højere grad, skaber biobrændselspolitikken og dens fremme prisforhøjelser og derfor mere sult. Imidlertid synes det at være tabubelagt at udtrykke nogen form for kritik af denne politik.

Desuden har jeg ved mange tidligere lejligheder allerede henledt Parlamentets opmærksomhed på risikoen ved at tilskynde tredjelande til at foretage store investeringer i Afrika med henblik på f.eks. at sikre deres egen fødevarer sikkerhed. Hvordan skal lande, hvor millioner af mennesker er afhængige af fødevarerhjælp fra FN, kunne eksportere til tredjelande? Alligevel nævnes dette ikke i sluterklæringen.

Det er meget let for de rige lande at behandle kontroversielle emner ved blot at fremsætte velmente og lidenskabelige opfordringer og bestille yderligere undersøgelser. Noget andet, jeg uddrager af erklæringen, er, at udviklingslandene vil skulle klare sig hovedsagelig med deres egne ressourcer. I lyset af det internationale samfunds hidtil manglende evne til at udrydde sult synes jeg, at dette er intet mindre end skammeligt.

Herudover har jeg også brugt en del tid på at gennemgå sluterklæringerne fra tidligere verdensfødevaretopmøder, og jeg er kommet til den konklusion, at de har overraskende mange lighedspunkter – med hinanden og for den sags skyld med Parlamentets beslutning. I alle erklæringerne står der, at det haster, og at man opfordrer til, at tidligere afgivne løfter indfris. Bør gentagelsen af alle disse opfordringer imidlertid ikke være et advarselssignal for os? For at citere hr. De Schutte, FN's rapportør, så har fattige mennesker ikke brug for løfter. Som det ofte er sagt før, burde fødevarer sikkerhed være en menneskeret. Jeg vil gerne angribe det fra en anden vinkel og sige, at Biblen lærer os, at det er ét af Guds bud, at vi skal brødføde de sultne. Det er min personlige pligt og vores kollektive ansvar.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Fru formand! Jeg deltog personligt i FAO-mødet i Rom. Jeg så med mine egne øjne, hvordan konferencen var. Jeg mener, at vi også er nødt til at droppe hykleriet lidt, som har ramt os, for i betragtning af de penge, der bruges på at organisere en konference som denne, hvor resultatet sædvanligvis kun er en lang række løfter, skulle vi måske bruge denne udgift i praksis for at beregne, som talerne før mig har sagt, præcis hvor mange børn, der ikke havde behovet at dø af sult i dag, hvis disse midler ikke blot var blevet brugt på søde historier. Kommissæren sagde dog, at problemet har at gøre med den globale fødevarerproduktion, men før vi begynder at fjerne splinten fra vores broders øje, så lad os først se bjælken i vores eget.

Det er videnskabeligt bevist, at mit land, Bulgarien, har den mest frugtbare jord i EU. For 150 år siden var de bulgarske bønder i stand til at brødføde de tættest befolkede regioner i det osmanniske rige i Lilleasien ved hjælp af det 19. århundredes teknologi. I dag går det imidlertid støt ned ad bakke for det bulgarske landbrug og endog stærkere, siden Bulgarien kom med i EU. De kvoter, som Kommissionen selv har pålagt Bulgarien, begrænser landbrugsproduktionen, mens landbrugsjorden i Bulgarien ligger brak. Der skal f.eks. kun ét landbrug i én af de 28 regioner i Bulgarien til at producere hele den kvote tomater, som Bulgarien har fået tildelt af Kommissionen. Sådan har det været, fordi det ifølge nogle oplysninger for 10 år siden var det officielle produktionsniveau. Ingen ser imidlertid på, hvad det reelle produktionsniveau kunne være. I øjeblikket er der i EU selv begrænsninger for processer til produktion af fødevarer, som ellers kunne forbedre situationen betragteligt og faktisk være et reelt redskab til at bekæmpe sult. Så længe tingene kontrolleres af embedsmænd, som kun kigger i deres papirer og ikke er interesseret i noget som helst andet, kommer der ingen handling, men kun løfter ud af det.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru formand! Antallet af mennesker, der lider af sult og lever i ekstrem fattigdom, er steget dramatisk i det seneste år, og det er ikke sandt, at det er kapitalismens skyld. Der er politiske systemer, som er betydelig værre for menneskeliv og kampen mod sult. Jeg vil give blot ét eksempel. For adskillige årtier siden blev et europæisk land, som har meget gode landbrugsforhold, drevet ud i sult under kommunismen. Resultatet var, at flere mennesker døde i ét enkelt land, end der i øjeblikket dør af sult på verdensplan. Det land var Ukraine. Jeg vil råde til forsigtighed med, hvad der bliver sagt her i Parlamentet.

I år 2000 vedtog 198 FN-medlemmer specifikke årtusindudviklingsmål. Kommissæren talte i dag om det første og vigtigste mål. I dag skal vi besvare spørgsmålet om, hvorvidt dette mål er opnåeligt. Europæerne spørger, om vores prioriteringer og politikker er de rigtige, og f.eks. især om en dyr kamp mod klimaændringerne er vigtigere end kampen mod fattigdom. Så sent som i denne uge modtog jeg et sådant spørgsmål, nemlig om ikke EU tager fejl af mål og midler ved i stedet for at bekæmpe effekterne af den globale

opvarmning at påbegynde den dyreste kamp mod vejrmøller i menneskehedens historie – en kamp mod klimaændringerne?

Jeg mener, at det bedste bevis på, at der ikke mangler sammenhæng mellem handlinger til beskyttelse af klimaet og til udryddelse af sult, ville være effektivitet på sidstnævnte område, med andre ord virkelig at fjerne sulten i verden. Så ville ingen beskyldte os for at prioritere forkert og gøre kampen mod klimaændringerne vigtigere end kampen mod sult, som hr. Deß også har sagt.

Landbruget vil få stor betydning inden for de nærmeste år. Det, vi skal gøre, er at overtale udviklingslandene til og bistå dem med at investere i landbrug samt rette sig efter deres egne erklæringer om, at 10 % af det nationale budget vil blive afsat til landbrugsudvikling. Kun på denne måde kan vi øge de fattige landes landbrugs-mæssige potentiale og bistå i en effektiv kamp mod sult.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Med undtagelse af hr. Berlusconi, hvis land var vært for topmødet, var ingen af de ledende G8-medlemmer til stede ved FAO's verdenstopmøde om fødevarer-sikkerhed.

Så et økonomisk, socialt og finansielt set yderst politisk møde blev reduceret til et ordinært møde af teknisk karakter. Ikke desto mindre var det hr. Dioufs mål at udvikle værktøjer og produktionsmidler for at sikre fødevarer-sikkerheden på en bæredygtig måde i udviklingslandene.

Den økonomiske og finansielle krise forværrer – som vi ved, eftersom det er blevet sagt gentagne gange – sulten i hele verden. Emnet var mere aktuelt end nogen sinde før, eftersom sult i dag for første gang i historien berører mere end 1 mia. mennesker i verden. Det er en sjettedel af verdens befolkning, 20 % flere end i 2005 og 105 mio. flere end i 2008.

Som hr. Bové sagde, betyder det alt sammen, at der er stor risiko for, at nye konflikter bryder ud, og endda ekstremt alvorlige konflikter. Det er mangel på landbrugsinvesteringer, der har medført denne usikkerhed på fødevarerområdet. Som understreget af hr. Diouf er det et faktum, at landbrug er det eneste eksistensgrundlag for 70 % af verdens fattige. Han appellerede om i alt 44 mia. USD om året til finansiering af investeringer for at hjælpe små producenter. Hans anmodning er blevet totalt overhørt. Fra de rige landes side er der ikke nogen tidsplan, ingen strategi og ingen politisk vilje.

Hvilke fremskridt mener kommissæren, der sket med hensyn til at gennemføre G8-forpligtelserne fra juli i år? Jeg har været i Deres position og ved, hvor svært det er at få bidragsydere om bord. Jeg husker stadig den yderst vanskelige kamp, som formand Barroso også kæmpede, for at opnå den sølle ene mia. EUR for to år siden til at oprette denne fødevarer-facilitet. Imidlertid er Europas fremtid tæt knyttet til udviklingslandenes skæbne.

Jeg tror ikke på de opskrifter, som vores socialdemokratiske kollega i Parlamentet giver, når han taler om ultrakapitalisme og ultraliberalisme – hvilket desuden som semantisk assimilation er moralsk diskutabelt. Jeg kan ikke selv se løsningen i denne form for temmelig kortsigtet ideologisk skvalder.

Jeg er nødt til at fortælle hr. Le Hyaric, at den marxistiske åndsformørkelse bærer et langt større ansvar end liberalismen for underudviklingen i nogle lande, efter at de blev uafhængige.

Det er, hvad jeg havde at sige, for jeg ønskede ikke at lade ideologisk skvalder eller trylleformularer, som er kortsigtet, og som skubber til grænserne for intellektuel redelighed, stå uimodsagt her i Parlamentet.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Mine kolleger, hr. Bové og hr. Belder, skitserede problemet og den politiske virkelighed, men der er en ny tendens i landbruget. De rige lande sikrer deres vigtigste fødevarer eller deres biobrændstoffer ved at opkøbe jord i fattige lande – de rager jord til sig eller, som det omskrives med en eufemisme, "erhverver landbrugsjord". Det sker f.eks. i Madagaskar.

Dette lader til at være for følsomt et emne at drøfte for verdens ledere. Europa og dets ledere har en moralsk forpligtelse til at gå imod denne nye form for, hvad jeg ville kalde kolonialisme. I erklæringen fra FAO's fødevarer-topmøde berørte man ikke spørgsmålet om at rage jord til sig og lod dermed den mulighed gå fra sig at sætte fokus på sulten i verden. Hvorfor gjorde De ikke dét?

Så er der den fælles landbrugspolitik i EU. Vi producerer en masse fødevarer. Europæerne har mad at spise, men denne fælles landbrugspolitik ødelægger mulighederne for både små landmænd og industrielle landbrug i udviklingslandene, og de mister chancen for at få et rimeligt udkomme. Det giver mangel på fødevarer og brug for at importere fødevarer. Hvornår får vi en fri og fair landbrugspolitik i EU?

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Fru formand! Både FN og EU er enige om, at det stigende befolkningstal i verden vil kræve en stigning i den globale landbrugsproduktivitet i størrelsesordenen 50-100 %. Det accepterer vi. Vi accepterer kommissærens synspunkt, ikke kun fordi vi godtager det, men fordi det er et mål, som verden ikke har råd til ikke at nå. Samtidig bliver landbruget dog bedt om at bruge mindre jord, mindre vand, mindre energi, færre drivhusgasser. Så der er tre punkter, vi er nødt til at forstå.

For det første skal regeringerne – og EU især – investere mere i forskning og udvikling, for vi har simpelthen ikke de oplysninger, vi skal bruge som basis for en fremtidsplan. For det andet har vi på grund af flygtigheden på de globale markeder brug for et sikkerhedsnet fra den fælles landbrugspolitik. Og for det tredje medfører fødevarer sikkerhed og alt, hvad det indebærer for EU, omkostninger, som vi ikke kan give videre til forbrugerne. Derfor gentager jeg, at vi har brug for en stærk landbrugspolitik, og vi er nødt til at vinde diskussionen i budgetforhandlingen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Den sluterklæring, der blev vedtaget på det seneste FAO-topmøde af de 193 medlemslande er desværre i sandhed en dråbe i havet i kampen mod sult. Der er ikke fastsat nogen tidsfrister, og der er frem for alt ikke tilvejebragt konkrete ressourcer og forhold til at tackle den svøbe, der berører mere end 6 mia. mennesker.

Ifølge tilgængelige data vil 15 børn i verden dø af sult i løbet af de blot 90 sekunder, det vil tage at holde denne tale. Det er den stærkeste og skarpeste anklage mod et økonomisk udnyttelsessystem, der er unfair og irrationelt og derfor voldsomt kritiseret historisk set.

Det er et system, der er baseret på konkrete politikker og retningslinjer, og, hr. Michel, på protagonister og en liberal retorik, som har medført den aktuelle situation, hvor den agroindustrielle model fremmes, samtidig med at den store fødevarerindustri's interesser beskyttes. Resultatet heraf er kvalitativ forarmelse af verdens landbrugsindustri, mange år med utilstrækkelige investeringer i landbruget, med fremme af nedlæggelse af landbrugsindustri og små og mellemstore landbrug, en sektor, hvor 70 % af verdens fattige har deres underhold.

Markedsfundamentalisme, privatiserings- og liberaliseringspolitikker samt frihandel har bevirket og bevirker fortsat, at jorder opgives, at ejendomsretten til jord koncentrerer, at produktionen domineres af de få, og at de fleste er afhængige af fødevarerforsyninger.

Eksperters anslår, at det vil koste 44 mia. USD at få bugt med den svøbe, som den kroniske underernæring er. Det er en meget mere beskedne sum end den, medlemsstaterne gav storkapitalen for at redde den fra den gangværende systemiske krise.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Under verdenstopmødet om fødevarer sikkerhed sagde generalsekretær Ban Ki-moon, at fødevarer krisen i dag er et wake-up call til i morgen. Inden 2050 kan vores planet være hjem for 9,1 mia. mennesker, over 2 mia. mere end i dag – et rystende tal, som vil betyde, at landmændene skal dyrke 70 % flere fødevarer.

Landmænd i Nordirland ønsker at bidrage til at dække dette behov. De fleste af dem mener imidlertid, at EU hindrer dem i at producere flere fødevarer ved at gennemtvinge reduktioner i græsningskapacitet via reguleringer af forbruget af kvælstof og fosfat, bureaukrati, mangel på forskning og udvikling inden for branchen og en deraf følgende holdning om, at fødevarer sikkerhed ikke er et problem.

En FLP-reform vil være bestemmende for landmændenes evne til at producere fødevarer. Den vil også påvirke fødevarer priserne. Hvis landmændene ikke understøttes af EU via direkte betalinger, vil fødevarer priserne være nødt til at stige for at dække produktionsomkostningerne. Min målsætning er at fremme fødevarer produktionen i Nordirland og fødevarer sikkerheden i EU. Det kan kun opnås ved at lade landmændene drive landbrug. Her vil FLP-reformen spille en enorm rolle, og fødevarer sikkerhed bør være en central del i vores arbejde, efterhånden som denne FLP-reform skrider frem.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Som en af forslagsstillerne bag denne betænkning vil jeg gerne først takke de politiske grupper, som har arbejdet meget tæt sammen for at frembringe en tekst, hvortil der ikke er knyttet ændringsforslag. Det synes jeg, vi alle bør være meget tilfredse med. Vi har forskellige synspunkter om mange ting, men jeg tror, at når det drejer sig om generelt at ønske at gøre det rigtige for at bidrage til at brødføde de sultne i verden, er denne tekst et skridt i den rigtige retning.

Jeg var også forslagsstiller bag en betænkning om global fødevarer sikkerhed og FLP under det foregående mandat, så jeg har arbejdet meget hårdt med dette spørgsmål. Må jeg fremføre et enkelt, meget simpelt punkt, som mange synes at overse. Det er landmænd, der brødføder verden, hvis de får det rigtige klima – i bredeste

forstand – til at udføre netop dette arbejde. Resten af os taler om det. Det er vores ansvar at udvikle og indføre politikker, der gør, at vores landmænd kan producere fødevarer. De vil honorere det, hvis to grundlæggende elementer er i orden, nemlig anstændige priser og stabile indtægter. Den seneste tids ustabile forhold har ramt begge disse forhold, og landbruget kan ikke overleve på det.

For det tilfælde at jeg løber tør for tid – og som en af forslagsstillerne beder jeg om Deres overbærenhed her – beder jeg om, at man ikke demoniserer den fælles landbrugspolitik. Nogle af argumenterne i dag er historiske og utidssvarende. Vi har absolut reformeret denne politik, og uden FLP ville vi måske have større problemer med fødevarerens sikkerhed inden for EU. Hvorfor tager vi ikke de bedste dele af den og beder udviklingslandene om at indføre en fælles landbrugspolitik? For vi er nødt til at være meget skrappe i det stykke og ikke lade regeringerne i udviklingslandene hoppe af krogen. Det er deres ansvar at bruge udviklingsbistanden ordentligt, og det er vores ansvar at sikre, at der bruges og investeres flere penge i landbruget. Jeg mener, det er på tide at høre op med at gå uden om dette spørgsmål som katten om den varme grød og i stedet være skrappe over for både regeringer og os selv. Vi har et moralsk ansvar, og vi er klar til at tage det på os.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Verden står over for to store udfordringer på lang sigt, nemlig at bekæmpe effekter af klimaændringerne og at bekæmpe fattigdom og sult i verden.

Kommissæren såvel som nogle parlamentsmedlemmer nævnte de tal, der står i sluterklæringen fra FAO's verdenstopmøde om fødevarersikkerhed. Mere end 1 mia. mennesker i verden lider af sult, og 40 mio. dør hvert år på grund af fattigdom.

Først hindrede fødevarerkrisen og dernæst finanskrisen opnåelsen af årtusindudviklingsmålene. Vi gør ingen fremskridt, faktisk går vi tilbage. Udfordringerne er langsigtede, men der er brug for løsninger her og nu. I de seneste uger har vi imidlertid hørt alarmerende nyt om modstand blandt de største CO₂-udledere mod at træffe beslutninger på konferencen i København og om lederes fravær og manglende resultater på FAO-topmødet i Rom.

Vores problemer er alarmerende, men det er manglen på handlekraft også i lige så høj grad. Mennesker har gjort fremskridt, fordi vi har klarlagt udfordringer, fastlagt reaktioner og handlet. Aktuelt ved vi, hvad vi er oppe imod, men vi har mistet handlekraften.

Jeg støtter derfor beslutningen, hvori det kræves, at Parlamentet handler uopsætteligt.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! I artikel 208 i Lissabontraktaten står der, at hovedformålet i EU's udviklingspolitik er at reducere og udrydde fattigdom. Fattigdom er også hovedårsagen til sult. I artikel 208 står der også, at Unionen skal tage hensyn til disse mål i andre politikker, der kunne have betydning for udviklingslandene.

Med sin eksportstøtte ødelægger EU imidlertid markeder i udviklingslandene og forårsager derfor fattigdom og sult. Hvis vi ønsker, at vores udviklingsbistand skal være effektiv, er vi nødt til at sikre, at den ikke hæmmes af andre politikker. Ellers kan vi ikke opfylde årtusindudviklingsmålene. Det bør vi huske på, når vi revurderer og ændrer politikker som f.eks. den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort, i henhold til artikel 149, stk. 8)

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne bede den foregående taler om at være specifik med hensyn til hvilken eksportstøtte. I min tale fremførte jeg, dels at jeg er enig i, at eksportstøtte tidligere har gjort skade, dels at EU nu har ændret sin landbrugspolitik. Da vi indførte eksportrestitutioner for mejerisektoren sidste år, var det eneste land, der klagede, imidlertid New Zealand, som ikke er et udviklingsland. Må jeg venligst bede om et eksempel på, hvor dette aktuelt er et problem.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Naturligvis er eksemplet med de frosne kyllinger, som alle udmærket kender, allerede lidt gammelt, men f.eks. tomater, der får høj statsstøtte i EU, eksporteres stadig til de afrikanske markeder og er billigere end lokale produkter og ødelægger derfor arbejdspladser og øger fattigdommen. Så det er stadig et almindeligt fænomen, og jeg mener, at vi er nødt til at gøre noget ved det.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Fru formand! Et stadig stigende antal forskere i verden siger, at der inden 2030 samtidigt vil udvikle sig en alvorlig olie-, vand- og fødevarerangel. Imidlertid ser det ud til, at den første mangel, vi står over for, er manglen på fødevarer, eftersom der allerede er en milliard mennesker på kloden, som sulter. Antallet af mennesker, der sulter, stiger hurtigere end verdens befolkning. Så selv om

kun hver sjette lider af sult i øjeblikket, står vi derfor om nogle få årtier i en situation, hvor så mange som hver fjerde eller femte sulter. To børn dør af sult hvert minut. Løsningen på denne situation er naturligvis ikke, at vi ophæver EU's fælles landbrugspolitik. EU kan kun være stærk og spille en stærk rolle i verden, hvis det har en stærk fælles landbrugspolitik.

Sult er imidlertid ikke enestående for Afrika. Sult findes også i EU. Der er f.eks. regioner i EU, hvor mennesker bruger under 10 % af deres indkomst på mad, mens der også er andre regioner – visse dele af Bulgarien og de sydlige egne af Rumænien, hvor mennesker gennemsnitligt bruger over 50 % af deres indkomst på mad. Disse tal omfatter også de mennesker – som udgør gennemsnittet – der bruger mange gange mere end det på mad. Det er værd at understrege dette punkt, fordi vi må erkende, at hver gang vi udarbejder en ny forordning, der gør landbrugsproduktionen dyrere og mindre effektiv, som f.eks. dyrevelfærdsforordninger, som øger mængden af foder, der er nødvendig for at producere 1 kg kød, skader vi ikke kun miljøet gennem øgede CO₂-udledninger, men hver eneste foranstaltning af denne art øger antallet af sultende mennesker. Det er måske netop denne ekstra fodermængde, som vi skal bruge til at opdrætte f.eks. fjerkræ, der kommer til at mangle på et sultende barns tallerken.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Fru formand! Antallet af underernærede mennesker i verden har passeret en milliard, hvilket forværrer den tragiske situation, at hver sjette lider af sult. Som det er blevet nævnt tidligere, har lederne fra de største industrimagter desværre udvist en ligegyldig holdning over for et topmøde, der er så vigtigt og nødvendigt som det, der blev afholdt af FAO i Rom for ganske kort tid siden. Med undtagelse af den italienske premierminister følte lederne af G8-medlemsstaterne ikke, det var nødvendigt at deltage i dette møde.

Denne gruppe af lande tegner sig for 60 % af verdens samlede BNP, og jeg kan ikke lade være med at nævne den enorme uretfærdige uoverensstemmelse mellem den maksimale opmærksomhed, repræsentanter for denne gruppe lægger for dagen i forbindelse med redningen af banksystemet, og deres tilsidesættelse af sultens tragiske virkelighed, der rammer et stadig stigende antal af vores medmennesker. Det er faktisk en krise, som de fattige lande ikke selv er skyld i, men det er dem, som rammes hårdest.

Den globale sult har nået det alvorligste omfang siden 1970. Et barn dør af sult hvert sjette sekund. Desværre lukker verdens udviklede lande øjnene for en tragedie, som vil påvirke os alle gennem sine komplekse følger. Det bedste eksempel herpå – og også en advarsel til os – er den ligegyldighed over for landbruget, som er udvist i løbet af de sidste to årtier, og som er endt med den nuværende fødevarekrise. Ud af det samlede officielle støttebeløb til udvikling er andelen af midler til landbruget faldet fra 17 % i 1980 til 3,8 % i 2006.

Fødevaresikkerhed er en særdeles alvorlig udfordring, som kræver omgående løsninger, primært ved at åbne markeder og sikre støtte til landbrugere i udviklingslandene, således at der kan skaffes mad, og sulten kan udryddes så hurtigt som muligt.

Esther Herranz García (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at rose fru McGuinness for dette initiativ, der viser, hvor vigtig en rolle den fælles landbrugspolitik spiller for opfyldelsen af behovet for fødevareforsyning internationalt.

Nu hvor det ser ud til, at Kommissionen ønsker at nedbringe den fælles landbrugspolitik's belastning af Fællesskabets budget, er det vigtigt at understrege, at selv om den fælles landbrugspolitik måske ikke er en prioritet, så skal selvforsyningen med fødevarer være det. I de forgangne årtier har det været klart, at det uden den fælles landbrugspolitik er meget vanskeligt, for ikke at sige ikke umuligt, at opnå selvforsyning med fødevarer.

Landbruget kan derfor ikke sammenlignes med andre sektorer i økonomien, der kan blomstre på det frie marked, fordi fødevaremarkedet ikke er et frit marked. Landbrugere har behov for EU-støtte, hvis deres virksomheder skal klare sig, og EU har også brug for landbrugere med henblik på at opretholde en landbrugsmodel, der kan sikre tilstrækkelige fødevaremængder af tilstrækkelig kvalitet til sine stadig mere krævende borgere.

Jeg mener derfor, at vi skal ændre kursen for den fælles landbrugspolitik, men ikke ophæve den. Med henblik herpå skal landbrugere sikres direkte støtte, og der skal genindføres en forvaltningspolitik for markederne for landbrugsvarer for at skabe større prisstabilitet, som vil være til gavn for ikke bare landbrugere, men også forbrugere og tredjelande.

Der bør fastlægges rammer for god praksis med henblik på at fremme afbalancerede relationer mellem de forskellige aktører i fødevarekæden, så man dermed kan undgå misbrug og fremme en mere retfærdig fordeling af kommercielle avancer.

Endvidere er der behov for en europæisk forbrugerinformationspolitik, der sætter fokus på Fællesskabets producenters bestræbelser på at overholde EU-forordningerne på miljø-, fødevaresikkerheds- og dyrevelfærdsområderne, eftersom Fællesskabets producenter skal konkurrere med import fra tredjelande, hvor standarderne er meget lavere.

Producenter fra tredjelande foretrækker at eksportere til EU frem for at forsyne deres egne landes markeder, fordi en sådan eksport er mere lønsom i henhold til Verdenshandelsorganisationens (WTO's) aftaler.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det blev sagt tidligere, at der hvert femte sekund dør et barn af sult og fattigdom et eller andet sted i verden, og det anslås, at over en milliard mennesker lider af fejlernæring.

Spørgsmålet om global fødevaresikkerhed er derfor særdeles presserende og skal stå øverst på EU's og den internationale politiske dagsorden. EU's politikker må gøres mere konsistente, så det sikres, at det første årtusindudviklingsmål nås.

Fødevarefaciliteten på 1 mia. EUR er et nødvendigt første skridt, og det er væsentligt, at gennemførelsesforanstaltningerne rettes mod små og mellemstore familiebrug, der dyrker afgrøder, især dem, som drives af kvinder, og mod fattige befolkninger, dvs. dem, der er hårdest ramt af fødevarekrisen.

Bæredygtigt landbrug skal være et indsatsområde. Innovative finansieringsmekanismer, som f.eks. en international afgift på finanstransaktioner, skal undersøges, så de kan støtte tilpasningen til klimaforandringen, samtidig med at de er tilgængelige for de små landbrugere i de mest sårbare lande.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! I kølvandet på afslutningen for nylig af Fødevare- og Landbrugsorganisationens (FAO) verdenstopmøde om fødevaresikkerhed vil jeg gerne udtrykke min skuffelse over dets begrænsede sociale, mediemæssige og politiske virkninger. Især er jeg skuffet over, at der ikke kunne opnås en aftale om pakken på 44 mia. USD, der havde til formål at hjælpe de fattigste landbrugere, og bedrøvet over, at alt vil fortsætte som før.

Når vi taler om fødevaresikkerhed, landbrug og udvikling, glemmer vi ofte spørgsmålet om knaphed på vand, som er et væsentligt problem nu og frem for alt i fremtiden. I den nuværende situation med økonomisk og miljømæssig krise har vi mere end nogensinde brug for, at de udviklede lande forpligter sig til at skabe et nyt forum for international refleksion på højeste niveau med det formål at konsolidere vand som et offentligt gode, at dele teknologier og udvikle effektive, bæredygtige og økonomisk levedygtige vandforvaltningssystemer.

Hvis vi ikke passer på vores vand, vil det aldrig lykkes os at bekæmpe sult.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! I det 18. århundredes England forudsagde Thomas Malthus, at befolkningsstigningen ville overstige fødevareforsyningen. Nu er hans idéer på mange måder blevet miskrediteret, fordi vi har haft en række landbrugsrevolutioner, der har omdannet vores samfund. Men hans ord var også sande. Inden for min og mange andres levetid er verdens befolkning tredoblet – tredoblet, det er ganske utroligt – og i for mange dele af verden har den oversteget vores fødevareforsyning. Vi må gøre mere, hvis vi ønsker at forebygge sult og kontrollere befolkningsvæksten, og måden at gøre det på er at sikre, at kvinder overalt har kontrol med deres egen reproduktion. Og vi må redde børnenes liv. Den bedste måde, hvorpå vi kan mindske befolkningsvæksten, er at redde børns liv, så folk ikke føler det nødvendigt at have større familier.

Her i den vestlige verden er vi afhængige af at spise kød, hvilket er et massivt spild af ressourcer. Som en, der holdt op med at spise kød for 20 år siden, er min konklusion – og jeg kan se, at min taletid er løbet ud – at, hvis vi ønsker at redde verden og forhindre sult, så må vi spise grønt, ikke rødt.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru formand! Det er en menneskeret at have mad nok, og sult er en forbrydelse mod menneskeheden. Jeg mener også, at den menneskelige race har teknisk og videnskabelig viden nok til at sikre, at ingen i verden skal lide af sult. Naturligvis er der også brug for penge til at bekæmpe sulten i verden. Men det handler ikke kun om penge. Vi må også på forhånd opfylde følgende krav: For det første må vi udvikle en stabil demokratisk struktur i udviklingslandene, for det andet må vi bekæmpe korruption, for det tredje må vi oprette et passende landbrugssystem i udviklingslandene og endelig må vi investere i landbruget. Der

siges ofte for lidt om de første tre punkter. Endvidere forsvinder der en masse penge i disse lande, de kommer i de forkerte hænder og bruges til korruption.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne uddybe det, jeg selv sagde her for to dage siden om den tragiske fødevarekrise, som frem for alt Afrika er blevet kastet ud i, og den klare mangel på støtte fra de mest industrialiserede lande samt de nye vækstlande med hensyn til det globale fødevaresikkerhedsproblem.

Under forhandlingerne på FAO's topmøde i Rom anklagede flere ngo'er de multinationale fødevareproducenter for at prøve at rage tusinder af hektarer meget frugtbar jord tilhørende små landbrugere i udviklingslandene til sig. Over 40 000 hektarer er allerede blevet opkøbt på den måde fra Etiopien til Indonesien.

De fordømte også mange rige landes tendens til at begunstige brugen af kunstgødning og nye teknologier i Afrika i stedet for at fremme bæredygtig udvikling af agroøkologi. De revsede de agrokemiske virksomheder, brugen af GMO'er og udviklingen af biobrændstoffer til skade for dyrkningen af afgrøder.

Jeg opfordrer EU til at hurtigst muligt at investere i gennemførelse af det globale partnerskabsprojekt, der vil sikre en bedre koordinering af aktioner til bekæmpelse af sult. Det forekommer mig, at subsistenslandbrug utvivlsomt er det mest indlysende svar.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru formand! Langsigtet fødevaresikkerhed er en af de centrale udfordringer for den fælles landbrugspolitik. Især i lyset af fødevaremanglen må vi understrege betydningen af en stærk fælles landbrugspolitik, der vil få en central rolle i fremtiden, når vi skal løfte de globale udfordringer.

Det betyder, at der er brug for tilstrækkelig langsigtet finansiering til den fælles landbrugspolitik. Den fælles landbrugspolitik er et vigtigt element i EU's fødevare- og sikkerhedspolitik, og efter 2013 vil den spille en væsentlig rolle for udviklingspolitikken og i den eksterne fødevaresikkerhedspolitik. Derfor står perfekt fungerende økosystemer, frugtbar jord, stabile vandressourcer og yderligere diversificering af landbrugsøkonomien øverst på dagsordenen. Internationalt samarbejde og solidaritet er sammen med afbalancerede handelsaftaler, der fremmer fødevaresikkerheden i stedet for at bringe den i fare, et væsentligt element i den globale fødevaresikkerhed, og det er her, en stærk fælles landbrugspolitik kan yde et vigtigt bidrag.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! Med risiko for at gentage en idé, hr. Stoyanov allerede har nævnt, vil jeg for det første beklage, at vi har så meget uopdyrket jord i mange lande i Europa, samtidig med at vi taler om sult i verden.

Fordi beslutningsforslaget vedrører dette spørgsmål, og det glæder mig, at kommissæren berørte dette emne, ønsker jeg for det andet at gøre opmærksom på den fare, der skabes af målet om selvforsyning med fødevarer, som er meget i vælten. Dette mål, der ikke er synonymt med fødevaresikkerhed, kan have en uønsket virkning under de nuværende betingelser, fordi klimaforandringen påvirker den enkelte region meget forskelligt. Den situation gør handel mere nødvendig end nogensinde og ikke hvert lands ambition om at producere alt, hvad det ønsker at spise.

Marian Harkin, forslagsstiller. – (EN) Fru formand! Jeg vil bare gerne kommentere to spørgsmål, der er blevet rejst indtil nu. For det første forbindelsen mellem sult og klimaforandring. Som Ban Ki-moon sagde i Rom: På et tidspunkt, hvor jordens befolkning vokser, og vores globale klima forandrer sig, vil vi inden 2050 skulle producere 70 % mere mad, men vejret bliver mere ekstremt og mere uforudsigeligt. Så alle de positive bestræbelser, vi gør for klimaforandringen, vil have en positiv virkning på fødevareproduktionen.

En anden ting, der kom op endnu en gang, er det lette valg, nemlig at skyde skylden på den fælles landbrugspolitik – som om den fælles landbrugspolitik var ansvarlig for alle udviklingslandenes dårligdomme. Den fælles landbrugspolitik er ikke perfekt, men den er blevet reformeret. Hvis vi ønsker, at vores landbrugere fortsætter produktionen og sørger for fødevaresikkerheden i Europa, må vi ikke gennem regulering og tilbagebetaling af støtte bogstavelig talt tvinge dem ud af markedet.

Har nogen f.eks. lavet en undersøgelse af den seneste reform af sukkerindustrien i EU for at se, om decimeringen af EU's sukkerindustri har været en fordel for dem i tredjeverdenslande, eller om den bare har været til gavn for sukkerbaroner og jordejere, mens de små sukkerproducenter stadig er fattige? Jeg ønsker på ingen måde at gøre sultproblemet i verden mindre, end det er, men vi må sikre, at de løsninger, vi fremlægger på problemet, rent faktisk afhjælper det.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru formand! Det er glimrende, at spørgsmålene om fødevarerikkerhed og sultproblemet er på dagsordenen samme dag, som vi drøfter beslutningen om klimakonferencen i København, for disse spørgsmål hænger meget tæt sammen.

Nogle medlemmer har allerede nævnt problemet om, hvordan vi gennem klimapolitikken også delvis har forårsaget flere problemer. Vi har f.eks. fastsat urealistiske mål for biobrændstof, hvilket har ført til en situation, hvor jord er blevet opkøbt fra udviklingslandene med henblik på dyrkning af vegetation til biobrændstof. Så jord tages fra de fattigste af de fattige, der kunne bruge det til landbrug og til at udvikle deres egen landbrugsproduktion.

Der har været lignende fordrejninger i landbrugspolitikken. Disse har ført til overproduktion, som eksporteres til udviklingslandene, hvilket således hindrer udviklingen af landbruget der. Det er særdeles vigtigt at huske på en sandhed. Vi har mere end mad nok i verden i dag, men ønsket om at dele den retfærdigt mangler.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! På det sidste FAO-topmøde lykkedes det ikke de deltagende stater at fremsætte nogen konstruktive forslag. Manglen på en fælles strategi på internationalt niveau er bekymrende, især på baggrund af den stadig stigende verdensbefolkning, der ventes at nå op på 9 mia. i 2050.

Vi husker alle virkningerne af fødevareriksen i 2007, da millioner af mennesker rundt om i verden oplevede fødevarerangel på grund af en pludselig stigning i priserne på grundlæggende landbrugsprodukter. Jeg synes, krisen bør lære os en lektie. Vi må sætte en stopper for foranstaltninger, der har til formål at begrænse landbrugsproduktionen, som underligt nok har været så populær i EU i de senere år.

På baggrund af de globale tendenser på fødevarermarkedet synes jeg, at ethvert forsøg på at begrænse den fælles landbrugspolitik er et uklogt træk, der i den nærmeste fremtid vil true fødevarerikkerheden på vores kontinent. Vi bør hjælpe udviklingslandene med at etablere en landbrugspolitik, der kan gøre det muligt for dem at garantere deres borgers fødevarerikkerhed.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg beklager også, at ingen af G8-lederne var til stede i Rom bortset fra kommissionsformand Barroso, og det forstærker naturligvis også billedet af, at det var et topmøde, der ikke bragte så meget nyt. Jeg synes også, det er tydeligt, når man ser på sluterklæringen. På den anden side synes jeg også, det er meget vigtigt, at det er lykkedes os at fastholde spørgsmålet om fødevarerikkerhed på den politiske dagsorden, og resultatet af de mange topmøder, vi har oplevet i 2009, har bestemt også været, at det nu står højt på den internationale dagsorden, og at der uanset hvor verdens ledere mødes, f.eks. senest i Pittsburgh til G20, tales om udviklingssamarbejde og udviklingspolitik. Så det er i sig selv et meget positivt element.

Jeg har været i Rom, og jeg må sige, at der bortset fra sluterklæringen, som er lidt skuffende – det er jeg enig i – har været rigtig gode drøftelser og også et rigtig godt fremmøde, og noget kan der komme ud af det. F.eks. var der en hel diskussion om salg af frugtbar jord i udviklingslandene og lande, der ikke har noget agerjord. Alene køb af det er et vældig interessant emne at diskutere, og jeg mener, at det også er et emne, hvor vi kan nå frem til en vis fælles forståelse.

Den anden ting, jeg gerne vil sige, er, at den fælles landbrugspolitik naturligvis ikke er ideel, som et par medlemmer også allerede har sagt. Intet er ideelt i denne verden, men når man ser på, hvordan den fælles landbrugspolitik påvirker udviklingslandene, mener jeg, vi kan hævde, at det er langt den mindst skadelige ordning hos en stor handelsblok, når det gælder fordrejende virkninger i udviklingslandene. WTO har anerkendt, at de fleste, om ikke alle, vores subsidier er ikkehandelsfordrejende, fordi de støtter landbrugsindkomst, ikke priserne på landbrugsprodukterne.

Jeg er også lidt, hvordan skal jeg sige det, skuffet over, at vi hele tiden bebrejder os selv. EU er ikke ideel heller, men jeg mener, at vi med f.eks. fødevarerfaciliteten, tog et stort skridt fremad. Den er på 1 mia. EUR over to år og drejer sig ikke om at støtte levering af fødevarer, men er i vid udstrækning rettet mod levering af frø osv. til støtte for små landbrugsproducenter i udviklingslandene. Jeg synes virkelig, det er en nyskabelse. Den er også blevet anerkendt som sådan af f.eks. Verdensbanken, som overtager denne mekanisme. Så vi bør ikke bebrejde os selv hele tiden. For resten var denne facilitet en nyskabelse, min forgænger indførte. Der er en ting, jeg ikke er enig med ham i, og det var om en herre, der i mellemtiden er forsvundet, hr. Le Hyaric. Han er ikke socialist, min forgænger, han er kommunist, jeg mener, man bør se på hans politiske gruppe. Han er kommunist, og det forklarer formentlig den begrundelse, han brugte.

Når det er sagt, påtog vi os også vores ansvar som Kommission i L'Aquila, og vi gav tilsagn om 4 mia. USD, hvilket er ca. 20 % af den fødevarepakke og støttepakke, der blev vedtaget i L'Aquila. Dermed er vi langt den største donor, der gav tilsagn i L'Aquila, og vi vil også leve op til dem. Vi vil også forpligte dette beløb og udbetale det så hurtigt som muligt.

Jeg vil slutte af med at sige et sidste ord om EU's nye landbrugs- og fødevaresikkerhedspolitik, for i Kommissionens arbejdsprogram for 2010 er der planer om at forelægge Rådet og Parlamentet en meddelelse om en fornyet landbrugs- og fødevaresikkerhedspolitik for EU. Dette dokument indeholder en gennemgang af de aktuelle spørgsmål, som berører landbrugs- og fødevaresikkerhed, f.eks. de udfordringer, klimaforandringerne rejser, øget opmærksomhed om ernæring og fødevarekvalitet, sikkerhedsnet og sociale beskyttelsespolitikker, biobrændstoffers påvirkning af fødevareproduktion eller brug og virkning af nye teknologier og bioteknologier, øget efterlysning af rettighedsbaserede tilgange, storstilet jordopkøb osv.

Meddelelsen vil for det første sigte mod at forny EU's forpligtelse til at bistå udviklingslandene med at fremme deres landbrugsproduktion. Dette er og bliver afgørende, især i lyset af den stigende efterspørgsel efter mad på grund af en voksende befolkning på verdensplan og ændrede kostvaner samt de udfordringer og trusler, som klimaforandringen rejser for en bæredygtig landbrugsproduktion. For det andet vil den sigte mod at iværksætte overvejelser over, hvordan EU bedst kan bruge sin erfaring og viden til at støtte fremkomsten af regionale politikker og strategiske rammer for landbrug og fødevaresikkerhed. For det tredje vil den sigte mod at sikre grundlaget for hele EU's tilgang til harmoniseringen af de eksisterende ECMS-politiske rammer som følge af de forpligtelser, der blev sat på handlingsdagsordenen i L'Aquila. For det fjerde vil den sigte mod at foreslå, hvordan EU kan bidrage til at fremskynde processen mod en realisering af årtusindudviklingsmålene (MDG), især MDG1, med henblik på den kommende revision af MDG i september 2010 i New York. For det femte vil den sigte mod at sikre en bedre positionering af EU i forhold til den aktuelle udvikling af det globale landbrugsfødevareforvaltningssystem og endelig mod at behandle de spørgsmål, der på det seneste har fået en fremtrædende plads på fødevaresikkerhedsdagsordenen.

Der blev den 16. november iværksat en offentlig høring om et diskussionsoplæg, og den vil blive afsluttet i begyndelsen af januar. Vi vil således høre alle interessenter og herefter fremlægge en formel meddelelse fra Kommissionen.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽⁶⁾ fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. november 2009.

19. Import af kød fra tredjelande (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om import af kød fra tredjelande.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Da dette spørgsmål er af stor interesse og har mange aspekter, beklager jeg, at min redegørelse bliver lidt omstændelig, men det er af hensyn til Parlamentets medlemmer.

Kommissionen har indført en lang række EU-krav til dyre- og folkesundhed i forbindelse med kød fra tredjelande.

I en årrække har EU fastholdt en meget effektiv importpolitik, der tager hensyn til den videnskabelige udvikling og den aktuelle sygdomssituation i tredjelande. Især er EU meget opmærksom på mund- og klovsyge i eksporterende tredjelande, fordi EU som bekendt er fri for denne sygdom, der har potentiale til at forårsage alvorlig økonomisk skade. Verdensorganisationen for Dyresundhed har fastsat meget detaljerede standarder og krav for at forebygge spredning af mund- og klovsyge.

I WTO-aftalen om sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger anerkendes det, at det ikke nødvendigvis øger risiciene for dyre- og folkesundheden, at landene måske anvender forskellige standarder og forskellige metoder til at inspicere produkter. EU kan ikke pålægge tredjelande en nøjagtig kopi af vores interne

⁽⁶⁾ Se protokollen.

lovgivningsmæssige foranstaltninger, ligesom de tredjelande, vi eksporterer til, ikke kan pålægge os deres nationale regler. Vi kan kun kræve, at deres foranstaltninger har en virkning, der svarer til vores.

Lad mig tage sporbarhed som eksempel. I EU har vi meget stringente regler om individuel identifikation og sporbarhed for kvæg. I tilfælde af sygdomsudbrud gør vores regler det lettere at spore potentielt smittede dyr for at begrænse spredningen af sygdommen. Endvidere giver vores regler os mulighed for at spore og følge fødevarer eller foder gennem alle produktions- og distributionsstadier fra jord til bord. Omvendt sigter de sporbarhedsregler, der gælder for tredjelande, som eksporterer til EU, udelukkende mod at sikre, at importeret kød ikke giver anledning til uacceptable risici for EU. Således er rækkevidden af disse regler langt mere begrænset end de regler, der gælder i EU.

Jeg vil også gerne understrege, at foranstaltningerne om sporbarhed for kvæg i EU i høj grad blev vedtaget som svar på BSE-krisen, der som bekendt forårsagede et dramatisk fald i forbrugertilliden og større forstyrrelser af det indre marked i forbindelse med handelen med oksekød.

Lad mig nu benytte lejligheden til at give en mere detaljeret forklaring af den ekstremt effektive række af risikodæmpende foranstaltninger, som vi har truffet for import af oksekød, og som sikrer det højest mulige beskyttelsesniveau for EU's befolkning og for dyresundheden, samtidig med at OIE-standarderne overholdes, og principperne for SPS-aftalen respekteres fuldt ud. Disse foranstaltninger kan inddeles i fem hovedbeskyttelsesniveauer. De er så omfattende, at kun 12 tredjelande uden for Europa kan opfylde alle disse krav, og derfor importerer vi kun oksekød fra disse få lande.

For det første er import af oksekød kun tilladt fra tredjelande eller fra visse dele af disse lande, der har fået særlig tilladelse hertil efter en inspektion fra Kommissionen med henblik på at kontrollere deres veterinærmyndigheds kompetence og de generelle dyresundhedsforhold. For det andet skal OIE og EU have erklæret kvægets oprindelsesområde frit for mund- og klovsyge. For det tredje skal oksekødseksporterende lande have en godkendt overvågningsplan for særlige restkoncentrationer af veterinærlægemidler, vækstfremmere og resultatfremmere, der er begrænset eller forbudt i fødevarerproducerende dyr i EU. For det fjerde skal import af fersk kød komme fra et slagteri, der er blevet godkendt og sat på listen med det specielle formål. For det femte har vi særlige betingelser for kødproduktion og -oplagring.

Vi har et ekstra beskyttelseslag, idet vi kun tillader, at knogler i kød kommer fra Australien, Canada, Chile, New Zealand og USA. For de syv andre godkendte lande kan kun udbenet og modnet oksekød uden biprodukter eksporteres til EU. Denne behandling inaktiverer mund- og klovsygevirussen, hvis den stadig skulle være til stede til trods for alle de tidligere foranstaltninger, jeg har beskrevet, og giver således en ekstra sikkerhed. Partier af kød til EU-markedet skal være godkendt af en embedsdyrlæge, der garanterer, at alle ovennævnte betingelser er helt opfyldt.

Når kødpartiet ankommer til EU, foretager medlemsstaternes officielle veterinærmyndigheder kontrol ved vores grænsekontrolsteder. Alt importeret kød skal underkastes obligatorisk veterinærkontrol ved EU's grænser. Grænsekontrolstederne er forpligtede til at gennemføre dokumentkontrol, identitetskontrol og fysisk kontrol. Importeret kød er omfattet af 100 % dokumentkontrol og identitetskontrol ved grænsekontrolstederne. Endvidere gennemføres der en fysisk veterinærkontrol på mindst 20 % af alle partier importeret kød. Endvidere har vi et ekstra beskyttelsesniveau gennem vores forbud i hele EU mod at fodre dyr med mask eller køkkenaffald. Denne foranstaltning sikrer, at modtagelige arter i EU ikke udsættes for mund- og klovsygevirus, hvis den skulle komme ind i EU til trods for alle de tidligere foranstaltninger, jeg har beskrevet.

Alle de foranstaltninger, jeg har beskrevet, er harmoniseret fuldt ud. I 2006 anerkendte Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, at disse foranstaltninger er meget effektive med hensyn til at mindske risikoen for, at der kommer mund- og klovsyge ind i EU. EFSA erklærede i sin udtalelse "EU har således etableret et avanceret importkontrollsystem. Disse bestræbelser ser ud til at være meget effektive i forbindelse med den lovlige handel med kød og kødprodukter".

Det bringer mig til mit næste punkt. Siden harmoniseringen af de veterinære importbetingelser i 1970'erne har vi aldrig haft et udbrud af mund- og klovsyge i EU gennem lovlig import af kød. Jeg er sikker på, at jeg ikke behøver minde om, at mund- og klovsygeudbruddet i Det Forenede Kongerige i 2001 blev forårsaget af ulovlig indførsel af kød – højst sandsynligt fra Asien – og ulovlig brug af affaldsstoffer til fodring. Jeg mener derfor, at vi bør koncentrere vores indsats dér, hvor de virkelige risici er, og sigte mod ulovlig indførsel eller personlig import frem for at prøve at regulere lovlig import i urimelig grad. I den forbindelse håber jeg, at

alle har set plakaterne i EU's lufthavne og ved andre indrejsesteder i EU, hvor rejsende får forklaret reglerne for indførsel af produkter af animalsk oprindelse.

Jeg er klar over, at nogle af medlemmerne har udtrykt bekymring over vores import af oksekød fra Brasilien. Jeg vil gerne minde om, at der i januar sidste år blev stillet supplerende krav til import af brasiliansk oksekød. Disse omfatter ud over alle de krav, jeg allerede har skitseret, at oprindelsesbedrifterne kontrolleres og godkendes af de brasilianske myndigheder. De brasilianske myndigheder kræver nu også, at kvæg, hvis kød er beregnet til EU-markedet, identificeres individuelt og registreres i en database. Disse dyr udgør under 1,5 % af den samlede brasilianske kvægpopulation svarende til ca. 2,9 mio. dyr på godkendte bedrifter. Som følge heraf vurderede de brasilianske myndigheder igen de bedrifter, der ønskede at producere oksekød til eksport til EU. Ud af et samlet antal på over 10 000 bedrifter, der kunne eksportere i november 2007, er kun 1 708 bedrifter i øjeblikket godkendt. Som følge heraf er EU's import af brasiliansk oksekød faldet dramatisk. I begyndelsen af 2009 afdækkede Kommissionen nogle mangler under sin inspektion, og de brasilianske myndigheder samarbejdede fuldt ud for at afhjælpe disse mangler. Under alle omstændigheder berettigede de samlede resultater ingen yderligere begrænsning af oksekødsimporten fra Brasilien. Som sagerne står, kunne visse kredse fortolke yderligere begrænsninger af importen af oksekød fra Brasilien som protektionisme, hvilket kunne få WTO til at udfordre vores foranstaltninger.

Vi må også huske på, at EU fra tid til anden vil stå over for dyresundheds- eller fødevarer sikkerhedsproblemer, og vi insisterer på, at tredjelande reagerer hensigtsmæssigt i forhold til disse problemer. Vi bør derfor være et godt eksempel og overholde spillereglerne for international handel.

Jeg vil gerne slutte af med at forsikre Parlamentet om, at Kommissionen fortsat vil fokusere på ulovlige indførsler, der udgør den største risiko for vores høje standarder. Kommissionen vil også fastholde sin nuværende forholdsmæssige tilgang til import af oksekød fra tredjelande, bl.a. Brasilien. Disse vil sikre, at vi fastholder vores høje folke- og dyresundhedsniveau i EU, og at EU bevarer sin internationale anseelse.

Esther Herranz García, for PPE-Gruppen. – (ES) Fru formand! EU pålægger producenter i Fællesskabet de højeste standarder i verden, når det gælder fødevarer sikkerhed, sundhed, dyrevelfærd og miljø. Europæiske kvægavlere er tvunget til at opfylde disse standarder som betingelse for at modtage EU-støtte. For det store flertal opvejer denne støtte ikke den øgede byrde, og bedrifter nedlægges i en alarmerende hastighed. Denne proces vil fortsætte, medmindre der træffes passende foranstaltninger.

Lad os imidlertid undersøge spørgsmålet nærmere. Det voksende underskud i den europæiske produktion bliver naturligt dækket af import fra tredjelande, især fra Brasilien. I betragtning af presset på Fællesskabets kvægavlere ville det være helt igennem uærligt at tillade partier af kød at komme ind på Fællesskabets marked, hvis de ikke opfyldte de minimumskrav, EU har aftalt med tredjelandene.

Jeg vil også gerne fremhæve, at disse krav er lavere end dem, der pålægges vores egne landbrugere, fordi det ser ud til at stride mod Verdenshandelsorganisationens (WTO) regler at pålægge tredjelandes import nøjagtig de samme standarder. Eftersom WTO forhindrer os i at pålægge importen de samme standarder, som vi pålægger europæiske kvægavlere, må Kommissionen dog i det mindste garantere, at alt kød, der krydser Fællesskabets grænser, kommer fra bedrifter, som har været underkastet passende kontrol. Det ville ikke give nogen mening at blokere import fra lande som Brasilien, eftersom der skal opfyldes en efterspørgsel i Fællesskabet. Ikke desto mindre berettiger dette ikke, at vi lukker øjnene og ser den anden vej i tilfælde af eventuelle uregelmæssigheder, som EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor (FVO) måtte opdage under sine planmæssige inspektioner.

Jeg vil gerne vide, hvorfor Kommissionen er så ivrig efter at nedtone disse uregelmæssigheder, eftersom FVO på sin sidste mission til Brasilien bekræftede, at visse certificeringsmyndigheder ikke opfylder de nødvendige kontrolstandarder. FVO fandt også enorme huller i det sporbarhedssystem, Brasilien bruger, og opdagede problemer med mange partier i transit til EU, som ikke havde de nødvendige certifikater.

Hvordan kan det på baggrund af disse oplysninger garanteres, at de 1 500 brasilianske bedrifter rent faktisk opfylder de vedtagne krav?

Alan Kelly, for S&D-Gruppen. – (EN) Fru formand! I spørgsmålet om kødimport må vi i EU fastslå principperne for vores politik på det område og have en stærk, men retfærdig, reguleringsordning.

De principper skal baseres på forbrugersikkerhed og -tillid, miljøbeskyttelse og – helt afgørende – fair og lige vilkår for kødproducenterne. I øjeblikket fungerer systemet på en måde, der er åbenlyst uretfærdig for både landbrugere og forbrugere. Vi tvinger vores landbrugere til at anvende en række tidrøvende og kostbare

metoder, kun for at blive underbudt af kødprodukter fra lande uden for EU, hvoraf Brasilien er et præmieeksempel. Der er solid dokumentation af det fra FVO.

Denne situation er simpelthen uholdbar. Landbrugsmetoderne i Brasilien lever i mange tilfælde simpelthen ikke op til den standard, som europæiske forbrugere kender og finder acceptabel. Hvis vi ikke passer på, vil incitamentet til at producere sikkert kød af høj kvalitet forsvinde, fordi vi tillader produkter af lavere kvalitet at underminere priserne og landbrugernes indtægter. Når man først har kød i systemet, vil det også på grund af den måde, hvorpå fødekæden integreres, naturligt blive spredt over en bred vifte af produkter og blive umuligt at spore. Hvordan er det rimeligt over for forbrugerne i Europa?

Oksekødsproducenter i Europa får det i nakken, og den situation kan hverken vare ved for dem eller forbrugerne. Der er ingen tro på, at der rent faktisk tages hensyn til de nye foranstaltninger, som blev iværksat for nylig. Der er mange eksempler på påstande om kvæg, der bliver produceret og sendt gennem godkendte bedrifter, selv om de faktisk ikke stammer fra de pågældende bedrifter.

Jeg taler ikke på nogen måde for protektionisme, men det er på tide at handle. Vi kan ikke lade denne praksis fortsætte upåagtet. Det er simpelthen uretfærdigt. Det er uretfærdigt over for de europæiske forbrugere, og det er uretfærdigt over for producenterne i Europa, der skal indføre metoder, som samtidig hverken accepteres eller bruges af producenter i Brasilien.

George Lyon, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes redegørelse, hvori hun understregede, at viften af beskyttelses- og andre foranstaltninger er til for at sikre, at import fra tredjelande opfylder de højeste mulige standarder. Jeg ønsker især se på FVO-rapporten fra Brasilien. Ordentlige sporbarhedssystemer og udpegede bedrifter i Brasilien er kernen i de foranstaltninger, som EU har forlangt iværksat for at forhindre trusler om eller risici for, at kontaminerede kødprodukter bliver importeret til EU fra det land. De er grundlæggende, hvis forbrugere, landbrugere og skatteydere i EU skal have garanti for, at der ikke er nogen risiko.

Lad os ikke glemme, at mund- og klovsyge stadig er et alvorligt problem i Brasilien. Alligevel satte Kommissionens FVO-rapport i februar fokus på et katalog af mangler. Således var der problemer på 50 % af de kontrollerede bedrifter, som var udpeget til at eksportere til EU. 25 % af disse havde alvorlige problemer, hvor der blev konstateret manglende øremærker, kvæg på bedrifter, der ikke kunne identificeres – de havde ingen anelse om, hvor de kom fra. Der manglede dokumentation, der var problemer med interessekonflikter, EU-inspektørerne konstaterede, at en af de statslige tilsynsførende tilfældigvis var gift med den person, der var ansvarlig for kvægidentifikation – og det viste sig, at de netop ejer noget af kvæget på den bedrift, hvor lagerregnskaberne var unøjagtige.

Min bekymring går på, at der i resuméet af FVO-rapporten stod, at alle kontroller generelt var tilfredsstillende. Men jeg beklager, for indholdet støtter ikke på nogen måde den konklusion, og vi må som gruppe af nationer være på vagt. Jeg behøver ikke minde om den virkning, et større sygdomsudbrud kan få for skatteydere, landbrugere og forbrugere. Under det sidste store sygdomsudbrud i Det Forenede Kongerige, som kommissæren omtalte i sin tale, fik vi mund- og klovsyge og destruerede 1 mio. dyr, og det kostede vores skatteydere 4 mia. GBP. Det er den type risiko, vi løber, hvis vi ikke får styr på det her, så vi må være årvågne.

Jeg beder ikke om, at Brasilien får pålagt restriktioner, det, jeg beder kommissæren om her i aften, er en forsikring om, at denne sag tages alvorligt, og at Kommissionen sikrer, at de mangler, der afdækkes i rapporten, afhjælpes i den næste rapport. Vi har brug for at se en ren helbredsattest for at kunne berolige landbrugere, skatteydere og forbrugere med, at de er beskyttet, og at der kan genoptages en fri og retfærdig handel mellem Brasilien og EU.

Alyn Smith, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil også gerne takke kommissæren for hendes meget fyldestgørende redegørelse – måske en af de mest fyldestgørende og væsentlige, vi har hørt fra en kommissær på det seneste.

Dette emne fortjener det, og som en af de sidste veteraner fra det første slag om brasiliansk oksekød er det en fornøjelse at se så mange kendte ansigter her i salen i aften. Jeg håber, at det betyder, at vi er interesserede og seriøse med hensyn til dette spørgsmål. Vi støtter kommissæren i hendes udtalelser om importkontrol og om mund- og klovsyge. Helt ærligt er det ikke helt det, dette emne handler om, og derfor er jeg så glad for, at det er lykkedes dem, der ønskede at udvide emnet til import fra tredjelande, at nå det mål.

Det handler ikke kun om brasiliansk oksekød. Det handler om det bredere princip om, at vores forbrugere, vores vælgere og vores landbrugere kræver, at import fra de lande, som søger at eksportere deres produkter hertil, opfylder vores standarder – og det betyder, at de opfylder alle vores standarder.

Så det foruroliger mig at høre kommissæren acceptere, at Brasilien har lavere standarder for sporbarhed, end vi har, fordi det måske ikke skaber risiko for, at vi får en sådan sygdomsrisiko ind på EU's område. Vores forbrugere forventer nøjagtig samme standarder i alle ting, der kommer ind i EU. Jeg accepterer synspunktet, hvis vi taler om streng sygdomskontrol, men vi taler om rimelighed og retfærdighed. Vores forbrugere kræver – og vores landbrugere kræver, og vi kræver ærlig talt også – at vi har nøjagtig de samme sporbarhedsstandarder i hele Brasilien og i alle tredjelande. For når en FVO-rapport kommer ud, og det fremgår, at 50 % af inspektionerne var mangelfulde eller behæftet med problemer, er det præcis det samme som at kaste rødt kød til en flok sultne ulve, som man måske kan se her i aften. Kan vi få en forsikring – hvornår kommer den næste FVO-rapport, og vil kommissæren faktisk tage den alvorligt og fremsætte forbud mod alle lande, der ikke opfylder vores standarder?

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det første, jeg gerne vil gøre klart i aften, er, at det her ikke handler om import fra tredjelande. Det handler om brasiliansk oksekød, der kommer ind i Europa. Det er det, det handler om.

Jeg er ked af, at jeg står her i aften, og vi ikke har en beslutning. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg forstår, at nogle af de store grupper i Parlamentet ikke ønskede at gå imod den brasilianske ambassadør, der bedrev lobbyvirksomhed i Bruxelles sidste uge. Det gælder for den socialistiske gruppe, og jeg vil lade de liberale svare for sig selv, for jeg kan forstå, at de ikke ydede modstand ved formandskonferencen og gav os mulighed for at få en beslutning.

Jeg vil gerne gøre det helt klart. Den brasilianske ambassadør prøvede ikke at påvirke mig. Måske mente han ikke, jeg var værd at besøge, det ved jeg ikke. Eller måske tænkte han, at jeg var for hård en nød at knække, for i fremtiden – og det vil jeg gerne gøre helt klart over for kommissæren her i aften – må jeg sige, at medlemmerne af Kommissionen ikke længere skal binde Europas landbrugere på hænder og fødder, når det gælder kødstandarder, som de opfylder hver evige eneste dag, og så komme her og belære os om WTO og alt muligt andet.

Jeg vil gerne sige til kommissæren, at vi sidder her i de næste fem år. Jeg ved ikke, hvor længe kommissæren vil være her, men De eller Deres afløser vil skulle imødekomme os på alle tænkelige måder, så det kød, der kommer ind i EU, er af samme standard som det kød, vi selv producerer. Vi vil ikke længere acceptere det næstbedste. De skal ikke ødelægge os mere. Jeg håber, De kan give det videre til Deres embedsmænd, for vi kan ikke forventes at acceptere det på vegne af dem, der er vores producenter i Europa.

John Bufton, for EFD-Gruppen. – (EN) Fru formand! Også jeg vil gerne udtrykke alvorlig bekymring for den brasilianske oksekødseksports sikkerhed og egnethed. Ulovligt kød importeres fra områder tusinder af kilometer væk på bekostning af nationale landbrugere. Kødet medfører risiko for kontaminering med f.eks. mund- og klovsyge, som vi har hørt i aften.

Manglen på streng regulering i Brasilien betyder, at eksportørerne også har en urimelig konkurrencefordel i forhold til europæiske landbrugere. Omfanget af hykleri i spørgsmålet om udenlandsk oksekødseksport bliver gjort endnu tydeligere i forbindelse med drøftelserne om klimaforandring. Mens vi får at vide, at vi skal forpligte os til en ambitiøs klimaforandringsdagsorden, vender EU det blinde øje til den kendsgerning, at den brasilianske oksekødseksportindustri er ansvarlig for 80 % af skovrydningen i Amazonasregnskoven.

Før et forbud i 2007 eksporterede 30 000 virksomheder i Brasilien oksekød til EU. I dag er kun 12 % af denne eksport godkendt, men stadig flere virksomheder bliver daglig godkendt til at eksportere til EU. Ca. 100 bedrifter om måneden får den ret.

I begyndelsen af denne sag rapporterede Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret om betydelige problemer i Brasilien med certificering af bedrifter og husdyrs sporbarhed. Der er alvorlige bekymringer over uidentificeret kvæg på slagterier. Det er også en udbredt opfattelse, at mange inspektører har tætte forbindelser til eller oven i købet ejer bedrifter, der får tilladelse til at eksportere oksekød.

Europæiske landbrugere skal overholde regler, som er indført af hensyn til forbrugernes sikkerhed. Det forhold, at deres udenlandske modstykker ikke arbejder efter de samme regler, giver oversøiske eksportører en unfair konkurrencefordel. Oksekødsindustrien i Det Forenede Kongerige står over for reelle problemer på grund af producenter uden for EU, der kan masseeksportere kød til langt lavere priser.

Nogle af verdens største detailhandlere såsom Carrefour og Wal-Mart har allerede forbudt brasiliansk oksekød på grund af den skovrydning, som industrien har ansvaret for. Hvert år ryddes et areal i Amazonasområdet på størrelse med Belgien til den lukrative oksekødseksportindustri. Det anslås, at kvægopdræt er skyld i 80 % af den ulovlige skovrydning.

Det forbløffer mig, hvordan der er ét sæt regler for britiske og europæiske landbrugere og et andet for landbrugere i Brasilien. Hvilken landbrugspolitik støtter EU og Kommissionen egentlig?

(Taleren accepterede at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort, i henhold til artikel 149, stk. 8)

Alyn Smith (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Jeg hilser meget af det, hr. Bufton sagde, velkommen, men jeg vil anfægte en af hans sætninger og udspørge ham om den. Han sagde, at der blev importeret ulovligt kød i EU. Det sagde hr. Bufton ret tidligt i sit oplæg. Vil De på baggrund af den 15 minutter lange redegørelse, vi hørte fra kommissæren tidligere, acceptere, at det helt klart ikke er tilfældet, at Deres form for overdrivelse underminerer sagen i den seriøse drøftelse, vi har her i aften om et meget teknisk stykke lovgivning og regulering, og at De faktisk ikke fremmer sagen, men hindrer den?

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil svare på det. Hvis vi ser på, hvad der sker med kød, der kommer ind i landet fra Brasilien og lignende lande, hvor vi ved, at der er problemer med kødet, så er det naturligvis afgjort ulovligt. Det er ganske enkelt. Hele problemet ligger der, det er helt klart. Så jeg ved, at Deres pointe er meget vigtig, men jeg fortæller Dem nu, at der kommer ulovligt kød ind fra disse lande.

Hvorfor i himlens navn har vi den situation i EU nu? Vi har kød, der kommer over grænsen – vi har hørt i aften, hvordan dette kød ikke bliver kontrolleret disse steder, på slagterier osv., og jeg nævnte tidligere, at Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret indberettede disse problemer. Det er helt klart tilfældet. Vi er på samme side i denne sag.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Tak til kommissæren for hendes lange og fyldestgørende redegørelse. Som mange her i salen i aften har jeg været lidt mystificeret over kommissærens accept af, at der ikke er noget, vi kan gøre i forbindelse med import af kød fra tredjeverdenslande.

Tidligere i Deres redegørelse sagde De lige, at tredjelande ikke kan pålægge EU standarder, ligesom EU heller ikke kan pålægge andre lande standarder. For mange af vores landbrugere ville det nu forekomme at være en uretfærdig holdning, og jeg vil med al respekt her i aften foreslå, at, jo, vi kan pålægge standarder, indtil vi er sikre. Og indtil vi får levnedsmiddel- og veterinærrapporter, der viser, at de regler, vi har set på, faktisk overholdes, bør vi ikke importere oksekød fra de lande.

Mange af vores landbrugere lider under den enorme produktionsbelastning og føler uretfærdigheden, og jeg tror, at alle her i salen i aften kan høre den vrede, som mange føler over dette særlige spørgsmål.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Som en af medspørgerne til denne forespørgsel vil jeg gerne lige støtte Jim Nicholsons beklagelse af, at især socialisterne, der nu af populistiske årsager græder krokodilletårer over dette spørgsmål, nægtede at støtte en beslutning om dette vigtige spørgsmål. Nogle gange bliver vi sent på aftenen sure, men nogle gange er det berettiget.

Tak til kommissæren for en meget lang og detaljeret redegørelse, som jeg sætter stor pris på, men jeg vil gerne lige sige, at De har overset det egentlige problem. Jeg skal tale lige ud af posen. De blev kun tvunget til at handle på grund af pres fra de irske landbrugeres sammenslutning, hvilket blev omtalt i de irske landbrugeres avis og fulgt op af Parlamentet. Politisk pres fik Dem til at komme til fornuft.

Jeg lyttede nøje til Deres tale, tog notater og vil læse den igen. Imidlertid vil jeg virkelig gerne have Dem til at acceptere, at De blev tvunget til at handle. Jeg vil gerne gøre opmærksom på Deres egne tal. Det er ganske overvældende, at der i 2007 var 10 000 bedrifter, som måtte eksportere, mens det i øjeblikket kun er 1 700, der er godkendt til eksport. Fortæller det os, at de andre slet ikke skulle have eksporteret? Det er alvorlige spørgsmål, vi rejser om denne import, og vi rejser dem med rette her i Parlamentet.

Jeg har ikke så meget tid tilbage, så lad tilføje to punkter. Jeg har ikke tillid til, at den nuværende Kommission vil behandle dette spørgsmål hensigtsmæssigt og ansvarligt. Jeg vil imidlertid advare det næste kommissærkollegium – både formand og medlemmer – om, at jeg og andre parlamentsmedlemmer vil forfølge det her til den bitre ende, fordi vi er nødt til at overbevise og snakke godt for vores producenter, så de opfylder høje standarder. De vil gøre oprør med tiden, hvis de opdager, at de standarder bliver forringet af import fra tredjelande.

De gør Dem måske ikke klart, hvilken vrede der er hos manden på gaden, men jeg kan forsikre Dem om, at den er der. Vi vil også opleve det problem i forbindelse med kornimport med strengere pesticidforordninger i Europa, og vi vil opleve det i forbindelse med dyrevelfærdsforordninger, når vi om få år forbyder produktion af buræg og import af pulveræg fra små bure.

Kommissæren kan være sikker på, at vi er lysvågne, selv om det er sent, og den næste Kommission må hellere passe på.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Hvad adskiller europæisk oksekød fra importeret oksekød? Det er ikke nødvendigvis smagen, og det er heller ikke kun prisen. Det er frem for alt sundhedsstandarderne i EU, som ikke nødvendigvis findes i de tredjelande, der eksporterer deres kød.

For så vidt angår produktionen af f.eks. brasiliansk oksekød, blev der især nævnt veterinær- og sundhedsrelaterede mangler i en rapport fra den irske sammenslutning af landbrugere, som blev sendt til Bruxelles i 2007. Test udført af det belgiske videnskabelige folkesundhedsinstitut har også afsløret, at det argentinske oksekøds bakteriologiske kvalitet ikke var så god som kvaliteten af f.eks. det lokale kød, når oksekødet kommer på vores tallerkener. Det er næppe overraskende, hvis vi ser på, at det tager omkring to måneder, før det argentinske kød ankommer til Europa. Forbrugscyklussen er meget kortere i f.eks. Belgien, idet produktet normalt forbruges i slagtemåned.

Derfor skal de sundhedsstandarder, EU foreskriver, ikke kun overholdes af EU-landene, det er lige så vigtigt, at tredjelande, der eksporterer kød til Europa, overholder de samme standarder. Hvis det ikke er tilfældet, viser det, at Kommissionen, der anser et forbud for at være forhastet og uberettiget, ikke har levet op til sit ansvar i forhold til at forsvare forbrugernes interesser og straffer europæiske producenter.

Endelig viser lande, der har forbudt import af brasiliansk oksekød, som f.eks. USA, Chile og Japan, hvilken vej EU skal gå, eftersom kvalitet er et væsentligt krav for os. Lad os derfor handle i overensstemmelse hermed for at beskytte vores producenter, der er garanter for denne kvalitet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Kommissæren sagde, at vi ikke kan pålægge de samme standarder, men vi skal sikre, at de har den samme virkning. Hun talte om EU's sporbarhed fra jord til bord, men hun fortalte os også, at rækkevidden af sporbarheden i tredjelande er langt mere begrænset. Hvis rækkevidden er langt mere begrænset – og det er kommissærens ord – hvordan kan den så have den samme virkning?

Men mit problem er den seneste FVO-rapport om oksekødsimport fra Brasilien. Mit problem er, at både Kommissionen og FVO til stadighed nedtoner virkningen af deres resultater, og de minimerer eventuelle negative oplysninger. Ja, der blev givet tilladelse til supplerende krav, men som min kollega fru McGuinness sagde, var det først efter vedvarende pres fra Landbrugsudvalget og de irske landbrugeres organisation.

Jeg har været matematiklærer det meste af mit liv, og hvis jeg gav mine elever 12 regnestykker – som de 12 besøg, kommissæren foretog til virksomheder i Brasilien – og de kun løste de seks korrekt, ville jeg ikke stemple "tilfredsstillende" på deres eksamensbevis. Hvis tre havde mindre og tre havde større problemer, ville jeg ikke anse det for et godt resultat, især hvis jeg havde brugt år på at arbejde med dem, så de kunne forbedre deres karakterer.

EU's landbrugere ønsker fair handel og også fri handel, og EU's forbrugere fortjener sikkerhed. Kommissionen og FVO har et ansvar for at sikre begge dele. Jeg ville bestemt ikke give dem topkarakter for deres arbejde.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Fru formand! Det glædede mig at høre, at kommissæren er fast besluttet på at bevare fødevarerstandarderne i EU, men der er to ting, jeg gerne vil holde hende fast på.

For det første talte kommissæren om plakater i lufthavne. Jeg er nødt til at sige, at jeg aldrig har set nogen advarsler eller set nogen kontrol gennemført i lufthavne i EU vedrørende importerede fødevarer. Jeg vil foreslå, at De undersøger det igen, for det sker ikke i den udstrækning, De tror.

For det andet bliver jeg ikke overbevist af Deres argument om brasiliansk oksekød. Jeg har selv været i Brasilien og har set situationen på stedet og støtter de tidligere talere i den henseende.

Landbrugere i EU lever op til verdens højeste standarder, og med rette. Imidlertid indebærer disse et omkostningsniveau, som vi ikke kan overføre til vores forbrugere. Det er derfor groft uretfærdigt at udsætte europæiske producenter og forbrugere for et produkt, der simpelthen ikke lever op til de samme standarder, som vi forventes at nå.

Tidligere erfaringer har vist os, at man ikke kan overlade det til de kommercielle interesser at løse dette problem. Vi må have en fornuftig EU-fødevarerpolitik. Det er ikke protektionisme – det er en fælles landbrugspolitik, der gør præcis det, den var beregnet til, hvilket er at levere en sikker fødevareremængde og -kvalitet. De to punkter, jeg har taget op, viser, at den lader meget tilbage at ønske.

Albert Deß (PPE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Jeg er taknemmelig over, at fru Herranz García bringer dette emne op i Parlamentet i dag. Det er en diskussion, der er grundlæggende for fødevarerpolitikken. Jeg er ikke interesseret i at sætte Brasilien eller andre lande i gabestokken. Det grundlæggende spørgsmål er følgende: Har vi brug for disse strenge regler for den europæiske landbrugsproduktion af hensyn til forbrugersikkerheden? Hvis svaret er "ja", så betyder det, at forbrugerbeskyttelsen betragtes som et sammenhængende hele. Hvis reglerne er nødvendige, skal de samme regler gælde for import som for vores egne landmænd. Kommissionen må ikke tillade import fra lande, der ikke opfylder disse krav. Kvægavlere i Europa skal ikke straffes, fordi en enkelt ko i deres bestand mangler et øremærke, når der tillades import fra kvægbestande, som ikke har et eneste øremærke. Det er ikke acceptabelt. Hvis sporbarhed er så vigtig for forbrugerbeskyttelsen, så skal det også gælde for import. Hvis vi ikke kan sikre, at det er tilfældet, så er det uretfærdigt over for vores landmænd at kræve det af dem.

Jeg har indtryk af, at de mennesker i Kommissionen, der er ansvarlige for import, bruger forskellige målestokke. Som allerede sagt er jeg ikke interesseret i at afsondre Europa. Jeg ønsker fair konkurrence for vores landbrugere i Europa, så vi fortsat kan sikre levering af fødevarer til en halv milliard mennesker i fremtiden. Jeg kan forsikre kommissæren om én ting, og det kan De lade gå videre til Deres efterfølger. Parlamentet vil fortsætte med at trykke på dette ømme punkt. Vi vil ikke give op, før der er indført lige konkurrencevilkår. Vi har gode argumenter, som vi kan fremføre gentagne gange for at sikre, at vi har fødevarer sikkerhed i Europa i fremtiden.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Kommissionen må fortsætte med at overvåge, at import fra tredjelande lever op til EU-standarderne, eftersom en sådan overvågning er til gavn for os alle. Det gavner vores landbrugere og kvægavlere, der har arbejdet hårdt for at overholde EU-standarderne, det gavner vores forbrugere, som efterspørger stigende mængder af landbrugsprodukter og husdyr af høj kvalitet, der overholder reglerne om plantebeskyttelse, dyrevelfærd og sporbarhed, og det gavner tredjelande, som ønsker at eksportere deres produkter til EU.

Til sidst vil jeg gerne minde om, at dette problem ikke er begrænset til en enkelt sektor eller et enkelt land. Spørgsmålet om europæisk landbrugs konkurrenceevne er komplekst, og det kræver en tilbundsående debat.

Julie Girling (ECR). – (EN) Fru formand! Min region i det sydvestlige England er velsignet med en særlig blanding af klima og landskab, der skaber gode græsningsforhold og fortræffeligt oksekød. Britiske landbrugere er blandt de mest effektive i verden, og de arbejder, på baggrund af bitre erfaringer, efter de højeste standarder for dyrevelfærd og sporbarhed. Alle disse faktorer burde sammen med en voksende verdensbefolkning og øgede bestræbelser på at garantere fødevarer sikkerheden betyde, at de er en lykkelig forsamling.

Intet kunne ligge fjernere fra sandheden. De ser sig angrebet på mange fronter. Så sent som i denne uge oplever vi, at Parlamentet modtager vegetar-pressionsgruppen, der hævder at kødspisere og dermed landbrugere er klimakriminelle. Alligevel ser de, at EU undlader at være streng over for lande, hvor de rydder regnskove for at opdrætte kvæg. Hvordan kan forbrugeren se nogen logik i det?

Kvægavlere beder ikke om særlige privilegier – kun om lige vilkår. Det er helt afgørende, at vi støtter dem, ikke gennem protektionisme, men ved at sikre, at al eksport til EU lever op til deres høje standarder. Jeg beder indtrængende kommissæren om at stramme op, rette ryggen, genlæse FVO-rapporten og levere varen.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg mener, at det emne, vi drøfter i aften, kun er en lille del af et meget større problem. Spørgsmålet om retfærdighed mellem behandlingen af import og de vilkår, der pålægges vores producenter, vedrører ikke kun kød og kødimport, men påvirker også mange andre produktionsområder.

Som bekendt er EU nettoimportør af kød. På det europæiske kontinent producerer vi kun 60 % af vores behov. Det betyder, at vi er tvunget til at importere. Men vi ønsker at sikre vores forbrugeres forbrugsbetingelser og sundhed. Vi håber, at det er sidste gang, vi skal høre det, vi hørte i dag, nemlig, at det ikke er muligt at pålægge importen de samme betingelser, for det er bestemt ikke den retning, vi bør gå.

Selv om vi har betingelser, der sikrer, at produktet kan spores, hvilket bidrager til at højne standarderne internt for vores forbrugere, mener jeg, det er vigtigt at opretholde disse standarder både for vores producenter internt og for import fra udlandet.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Fru formand, fru kommissær! Som sidste taler på den officielle talerliste vil jeg prøve at opsummere denne forhandling. En måde at gøre det på, tror jeg, er ved at bruge det nederlandske ordsprog: "Alle munke i den samme orden skal bære den samme ordensdragt". Undskyld til dem, der på dette sene tidspunkt skal tolke det, men selv om vi i Nederlandene nu næsten ikke har nogen munke tilbage, bruger vi stadig det ordsprog, når vi ønsker at sige, at de samme standarder skal gælde for de samme situationer. Derfor skal alle krav, som man pålægger EU-producenter, også gælde for tredjelandes producenter, der ønsker at komme ind på vores marked. Ellers gør man det simpelthen umuligt for vores landbrugere at konkurrere.

Det gælder identifikation og registrering af kvæg og foranstaltninger til forebyggelse af dyresygdomme i Brasilien. Imidlertid bør det også gælde for klorkyllinger, der importeres fra USA, og for kvægvæksthormoner i mælk. Og for klonede dyr, og sådan fortsætter listen. Når jeg lytter til mine kolleger, får jeg indtryk af, at det præcis er det, Parlamentet vil bedømme den nye Kommission på – om de anvender de samme standarder i de samme situationer eller ej. Og de vil ikke bedømme dem på det, som vi gør nu fem år efter, men i god tid, før den nye Kommission tiltræder.

Kommissæren talte også om mund- og klovsyge. Jeg er enig i, at vi faktisk har gjort fremskridt. F.eks. har vaccination fået en mere fremtrædende plads i sygdomsbekæmpelsen. Gudskelov, for alene i mit land har 285 dyr måttet lade livet som følge af 26 tilfælde af mund- og klovsyge. Dog vil den næste Kommission også blive bedømt på, hvorvidt vi har været i stand til at markedsføre produkter fra disse vaccinerede dyr inden for EU.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Parlamentets landbrugseksperter har fremsat en ganske enkel anmodning. De beder om de samme produktionsbetingelser hjemme, dvs. i EU, som for import, hverken mere eller mindre.

Jeg lyttede med interesse, mens fru Vassiliou brugte over ti minutter på at forklare os, at det praktisk talt ikke er muligt. Hun kunne have svaret mere koncist. Hun kunne blot have sagt: "Ja, Parlamentet har ret, og jeg vil ordne det og tage hensyn til det i fremtiden". Det, min gruppe og nu Parlamentet beder om, har intet at gøre med handelsrestriktioner. Tværtimod er det et afgørende krav om fair verdenshandel og gensidig vareudveksling. Vi ønsker fair regler i markedsøkonomien inden for EU og i udlandet, hverken mere eller mindre. Det kræver vi af Kommissionen, nu og i fremtiden. Det kan De være sikker på.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Fru formand! Forhandlingen før dette punkt drejede sig om sult. Disse to forhandlinger hænger sammen. Kommissæren gør ret i at gøre, hvad hun kan for at sikre forbrugerbeskyttelse i Europa, og kollegerne i Parlamentet gør ret i at holde hende fast på det og bevare de højeste standarder.

Men oksekød er en salgsafgrøde. Det produceres så billigt, som landene kan producere det. Tragisk nok kræver det 100 gange mere vand at producere et kg oksekød end at producere et kg soja.

Hvis vi er optaget af forbrugerbeskyttelse i hele verden, skal vi gøre to ting. For det første skal vi hjælpe tredjelande med at udvikle sporbarhedssystemer, de har brug for, og for det andet skal vi følge rådet fra min kollega Chris Davies i den sidste forhandling og opfordre alle vores borgere til at holde op med at spise kød.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru formand! Vores borgere har store forventninger til deres fødevarers sikkerhed og kvalitet. Det gælder ikke bare dyresundhed og fødevarersikkerhed, men også miljøstandarder, produktion og dyrevelfærd. Sporbarhed og den deraf følgende gennemsigtighed for fødevarer fra producent til forbruger garanteres kun i EU. Det er i alles interesse at sikre, at vores forbrugere bliver beskyttet, at europæiske landbrugsprodukter er konkurrencedygtige, og at landbrugsindustrien derfor i sig selv er konkurrencedygtig. Af den grund føler jeg, at det er væsentligt, og at det er en del af vores ansvar som medlemmer af Europa-Parlamentet at fremskynde denne debat og sikre, at de politiske rammer i den forbindelse er på plads.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand, fru kommissær! Som bekendt har Rumænien ikke ret til at sælge svinekød og svineprodukter på det europæiske marked. Til gengæld har vi fået ret til fra næste år at importere svinekød fra andre medlemsstater og herefter eksportere det i forarbejdet form.

Endvidere skal vi også inden for højst et år gennemføre stringente og dyre slagteregele. Jeg er overbevist om, at rumænske svineavlere ville blive lykkelige, hvis disse regler blev erstattet af en række overfladiske og

selektive kontroller eller af nogle få plakater i lufthavnene. Jeg laver naturligvis sjov, men hvis der skal anvendes regler, skal reglerne være de samme, og de skal være obligatoriske for alle.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Tak for Deres redegørelse, som jeg mener, afspejler det bemærkelsesværdige arbejde, De har udført i Deres embedsperiode. EU har valgt en fødevaremodel til at beskytte sin befolkning. Vores medborgere er rede til at betale 100 EUR om året pr. indbygger, hvis vi garanterer kvaliteten af deres fødevarer.

Forleden dag hørte vi i udvalget om Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets rapport. Jeg må sige, at jeg som nyt parlamentsmedlem blev dybt berørt over at se ubehaget hos Deres medarbejdere, som tydeligvis ikke kunne eller ikke ville besvare vores spørgsmål.

Mener De, at vi bør skamme os over at have strenge regler til at beskytte vores forbrugere? Bør vi skamme os over at pålægge dem, der ønsker at levere fødevarer til vores forbrugere, disse regler? Skammer vi os, når de selv samme lande for at sælge fly eller biler tvinger os til at etablere den ene eller den anden fabrik eller påtvinger os den ene eller den anden betingelse?

Vores markedsadgangsbetingelser er vigtige betingelser, fordi de vedrører fødevarer, og de påvirker vores borgers sundhed. Vi har ikke noget at skamme os over.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Vi ønsker at eksportere, men vi er også nødt til at importere. Handel fremmer udvikling, den gavner parterne i udvekslingen, men visse nødvendige krav gør sig gældende her, i forbindelse med kvalitet og opfyldelse af passende standarder – det er indlysende, og jeg er sikker på, at vi er enige om det. EU har en række forskellige kontrol- og revisionsformer med henblik på at beskytte sit marked mod en indstrømning af fødevarer, der ikke opfylder europæiske standarder, eller som ville være en trussel mod vores sundhedssikkerhed. Efter det, Kommissionen har sagt, kan vi ikke forvente de samme kontrolprocedurer, som vi anvender over for vores egne producenter – har jeg forstået det korrekt? Hvad betyder det, som De klart anførte, at kun virkningen af disse foranstaltninger skulle være de samme? Til sammenligning vil jeg gerne spørge, om f.eks. Rusland eller et andet land kan pålægge import af varer fra EU krav, som vi ikke kan pålægge f.eks. kød importeret fra Brasilien? Er det kun virkningerne, der er vigtige her, som i tilfældet med import fra Brasilien?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Må jeg minde medlemmerne om, at det, jeg sagde, ikke var, at vi ikke kan pålægge tredjelands regler. Jeg er ked af, at det selv efter en redegørelse på 10-15 minutter ikke er lykkedes mig at forklare de regler, vi pålægger, når vi importerer fra tredjelands.

Jeg må minde om, at vi, samtidig med at vi importerer kød fra tredjelands – og nu importerer vi kun 5 % af vores behov for oksekød i EU fra Brasilien – også er storekødsportører til tredjelands, til Rusland og andre steder. På nuværende tidspunkt beløber vores eksport til Rusland sig til 1 mia. EUR om året – det meste er fra Irland. Vi prøver at overbevise Rusland om, at vi ikke kan acceptere de samme regler, som gælder i Rusland. Der er regler for international handel, og vi anvender tilsvarende, men ikke identiske regler, forudsat at vi er tilfredse med, at de er strenge nok til at beskytte vores forbrugere.

Det er det, vi gør. Årsagen til, at vi anvendte sikkerhedsreglerne i Brasiliens tilfælde, er netop, at vores FVO-missioner har vist os, at der var noget galt. Vi anvendte meget strenge regler. Jeg redegjorde for tallene.

Med hensyn til den sidste mission til Brasilien var der nemlig problemer, men jeg opfordrer Dem til at se på alle rapporterne fra vores FVO-missioner til en hvilken som helst af medlemsstaterne og foretage en sammenligning. De vil også se meget alvorlige mangler i medlemsstaterne, som vi beder medlemsstaterne og deres myndigheder om at afhjælpe. Det var også det, vi bad Brasilien om at gøre.

Der blev konstateret problemer i Brasilien. I en stat, hvor tre bedrifter udviste betydelige mangler, traf de brasilianske myndigheder afhjælpende foranstaltninger for at slette alle de berørte bedrifter fra listen og efteruddanne de revisorer, der var ansvarlige for kontrollerne.

Der blev også konstateret problemer på tre andre bedrifter, hovedsagelig forsinkelser i anmeldelsen af kreaturbevægelser eller med hensyn til konsistens i dataene i databasen. Disse problemer anerkendte FVO-teamet som mindre problemer. Ikke desto mindre fik de brasilianske myndigheder en virksomhed til at revidere databasen for at undgå ukorrekte data.

FVO-missionerne er opmærksomme på det, når de er rundt. De ved, at de vil finde fejl. Vores forpligtelse er at korrigere de mangler, vi finder – hvad enten det er i medlemsstaterne eller i tredjelands – fordi vores forpligtelse er over for vores forbrugere. Jeg ønsker at forsikre om, at vi fortsat sender missioner til Brasilien

og til andre tredjelande for at sikre, at fejl bliver afhjulpet, når de opdages. Jeg skal også forsikre om, at vi spiller en meget fair kamp for vores landbrugere og producenter over for tredjelande.

Der var en bemærkning om Rumænien, som ligesom Bulgarien og – tidligere – mange andre medlemsstater havde et problem med klassisk svinepest. Vi har hørt en masse om Rumænien og Bulgarien. Jeg må opfordre Dem til at spørge Deres respektive regeringer, hvilken bistand vi har tilbudt med henblik på at komme af med det problem. Jeg er sikker på, at Rumænien vil kunne eksportere kød i den allernærmeste fremtid netop på grund af den bistand, vi har tilbudt Rumænien og Bulgarien til at komme af med klassisk svinepest.

Afslutningsvis ønsker jeg at forsikre om, at vores første ansvar er over for de europæiske forbrugere, og at vi ønsker en retfærdig og fair deal for alle. De kan også være sikre på, at vores FVO-missioner til tredjelande vil være meget strenge. Vi vil fortsat være årvågne, og hvis noget går galt, vil vi prøve at bringe det i orden. Vi vil fortsat være årvågne og strenge. Hvorvidt flere bedrifter bliver sat på listen eller ej, afhænger helt igennem af de brasilianske myndigheder og af, om de er indstillede på at bruge de penge, de skal for at få deres bedrifter godkendt i henhold til vores standarder og for at kunne eksportere. Hvis de ikke gør det, kommer de ikke til det.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) EU's fødevarer sikkerhedsregler er de mest stringente og ligger på det højeste niveau i verden. Det medfører imidlertid betydelige ekstraomkostninger for landbrugerne i EU at overholde disse regler. Europæiske produkter må ikke stilles dårligere i forhold til produkter fra tredjelande, bare fordi sidstnævnte er blevet produceret efter mindre strenge regler for fødevarerindustrien. Europæiske forbrugeres sundhed må ikke bringes i fare af produkter, der er usikre og af en utilstrækkelig kvalitet. Kødprodukter kan indebære en særlig bred vifte af sundhedsrisici, hvis de ikke fremstilles under passende betingelser. Derfor skal Kommissionen og medlemsstaterne sikre, at der gælder identiske betingelser for kødprodukter, som fremstilles i EU, og for produkter, som stammer fra tredjelande.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) For nylig bemærkede Kommissionen en betydelig stigning i oksekødsimport fra tredjelande, især fra Argentina, Brasilien og Uruguay. For at importere produkter til EU, bl.a. oksekød, skal der opfyldes høje fællesskabsstandarder, som Kommissionen for nylig har gjort endnu strengere. Meget ofte opfylder produkter fra tredjelande imidlertid ikke disse fødevarer sikkerhedsstandarder. Til trods for det gør deres betydelig lavere pris dem konkurrencedygtige på markedet. Det er også derfor, at støtten til vores landbrugere og fremme af europæiske varer, der opfylder høje standarder og er sunde og sikre, også er et centralt spørgsmål i øjeblikket. Der er også et andet aspekt i det spørgsmål, vi drøfter. Vi bør lære af den kritiske situation på markedet for mejeriprodukter. Måske ville det i dag, hvor vi i mange EU-medlemsstater ikke kan klare overproduktionen af mælk, være værd at overveje, hvordan vi kan omstrukturere oksekødsproduktionen.

20. Dagsorden for næste møde: se protokollen

21. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.50)